ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

ΜΕΓΑΛΑ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΜΑΣ ΑΦΟΡΟΥΝ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Ν. ΛΑΡΙΣΑΣ
"ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ - ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ"

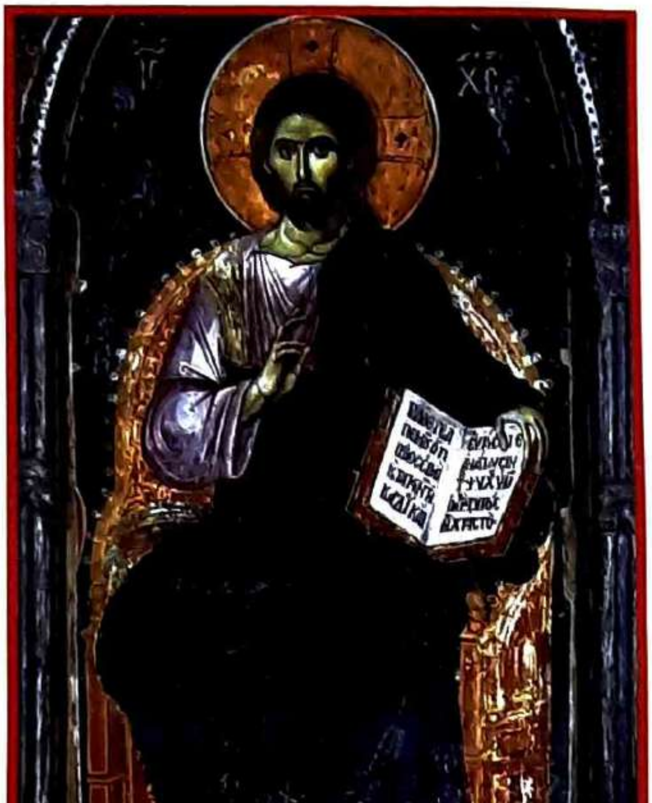

Τήν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός. Βουλήσει γάρ ηὐδόκησας σαρκί ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ ἵνα ρύσῃ οὕς ἔπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμεν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τά πάντα ὁ Σωτήρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τό σῶσαι τόν κόσμον.

"...Καί προσκυνεῖται οὐχ ἡ εἰκονική ὕλη, ἀλλά ὁ ἐν αὐτῇ ἐξεικονισθείς Χριστός, ἐφ' ᾧ συμπροσκυνεῖται ὁ Πατήρ καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον" (P.G. 99, 428).

ΛΑΡΙΣΑ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2010

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ

ΜΕΓΑΛΑ ΘΕΜΑΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ
ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΜΑΣ ΑΦΟΡΟΥΝ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΑΓΝΟΟΥΜΕΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Ν. ΛΑΡΙΣΑΣ
"ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ - ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ"

Τήν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν Ἀγαθέ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός. Βουλήσει γάρ ηὐδόκησας σαρκί ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ

ἵνα ρύσῃ οὕς ἔπλασας ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι· Χαρᾶς ἐπλήρωσας τά πάντα ὁ Σωτήρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τό σῶσαι τόν κόσμον.

"...Καί προσκυνεῖται οὐχ ἡ εἰκονική ὕλη, ἀλλά ὁ ἐν αὐτῇ ἐξεικονισθείς Χριστός, ἐφ' ᾧ συμπροσκυνεῖται ὁ Πατήρ καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον" (P.G. 99, 428).

ΛΑΡΙΣΑ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2010

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελ.

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ 3-4

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΝ 5-26

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ: «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ (ΑΘΗΝΑΙ 1999) — Η ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗ «Γ΄ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ 27-36

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ» «ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΤΙΚΩΝ 37-48

«ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 49-55

«ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 56-58

«ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 58-60

«ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ» 61-63

ΜΕΡΟΣ Γ΄

ΑΝΟΙΚΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΗΡΥΚΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ ΤΖΑΝΗΝ ΚΑΙ ΛΑΜΠΡΟΝ ΚΤΕΝΑΝ 64-97

ΜΕΡΟΣ Δ΄

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ (1998) 98-119

ΑΛΛΑΙ ΕΚΚΡΑΙΜΟΥΣΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ 120-133

ΜΕΡΟΣ Ε΄

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ (Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ ἡμεροδείκτου τοῦ 1985) 134-142

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ - ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ

Ὑπό Τοῦ Ἱερομονάχου ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΥ ΤΑΜΠΟΥΡΑ

Εἰς τό βιβλίδιον αὐτό ἀποτυπώνεται ἡ ἀγωνία καί τό ἐνδιαφέρον νά γνωρίση καί ἀποδεχθῆ κάθε πιστός Ὀρθόδοξος Χριστιανός, συμφώνως μέ τήν ἐλευθερίαν τήν ὁποίαν ὁ Χριστός μᾶς ἐχάρισεν, βασικάς καί θεμελιώδεις ἀληθείας τῆς πίστεως. Τοῦτο διότι ὅλοι ἡμεῖς οἱ σύγχρονοι χριστιανοί δέν μελετοῦμε, δέν κατηχούμεθα, ἐνῶ ζοῦμεν εἰς μίαν ἐποχήν ἄκρως κοσμικήν μέ ἀποτέλεσμα νά ἔχωμεν ἄγνοιαν ἤ λάθος ἀπόψεις - πιστεύω εἰς πολλά θέματα. Δι' αὐτόν ἀκριβῶς τόν λόγον, εἰς τό μικρόν αὐτό βιβλίον γίνεται μία προσπάθεια, ἐσύ πού τό ἔχεις εἰς τάς χεῖρας σου, νά τό μελετήσης μέ τήν δέουσαν προσοχήν, ἀλλά καί προσευχήν καί ταπείνωσιν, μέ τήν ἐλευθερίαν πού μᾶς δίδει ὁ Χριστός, ἀλλά καί μέ ἐνδιαφέρον καί ὑπομονή μέχρι τέλους καί κατόπιν νά λάβης θέσιν εἰς τά θέματα Πίστεως, τά ὁποῖα θίγονται εἰς αὐτό. Ἄν προκύψουν ἀπορίαι ἤ διαφωνίαι ἤ ἄλλο τι, μέ γνήσιον πνευματικόν ἐνδιαφέρον, ἀλλά καί χαρά θά ἠθέλαμε νά λάβωμεν γνῶσιν καί εἰ δυνατόν νά συνέλθωμεν καί συζητήσωμεν ἐπ' αὐτῶν ἤ καί ἐγγράφως νά ἀπαντήσωμεν μέ τόν ἴδιον σκοπόν πού εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ μας.

Εἰς τά πέντε μέρη τῆς παρούσης ἐκδόσεως ἔχουν περιληφθεῖ τά ἑξῆς θέματα:

***Α΄ Ὡς πρῶτον θέμα παρετέθη μία μελέτη περί Ὀρθοδόξου Εἰκονογραφίας, ἡ ὁποία ἐγράφη ὑπό μελῶν τοῦ «ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Ν. ΛΑΡΙΣΑΣ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ - ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ»** καί ἐδημοσιεύθη εἰς τό περιοδικόν «Ὀρθόδοξος Πνοή», (Α.Τ. 188 Ἰούλιος - Αὔγουστος 2009 σελ. 336-355). Περιορίζεται αὔτη εἰς Ὁμολογίαν τῆς Πίστεως εἰς τήν Ἁγίαν Τριάδα καί ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Ἕνας τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τόν ὁποῖον κατοικεῖ ὅλον τό πλήρωμα τῆς Θεότητος. Ἐπίσης γίνεται λόγος περί τῆς Εἰκόνος τοῦ Θεοῦ, τήν ὁποίαν ἔχει ἡ Ὀρθοδοξία ἀπ' ἀρχῆς καί ἐδογμάτισεν ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, προηγουμένως δέ καί πολλοί Πατέρες καί ἰδιαιτέρως ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, διδάσκουν ὅτι **μοναδική εἰκών τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ εἰκών τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, τήν ὁποίαν προσκυνοῦντες συμπροσκυνοῦμεν καί τόν ΠΑΤΕΡΑ καί τό ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**, *δηλαδή* **τήν Ἁγίαν Τριάδα.** Ἐπειδή τό θέμα εἶναι σοβαρόν δογματικόν, διά τήν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ οὐδείς δικαιολογεῖται νά ἀμελήση τήν μετά προσευχῆς προσεκτικήν μελέτην καί κατόπιν ἄς πράξη ὅπως τόν φωτίση ὁ Κύριός μας.*

Β΄ Εἰς τό δεύτερον μέρος, *τό ὁποῖον χαρακτηρίζεται ὡς «ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ», παρατίθενται ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίον:* ***«ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΗΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ...»*** *ἀποτελεῖ δέ Γνωμάτευσιν, τήν ὁ-*

ποίαν εζήτησεν, ἡ Ἱερά Σύνοδος καί ἔγραψεν ὁ θεολόγος Ἐλευθέριος Γκουτζίδης. Ἐκρίθη ἀπαραίτητον ὅπως παρατεθοῦν τά συγκεκριμένα ἀποσπάσματα, εἰς τά ὁποῖα γίνεται συστηματικός λόγος: ***1) Περί τῆς Εἰκόνος τῆς Ἀναστάσεως. 2) Περί τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ ὡς μοναδικῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ. 3) Περί τῆς εἰκόνος τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς. 4) Περί τῆς εἰκόνος τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καί 5) Περί τοῦ τί εἰκονίζεται εἰς τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία βασίζεται καί ὑπάρχει κατόπιν τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.*** *Καί τοῦτο διότι αἱ συγκεκριμέναι ὡς ἄνω δογματικαί εἰκόνες, ὡς μή ὤφειλον, ἀπετελέσετο ἀντικείμενον ἐρίδων μεταξύ τῶν Ὀρθοδόξων καί ἀνιέρως ἐχρησιμοποιήθησαν διά σκοπούς ἀλλοτρίους τῆς διακονίας τῆς ἀληθείας.*

Γ΄ Εἰς τό τρίτον μέρος, τό ὁποῖον ὁμοίως εἶναι ἀνάτυπον ἐκ τῆς «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΝΟΗΣ», *(Α. Τ. 187 Μάιος - Ἰούνιος 2009 σελ. 205-236), παρατίθεται ἡ* ***«ΑΝΟΙΚΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ - ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ»*** *τῶν Σεβ/του κ. Κηρύκου καί θεολόγου Ἐλευθερίου Χρ. Γκουτζίδη, εἰς σχετικόν μέ τάς εἰκόνας δημοσίευμα τῶν κ.κ. Λάμπρου Κτενᾶ καί Ἐπισκόπου Χρυσοστόμου Τζανῆ, εἰς τό περιοδικόν «ΘΗΒΑΪΚΗ ΦΩΝΗ». Τό θέμα εἶναι ἐξαιρετικά ἐνδιαφέρον καί καυτό ὡς πολύ ἐπίκαιρον.*

Δ΄ Εἰς τό τέταρτον μέρος παρατίθενται τέσσαρες σοβαραί καταγγελίαι κατά τοῦ «Πειραιῶς» κ. Νικολάου, αἱ ὁποῖαι σήμερον ἔχουν μεγίστην σημασίαν κατανοεῖται δέ τό γεγονός διατί δέν ἐλήφθησαν αὗται ὑπ' ὄψιν, ἐνῶ κατανοεῖται καί ἡ μεγάλη προδοσία ἡ ἀρξαμένη ἀπό τήν τελευταίαν δεκαετίαν τοῦ 20οῦ αἰῶνος καί ὡλοκληρώθη τήν πρώτην δεκαετίαν τοῦ 21ου.

Ε΄ Εἰς τό πέμπτον μέρος παρατίθεται ἡ ἀπό τό 1985 σύντομος μελέτη μέ θέμα «Εἰσαγωγή εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν» δημοσιευθεῖσα εἰς τόν ἐπίσημον Ἡμεροδείκτην τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ ἔτους 1985.

Ἀγαπητέ Ἀναγνῶστα, τά θέματα Πίστεως δέν ἀφοροῦν μόνον εἰς τούς Ἐπισκόπους, Ἱερεῖς καί Μοναχούς ἤ μόνον τούς θεολόγους, οὔτε μόνον τούς πολυγραμμάτους, ἀλλά μᾶς ἀφοροῦν ὅλους, διότι ὅλοι θέλομεν νά σωθῶμεν καί ἑπομένως ἀπαιτεῖται πρωτίστως ἡ Ὀρθόδοξος ΠΙΣΤΙΣ καί ΟΜΟΛΟΓΙΑ. Ἀφοροῦν λοιπόν καί εἰς τήν ἀγάπη σας, εἰς τάς χεῖρας τῆς ὁποίας ἔφθασεν αὐτό τό μικρό βιβλίον, διά τοῦτο καί πάλιν σᾶς προτρέπω καί σᾶς παρακαλῶ νά τό μελετήσετε, καί σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι τόσον ἡ ἐλαχιστότης μου ὅσον καί ὅλοι οἱ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί Πατέρες, καί αὐτοί, οἱ ὁποῖοι εἰργάσθησαν καί ἐξέδωσαν τό παρόν, παρά τήν σμικρότητα καί ἀνεπάρκειά μας, εἴμεθα εἰς τήν διάθεσίν σας καί θά εἶναι πρός μεγίστην χαράν μας τό νά δεχθῶμεν τυχόν ἐρωτήσεις, ἀπορίας καί ὅ,τι ἄλλο ἐνδεχομένως προκύψη ἀπό τήν μελέτην αὐτοῦ.

Μετ' ἐγκαρδίων εὐχῶν καί Ἀγάπης Χριστοῦ
† Ἱερομόναχος ΑΜΦΙΛΟΧΙΟΣ

ΜΕΡΟΣ Δ'

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ν. ΛΑΡΙΣΑΣ
"ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ - ΤΙΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ"
28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 101, 41223 ΛΑΡΙΣΑ
ΤΗΛ. 2410-233979, 620172 & FAX: 2410-620172

Α.Π. 101 Ἐν Λαρίσῃ τῇ 6.8.2009

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΝ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

(Ἀνάτυπον ἐκ τῆς "Ὀρθοδόξου Πνοῆς"
Α.Τ. 188/2009 σελ. 336-355)

Σήμερα, εἰς τόν αἰῶνα τόν ὁποῖον διανύομεν, ἰσχύουν περισσότερον παρά ποτέ οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, ***«αἱ γάρ ἡμέραι πονηραί εἰσίν».*** Ἡ οἰκουμένη συνταράσσεται ἐκ θεμελίων, ἀντηχεῖ πανταχοῦ τό ***«πάντες ἐξέκλιναν»*** καί ἅπαντες κινδυνεύουν νά ἀπολεσθῶσιν, ἀκόμα καί οἱ ἐκλεκτοί. **Ἡ κορυφαία τῶν ἀρετῶν, ἡ ἀγάπη, ἐψυχράνθη** ***«διά τό πληθυνθῆναι τήν ἀνομίαν».*** Καί ἀνομία δέν εἶναι παρά ὁ ἴδιος ὁ Ἀντίχριστος, τοῦ ὁποίου ἐναργῶς ἀκούονται τά βήματα ὡς νά εὑρίσκεται ἤδη «ἐπί θύραις», ἐνῶ ὡς τρόπος ζωῆς ἔχει ἐπιβληθεῖ πρό πολλοῦ!

Ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία (Γ.Ο.Ε.) σπαράσσεται ἀπό τά σχίσματα, τά ὁποῖα ὁμοίως εἶναι ἔργον τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἐν τῷ συνόλῳ των ἐξυπηρετοῦν τό μυστήριον τῆς ἀνομίας. 1924, 1937, 1995 καί 2005. Τέσσερα σχίσματα, τέσσερα μεγάλα πλήγματα εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ μέ τόν ἕνα καί μοναδικόν σκοπόν, **τήν κατάλυσιν τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τήν δικαίωσιν τοῦ Παπικοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ,** καθώς καί τήν συρρίκνωσιν τοῦ Ὀρθοδόξου ποιμνίου καί εἰ δυνατόν τήν πλήρη ἐξαφάνισίν του. Προκύπτει, λοιπόν, σαφῶς ὅτι, ἀμέσως ἤ ἐμμέσως, ὁ πόλεμος κατά τῆς Ὀρθοδοξίας κατά τόν παρελθόντα αἰῶνα καί τήν πρώτην δεκαετίαν τοῦ παρόντος, γίνεται καθαρά εἰς **ἐκκλησιολογικόν ἐπίπεδον.**

Κατά τήν ἄποψιν τοῦ Δ.Σ. τοῦ Φιλανθρωπικοῦ μας Συλλόγου, ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ περίοδος 1991-1995, ἡ ὁποία ἐν τέλει ἐπεσφρα-

γίσθη μέ τό σχίσμα τοῦ 1995. Κύριος στόχος, ἄδηλος κατ' ἀρχάς, καί πάλιν ἡ Ἀποστολική Διαδοχή καί συγκεκριμένα ἡ ἐπιβολή τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς τοῦ 1971 ὡς χειροθεσίας ἐπί σχισματικῶν, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐντέχνως καί μεθοδικῶς ἐπεσκιάσθη ἀπό ἀνύπαρκτον τῇ οὐσίᾳ, ἀλλά κατά τό κοινῶς λεγόμενον «στημένον» θέμα ἱερῶν εἰκόνων. Τονίζομεν στεντορρεία τῇ φωνῇ ὅτι, ὡς καί ἐκ τῶν ὑστέρων ἀπεδείχθη, αἰτία τοῦ σχίσματος τοῦ 1995 δέν ὑπῆρξεν τό ἅπαξ ὑπό τῆς Ἁγ. Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου θεολογηθέν θέμα τῶν Ἁγ. Εἰκόνων, τό ὁποῖον ἦτο καί προηγουμένως καί τό 1991-1995, ἀλλά καί σήμερον, θέμα ξεκάθαρον διά τόν κάθε καλοπροαίρετον καί ἐν Χριστῷ ἐλεύθερον. Εἶχε μάλιστα ἐγκριθεῖ καί διορισθεῖ Συνοδική Ἐπιτροπή ἐν ἔτει 1991 διά νά μελετήση τά ὑπό διαφόρων σχετικῶς μέ τό θέμα γραφέντα καί μέ τήν «λυδίαν λίθον» τῆς ὀρθοδόξου διδασκαλίας νά διαμορφώση πορίσματα καί καθησυχάση τάς συνειδήσεις τῶν πιστῶν.

Οἱ ἐπικεφαλῆς ὅμως καί πρωτεργάται τοῦ ὅλου σατανικοῦ σχεδίου καί ἐν τέλει τοῦ σχίσματος τοῦ 1995, Ἀττικῆς Ματθαῖος Μακρῆς καί Θεσ/νίκης Χρυσόστομος Μητρόπουλος καί τῇ ἀμερίστῳ συνδρομῇ τοῦ Πειραιῶς Νικολάου τοῦ καί Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς, κατήργησαν τήν ὡς ἄνω ἐπιτροπήν χωρίς αὐτη νά δυνηθῇ νά ἐπιτελέση τό καθῆκον της, τεχνηέντως δέ προέβαλον τό θέμα τῆς δῆθεν «νεοεικονομαχίας» διά νά ἀνατρέψουν τόν τότε Ἀρχ/πον Ἀνδρέαν ὡς «εἰκονομάχον» καί ἀνενόχλητοι πλέον ἀναλάβουν οἱ ἴδιοι τά ἡνία κι ἐπιβάλουν τήν χειροθεσίαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Ἄλλωστε δι' αὐτόν τόν σκοπόν ἔλαβον χῶραν τότε καί διάφορα βίαια γεγονότα, δικαστήρια, ἀπόπειραι βιαίας ἁρπαγῆς τῶν μεγάλων ἱερῶν Μονῶν Παναγίας καί Μεταμορφώσεως κ.λπ. Μέ φοβερά δέ κηρύγματα καί χιλιάδες ἔντυπα διά τοῦ ἐπιτελείου των ἐτροφοδότησαν τό σκάνδαλον, ἐπλάνησαν κι ἐφανάτισαν τούς ἁπλοῦς Χριστιανούς, οἱ ὁποῖοι μή γνωρίζοντες πολλά πράγματα καί ἴσως μή κατανοοῦντες τά περί χειροθεσίας, ἑστίασαν τήν προσοχήν των εἰς τό ἱεροσύλως χαλκευθέν θέμα τῶν εἰκόνων κι ἐπίστευσαν ὅτι πράγματι ὑπάρχει «νεοεικονομαχία» κι ἔτσι ἔγινε τό σχίσμα τοῦ 1995.

Εἰς τήν παροῦσαν ἐργασίαν ἐξετάζεται ἐν ὀλίγοις, καλῇ τῇ προθέσει καί πρό πάντων ἀντικειμενικῶς, μέ τήν δέουσαν Ἁγιογραφικήν καί Ἁγιοπατερικήν τεκμηρίωσιν, τό θέμα τῶν Εἰκόνων, τό ὁποῖον, ὡς μή ὤφειλεν, προεβλήθη ὡς αἴτιον τῆς διχοστασίας, τοῦ σκανδάλου καί ἐν τέλει τοῦ σχίσματος. Θά τονίσωμεν ὡσαύτως ὅτι τήν συγκεκριμένην πρωτοβουλίαν μας διέπει ἡ ἀρχή ὅτι τοιαῦτα θέματα δέν ἐπιδέχονται νικητάς καί ἡττημένους, ἀλλά ταπείνωσιν εἰς τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία (τοιαύτη ταπείνωσις) μόνη δύναται νά θέση τόν θεμέλιον λίθον διά τήν ἐξασφάλισιν τῆς σωτηρίας μας. Ἐάν δέ τυχόν σφάλλωμεν καί ὑπάρχη καλοπροαίρετος ἀντίλογος «δεῦτε καί διαλεχθῶμεν» κατά τόν πρ. Ἡσαΐαν, οὕτως ὥστε ἡ ἀγάπη, ἡ ἀλήθεια καί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νά βοηθήσουν νά εἴμεθα ὅλοι νικηταί

ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, μέ μόνον ἡττημένον καί τεταπεινωμένον τόν ἐφευρέτην τῶν σχισμάτων.

ΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ΟΤΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΕΝΑΣ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, ΘΕΟΣ ΑΛΗΘΙΝΟΣ, ΕΝ ΤΩ ΟΠΟΙΩ ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΠΑΝ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ

Ἐάν πράγματι πιστεύωμεν ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός, καί ὅτι ὁ Θεός εἶναι Τρισυπόστατος, ἐνηνθρώπησεν δέ ὁ Θεός Λόγος διά νά σώσῃ τόν κόσμον, αὐτό μᾶς ἀρκεῖ διά νά σωθῶμεν, ἀφοῦ βεβαίως τηρήσωμεν καί ***«πάντα ὅσα ἐνετείλατο ἡμῖν».*** Ὀφείλομεν νά εὐλαβούμεθα καί σεβώμεθα ὅλας τάς ἐγγράφους καί ἀγράφους παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, νά πειθαρχῶμεν εἰς τάς Ἁγίας ἑπτά Οἰκουμενικάς Συνόδους καί εἰς ὅλας τάς κατά καιρούς συγκροτηθείσας Τοπικάς καί Πανορθοδόξους, ἐφ' ὅσον συμφωνοῦν μέ τάς ἑπτά Οἰκουμενικάς καί ἀποτελοῦν συνέχειαν καί εἶναι ἐσωτερικῶς ἡνωμέναι μετ' αὐτῶν. Παραλλήλως ὀφείλομεν νά τηρῶμεν τάς ἐντολάς τῶν πνευματικῶν μας Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται καί ζοῦν συμφώνως μέ τά ἀνωτέρω, διά νά εἴμεθα ἡνωμένοι καί ἀγαπημένοι ὡς ἀληθινά καί ζῶντα μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καί νά πορευώμεθα βοηθοῦντες ὁ εἷς τόν ἄλλον εἰς τάς δυσκολίας καί τούς πειρασμούς τῆς ζωῆς, ἕως καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν Ἁγίαν Ἑνότητα τῆς Μίας Πίστεως καί ἐν μετανοίᾳ πορευόμενοι ἀξιωθῶμεν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Οὕτω πορευόμενοι, ἐργαζόμεθα ἀληθῶς τήν σωτηρίαν μας.

Βεβαίως ὁ ἀκοίμητος ἐχθρός ἡμῶν διάβολος δέν ἔπαυσεν οὔτε θά παύσῃ νά σπέρνῃ ζιζάνια εἰς τό καλόν ἀγρόν τῆς Ἐκκλησίας καί δέν θά παύσῃ νά πολεμῇ τήν σωτηρίαν μας. Ἰδιαιτέρως κινεῖται ἐντατικά εἰς ταύτας τάς ἀποκαλυπτικάς ἡμέρας, εἰς τάς ὁποίας ὑπερεπερίσσευσεν ἡ ἁμαρτία καί εὑρίσκων ἔδαφος ἑδραιοῦται καί ἐνισχύεται, μέσω καί τῶν ὑπερβολικῶν ἀνέσεων καί σωματικῶν ἀπολαύσεων, μέ τάς ὁποίας, ὡς ἰσχυρά ἄγκιστρα συλλαμβάνει καί ἀπομυζᾷ τάς πνευματικάς ἱκανότητας καί δυνάμεις τοῦ χριστιανοῦ. Ὡς ἐκ τούτου δέν ὑπάρχει οὐδεμία καί ἀπό πουθενά ἀντίδρασις πνευματική, διότι ***«πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἠχρειώθησαν»*** καί ***«διά τό πληθυνθῆναι τήν ἀνομίαν ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν»!***

Δέν πρέπει κανείς νά ἀγνοῇ βασικά θέματα Ὀρθοδοξίας

Ἕν ἐκ τῶν πολλῶν ζιζανίων, τά ὁποῖα ἔσπειρεν ὁ ἐχθρός εἶναι καί τό θέμα ὡρισμένων εἰκόνων Δυτικῆς προελεύσεως καί «θεολογίας», ἐκ τῶν ὁποίων πηγάζουν αἱ καινοτομίαι, οἱ νεωτερισμοί καί τά αἱρετικά κινήματα, γεγονός τό ὁποῖον ταλανίζει καί σήμερον τούς χριστιανούς, διότι σκανδαλίζει, διχάζει, προκαλεῖ μισαλλοδοξίας, ἀκόμη καί σχίσματα μεταξύ των,

ὅπως καί εἰς τόν καιρόν τῆς εἰκονομαχίας καί τῶν λοιπῶν αἱρέσεων. Εἶναι φοβερόν τό φαινόμενον ὅτι οἱ σύγχρονοι χριστιανοί ἀγνοοῦμεν τά κελεύσματα τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐθέσπισεν τά περί τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἀγγέλων καί τῶν Ἁγίων, καί υἱοθετοῦν καί προσθέτουν νέας, αἱ ὁποῖαι ἀπό αἰώνων εἰσῆλθον εἰς τούς Λατινοκρατουμένους ὀρθοδόξους, καί ἔτσι τολμοῦν νά «συμπληρώνουν» τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, τό ὁποῖον ἐλάλησεν διά τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου! Ἀποτέλεσμα νά εἰσάγωνται δυτικαί κακοδοξίαι - αἱρέσεις, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν ταραχάς, μισαλλοδοξίας καί διχοστασίας!

Ἡ ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία ἠσχολήθη ἀποκλειστικῶς μέ τό θέμα τῶν Ἁγίων Εἰκόνων, μέ τόν Ὅρον της, τά Πρακτικά της, μέ τό Συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας καί μέ ὅλην τήν Ὑμνολογίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, στεντορρείως κηρύσσει ὅτι δέν εἰκονίζομεν τόν Θεόν Πατέρα, οὔτε τόν Υἱόν καί Λόγον, οὔτε τό ἅγιον Πνεῦμα, διότι καί τά τρία αὐτά Θεῖα Πρόσωπα εἶναι ὁ Εἷς καί Ὑπερούσιος Θεός.

Εἰδωλοποίησις τοῦ Θεοῦ!

«Ὁ Θεός ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον ἐστίν, ἐγίνετο δέ καπνός καί σκότος. Τό μέν σκότος τό ἀκατάληπτον τῆς περί Θεοῦ γνώσεως ἀστείως ἡμῖν ὑπεμφαίνοντος, τοῦ δέ καπνοῦ διδάσκοντος αἰνιγματωδῶς, ὅτι τοῖς καταφρονεῖν ἐθέλουσι τῶν θείων νόμων, πάντη τε, καί πάντως ἀκολουθήσει τό δάκρυον. Δακρύειν γάρ ἀνάγκη τόν τοῦ σώματος ὀφθαλμόν ἐν καπνῷ. Οὐκοῦν Ἰουδαῖοι μέν οὐ τεθέανται τό εἶδος τοῦ Πατρός, ἡμεῖς δέ τεθεάμεθα - ἐθεασάμεθα ἐν Χριστῷ. Ἔστι γάρ αὐτός τό ἀκραιφνέστατον κάλλος τοῦ γεγεννηκότος, ὁ χαρακτήρ, καί τό ἀπαύγασμα. Εἰ γάρ καί ἐπελάβετο σαρκός δι᾿ ἡμᾶς καί αἵματος, Θεός ὤν, ὁ Λόγος, καί κεχρημάτηκεν υἱός ἀνθρώπου...» (Πρακ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου Τόμος Α΄ σελ. 683).

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος, εἰς τό ἀνωτέρω ἀπόσπασμα ἐκ τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἁγίας Ἑβδόμης, τονίζει ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι δέν εἶδον (οὐ τεθέανται) τό εἶδος τοῦ Πατρός. Ἡμεῖς δέ οἱ Χριστιανοί εἴδομεν καί ἐγνωρίσαμεν τόν Θεόν ἐν Χριστῷ. Διότι Αὐτός εἶναι τό ἀκαιρεώτατον καί καθαρώτατον κάλλος τοῦ γεννήτορός Του, ὁ χαρακτήρ καί τό ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός. Ἀντιθέτως οἱ αἱρετικοί Μασσαλιανοί, *«Τήν Τριάδα τοῖς αἰσθητοῖς λέγουσι ὁρᾶν ὀφθαλμοῖς, κἀντεῦθεν τά μέλλοντα προβλέπειν»* (Πρακτ. Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου Τόμος 3ος σελ. 518).

Καί πάλιν οἱ αἱρετικοί Βογόμιλοι: *«Βρενθύνονται δέ καί τόν Πατέρα βλέπειν, καί τόν Υἱόν, καί τό Πανάγιον Πνεῦμα τοῖς τοῦ σώματος ὀφθαλμοῖς, καί τῆς γινομένης τοῦ πνεύματος ἐπιφοιτήσεως τήν αἴσθησιν δέχεσθαι»* (P.G. 83 σελ. 429).

Καί πάλιν: *«...Λέγουσιν οὐ μόνον ὄναρ, ἀλλά καί ὕπαρ βλέπειν, τόν μέν Πατέρα, ὡς γέροντα καθήμενον ἱκανῶς τήν ὑπήνην τόν δέ Υἱόν ἄρτι*

τόν ἴουλον παραμείβοντι ἐοικότα· τό δέ ἅγιον Πνεῦμα, ὡς νεανίαν δεινῶς ἐψιλωμένον τάς παρειάς, τῶν δαιμόνων οὕτως ἐξαπατώντων αὐτούς, καί διδασκόντων ἄνισον εἶναι τήν Ἁγίαν Τριάδα, κατά τήν τῶν σχημάτων τούτων διαφοράν» (Πρακ. Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου Τόμος 3ος σελ. 519).[*]

«Εἴ τις τόν πατέρα πρεσβύτερον χρόνῳ λέγει τοῦ ἐξ αὐτοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ, νεώτερον δέ χρόνῳ τόν Υἱόν τοῦ Πατρός ἀνάθεμα ἔστω» (Ἐν Ἀγκύρα Συνόδ. ΜΑΝΣΙ σελ. 3288).

Δέν εἰκονίζεται ὁ Θεός Πατήρ ἀλλά μόνον ὁ Ἐνανθρωπήσας Χριστός

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Πάπας Ρώμης, ἀντικρούων τόν εἰκονομάχον Αὐτοκράτορα Λέοντα τόν Ἴσαυρον, ὁ ὁποῖος ἐκάλει εἴδωλα τάς Ἁγίας Εἰκόνας καί εἰδωλολάτρας τούς προσκυνοῦντας αὐτάς, τονίζει ὅτι τόν Πατέρα τοῦ Κ.Η.Ι.Χ., οὔτε τόν εἴδαμεν οὔτε τόν ἐζωγραφήσαμεν: *«Διατί τόν πατέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐχ ἱστοροῦμεν καί ζωγραφοῦμεν; (εἰς τό Πηδάλιον, καί εἰς τήν συνέχειαν τῆς μακρᾶς ὑποσημειώσεως 2, ἐν σελίδι 320 εἰς τό μέσον, ἐν τοῖς προλεγομένοις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ παρεμβάς Παπικός Δάκτυλος, περικόπτει τόν λόγον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου εἰς αὐτό τό σημεῖον, παραλείπων τά οὐσιώδη τά ὁποῖα ἀκολουθοῦν) ἐπειδή οὐκ οἴδαμεν, τίς ἐστίν, καί Θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι. Καί εἰ ἐθεασάμεθα καί ἐγνωρίσαμεν, καθώς καί τόν υἱόν αὐτοῦ, κἀκεῖνον ἄν εἴχομεν ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι, καί ἵνα κἀκείνου τόν χαρακτῆρα εἴδωλον ἀποκαλῇς».* (Πρακτ. Οἰκουμενικῆς Τόμος Γ΄ σελ. 211). Ἰδού καί ἡ ἀκριβής μετάφρασις/ ἑρμηνεία τοῦ ἀνωτέρω ἀποσπάσματος τῆς ἐπιστολῆς του, τῆς συμπεριλαμβανομένης εις τά πρακτικά τῆς Ἁγίας Ἑβδόμης: *«Διατί τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δέν ἱστοροῦμεν καί δέν ζωγραφοῦμεν; Ἐπειδή δέν γνωρίζομεν ποῖος εἶναι καί εἶναι ἀδύνατον νά ζωγραφίσῃ καί ἱστορήσῃ τις τήν φύσιν τοῦ Θεοῦ. Κι ἐάν εἴχομεν ἴδει καί γνωρίσει καθώς τόν Υἱόν αὐτοῦ, κι Ἐκεῖνον θά εἴχομεν ἱστορήσει καί ζωγραφίσει, διά νά ἀποκαλῇς εἴδωλον κι ἐκείνου τήν εἰκόνα/μορφήν».* Εἶναι δέ γνωστόν εις τούς γνωρίζοντας ἱστορίαν, ὅτι κυρίως ἡ εἰκών τοῦ Χριστοῦ

(*) *Καί ὁ Μωάμεθ λέγει εἰς τό κοράνιόν του ὅτι ἐπῆγεν αὐτοπροσώπως εἰς τόν Θεόν καί ὡμίλησε μαζί του. «...Τόν Θεόν ὅντινα ὁμολογεῖ αὐτός ὁ Μωάμεθ ποιητήν οὐρανοῦ τε καί τῆς γῆς, ἐνσώματον δεικνύει καί οὐκ ἀσώματον... Οὗτος δέ ὁ Μωάμεθ* (φέρεται ὡς) *τάς ἀγγελικάς πάσας ὑπεραναβάς δυνάμεις, ἀμέσως τῷ Θεῷ προσωμίλησε καί ὑπέρ ἀγγέλων καί παντός τοῦ κόσμου δεήσεις ἐποίησε καί τῆς εὐχῆς οὐκ ἀπέτυχεν. Ἐγώ δέ ἀπορῶ πῶς οὐκ ἔφη ὁ τολμήσας ὁ αὐθάδης οὗτος καί ἀλαζών ὅτι κατέλαβε τήν τοῦ Θεοῦ φύσιν ὥσπερ αὐτός ὁ Θεός οἶδε αὐτήν. Ἀλλ᾽ ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτόν καί τούς μετ᾽ αὐτοῦ, καί ὁ Κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς» (P.Gr. Τόμ. 156, σελ. 946 Γ. Φραντζῆς).*

ὑπῆρξεν τό ἀντικείμενον τῆς καταστροφικῆς μανίας τῶν εἰκονομάχων, καθ' ὅτι εἰς οὐδέν σημεῖον τῶν Πρακτικῶν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναφέρεται ὁ,τιδήποτε περί εἰκόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος, διά τόν ἁπλούστατον λόγον ὅτι τοιαύτη εἰκών δέν ὑπῆρχεν καί οὔτε ἀναφέρεται κάτι σχετικόν εἰς τόν Ὅρον Αὐτῆς. **Ὅτε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ ἐσαρκώθη καί ἔγινε καί υἱός ἀνθρώπου, τότε μόνον κατέστη δυνατή ἡ εἰκόνισίς Του.** Ἡ ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ὁρίζει ἐπακριβῶς ποίας εἰκόνας πρέπει νά ἔχουν οἱ χριστιανοί διά προσκύνησιν, καί πῶς πρέπει νά τάς προσκυνοῦν διά νά ἔχουν καί τήν χάριν τῶν εἰκονιζομένων προσώπων. Ἐάν αὐτά τά σεβασθῶμεν, τότε πορευόμεθα ἐν εἰρήνῃ καί ὁμονοίᾳ τάς ὁδούς Κυρίου, ὅπως ἐβάδιζον οἱ προπάτορες ἡμῶν.

Ποίας εἰκόνας ἔχει ἀπ᾽ ἀρχῆς ἡ Ὀρθοδοξία

Εἰκόνας, τάς ὁποίας θεσμοθετεῖ ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος διά νά προσκυνοῦμεν, ὡς προείρηται, εἶναι αἱ τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἀγγέλων καί τῶν Ἁγίων. Αὐτά εἶναι τά πρωτότυπα, εἰς τά ὁποῖα ἀναβαίνει ἡ προσκύνησις τῶν εἰκόνων, καθώς διδάσκει ὁ Μέγας Βασίλειος. ***«Ἐπί τό πρωτότυπον σαφῶς τήν τῆς εἰκόνος τιμήν, καί τήν προσκύνησιν, ἀναβιβάζοντες σέβομεν θεηγόρων τοῖς δόγμασιν ἀκολουθοῦντες, τῷ Χριστῷ πίστει κραυγάζομεν...»*** (ᾠδή η΄ Κυριακή Ὀρθοδοξίας).

Αἱ ὁράσεις τῶν προφητῶν εἶναι προτυπώσεις καί σύμβολα, τά ὁποῖα κατεδείκνυον τά πρωτότυπα, τά ὁποῖα πρωτότυπα ἀπετέλεσαν καί τήν ἔκβασιν τῶν προφητικῶν θεοφανειῶν. Μετά δέ τήν ἔκβασιν τῶν Προφητικῶν - συμβολικῶν ὁράσεων, πλέον ἔχοντες τά πραγματικά πρωτότυπα, αὐτά εἰκονίζομεν, καί διά τῶν εἰκόνων αὐτῶν ἡ τιμή καί προσκύνησις ἀνάγεται εἰς τό ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ. Ὡς δέ εἴπομεν, ὁ ἐχθρός δέν ἡσυχάζει, ἀλλ᾽ ἐπεστράτευσεν τά ὄργανά του, τούς αἱρετικούς ζωγράφους τῆς Δύσεως, καί ἐζωγράφισαν ἐπί πλέον «εἰκόνας» ἀπό τάς δογματισθείσας ὑπό τῆς ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἤτοι εἰκονίζουν καί τόν Θεόν Πατέρα καί τόν Θεόν ἅγιον Πνεῦμα, πρᾶξιν ἀπηγορευμένην καί ἀπαράδεκτον, διότι τοῦτο ἀπηχεῖ τήν αἱρετικήν ὀρθολογιστικήν θεολογίαν τῆς Δύσεως καί εἶναι παντελῶς ξένον πρός τήν Ὀρθόδοξον Ἁγιογραφικήν καί Πατερικήν διδασκαλίαν.

Ταύτας τάς ἀπηγορευμένας εἰκόνας τάς εἰσήγαγον ὑπούλως καί εἰς δυσκόλους καιρούς, καί τάς ἐπέβαλον ὡς «ἀληθινάς καί ὀρθοδόξους» εἰς τάς συνηθείας τῶν ἀδυνάτων κατά τήν πίστιν καί τήν γνῶσιν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀκολούθως δέ μέ τήν πάροδον τοῦ χρόνου ἐβιώθησαν ὡς δῆθεν ὀρθόδοξοι καί ὑπό τῆς Ἐκκλησίας τεθεσπισμέναι.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός, ἐγεννήθη εἰς τό σπήλαιον τῆς Βηθλεέμ ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, ἐδοξολογήθη ὑπό τῶν Ἀγγέλων, ἐπροσκυνήθη ὑπό τῶν Ποιμένων, τοῦ προσέφερον οἱ Μάγοι ἐκ Περ-

σίδος δῶρα ὡς **Βασιλεῖ καί Θεῷ.** ***«Σέ τόν ἀκατάληπτον πρό ἑωσφόρου ἀνάρχως, ἐξ αὔλου λάμψαντα, ἀσωμάτου τε γαστρός τοῦ Γεννήτορος, οἱ προφῆται Κύριε, οἱ τῷ σῷ Πνεύματι, ἐμπνευσθέντες προηγόρευσαν, παιδίον ἔσεσθαι, ἐξ Ἀπειρογάμου σαρκούμενον, ἀνθρώποις συναπτόμενον, καί τοῖς ἐπί γῆς καθορώμενον».*** **(Α΄ Στιχ. Ἑσπερ. Κυριακή Ὀρθοδοξίας).**

Τό μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως, τό προανήγγειλεν πρῶτον, ὁ Ἴδιος ὁ Θεός, ὅτε εἰς τόν παράδεισον κατηράσθη τόν ὄφιν: ***«ἔχθραν στήσω μεταξύ σοῦ καί τοῦ σπέρματος τῆς γυναικός».*** **Σπέρμα δέ τῆς γυναικός εἶναι ὁ Χριστός, διότι ἐγεννήθη ἐκ Πνεύματος ἁγίου καί ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας.** Δεύτερον τόν προανήγγειλαν ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄνθρωποι, **οἱ πρό νόμου καί ἐν νόμῳ Προφῆται, μέ προφητείας, μέ ὀπτασίας, μέ ὁράσεις.** Διά τοῦτο ἡ Ἐκκλησία συνεχῶς ψάλλει:

«Μή τήν κατ᾽ ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι Χριστός γάρ ἦλθεν, ὅνπερ ἐκάλουν οἱ προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον καί κόσμον ἀνακαλούμενον» (Ὠδή γ΄ Μεσοπεντηκοστῆς).

«Θαῦμα παρέδειξας, τό ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθών, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμούς, μεταστρέψας, Δέσποτα εἰς αἷμα...» (Ὠδή Η΄ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς).

«Δεῦτε ἴδετε λαοί, τόν ἐπί θρόνου δόξης ἀνυμνούμενον, ὑπό λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον, καί ἰδόντες ὑμνεῖτε, τόν ἐν προφήταις Μεσσίαν προρρηθέντα» (Ὠδή Η΄ Μεσοπεντηκοστῆς).

Ὅτε ἦλθεν τό πλήρωμα τοῦ χρόνου, τότε ἐπληρώθησαν ὅλαι αἱ προφητικαί προρρήσεις εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, καθ᾽ ὅτι τό μήνυμα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐν τῷ συνόλῳ του **εἶναι καθαρῶς Χριστοκεντρικόν.** Αἱ προφητεῖαι ἦσαν ὡσάν σύμβολα, τά ὁποῖα ἐπρόκειτο νά πραγματοποιηθοῦν. Καί διά νά μήν ὑπάρχη οὐδεμία ἀμφιβολία περί τοῦ Χριστοῦ, ὅτι πράγματι αὐτός εἶναι ὁ προφητευόμενος Μεσσίας, οἱ πρό νόμου καί οἱ ἐν νόμῳ Πατέρες, προεῖπον καί δι᾽ ἐκεῖνα τά ἅγια πρόσωπα, τά ὁποῖα θά συνέβαλον καί συνυπούργουν εἰς τό μέγα μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅπως **ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος** μέ τό ***«φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ»,*** καί ἰδιαιτέρως **ἡ Θεοτόκος** μέ τά ***«ράβδος», «πλάκα», «θυμιατήριον»*** κ.λπ., τά ὁποῖα ἐπιβεβαιώνουν καί ἰσχυροποιοῦν τό πραγματικόν γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὡς πραγματικοῦ ἀνθρώπου. Προεκήρυξαν περί **τοῦ Σταυροῦ, τῆς Γεννήσεως, τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Ἀναλήψεως** κ.λπ. Ὅτε δέ ἦλθεν καί ὁ Ἴδιος, σύν τοῖς ἄλλοις μᾶς ἀπεκάλυψεν **τόν Πατέρα του, καί τό ἅγιον Πνεῦμα,** καί ὅτι ὁ Ἴδιος εἶναι **Ὁμοούσιος Αὐτοῖς, καίτοι φορεῖ σάρκα ἀνθρωπίνην.** Ὅθεν ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ψάλλει: ***«Ἀνέπτυξας τά χείλη σου Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τόν ἄχρονον Πατέρα, καί τό Πανάγιον Πνεῦμα, τό συγγενές ἀμφοτέρων, φυλάττων καί μετά σάρκωσιν» (Ὠδή ς΄ Μεσοπεντηκοστῆς).***

Ἀλλά καί τό ἅγιον Εὐαγγέλιον διδάσκει:

Τό πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὅ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὅτι οὐ θεωρεῖ αὐτό οὐδέ γινώσκει αὐτό, ὑμεῖς γινώσκετε αὐτό, ὅτι παρ' ὑμῖν μένει, καί ἐν ὑμῖν ἔσται» (Ἰω. 14, 17).

«Ὅταν δέ ἔλθῃ ἐκεῖνος, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν· οὐ γάρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἄν ἀκούσῃ λαλήσει, καί τά ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν» (Ἰω. 16, 13).

Ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ εἰκονίζεται ὁ ΕΙΣ καί Τρισυπόστατος Θεός

Ὅλον τό Εὐαγγέλιον τῆς ἀγάπης (Μ. Παρασκευή) ὁμιλεῖ διά τό ὁμοούσιον τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Ποῖος ὅμως εἶναι ὁ Πατήρ καί τί λογῆς εἶναι; Ποῖον τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τί εἴδους εἶναι; **οὐδείς γνωρίζει *«εἰ μή μόνος ὁ Υἱός» ὁ ὤν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρός.***

Ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος ἀκούων τόν Διδάσκαλόν του ὁμιλοῦντα περί τοῦ Πατρός Του, ἐζήτησε νά μάθῃ, ποῖος ὁ Πατήρ Του! Ἡ Ἁγία Γραφή μᾶς διέσωσεν τόν ἑξῆς διάλογον, μεταξύ τοῦ Φιλίππου καί τοῦ Χριστοῦ: ***«Εἰ ἐγνώκειτέ με, καί τόν πατέρα μου ἐγνώκειτε ἄν καί ἀπ' ἄρτι γινώσκετε αὐτόν καί ἑωράκατε αὐτόν. Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Κύριε, δεῖξον ἡμῖν τόν πατέρα καί ἀρκεῖ ἡμῖν· λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί, καί οὐκ ἔγνωκάς με Φίλιππε; ὁ ἑωρακώς ἐμέ ἑώρακε τόν Πατέρα· καί πῶς σύ λέγεις, δεῖξον ἡμῖν τόν Πατέρα; οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγώ ἐν τῷ πατρί καί ὁ πατήρ ἐν ἐμοί ἐστι; Τά ρήματα ἅ ἐγώ λαλῶ ὑμῖν, ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐ λαλῶ· ὁ δέ πατήρ ὁ ἐν ἐμοί μένων αὐτός ποιεῖ τά ἔργα. πιστεύετέ μοι ὅτι ἐγώ ἐν τῷ πατρί, καί ὁ πατήρ ἐν ἐμοί· εἰ δέ μή, διά τά ἔργα αὐτά πιστεύετέ μοι»*** **(Ἰω. 14, 7 11).**

Ὁ δέ Θεοδώρητος Κύρου σχολιάζων, τήν ὡς ἄνω Εὐαγγελικήν περικοπήν λέγει:

«Ἔφη γάρ πρός Φίλιππον· «Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί, καί οὐκ ἔγνωκάς με, Φίλιππε;». Τόν πατέρα, φησίν, ἐπιθυμεῖς ἰδεῖν ὁρῶν ἐμέ; Οὐκ οὖν ἔγνως ἐμέ· εἴπερ ἐγνώκεις ἐμέ, οὐκ ἄν ἐκεῖνον ἐπεπόθησας· ἐν ἐμοί γάρ ὁ πατήρ θεωρεῖται. Διά τοῦτο γάρ ἐπήγαγε, «ὁ ἑωρακώς ἐμέ, ἑώρακε τόν πατέρα». Ὄψιν δέ ταῦτα τῆς πίστεως τήν θεωρίαν ἐκάλεσε. «Τοσοῦτον γάρ, φησί, χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμί καί οὐκ ἔγνωκάς με Φίλιππε;». Οὐκ εἶπεν, οὐχ ἑώρακας, ἀλλ' «οὐκ ἔγνωκας». Ἑώρα γάρ ὁ Φίλιππος τόν ὁρώμενον τήν δέ ἀόρατον οὐκ ἐθεώρει Θεότητα. Διό δή καί ᾐτιάθη, ὡς τόν Υἱόν οὐκ ἐγνωκώς ἀκριβῶς, καί τούτου ἕνεκα τόν Πατέρα ποθήσας ἰδεῖν» (P.G. Τόμος 83, σελ. 432). Δηλαδή ὁ Φίλιππος δέν ἔβλεπεν τόν Χριστόν ὡς Θεόν, ἀλλ' ὡς ἄνθρωπον, καί διά τοῦτο ἠρώτησεν διά τόν Πατέρα Του. Ἐάν ἔβλεπεν τόν Χριστόν ὡς Θεόν, θά ἔβλεπεν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ καί τόν Πατέρα καί τό ἅγιον Πνεῦμα, καί τοῦτο

σημαίνει τό «ὁ ἑωρακώς ἐμέ ἑώρακε τόν Πατέρα». Τό ἴδιον ἀναφέρεται καί εἰς τήν Σαμαρείτιδα, ἡ ὁποία ἔβλεπεν ἄνθρωπον καί ὡμίλει ὡς εἰς ἄνθρωπον, ἀλλ᾽ αὐτός ἦτο ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. *«Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθη ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· ἐγώ εἰμί ὁ λαλῶν σοι»* (Ἰω. Δ 21-27).

Τό ἴδιο μέ τόν Φίλιππον καί τήν Σαμαρείτιδα ἔβλεπον καί ὅλοι οἱ μαθηταί, πρό τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅπως οἱ Λουκᾶς καί Κλεώπας, ὅτε ἐπορεύοντο εἰς Ἐμμαούς μέ τόν «ἄγνωστον» συνομιλητήν των, διότι ἐπίστευον ὅτι ὁ διδάσκαλός των, ἦτο ἕνας μεγάλος ἄνθρωπος καί ὅτι αὐτός *«μέλλει λυτροῦσθαι τόν Ἰσραήλ»* ἐκ τῆς αἰχμαλωσίας τῶν Ρωμαίων. Τό ἴδιον ἐπίστευον καί οἱ δύο υἱοί Ζεββεδαίου, οἱ ὁποῖοι ἐζήτουν πρωτοκαθεδρίας. Τούτους ὅμως ὁ Χριστός ὠνείδισεν διά τήν ἀπιστίαν καί σκληροκαρδίαν των, ὡς *«ἀνοήτους καί βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπί πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται»* (Λουκ. 24, 25). Ἐν συνεχεία *«ἀρξάμενος ἀπό Μωϋσέως καί ἀπό πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τά περί ἑαυτοῦ»*. Δηλαδή, ὁ Ἴδιος, ὁ ὁποῖος ἔδωσεν τάς προφητείας εἰς τούς ἁγίους Του, ὁ Ἴδιος καί ἡρμήνευεν εἰς τούς Ἀποστόλους τήν πραγμάτωσίν των εἰς τό Πρόσωπόν Του.

Ἀλλά καί εἰς τούς ἀντιλέγοντας περί αὐτοῦ Ἰουδαίους, Γραμματεῖς καί Φαρισαίους, *«μή σύ μεῖζον εἶ τοῦ Πατρός ἡμῶν Ἀβραάμ ὅστις ἀπέθανε;»*, ὁ Χριστός ἀπεκρίνετο: *«Ἀβραάμ ὁ Πατήρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο ἵνα ἴδῃ τήν ἡμέραν τήν ἐμήν, καί εἶδε καί ἐχάρη, εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρός αὐτόν· πεντήκοντα ἔτη οὔπω ἔχεις καί Ἀβραάμ ἑώρακας; εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, πρίν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγώ εἰμί· ἦραν οὖν λίθους ἵνα βάλωσιν ἐπ᾽ αὐτόν»* (Ἰω. Η', 56, 59). Βλέπομεν ὅτι ὁ Ἴδιος ἐφάνη τυπικῶς εἰς τόν Ἀβραάμ καί εἰς τόν Μωϋσῆν *«τῷ ὀφθέντι Θεῷ ἐπί τοῦ ὄρους Σινᾶ, καί νόμον δόντι τῷ Θεόπτῃ Μωσεῖ» (Ὠδή δ' Ἀνάληψις)*. Ὁ ἴδιος ἐφάνη πραγματικῶς εἰς τούς Ἀποστόλους. Ὅλη ἡ Ἁγία Γραφή, Παλαιά τε καί Καινή, διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός, ὁ γεννηθείς ἐκ τῆς Παρθένου Μαρίας, ὁ τυπούμενος καθ᾽ ὅλην τήν Παλαιάν Διαθήκην καί ἐνεργούμενος εἰς τήν Καινήν Διαθήκην, εἶναι ὁ τρισυπόστατος Ἕνας Θεός, ὁ κατασκευάσας τόν κόσμον, καί πλάσας τόν ἄνθρωπον, τόν Ἀδάμ καί τήν Εὔαν. Αὐτός ὁ ἴδιος ἐφόρεσεν τήν ἰδικήν μας ἀνθρωπίνην σάρκα διά νά σώσῃ τόν παραπεσόντα. Χριστοκεντρικόν τό μήνυμα εἰς ὁλόκληρον τήν Ἁγίαν Γραφήν!

Ὁ Χριστός, ὁ ἕνας τῆς Τριάδος, εἶναι Θεός ἀληθινός, εἰς τόν ὁποῖον κατοικεῖ καί ἀποκαλύπτεται ὁ Τρισυπόστατος Θεός

Ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης διά τόν *«Παλαιόν τῶν ἡμερῶν»* γράφει: *«Διό καί ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν μυστικῶν ὁράσεων φωτοφανείαις καί πολιός καί νέος πλάττεται· τοῦ μέν προτέρου τό ἀρχαῖον καί ὄντα ἀπ᾽ ἀρχῆς, τοῦ νεωτέρου δέ τόν ἀγήρω σημαίνοντος»*. Πολύ σωστά τά λέγει

ἐδῶ ὁ ἅγιος, ὅτι ὁ Θεός ὀνομάζεται (πλάττεται), *καί πολιός καί νέος* διό καί τό τοῦ προφήτου Δανιήλ, «ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν» εἶναι ἕνα ἀπό τά πολλά ὀνόματα τοῦ Θεοῦ, πολυώνυμον γάρ τό θεῖον, καί ἑρμηνεύει ὁ ἴδιος τί σημαίνει τό πολιός καί νέος. **Τό μέν *«νέος»* σημαίνει τό ἀγέραστον, τό αἰώνιον τοῦ Θεοῦ, καθ᾽ ὅτι οὐδέποτε ὁ Θεός γηράσκει. Τό δέ *«πολιός»* σημαίνει *«τόν πρότερον, τόν ἀρχαῖον καί ὄντα ἀπ᾽ ἀρχῆς»*. Ἦτο, εἶναι καί θά εἶναι ὁ αὐτός καί ἀναλλοίωτος εἰς τούς αἰῶνας.**

Ἐπομένως δέν ἐπιτρέπεται οὔτε δίδεται τό δικαίωμα εἰς τόν καθένα νά κατασκευάση, μέ τήν ἀναφοράν τοῦ προφήτου Δανιήλ εἰς τόν ***«Παλαιόν τῶν ἡμερῶν»*** εἰς τήν ὅρασίν του, ἕναν ἀσπρομάλλην γέροντα καί νά τόν ὀνομάση Θεόν Πατέρα καί εἰς τήν συνέχεια νά χωρίση τήν ἀδιαίρετον Ἁγίαν Τριάδα εἰς τρεῖς ξεχωριστάς καί διαφορετικῆς οὐσίας Ὑποστάσεις! Δηλαδή, ἕνα γέροντα καθήμενον, ἕναν νέον καθήμενον, καί μίαν περιστεράν ἱπταμένην ἄνωθεν τῶν δύο καθημένων, καί νά δογματίζη κατά τό πρότυπον τῶν Λατίνων, ὅτι αὐταί αἱ ξεχωρισταί τρεῖς ἑτεροειδεῖς ὑπάρξεις, ***γέρων*, νέος καί περιστερά, εἶναι εἰκών τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ**(!!!), ἤ ὅπως τώρα τήν θεωροῦν «συμβολικήν εἰκόνα!... Ἡ δευτέρα τούτη πλάνη εἶναι χείρων τῆς πρώτης, διότι σύμβολα καί προτυπώσεις ἔχομεν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην διά μέλλοντα ἔσεσθαι ἤ ἀποκαλύπτεσθαι γεγονότα ἤ πρόσωπα, ὡς τοῦ Χριστοῦ τῆς Θεοτόκου ἀκόμη καί τοῦ Ζωηφόρου Σταυροῦ κ.λπ. Δέν ἔχομεν προτυπώσεις τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι ὁ Εἷς καί Τριαδικός Θεός ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ Χριστῷ! Ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος θεολόγος, (Λογ. 59, σελ. 308) θεολογεῖ ὅτι μεταξύ τῶν τριῶν προσώπων τῆς ἁγίας Τριάδος οὐδεμία διαφορά ὑπάρχει παρά μόνον εἰς τάς ἰδιότητας, ἤτοι εἰς τό ἀγέννητον τοῦ Πατρός, τό γεννητόν τοῦ Υἱοῦ καί τό ἐκπορευτόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Νέος καί ἀγήραστος ὁ Πατήρ, νέος ὁ Υἱός, νέον τό Ἅγιον Πνεῦμα. Παλαιός τῶν ἡμερῶν ὁ Πατήρ, τοιοῦτος καί ὁ Θεός Λόγος, τοιοῦτον καί τό Ἅγιον Πνεῦμα. Διά τοῦτο καί εἰς τήν ὑμνωδίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται ***«Νηπιάζει δι᾽ ἐμέ ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν».***

Ὁ πολιός, λοιπόν Θεός Λόγος, ἔγινεν ἄνθρωπος, ἐγεννήθη παιδίον νέον, καί ἐν τῷ παιδίῳ τούτῳ ἀποκαλύπτεται ὁ τρισυπόστατος Θεός!, ἀνετράφη, ἐδίδαξεν, ἐσταυρώθη καί ἐτάφη καί ἀνέστη τριήμερος καί ἀνεβίβασεν τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐκεῖ, ὅπου θά ἔφθανον ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὔα, ἐάν ἐτήρουν τήν ἐντολήν.

Ἀνέστη λοιπόν ὁ Χριστός καί ἀνελήφθη μετά σαρκός εἰς τόν οὐρανόν «ὡς Υἱός ἀνθρώπου», (ὡς Υἱός καί Λόγος πάντοτε ἦν ἐν τῷ Πατρί μετά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος), *καί ἐκάθισεν τήν ἀνθρωπίνην φύσιν εἰς τήν μεγαλωσύνην καί δόξαν αὐτοῦ.* Καί τοῦτο προλαβών προεῖδεν ὁ προφήτης Δανιήλ, τόν ὁποῖον παρερμηνεύουν οἱ Λατῖνοι καί οἱ ἰδικοί μας Ὀρθόδοξοι: ***«Καί ἰδού μετά τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ὡς Υἱός ἀνθρώπου ἐρχόμενος ἦν».*** Ὁ Προφήτης Δανιήλ δέν προεῖδεν μόνον τήν Σύλληψιν, τήν Γέννησιν καί τήν Ἀνάληψιν ***ἀλλά καί τήν Δευτέραν Παρουσίαν.*** Εἶδεν ὅτι ἐστήθησαν θρόνοι, εἶδε μυριάδας μυριάδων Ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἐλειτούργουν καί ἡτοίμαζον τά

τῆς Κρίσεως. Εἶδεν ὅτι Κριτής ἐκάθησεν καί βίβλοι ἀνεώχθησαν. Καί τότε μέν ἐτυπώθησαν ὅπως ἐπρόκειτο νά πραγματοποιηθοῦν εἰς τό μέλλον, τώρα δέ εἰς ἡμᾶς τά περισσότερα ἤδη ἐπραγματοποιήθησαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διό καί ψάλλομεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ: ***«Τότε μέν τυπούμενος νῦν δέ ἐνεργούμενος»***, ἀπομένουν δέ μόνον τά τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος εἰς τό Σύμβολόν του, **ὁμιλεῖ περί τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ τρισυποστάτου καθώς καί περί τοῦ ὁμοουσίου, τῶν τριῶν Θείων Προσώπων.**

«Πίστις δέ καθολική αὕτη ἐστίν, ἵνα ἕνα Θεόν ἐν Τριάδι καί Τριάδα ἐν μονάδι σεβώμεθα... Οἷος ὁ Πατήρ, τοιοῦτος καί ὁ Υἱός, τοιοῦτο καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον... Οὕτω Θεός ὁ Πατήρ, Θεός ὁ Υἱός, Θεός καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, πλήν οὐ τρεῖς Θεοί, ἀλλ' εἷς Θεός... Ὡσαύτως, Κύριος ὁ Πατήρ, Κύριος ὁ Υἱός, Κύριον καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον· πλήν οὐ τρεῖς Κύριοι, ἀλλ' εἷς ἐστι Κύριος. Ὅτι ὥσπερ μοναδικῶς ἑκάστην ὑπόστασιν Θεόν καί Κύριον ὁμολογεῖν χριστιανική ἀληθεία ἀναγκαζόμεθα, οὕτω τρεῖς Θεούς, ἤ τρεῖς Κυρίους λέγειν καθολική εὐσεβεία κωλυόμεθα... Ἐν αὐτῇ τῇ Τριάδι οὐδέν πρῶτον, ἤ ὕστερον, οὐδέ μεῖζον ἤ ἔλαττον, ἀλλ' ὅλαι αἱ τρεῖς ὑποστάσεις, συνδιαιωνίζουσαι ἑαυταῖς, εἰσί καί ἴσαι· ὥστε κατά πάντα, ὡς εἴρηται, καί Τριάς ἐν μονάδι, καί μονάς ἐν Τριάδι λατρεύεται... ἔστιν οὖν πίστις ὀρθή ἵνα πιστεύωμεν καί ὁμολογῶμεν ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὁ τοῦ Θεοῦ Υἱός, καί Θεός καί ἄνθρωπος ἐστι. Θεός ἐστίν ἐκ τῆς οὐσίας τοῦ Πατρός, πρό αἰώνων ἀεί γεγεννημένος. Τέλειος Θεός, καί τέλειος ἄνθρωπος, ἐκ ψυχῆς λογικῆς καί ἀνθρωπίνης σαρκός ὑποστάς· ἴσος τῷ Πατρί κατά τήν Θεότητα· ἐλάττων τό Πατρός κατά τήν ἀνθρωπότητα» (ἴδε Μέγα Ὡρολόγιον).

Καί ἡ ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος μέ ὅλους τούς ἁγίους Πατέρας ἠγωνίσθησαν σκληρά διά νά ἀποδείξουν ὅτι αἱ προφητικαί ὁράσεις, εἶναι καλαί καί ἅγιαι, διότι μέ αὐτάς **προεικονίζεται, προδιαφαίνεται καθαρώτατα καί προετοιμάζεται τό μέγα γεγονός τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.** Ὁ Θεάνθρωπος εἶναι ὁ προσδοκώμενος Χριστός, καί αὐτόν ὡς Θεόν ἐνανθρωπήσαντα καί φέροντα ***«ἅπαν καί τό πλήρωμα τῆς Θεότητος»*** ὄχι μέρος τοῦ Θεοῦ!... **Αὐτοῦ τά Ἅγια εἰκονίζομεν, δηλαδή εἰκονίζομεν ὁλόκληρον τό ἐπί γῆς λυτρωτικόν Του ἔργον ἀπό τῆς ἐνανθρωπήσεως ἕως καί τῆς εἰς οὐρανούς ἀνόδου τῆς τεθεωμένης ἀνθρωπίνης φύσεως.** Ἰδού τί λέγει διά τοῦ Συνοδικοῦ της περί αὐτῶν τῶν προφητικῶν ὁράσεων καί τῶν Ἁγίων Εἰκονίσεως».

«Τῶν τάς προφητικάς ὁράσεις, ὡς αὐτό τό θεῖον αὐτάς ἐσχημάτισε καί διετύπου, εἰδότων καί ἀποδεχομένων καί πιστευόντων, ἅπερ ὁ τῶν προφητῶν χορός ἑωρακότες διηγήσαντο, καί τήν τῶν Ἀποστόλων καί εἰς πατέρας διήκουσαν ἔγγραφόν τε καί ἄγραφον παράδοσιν κρατυνόντων, καί διά τοῦτο εἰκονιζόντων τά Ἅγια καί τιμώντων, αἰωνία ἡ μνήμη».

Διά τοῦτο, λέγει τό Συνοδικόν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὅτι εἴμεθα βεβαιώτατοι διά τάς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καί διά τά ἅγια πάθη, τά ὁποῖα εἰκονίζομεν, δεχόμενοι ὅλας τάς προφητικάς ὁράσεις, τάς ὁποίας ὁ χορός τῶν προφητῶν εἶδον διά Πνεύματος ἁγίου, καί ἐν συνεχείᾳ ἐγγράφως καί ἀγράφως τάς παρέδωκαν εἰς τούς ἁγίους Ἀποστόλους καί ἐκεῖνοι εἰς τούς ἁγίους Πατέρας. Τοῦτο δέ συμβαίνει ἐπειδή ὁλόκληρος ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία, δηλαδή ἡ Γέννησις, Βάπτισις, τά Ἅγια Πάθη, ἡ Ἀνάστασις κ.λπ. εἶναι ἡ ἔκβασις αὐτῶν τῶν προφητικῶν ὁράσεων. Ἰδού δέ καί τά «Ἅγια» τά ὁποῖα εἰκονίζομεν: ***«Ἐν γάρ ταῖς εἰκόσιν ὁρῶμεν τά ὑπέρ ἡμῶν τοῦ Δεσπότου πάθη, τόν Σταυρόν, τόν Τάφον, τόν Ἅδην νεκρούμενον, καί σκυλευόμενον, τῶν Μαρτύρων τούς ἄθλους, τούς στεφάνους, αὐτήν τήν σωτηρίαν, ἥν ὁ πρῶτος ἡμῶν ἀθλοθέτης, καί ἀθλοδότης, καί στεφανίτης ἐν μέσῳ τῆς γῆς κατηργάσατο» (Προοίμ. Κυριακή Ὀρθοδοξίας).***

Παρόμοιον εἶναι καί τό μήνυμα τοῦ κατωτέρω Συνοδικοῦ ἄρθρου τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό ὁποῖον ἀναθεματίζει ἐκείνους τούς εἰκονομάχους, οἱ ὁποῖοι, **θέλοντες καί μή, παρεδέχοντο μέν τάς προφητικάς ὁράσεις, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ οὐδενί ἐδέχοντο «εἰκονογραφεῖν τόν ἐνανθρωπήσαντα Λόγον» δηλαδή τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ «καί τά ὑπέρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη», τά ὁποῖα προκατεδείκνυον αἱ προφητικαί ὁράσεις.** Ἐπειδή «κενολογοῦσιν» ὅτι ἡμεῖς εἰκονίζομεν ὄχι τόν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν, ὁ ὁποῖος εἰς τούς προφήτας ἐφαίνετο τυπικῶς καί εἰς ἡμᾶς ἐνηνθρώπησεν πραγματικῶς, ἀλλ' ὅτι εἰκονίζομεν ***«τήν ἄληπτόν τε καί ἀθέατον οὐσίαν»***, **τήν ὁποίαν ὡς ἰσχυρίζονται εἶδον εἰς τάς ὁράσεις οἱ Προφῆται, καί διά τοῦτο δέν ἐδέχοντο τάς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ. Ἰδού τό σχετικόν Συνοδικόν κείμενον:** ***«Τοῖς τάς προφητικάς ὁράσεις, κἄν μή βούλοιντο παραδεχομένοις τάς δέ ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας (ὤ θαῦμα) καί πρό σαρκώσεως τοῦ Λόγου μή καταδεχομένοις, ἀλλ᾽ ἤ αὐτήν τήν ἄληπτόν τε καί ἀθέατον οὐσίαν ὀφθῆναι τοῖς τεθεαμένοις κενολογοῦσιν ἤ εἰκόνας μέν ταῦτα τῆς ἀληθείας καί τύπους καί σχήματα ἐμφανισθῆναι τοῖς ἑωράκασι συντιθεμένοις, εἰκονογραφεῖν δέ ἐνανθρωπήσαντα τόν Λόγον καί τά ὑπέρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, ἀνάθεμα».***

Ἡ μεγάλη παραχάραξις

Εἰς τά ἀνωτέρω δύο συνοδικά κείμενα ἔγινεν ἡ μεγαλυτέρα παρερμηνεία καί ἡ μεγαλυτέρα ἀπάτη εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας μας ἀπό τούς Δυτικούς ζωγράφους, οἱ ὁποῖοι ἐτόλμησαν νά εἰκονίσουν καί τά ἀπηγορευμένα καί ἀνεικόνιστα, ***«τήν ἄληπτόν τε καί ἀθέατον οὐσίαν»***. Διά νά δικαιολογήσουν δέ τάς αἱρετικάς καί αὐθαιρέτους ἀπεικονίσεις των, καθαρῶς προϊόντα τῆς φαντασίας των, ὑποστηρίζουν ὅτι, ***«ἐφ᾽ ὅσον αἱ προφητικαί ὁράσεις ἐγκρίνονται ἀπό τήν Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδον καί ὅποιος δέν τάς δέχεται ἀναθεματίζεται», τότε ἡμεῖς ἔχομεν ὅλον τό δικαίωμα νά κατασκευάζωμεν συνθέσεις κατά βούλησιν, χρησιμοποιοῦντες ἀποσπάσματα προφητικῶν ὁ-***

ράσεων τῆς Παλαιᾶς, ὅπως ἀπό τόν Δανιήλ ἀλλά καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως ἀπό τήν Βάπτισιν. Οὕτω ἔλαβον ἀπό τήν ὅρασιν τοῦ προφήτου Δανιήλ, ὁ ὁποῖος *«μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος τό τριφαές»* καί *«Χριστόν κριτήν θεασάμενος»*, τάς λέξεις *«Παλαιός τῶν ἡμερῶν»* καί ἐποίησαν *«εἰκόνα»* τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὡς ἡλικιωμένου ἀνθρώπου, μέ ἄσπρη γενειάδα, διότι λέγουν, αὐτός εἶναι ὁ Πατήρ καί ὄχι ὁ Υἱός, διότι ὁ Υἱός εἰς τήν ὅρασιν φαίνεται ἀνερχόμενος πρός τόν *«Παλαιόν τῶν ἡμερῶν»* ὡς *«υἱός ἀνθρώπου»!* Ἐδῶ ἐκτελεῖται τό μυστήριον τῆς ἀνομίας, **ὁ χωρισμός, δηλαδή, τῆς Ἀχωρίστου, Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος. Ὁ Πατήρ ὡς «Παλαιός ἡμερῶν» καθήμενος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Υἱός ἀνερχόμενος ὡς «υἱός ἀνθρώπου» πρός τόν «Παλαιόν τῶν ἡμερῶν», δηλαδή, μακράν ὁ εἷς ἀπό τόν ἄλλον(!), εἶναι ὁ κατά φαντασίαν κατεσκευασμένος Θεός Πατήρ, τό ὁποῖον τοποθετοῦν πλησίον τῆς πραγματικῆς Θεανθρωπίνης Ὑποστάσεως - μορφῆς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἰκονίζεται ὡς ἄνθρωπος ὅπως πραγματικῶς ἦτο 33 ἐτῶν. Ὁ Πατήρ πόσων ἐτῶν ἦτο;**

Ἐπίσης ἀπό τήν Καινήν Διαθήκην, ἀπό τήν ὅρασιν τοῦ Θείου Προδρόμου, κατά τό πραγματικόν γεγονός τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τόν Ἰορδάνην, ἔλαβον ἀπό τάς λέξεις *«ἐν εἴδει περιστερᾶς»* καί ἐποίησαν *«εἰκόνα»* τοῦ Θεοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Εἰς ταύτην τήν «εἰκόνα» δέν ἔδωσαν ἀνθρωπίνην μορφήν, ἀλλά τήν ἄφησαν ἁπλῆν περιστεράν, τήν ὁποίαν ἐτοποθέτησαν ἄνωθεν τῶν δύο καθημένων, μέ ἀνοικτάς τάς πτέρυγας, μέ φωτοστέφανον εἰς τήν κεφαλήν της καί ἐκπέμπουσαν ἀκτῖνας φωτός πρός τούς δύο, καί πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν. **Οὕτω μαζί μέ τό ΑΧΩΡΙΣΤΟΝ κατερρίφθη καί τό ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀπό τούς Λατίνους,** καί «θεολογεῖται» διά τῆς «εἰκόνος» ταύτης τό *«καί ἐκ τοῦ υἱοῦ»* (filioque) ἐκπορευόμενον Ἅγιον Πνεῦμα. Δηλαδή, οἱ δύο καθήμενοι ἐκπέμπουν τό ἀναμέσον αὐτῶν Ἅγιον Πνεῦμα! Οὕτω, κατ' αὐτούς, (Χρυσόστομον Κατουνακιώτην κ.λπ.) κατεσκευάσθη *ἡ μεγαλυτέρα καί ἀνωτέρα, «θεολογικωτάτη(;) εἰκών»* τῶν τριῶν Θείων Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ἀλοίμονον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τυχόν ἀμφισβητήσῃ καί δέν τήν προσκυνήσῃ μέ τρεῖς μεγάλας προσκυνήσεις(*)!

Τί σημαίνει ἡ μεγάλη αὐτή παραχάραξις

Μέ τήν «εἰκόνα» αὐτήν καταρρίπτεται τό ὁμοούσιον καί ἀχώριστον τῆς Ἁγίας Τριάδος καί δή κατ' ἀπόλυτον ἀντίθεσιν - ἀντίφασιν τῆς συνεχοῦς ὁμολογίας μας, καθ' ἥν: «Προσκυνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα Ὁμοούσιον καί Ἀχώριστον»! Καταρρίπτεται λοιπόν τό ὁμοούσιον καί διακηρύσσεται τό διαιρετόν καί ἑτερούσιον. Καταρρίπτεται ἐκ τοῦ

(*) Τώρα τήν ὀνομάζουν **«Συμβολική εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος»**, ὡς νά πρόκειται νά ἐνανθρωπήσουν καί ὁ Πατήρ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα!... Δηλαδή, ὡς προελέχθη, ἡ δευτέρα πλάνη - ἀπάτη εἶναι χείρων τῆς πρώτης!

συμβόλου τῆς πίστεως τό δόγμα τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος «ἐκ τοῦ Πατρός» καί κηρύσσεται τό «καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἐκπορευόμενον Ἅγιον Πνεῦμα» καί τέλος καταρρίπτεται ὅλη ἡ θεολογία τῆς ὑμνολογίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐφ' ὅσον ἐκτός τῆς Ὁμολογίας: «Προσκυνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον», καταρρίπτεται καί ἡ Ὁμολογία, μέ τήν ὁποίαν ἐπισφραγίζεται τό μέγα μυστήριον τῆς θείας λειτουργίας: «Εἴδομεν τό Φῶς τό ἀληθινόν... ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὕρομεν πίστιν ἀληθῆ ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες...».

Διά τούς λόγους αὐτούς οἱ Ἅγιοι Πατέρες στηλιτεύουν τούς Λατίνους καθώς καί τούς Λατινόφρονας καί τά αἱρετικά κατασκευάσματά των, διά τῶν ὁποίων στρεβλώνουν τήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἐνδεικτικῶς δέ θά παραθέσωμεν ἐλαχίστας μαρτυρίας καί πρῶτον τήν τοῦ Ἁγίου **Συμεών Θεσσαλονίκης:**

«...ὁ δέ Παλαιός τῶν ἡμερῶν, ᾧ καί περιτιθέασι τρίχας λευκάς εἰς τόν πώγωνα. Ἐπεί γάρ οὐκ ἔχουσι κείροντες ταύτας θρυπτικῶς καί παρά τούς θεσμούς τῆς φύσεως οἱ Λατῖνοι, ἀλλοτρίας τιθέασιν, ἐντεῦθεν καί τά καθ' ἑαυτῶν ἐνεργεῖν δεικνύμενοι... Ἀλλά καί κατέχοντα ποιοῦσι περιστεράν τό πτηνόν ἀντί τοῦ θείου Πνεύματος τόν Παλαιόν τῶν ἡμερῶν, ἐνταῦθα πάλιν καθ' ἑαυτῶν φρονεῖν οὗτοι δεικνύμενοι. Εἰ γάρ καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ τό Πνεῦμα δοξάζουσι, πῶς οὐχί καί Υἱόν τῷ Παλαιῷ τῶν ἡμερῶν συγκαθίζουσιν, ἵνα καί ἄμφω τήν περιστεράν ἀποστέλλωσιν; Ἀλλ' ὤφειλον πάλιν καί Υἱόν ἀποστέλλειν πρός ἥν καλοῦσι Μαριάμ. Οὐ γάρ τό Πνεῦμα σεσάρκωται, εἰ καί ἐπεσκίαζε τῇ Παρθένῳ. Ἀλλά παρά λόγον ἅπαντα ταῦτα, καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλλότρια παραδόσεως, καί εἰς ὕβριν μᾶλλον τῶν μυστηρίων, καί τῆς Χριστιανικῆς εὐλαβείας... Καί τοιαῦτα ποιοῦσιν ἐπί τριόδων καί πλατειῶν, ἀνθρώπους καθιστῶντες παρά τήν τάξιν, καί περί τῶν ὑπέρ λόγον καί θαυμαστῶν ἐξ ὧν μή θέμις, δραματουργίας ἐπιδεικνύμενοι, καί τήν περιστεράν τό ὄρνεον Πνεῦμα ἅγιον ὀνομάζοντες. Καί φθέγγονται οἱ τοιοῦτοι καί ἀντιφθέγγονται τά περί τῶν ἑορτῶν. Καί ἡ δοκοῦσα Μαριάμ τήν ἄλογον περιστεράν ἀντί τοῦ Πνεύματος ὑποδέχεται...». *(Ἑλλην. Πατρολ. Τόμ. 155, σελ. 112, 113).*

Τονίζει ἐδῶ ὁ Ἅγιος ὅτι, ἐπειδή οἱ ἴδιοι ξυρίζουν τάς τρίχας των ἀντιθέτως μέ τούς νόμους τῆς φύσεως, τοποθετοῦν λευκάς τρίχας εἰς τόν πώγωνα τοῦ **Παλαιοῦ ἡμερῶν...** Καί παρακατιών τονίζει μεταξύ τῶν ἄλλων ὅτι κατασκευάζουν ὡς τό πτηνόν περιστεράν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, φρονοῦντες αὐθαιρέτως ὅτι κατ' αὐτόν τόν τρόπον καταδεικνύουν τόν **Παλαιῶν τῶν Ἡμερῶν!** Καί ὅλα αὐτά εἶναι ἐντελῶς παράλογα καί ξένα πρός τήν ἐκκλησιαστικήν παράδοσιν ***(«παρά λόγον ἅπαντα ταῦτα καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀλλότρια παραδόσεως»),*** μᾶλλον δέ καί βλασφημοῦν τά μυστήρια καί τήν ἐκκλησιαστικήν εὐλάβειαν («εἰς ὕβριν μᾶλλον τῶν μυστηρίων καί τῆς Χριστιανικῆς εὐλαβείας»). Καί θεατρίζουν τοιουτοτρόπως τά ὑπέρ τήν λογικήν καί θαυμαστά **«καί τήν περιστεράν τό ὄρνεον Πνεῦμα ἅγιον ὀνομάζουσι»...**

Καί αὐτή, τήν ὁποίαν παρουσιάζουν ὡς Μαριάμ, εἰκονίζουν **«νά ὑποδέχεται τήν ἄλογον περιστεράν ἀντί τοῦ Πνεύματος»**.

Τό κείμενον τοῦ Ἁγίου Συμεών Θεσ/κης εὐγλωττότατα ὁμιλεῖ ἀφ' ἑαυτοῦ περί τῶν Παπικῶν κακοδοξιῶν καί αὐθαιρεσιῶν, τάς ὁποίας διά τῶν «εἰκόνων των» δυστυχῶς διέσπειραν καί εἰς τάς τάξεις τῶν ἀσθενῶν τῇ πίστει ὀρθοδόξων μολύνοντες οὐκ ὀλίγους.

Ἀλλά καί εἰς τήν **Εὐαγγελικήν Σάλπιγγα τοῦ Μακαρίου τοῦ Πατμίου** ἀναγινώσκομεν σχετικῶς:

***«Αὐτοί οἱ Χριστιανοί ὁποῦ ζωγραφίζουσι τόν Ἄμορφον πατέρα ἐναντίον τῆς ζ΄ Συνόδου,** ἡ ὁποία παραγγέλλει εἰς τήν τετάρτην καί ε΄ καί στ΄ πρᾶξιν αὐτῆς, **ὁ Χριστός νά ζωγραφίζεται μόνον καί ὄχι ὁ Πατήρ,** καθώς παραγγέλλει καί ὁ Δαμασκηνός εἰς τό δ΄ βιβλίον περί Πίστεως, καί ὁ Αὐγουστῖνος Κεφ. ζ΄, περί τοῦ Συμβόλου, **αὐτοί πλέον Χριστιανοί;** ὁποῦ οὐδέ τόν χαρακτῆρα τοῦ σταυροῦ δέν σχηματίζουν Χριστιανικῶς, ἀλλά ἀρχίζουν ἀπό τό ἀριστερόν μέρος, ἐναντίον τῆς θείας γραφῆς, ἡ ὁποία τό δεξιόν προκρίνει τοῦ ἀριστεροῦ· **αὐτοί Χριστιανοί; ὁποῦ ἐνόθευσαν τά πνευματικά μέ τάς κοσμικάς ἐξουσίας, διά νά φανοῦν καί μέ τοῦτο ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶπεν· «ἡ βασιλεία ἡ ἐμή οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου».** (ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΑΛΠΙΓΞ, σελ. 440).*

Καί ἐκεῖνοι μέν ἔκαναν ὅσα ἔκαναν, χωρίς φόβον Θεοῦ καί μή ὑπολογίζοντες ἀναθέματα Ἁγίων Πατέρων καί τά προώθησαν ὡς «τέλεια» καί «Ὀρθόδοξα» εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, χωρίς εὐτυχῶς, νά τά ὑποστηρίζουν τόσον, ὅπως τώρα ἐσχάτως ἐτόλμησαν οἱ ἰδικοί μας «ὀρθόδοξοι», λαϊκοί καί κληρικοί, οἱ ὁποῖοι παρεποίησαν καί παρερμήνευσαν ὅλην τήν Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην, καί ὅλους τούς Ἁγίους Πατέρας, ἀκόμη καί αὐτήν τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, διά νά δογματίσουν τά Δυτικά ἄθεα κατασκευάσματα ὡς «ἀληθῆ καί ὀρθόδοξα»! Εἰς τοιοῦτον δέ σημεῖον ἔφθασεν ὁ φανατισμός των ὥστε νά δημιουργήσουν σκάνδαλα, μίση καί ἐχθρότητας, καί μεγάλα σχίσματα εἰς τούς ἀνυπόπτους καί δυστυχῶς ἀπλοϊκούς Γνησίους Ὀρθοδόξους Χριστιανούς! Τό ἀνησυχητικόν εἰς ὅλην αὐτήν τήν πραγματικότητα εἶναι ὅτι ὅλοι αὐτοί οἱ λαϊκοί καί κληρικοί, δέν ὑπολογίζουν καί δέν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν των τούς ἀναθεματισμούς, οἱ ὁποῖοι κατακεραυνώνουν ὅσους παραποιοῦν καί παρερμηνεύουν τά θεῖα κείμενα!

«Τοῖς μή ὀρθῶς τάς τῶν ἁγίων διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας θείας φωνάς ἐκλαμβανομένοις, καί τά σαφῶς καί ἀριδήλως ἐν αὐταῖς διά τῆς τοῦ ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα, παρερμηνεύειν τε καί περιστρέφειν πειρωμένοις. Ἀνάθεμα γ΄» (Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας).

Ἐπίσης τό ἄρθρον τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας, τό ὁποῖον ἀκολουθεῖ, διευκρινίζει ὅτι τά σύμβολα προηγήθησαν καί ἀπεκαλύφθησαν, διότι θά ἠκολούθει τό πραγματικόν καί ἐν προκειμένῳ τό Πρόσωπον τῆς Θεοτόκου καί ἐξ αὐτῆς ὁ Χριστός.

«Τῶν ἐπισταμένων, ὡς ἡ ῥάβδος, καί αἱ πλάκες, ἡ κιβωτός καί ἡ λυχνία, καί ἡ Τράπεζα, καί τό θυμιατήριον τήν Παναγίαν προέγραφέ τε, καί προετύπου, Παρθένον, τήν Θεοτόκον Μαρίαν, καί ὡς ταῦτα μέν προετύπου ταύτην, οὐ γέγονεν δέ ἐκείνη ταῦτα· γέγονε δέ Κόρη καί διαμένει μετά τήν θεογεννησίαν Παρθένος, καί διά τοῦτο μᾶλλον Κόρην αὐτήν τοῖς εἰκονίσμασι γραφέντων, ἤ τούς τύπους σκιαγραφούντων. Αἰωνία ἡ μνήμη».

Τό ἄρθρον τοῦτο τοῦ Συνοδικοῦ διδάσκει ὅτι, τά σύμβολα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, **Πλάκα, ράβδος, θυμιατήριον κ.λπ. προετύπουν τήν Θεοτόκον Μαρίαν. Ὅμως δέν ἔγινεν ἐκείνη σύμβολον, ἀλλά τά σύμβολα προετύπουν αὐτήν,** καί διά τοῦτο βεβαιούμεθα ὄντως, ὅτι αὐτή εἶναι ἡ προφητευμένη γυνή, ἡ ὁποία μέ τόν ἐξ Αὐτῆς γεννηθέντα Χριστόν, θά συντρίψη, ὅπως καί συνέτριψεν τήν κεφαλήν τοῦ ὄφεως. **Αὐτήν τήν Θεοτόκον εἰκονίζομεν ὡς μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, καί αὐτῆς τήν εἰκόνα δεχόμεθα καί προσκυνοῦμεν, διά τό μέγα ἀγαθόν, τό ὁποῖον προσέφερεν εἰς τό ἀνθρώπινον γένος καί ὄχι τά σύμβολα.**

Ὁμοίως καί τά προαναφερθέντα Συνοδικά ἄρθρα ὁμιλοῦν διά τόν Χριστόν καί τήν εἰκόνα Του, καθ' ὅτι αἱ προφητικαί ὁράσεις αἱ ἀναφερόμεναι εἰς αὐτόν, ὅπως ***«παλαιός ἡμερῶν» «Ἄγγελος τῆς Μεγάλης Βουλῆς» «Υἱός ἀνθρώπου, ἤλεκτρον, ἀρνίον»*** κ.λπ. **ἦσαν σύμβολα καί τύποι, τά ὁποῖα προετύπουν τόν Χριστόν,** καί ὡς ἐκ τούτου ἡμεῖς **Αὐτοῦ ποιοῦμεν εἰκόνας ὡς πραγματικοῦ ἀνθρώπου, καθώς καί ὅλην τήν ἔνσαρκον Αὐτοῦ Οἰκονομίαν καί ὄχι τά σύμβολα! Διά τοῦτο εἰς τό Συνοδικόν διακηρύσσεται: «τῶν εἰκονιζόντων τά Ἅγια καί τιμώντων, αἰωνία ἡ μνήμη». Ἀντιθέτως ἀναθεματίζονται οἱ ἀρνούμενοι τήν εἰκόνα Του! Διό λέγει:** *«εἰκονογραφεῖν δέ ἐνανθρωπήσαντα τόν Λόγον καί τά ὑπέρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, ἀνάθεμα».*

Καί ἐκ τῆς Ἱερᾶς Ὑμνολογίας τῆς Ἐκκλησίας

«Ἐν εἰκόνι βλέποντες τήν σταύρωσιν, σέβοντες στέργομεν, ἀσπαζόμενοι Χριστόν καί τά αὐτοῦ σημεῖα, καί προσκυνοῦμεν αὐτά» (Ὠδή ε΄ λιταν. εἰκόνων).

«Χριστός ὑμᾶς προσκαλεῖται, συνέλθετε νῦν προθύμως, θεῖοι Πατέρες καί ***τήν θέαν τῆς αὐτοῦ σαρκώσεως, Ἀποστολικῶς ἀνιστορίσατε, τά θαύματα καί τά παθήματα, καθώς γράφει τό θεῖον Εὐαγγέλιον» (Ὠδή δ΄ τοῦ Καν. λιτανεύσεως εἰκόνων).***

«Σαρκός τό ἐκτύπωμα, ἀναστηλοῦντες Κύριε, σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, τό μέγα μυστήριον, τῆς οἰκονομίας, τῆς σῆς ἐκδηλοῦντες...» (Β΄ στιχ. αἰν. τῆς Κυριακῆς Ὀρθοδοξίας).

«Ὁ τῇ ἀνάρχῳ καί θεία φύσει ἀόρατος, βροτός ὡράθη Κόρη, ἐξ ἁγνῶν σου αἱμάτων δι΄ ἄκραν εὐσπλαγχνίαν· οὗ τῆς σαρκός, γεγραφότες τήν μίμησιν τιμητικῶς προσκυνοῦμεν πάντες πιστοί...» (Δόξα μικροῦ Ἑσπερινοῦ, Κυριακή Ὀρθοδοξίας).

«Φύσει ἀπερίγραπτος, τῇ θεϊκῇ σου ὑπάρχων, ἐπ' ἐσχάτων Δέσποτα, σαρκωθείς ἠξίωσας περιγράφεσθαι, τῆς σαρκός προσλήψεις γάρ, καί τά ἰδιώματα, ἀνελάβου ταύτης ἅπαντα· διό τό εἶδος σου, τό τῆς ἐμφερείας ἐγγράφοντες...» (Β΄ στιχ. μεγ. Ἑσπερ. Κυριακή Ὀρθοδοξίας).

«Ἡ χάρις ἐπέλαμψε τῆς ἀληθείας· τά προτυπούμενα πάλαι σκιωδῶς, νῦν ἀναφανδόν ἐκτετέλεσται...». Δόξα, μεγ. Ἑσπ. Κυριακή Ὀρθοδοξίας).

Ὅθεν, ἐκτός τῶν πρακτικῶν τῆς Ἁγίας Ἑβδόμης, καί ἀπό τήν ὑμνολογίαν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, γίνεται φανερόν ὅτι, ἡ θεία ἐνανθρώπησις κατέστησεν δυνατήν τήν εἰκονογράφησιν τοῦ Κυρίου καί Δεσπότου Χριστοῦ, τοῦ φύσει ἀπεριγράπτου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τούτου «τῆς σαρκός γεγραφότες τήν μίμησιν τιμητικῶς προσκυνοῦμεν».

Νά ἐπανέλθωμεν ὅμως εἰς τόν Προφήτην Δανιήλ: Ποῖον ἄραγε ἦτο τό μήνυμα τῆς ὁράσεως τοῦ «Προφήτου» Δανιήλ, καί τί αὕτη προεικόνιζεν ὡς μέλλον νά συμβῇ; Μήπως ἦτο προορισμός της ἡ κατασκευή τῆς «εἰκόνος» τοῦ Πατρός ἤ τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἤ μέσω αὐτοῦ τοῦ ὁράματος, ὁ προφήτης *«μυεῖται τῆς μιᾶς κυριότητος τό τριφαές»* καί *«Χριστόν Κριτήν»* θεᾶται *«πρός τόν Πατέρα ἰόντα καί πνεῦμα προφαῖνον τήν ὅρασιν»;* Δηλαδή, μυεῖται τοῦ μυστηρίου τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως, ἤτοι Γέννησιν, Βάπτισιν, ἅγια Πάθη, Ἀνάστασιν, Ἀνάληψιν καί Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου; Τό αὐτό δέν συνέβη μέ τόν Μωϋσῆν, τόν Ἀβραάμ, τόν Ἰακώβ καί τούς λοιπούς προφήτας;

Ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας πάλιν κηρύσσει καί διδάσκει:

«Ἐν σκηνῇ Ἀβραάμ, ἐθεάσατο, τό ἐν σοί Θεοτόκε μυστήριον, τόν γάρ Υἱόν σου ἄσαρκον, ὑπεδείξατο μέλλων, πάντα τά ἔργα εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τόν Κύριον» (Ἦχος δ΄ ᾠδή η΄).

«Σύ πάλαι τῷ Ἀβραάμ, ὡς ὤφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει θεότητος... τυπικῶς ἐνέφηνε» (Ὠδη γ΄ Τριαδικός Κανών ἦχος α΄).

«Τῷ Μωϋσῇ, ἐν τῇ βάτω ὡς ὤφθης πυρός ἐν εἴδει, Ἄγγελος ἐκλήθης Πατρός ὁ Λόγος, τήν πρός ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν» (Ὠδή ε΄ ἦχος Β΄ Τριαδικός Κανών).

«Ἐφάνης τῷ Μωϋσῇ ἐν βάτω ὡς ἄγγελος, Βουλῆς τῆς μεγάλης τοῦ παντοκράτορος, σοῦ τήν ἐκ Παρθένου προδηλῶν, σάρκωσιν Θεοῦ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοιχείωσας, καί πρός οὐρανούς ἀνεβίβασας» (Ἦχος, πλ. α΄ ᾠδή γ΄).

«Ὀπτανόμενος τοῖς πάλαι, τυπικῶς προκατήγγειλε, τήν ἐκ σοῦ Παρθένε σάρκωσιν ὁ Λόγος, ἀλλ' ὕστερον ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις, κατ' ἀλήθειαν...» (Ἦχος δ΄ ᾠδή ς΄).

«Τρισσεῦσαι πάλαι τό ὕδωρ προστεταχώς Ἠλίας τοῖς σχίδαξι, τυπικῶς παρενέφηνε, τήν τριττήν ὑπόστασιν τῆς ἑνιαίας Θεοῦ Κυριαρχίας» (Ἦχος γ΄ ᾠδή γ΄).

«Τόν ἕνα Κυριάρχην εἰκονικῶς, ὡς εἶδεν Ἡσαΐας Θεόν ἐν τρισί προσώποις δοξολογούμενον, ἀχράντοις φωναῖς Σεραφείμ, ἀπεστάλη τοῦ κηρῦξαι πορευθείς, τρίφωτον οὐσίαν καί Μονάδα τρισήλιον» (Ἦχος γ΄ ᾠδή ε΄ Τριαδικός Κανών).

Ἐφ' ὅσον οἱ Δυτικοί ζωγράφοι, λέγουν ὅτι ἔχουν δικαίωμα νά εἰκονίζουν τάς ὁράσεις τῶν προφητῶν, ἔλαβον τό σύμβολον «Παλαιός ἡμερῶν», τό ὁποῖον συμβολίζει τόν ὑπερούσιον καί ἀόρατον Θεόν, (καί τοῦτο εἶναι ἕν ἀπό τά πολλά ὀνόματα τοῦ Θεοῦ, πολυώνυμον γάρ τό Θεῖον, κατά τόν μέγαν Διονύσιον τόν Ἀρεοπαγίτην), καί κατεσκεύασαν «Θεόν» μεγάλης ἡλικίας, ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τόν Δία! Ἐπίσης ἔλαβον καί τό «ἐν εἴδει περιστερᾶς», τό ὁποῖον ἔκαμαν Θεόν πτερωτόν! Τί θά γίνῃ καί πῶς θά χαρακτηρισθῇ, ἐάν κάποιος ἄλλος λάβῃ καί ἀπό τά ἄλλα σύμβολα, τά ὁποῖα ἔχει ἡ Ἁγία Γραφή, διά κάποιους σκοπούς, ὅπως **πλάκα, θυμιατήριον, ὄρος ἀλατόμητον, κ.λπ. ἤ παντοδύναμος, ἀκατάληπτος, ἀρνίον, ἰχθύς κ.λπ. ἤ πύριναι γλῶσσαι, νεφέλη φωτεινή, αὔρα λεπτή** κ.λπ., αὐτά ὅλα τά φωτοστεφανώσῃ καί κατά τήν φαντασίαν του τά κάμῃ διαφόρους Θεούς, Χριστούς, Παναγίες, Ἅγια Πνεύματα, Γέροντας, νέους κ.λπ. καί τά θέσῃ εἰς προσκύνησιν; Δέν θά χαρακτηρισθῇ ἀστεῖος, γελοῖος καί ἐσχάτης ἀνοίας ἄνθρωπος, ὡς καί νέος εἰδωλολάτρης;

Αἱ ὀρθόδοξοι εἰκόνες ἔχουν ὁπωσδήποτε τό Πρωτότυπον

Οἱ Δυτικοί, ὡς ἄθεοι ὅπου εἶναι, διαστρέφουν τήν Ἁγιογραφικήν καί Πατερικήν διδασκαλίαν κατά τήν φαντασίαν των, οἱ χριστιανοί ὅμως καί δή Ἐπίσκοποι καί μοναχοί, δέν γνωρίζουν ὅτι εἰκών, ἡ ὁποία δέν ἔχει πρωτότυπον, διά νά ἀναβαίνῃ ἡ τιμή τῆς προσκυνήσεως εἰς αὐτό, εἶναι *«εἰδωλική ποίησις καί γραφή»* κατά τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον; Ποῖον εἶναι τό πρωτότυπον τοῦ Πατρός, ἤ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τό ὁποῖον νά διαβαίνῃ ἡ προσκύνησις; Ὁ γέρων, ἤ ἡ περιστερά; Δέν γνωρίζουν ὅτι τό θεῖον δέν εἰκονίζεται; Ἄς ἀνοίξουν, παρακαλοῦμεν, τά πρακτικά τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν, τόν ἅγιον Θεόδωρον τόν Στουδίτην, ὅλον τόν θησαυρόν τῆς Θείας Ὑμνολογίας τῆς Ἐκκλησίας καί ἄς μᾶς εἴπουν, ἐάν ἐθεσπίσθῃ ἀπό τούς ἁγίους Πατέρας εἰκών τοῦ Πατρός ἤ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἤ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἤ ἑορτή τούτων καί ποῖον τό σχετικόν ἀπολυτίκιον καί κοντάκιον;

Ἑορτή, τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν εἶναι κάθε Δεσποτική ἑορτή. Τό δόγμα τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διά τήν προσκύνησιν τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι: *«Ὁ προσκυνῶν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, προκυνεῖ τόν εἰκονιζόμενον Χριστόν καί ὁ προσκυνῶν τόν Χριστόν προσκυνεῖ τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, καί ὁ προσκυνῶν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, προσκυνεῖ ἐν αὐτῷ τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα».* Ἰδού ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος εἰκών τοῦ

Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ εἰκών τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ καί ὄχι ἡ εἰσαχθεῖσα Παπική. **Ἰδού καί τό Ἀπολυτίκιον εἰς τήν Κυριακήν τῆς Ὀρθοδοξίας** ***«Τήν ἄχραντον εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθέ».*** **Ἰδού, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Θεός ἀληθινός διότι ἐν αὐτῷ φέρει τόν Πατέρα καί τό Ἅγιον Πνεῦμα.** ***«Ἐγώ καί ὁ Πατήρ ἕν ἐσμέν», «Ἐγώ ἐν τῷ Πατρί καί ὁ Πατήρ ἐν ἐμοί» καί «Θεόν οὐδείς πώποτε τεθέαται».***

Ὅθεν ἡ εἰκών τοῦ Χριστοῦ, εἶναι εἰκών τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὁποῖος ἔγινεν ἄνθρωπος διά νά σώση τόν ἄνθρωπον. Αὐτός μέλλει δέ νά ἔλθη πάλιν διά νά κρίνη τόν ἄνθρωπον: «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἑστήκατε βλέποντες εἰς τόν οὐρανόν; Οὗτος ἐστιν Χριστός ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθείς ἀφ' ἡμῶν εἰς τόν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν ὅν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτόν πορευόμενον εἰς τόν οὐρανόν» (Λιτή Ἀναλήψεως).

«Τί ἐνατενίζοντες, ἵστασθε θαμβούμενοι; Οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τά οὐράνια, ἐλεύσεται πάλιν κρίναι, τούς ἐν γῇ ἀνθρώπους. Κριτής ὑπάρχων μόνος» (Ὠδή η' τοῦ Β' Κανόνος τῆς Ἀναλήψεως).

Ὅθεν, οἱ εἰκονίζοντες τόν ἀθεώρητον Θεόν Πατέρα καί τό ἀθεώρητον Ἅγιον Πνεῦμα, εἶναι ὡς νά μήν πιστεύουν εἰς τόν Χριστόν ὡς Θεόν ἀληθινόν, ἤ νά τόν θεωροῦν καί ὀλίγον ἀνεπαρκῆ!

Ἐρωτῶμεν: Ἐάν, εἰς τόν καιρόν, ὅτε ἔζησεν ὁ Χριστός εἰς τήν γῆν, ὑπῆρχον συστήματα φωτογραφήσεως καί εἶχον διατηρηθῆ μέχρι σήμερον φωτογραφίαι τοῦ Ἰδίου τοῦ Κυρίου ὡς ἀνθρώπου δέν θά ἐκαυχώμεθα καί δέν θά ἐλέγομεν, Ἰδού ὁ Χριστός, Ἰδού καί τά ἔργα Του; Ἀκριβῶς αὐτάς τάς «φωτογραφίας» διέσωσεν ἡ Ἁγία Γραφή καί ἐξ αὐτῆς ἡ Ἱερά Παράδοσις καί ἡ ὀρθόδοξος εἰκονογραφία μᾶς διέσωσεν τά ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά Τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀνθρώπου, ἀλλ' ὄχι κεχωρισμένου τῆς Θεότητος. Ἡ Μήτηρ μας Ἐκκλησία δέν ἐποίησεν τό ἴδιο οὔτε διά τόν Πατέρα οὔτε διά τό Ἅγιον Πνεῦμα διότι δέν εἴδομεν τάς ὑπερουσίους Αὐτῶν θείας Ὑποστάσεις – Πρόσωπα, κατά δέ τά Κυριακά λόγια, ***«Θεόν οὐδείς ἑώρακε πόπωτε»,*** καί ***«οὐδείς γινώσκει τόν Πατέρα εἰ μή ὁ Υἱός».***

Ὅθεν, ἐάν κανεῖς ἐπεχείρει νά κατασκευάση εἰκόνας τῶν ἑτέρων δύο ὑπερουσίων Θείων Προσώπων, τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγ. Πνεύματος, χωρίς νά γνωρίζωμεν οὐδέν περί τούτων, ἐφ' ὅσον ***«Θεόν οὐδείς ἑώρακε πόπωτε»*** καί τό εἶδος των εἶναι ἀνεικόνιστον, τί σχῆμα θά ἠδύνατο νά δώση εἰς τά ἀσχημάτιστα; Καί δέν θά ἦτο ἕν τοιοῦτον ἐγχείρημα, ἀποκύημα φαντασίας καί ἐπομένως **«εἰδωλική ποίησις καί γραφή» κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον;**

Αὐτά ἐν πολλῇ συντομίᾳ, διότι ὑπάρχουν μύρια ἕτερα στοιχεῖα, τά ὁποῖα, μέ τήν χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἐλπίζομεν νά περιληφθοῦν εἰς μίαν συστηματικήν ἔκδοσιν εἰς τό ἄμεσον μέλλον.

ΔΙΑ ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ὁ Πρόεδρος	Ἡ Γραμματεύς
Βασίλειος Σπρίντζιος	Ἀντιγόνη Παπαμιχαήλ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΔΥΤΙΚΟΥ «ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΥ»

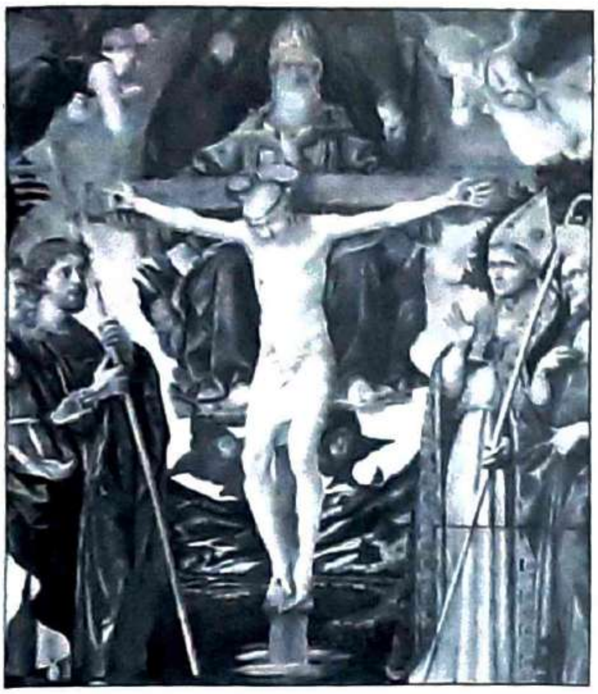

Ὡρισμέναι ἐκ τῶν πολλῶν ὀρθολογιστικῶν συλλήψεων καί ἀπεικονίσεων τῆς «ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΥ ΤΡΙΑΔΟΣ» ὡς ΔΙΗΡΗΜΕΝΗΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΟΥΣΙΟΥ, δηλαδή χωρισμένοι ὁ Πατήρ, ὁ Υἱός, τό δέ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκ φύσεως καί οὐσίας περιστερᾶς! Ἡ Ὀρθοδοξία ἐδέχθη ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μόνον τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ.

Δύο ἀλλαι βλάσφημοι ὀρθολογιστικαί Δυτικαί παραστάσεις τῆς «Ἁγίας Τριάδος»(!), αὐτοῦ τοῦ ἀπερινοήτου Δόγματος τοῦ ΕΝΟΣ καί Τρισυποστάτου καί Ὑπερουσίου Θεοῦ! Εἰκονίζεται εἰς μέν τήν μίαν παράστασιν ὡς «νέος» ὁ Πατήρ, ὡς περιστερά τό Ἅγιον Πνεῦμα καί ὁ Χριστος ἐπί τοῦ Σταυροῦ. Κι ἐδῶ διῃρημένη ἡ Παναγία Τριάς! Καί ΕΤΕΡΟΥΣΙΟΣ! Εἰς τήν ἑτέραν παράστασιν (δεξιά) τό Πνεῦμα τό Ἅγιον κρατεῖ ὁ Υἱός, δεῖγμα ὅτι ἐκπορεύεται καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ (Filioque), ἐνῶ εἰς την ἐξ ἀριστερῶν καί εἰς τάς προηγουμένας ἡ περιστερά τίθεται ἐν μέσῳ τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ, τουτέστιν ὡς «ὁμολογία» τῆς αἱρετικῆς διδασκαλίας τοῦ Παπικοῦ filioque.

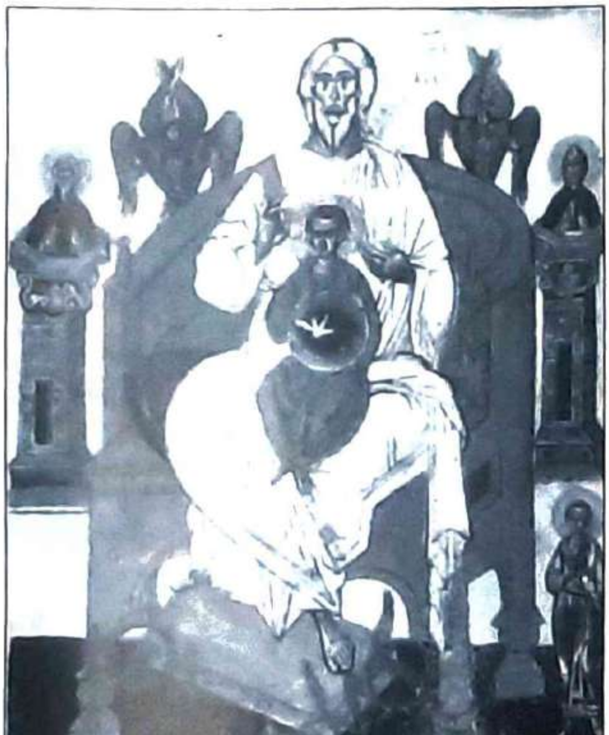

Σύγχρονοι ἑλληνικαί «εἰκόνες» τῆς Ἁγίας Τριάδος! Τριγωνικόν φωτοστέφανον εἰς τον Πατέρα, στρογγυλόν εἰς τόν Υἱόν καί ἀκτινωτόν εἰς τήν Περιστεράν κατ᾽ ἀπομίμησιν καί ἔκφρασιν τῆς Παπικῆς Κακοδοξίας ἐπί τε τοῦ Τριαδολογικοῦ καί Χριστολογικοῦ Δόγματος.

ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΑΙ ΔΥΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Πλήρης ἀπομυστηριοποίησις τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀναστάσεως! «Οὐκ ἔγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι, οὐκ ᾔσθοντο πότε Ἀνέστης οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται! Ἀμφότερα γάρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι, πεφανέρωται δέ τά θαύματα τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τό μυστήριον», διδάσκει ἡ Ὀρθοδοξία.

ΜΕΡΟΣ Β'

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ: "ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ πρ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ", Ὑπό τό Φῶς τῆς Ἱστορικῆς Ἀληθείας καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων, Ἀθῆναι Μάιος 1999

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

Μετά τό σχίσμα τοῦ 1995, οἱ 5 ἀποσχισθένες τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας Μητροπολῖται, ἐξέδωσαν καί Γ' «Ἐγκύκλιον» (1997), ἄκρως βλάσφημον καί ἀνατρεπτικήν τῆς Ὀρθοδοξίας. Δι' αὐτῆς διαστρέφουν τήν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν ἀναφορικῶς μέ τάς γνωστάς δογματικάς εἰκόνας τῆς Ἁγίας Τριάδος, Ἀναστάσεως, Πεντηκοστῆς, Γεννήσεως καί ἐν τέλει ἀναθεματίζουν καί τά θέσφατα τῆς Ἁγίας Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τούς περί τῶν Εἰκόνων ὀρθοδόξως φρονοῦντας(*).

Κατ' ἀπόφασιν τῆς τότε Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, ἐν ἔτει 1997, συνεκροτήθη ἀνακριτική Ἐπιτροπή, μέ Πρόεδρον τόν τότε Ἀργολίδος Παχώμιον, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐζητήθη ἀπό τούς θεολόγους νά γνωματεύσουν ἐγγράφως περί τῆς ἐν λόγῳ Γ' Ἐγκυκλίου τῶν πέντε ἀποσχισθέντων Ἐπισκόπων, μέ σκοπόν νά προχωρήσῃ ἡ Γνησία Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία νομοκανονικῶς εἰς τήν καθαίρεσίν των. Διά τήν ἱστορίαν παρατίθεται εἰς τό τέλος τῆς παρόντος Προλόγου τό σχετικό ἐπίσημον ἔγγραφον:

Δι' ἀδιευκρινίστους τότε λόγους, ἀλλ' ἀπολύτως κατανοητούς σήμερον, ὅτε ὁ προδοτικός ρόλος καί τοῦ γέροντος Παχωμίου καί τοῦ πρ. Πειραιῶς Νικολάου εἶναι πλήρως ἀποκεκαλυμμένος, **οὔτε ἡ ἀνακριτική Ἐπιτροπή ἐλειτούργησεν, οὔτε οἱ θεολόγοι ἀνταπεκρίθησαν, ὡς ὤφειλον,** μέ μοναδικήν ἐξαίρεσιν τόν θεολόγον Ἐλευθέριον Χρ. Γκουτζίδην, ὅστις τήν ἐμπεριστατωμένην καί ἁγιογραφικῶς καί ἁγιοπατερικῶς τεκμηριωμένην μελέτην - γνωμάτευσίν του ὑπέβαλεν ἁρμοδίως καί ἐξέδωκεν καί εἰς βιβλίον ὑπό τόν τίτλον, **«ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ πρ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, ΥΠΟ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ», Ἀθῆναι Μάιος 1999.**

(*) Ἡ ἐν λόγῳ «Ἐγκύκλιός» των παρατίθεται ὁλόκληρη εἰς τό βιβλίον τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου Χρ. Γκουτζίδη **«ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ...»** ἀλλά παρατίθεται καί εἰς τό παρόν εἰς τάς σελ. 29-36 καθώς καί φωτογραφικό ντοκουμέντο ἐκ τῆς καύσεως Ὀρθοδόξων Ἱερῶν Εἰκόνων καί σχετικῶν κειμένων, τά ὁποῖα αὐτοί ἐκήρυξαν ὡς αἱρετικά! Δηλαδή ἐν ἑνί λόγῳ ἔκαυσαν τά θέσφατα τῆς Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ὅλων τῶν Ἁγίων Πατέρων! (σελ. 107-108), ἐνῶ τό ἴδιο φωτογραφικό ντοκουμέντο παρατίθενται καί εἰς τό παρόν καί εἰς τάς σελίδας 32-33.

Ὁ πρώην Ἀργολίδος Παχώμιος μετά τοῦ πρώην Πειραιῶς Νικολάου καί τό 1997, ἀλλά καί ἀργότερον, ἀφοῦ ἐν τοῖς πράγμασιν «ἠθώωσαν» τούς πέντε, ἀνέλαβον νά συνεχίσουν τό ἔργον τῆς ἐσχάτης προδοσίας κατά τῆς ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ τῆς Γ.Ο.Ε. καί τῆς ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ τῶν Ἐπισκόπων Της, βαρύνοντες ἑαυτούς μέ ἕν ἀκόμη σχίσμα (2005) εἰς τούς κόλπους της.

Ὅθεν, ὡς ἤδη προεγράφη, παραθέτομεν συγκεκριμένα ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ ὡς ἄνω βιβλίου, εἰς τά ὁποῖα γίνεται συστηματική ἀναφορά εἰς τήν σχετικήν μέ τό θέμα διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ πρῶτον παραθέσωμεν τήν ὑπ' ἀριθμ. Α.Π. 35/19.2.1997 ΠΑΝΑΙΡΕΤΙΚΗΝ «Γ' ΕΓΚΥΚΛΙΟΝ» τῶν πέντε καί σχετικόν φωτορεπορτάζ, καί πρίν ἀπό αὐτά τό σχετικόν ἔγγραφον τοῦ ἀνακριτοῦ:

«...

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΜΠΟΤΣΑΡΗ 8 - ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ
Τ.Κ. 121 31 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 57.56.472
ATHENS - HELLAS

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΝΑΚΡΙΤΟΥ

Ἀριθ. Πρωτ. 3038

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9/22-Ι- 1998

ΠΡΟΣ

τούς ἐλλογιμωτάτους θεολόγους
τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κ. Ἐλευθέριον Γκουτζίδην

Σᾶς ἀποστέλλομεν τήν ὑπ'ἀριθμ. 3005/18-6-1997 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προκειμένου νά ἐνημερωθῆτε ἐπί τῶν ἀπαγγελθεισῶν κατά τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν κατηγοριῶν καί διά νά συμβάλλητε εἰς τό ἀνατεθέν ἡμῖν ἔργον τῆς διαπιστωτικῆς ἀνακρίσεως καταθέτοντες τήν θεολογικήν σας ἤ νομοκανονικήν γνώμην διά σχετικοῦ Ὑπομνήματος ἤ ἐγγράφου ἀναφορᾶς, τό ὁποῖον παρακαλοῦμεν νά κατατεθῇ τό δυνατόν συντομώτερον προκειμένου νά περαιώσωμεν τήν διαδικασίαν καί ὑποβάλλομεν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τό σχετικόν πόρισμα.

Ἤδη ἔχει ὁλοκληρωθῆ ἡ διαδικασία τῆς τριττῆς κλητεύσεως τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, αὐτῶν μηδαμῶς ἐμφανισθέντων.

Ο ΑΝΑΚΡΙΤΗΣ

Ὁ Ἀργολίδος Παχώμιος

Ο ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ ΠΑΧΩΜΙΟΣ

Η "Γ' ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ" ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΣΥΝΟΛΟΝ ΤΗΣ

Πρός χάριν τῶν ἀναγνωστῶν, καί τοῦ ἱστορικοῦ καί τοῦ Θεολόγου ἐρευνητοῦ τοῦ μέλλοντος (διατί ὄχι καί τοῦ σήμερον), παραθέτομεν σχεδόν ἐν τῶ συνόλω του τό μνημειῶδες αἱρετικόν κείμενον τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, τό ὁποῖον ἐν εἴδει «ὅρου πίστεως» αὐτῶν, περιέλαβον εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 35/19.2.1997 «Γ' ἐγκύκλιόν» των. (Κ.Ε.Ο. Α.Τ. 5, Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997), ὡς καί φωτογραφικόν ντοκουμέντο.

Εἰς τό Ὄνομα τῆς Ἁγίας, Ὁμοουσίου, Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ Ἑνός, Μόνου, Ἀληθινοῦ καί Τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν, Πατρός καί Υἱοῦ καί Ἁγίου Πνεύματος

Τέκνα, ἐν Κυρίω ἀγαπητά καί Πνευματικά

Ἑπόμενοι καί ἀκολουθοῦντες τοῖς ἴχνεσιν, τῶν Ἁγίων καί Θεοπατέρων Ἀποστόλων καί ὅλων τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν καί ἐμμένοντες πιστοί εἰς τά Δόγματα, τούς Ἱερούς Κανόνας καί τάς ἱεράς Παραδόσεις ἅς περιλάβομεν ἐξ αὐτῶν περί τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καί ἰδιαιτέρως περί τῶν ἱερῶν καί Ἁγίων Εἰκόνων καί ἐν ὄψει τῶν συγχρόνων νεοφανῶν αἱρετικῶν Εἰοκονομάχων, οἵτινες ὑβρίζουν καί βλασφημοῦν Ἱεράς Εἰκόνας ὡς εἴδωλα, μύθους καί αἱρετικάς καί τούς προσκυνοῦντας αὐτάς, ὡς εἰδωλολάτρας, παγανιστάς, (ἤτοι σατανιστάς) αἱρετικούς καί ἀναθεματισμένους, ἤ ὅτι τό θέμα τῶν εἰκόνων εἶναι «θεολογούμενον **ἀναφωνοῦμεν πᾶσιν αὐτοῖς καί τοῖς κοινωνοῦσιν καί ἀκολουθοῦσιν αὐτοῖς.**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι, τολμοῦν καί **ὑβρίζουν** καί **βλασφημοῦν** καί **χλευάζουν** τήν Ἱεράν καί Ἁγίαν Εἰκόνα τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, εἰς τήν ὁποίαν εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος Πατήρ, ὡς Παλαιός τῶν ἡμερῶν, ὁ Υἱός ὡς ἐφανερώθη ἐν σαρκί καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐν εἴδει Περιστερᾶς καί λέγουν, **ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτή εἶναι εἴδωλον καί ὁδηγεῖ εἰς τήν εἰδωλολατρείαν καί τήν πολυθεΐαν,** ἤ ὅτι διδάσκει **Ἀρειανισμόν,** ἤ Φιλιόκβε, καί ὅτι εἶναι Δυτικῆς προελεύσεως καί φαντασία ἀθέων ζωγράφων, ἤ ὅτι εἶναι αἱρετικοί καί μωσαϊκό ἀπό μαζέματα καί δι' αὐτῆς γίνεται προσπάθεια νά ἀπεικονισθῆ ὁ Θεϊκή φύσις, καί ὅτι ἡ μορφοποίησις τοῦ Θείου, εἶναι **εἰδωλολατρεία καί χεῖρον τῆς εἰδωλολατρείας,** ἤ ὅτι **γηράσκει ὁ Πατήρ,** καί ὑπόκειται εἰς τήν φθοράν τοῦ χρόνου καί ἄρα **ἀποθνήσκει,** ἤ ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατήρ δέν ἐνεφανίσθη εἰς κανένα ὅραμα ποτέ, καί ὅτι εἰς ὅλα τά ὁράματα ἦτο μόνον ὁ Υἱός, ἤ ὅτι εἶναι τελείως ἀθεολόγητος, αὐθαίρετος, ἐπινόησις καί δημιούργημα ἀθέων δυτικῶν ζωγράφων, ἤ ὅτι δημιουργεῖ αἱρετικά φρονήματα, ἤ ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτή εἶναι «διαιρετή καί ἑτερούσια τριάδα» καί διά τῆς εἰκόνος αὐτῆς παρουσιάζονται, «τρεῖς Πατέρες, τρεῖς υἱοί καί τρία Πνεύματα», δηλαδή ἐννέα τόν ἀριθμόν καί ὅτι καταλήφουμεν εἰς τήν πολυθεΐαν, ἤ ὅτι τά τρία πρόσωπα, ὁ γέρος, ὁ νέος καί τό πτηνόν, εἶναι ἑτερούσια ἀντί ὁμοοούσια καί θυμίζουν τήν αἵρεσιν τοῦ Ἀρείου, (ἀντίθετα ἀπό τήν διδαχήν τῶν ἁγίων, ὅτι: **«παντός εἰκονιζομένου οὐχί ἡ φύσις, ἀλλά ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται», (Θεοδ. Στουδίτης),** ἤ πότε γεννήθηκε ὁ Πατήρ ὡς ἄνθρωπος, ποία ἦτο ἡ μητέρα Του, μέ ποῖον τρόπον ἔγινε ἡ σύλληψίς του, ἤ ὅτι εἶχε γιά μητέρα Του μία κοινή θνητή καί ποία ἦτο ἡ σχέσις της μέ τόν πατέρα τοῦ Πατρός, ἤ ὅτι ἡ εἰκόνα αὐτή ὁδηγεῖ στόν παγανισμό καί στούς μύθους, ἤ ὅτι οἱ εἰκόνες τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χωρίς πρωτότυπον ἀληθινῆς σωματικῆς φύσης, εἶναι εἴδωλα καί ἡ προσκύνησίς τους εἰδωλολατρεία καί ἄλλα πολλά αἰσχρά καί βλάσφημα.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δέν δέχονται, νά εἰκονίζεται τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐν εἴδει Περιστερᾶς, εἰς οὐδεμίαν ἄλλην εἰκόνα, ἐκτός τῆς Βαπτίσεως τοῦ Χριστοῦ καί εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι δέν τό δέχονται οὔτε καί εἰς τήν εἰκόνα τῆς Βαπτίσεως καί φρονοῦν ὅτι ὅσοι ἔχουν τό Πνεῦμα, δέν παρουσιάζουν τό Ἅγιον Πνεῦμα μέ τήν μορφήν περιστεριοῦ, ἀντιτιθέμενοι εἰς τήν ἀπόφασιν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀναθεμάτισεν τόν Ξεναΐαν, τόν φρονοῦντα τά ἴδια μέ τούς νοεφανεῖς εἰκονομάχους, ἤ **ὑβρίζουν Αὐτό ὡς «πουλί» καί «πτηνόν»** καί λέγουν: «πῶς πῆρε τό Ἅγιον Πνεῦμα τήν φύση ἑνός πουλιοῦ, ἤ ποία ἦτο ἡ φύση τῆς μητέρας τοῦ περιστεριοῦ», ἤ ποῦ βρίσκεται σήμερα τό περιστέρι καί ἄλλα τέτοια αἱρετικά.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι φρονοῦν καί δημοσιεύουν ἐγγράφως, ὅτι αἱ ὁράσεις τῶν Προφητῶν, δέν εἰκονίζονται, ἐνῶ ὁ Θεός λέγει εἰς τόν Προφήτην Ἀμβακούμ: *«...ἀπεκρίθη πρός με ὁ Κύριος καί εἶπεν, γράψον ὅρασιν καί σαφῶς ἐπί πυξίον, ὅπως διώκη ὁ ἀναγιγνώσκων αὐτά...»* (Κεφ. Β΄ 2), εἰ δέ τόν Εὐαγγ. Ἰωάννην ὁ Θεός λέγει: **«...καί ἤκουσα φωνήν ὀπίσω μου μεγάλην, ὡς σάλπιγγος λεγούσης, ὅ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον καί πέμψον ταῖς ἑπτά ἐκκλησίαις...»** (Ἀποκ. Α΄ 10-11), καθώς καί τόν *«...(ὁ Κύριος)* **ἔθηκε τήν δεξιάν αὐτοῦ χεῖρα ἐπ᾽ ἐμέ λέγων, μή φοβοῦ... γράψον οὖν ἅ εἶδες καί ἅ εἰσί καί ἅ μέλλει γίνεσθαι μετά ταῦτα...»**, (Ἀποκ. 19), ἤ ὅτι εἶναι ἀναθεματισμένοι ὅσοι εἰκονίζουν τάς ὁράσεις τῶν προφητῶν, παρά τήν ἀπόφασιν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί τό Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, διά τῶν ὁποίων *μακαρίζονται οἱ εἰκονίζοντες αὐτάς*, (διότι ἐάν δέν εἰκονίζωνται αἱ ὁράσεις τῶν προφητῶν, τότε οὔτε πρέπει νά γράφωνται καί τά θεῖα Λόγια τά ὁποῖα ἤκουσαν οἱ Προφῆται καθήν στιγμήν ἔβλεπον τά ὁράματα καί τά ὁποῖα μέ ἐντολήν τοῦ Θεοῦ κατεχωρήθησαν εἰς τήν ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ καθώς μᾶς ἐξηγῆ καί ὁ Μέγας Βασίλειος ἑρμηνεύων τό 28ον ψαλμόν. Ἡμεῖς δέ συμφωνοῦντες μέ του Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας εἰκονίζομεν καί γράφομεν καί τά Ὁράματα καί τά Θεῖα Λόγια καθώς μᾶς τά διηγοῦνται οἱ Προφῆται εἰς τήν ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ), ἤ λέγουν ὅτι τά ὁράματα τῶν προφητῶν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην ἀναφέρονται ὅλα εἰς τόν Χριστόν καί ὄχι εἰς τόν Πατέρα, ἤ ὅτι εἶναι παράλογον νά εἰκονίζεται ὁ Κύριος Σαβαώθ, (δηλαδή ὁ Πατήρ), διότι ἔτσι γίνεται προσπάθεια ἀπεικονίσεως τῆς «θεϊκῆς φύσης» ἤ ὅτι κανένα λειτουργικό κείμενο δέν ἀποδίδει τίς προφητικές ὁράσεις, ἤ τό ὄνομα **«ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν»**, εἰς τόν Θεόν Πατέρα, ἀλλά εἰς τόν Χριστόν, ἤ ὅτι ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἦτο ἐπηρεασμένος ἀπό τόν δυτικόν ὀρθολογισμόν τοῦ Παπισμοῦ καί ἦτο τέκνον τοῦ αἰῶνος του, δι᾽ ὅλα αὐτά καί δι᾽ ὅσα ἄλλα ἀντιφατικά, παράλογα, ὀρθολογιστικά καί αἱρετικά φλυαροῦν περί τῶν ὁράσεων.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς αὐτούς οἱ ὁποῖοι ὑβρίζουν, βλασφημοῦν καί χλευάζουν τήν Ἱεράν Εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ Τάφου, λέγοντες καί γράφοντες ὅτι **«εἶναι αἱρετική, ἀθεολόγητος, φαντασία ἀθέων δυτικῶν ζωγράφων, ἀντιευαγγελική»**, ἤ **«ὅτι ὁ ἀναστημένος Χριστός ὁμοιάζει μέ κοσμικόν ἀθλητήν ἤ μέ χορευτήν, ἤ ἀναπηδᾶ ὡς ἐλατήριον ἐκ τοῦ Τάφου»**, ἤ ὅτι **«δέν ἔχει καμμία ἱστορικήν βάσιν, διότι κανείς δέν εἶδε αὐτό τό καθαρά ὑποθετικό γεγονός»**, ἤ ὅτι ἡ διατύπωσις **«ἔνσωμος Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ»**, εἶναι αἱρετική, διότι οἱ ἴδιοι φρονοῦν ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀρχίζει ἀπό τό **«τετέλεσται»**, ἀντιφρονοῦντες πρός τό Εὐαγγέλιον, ὅπου ὁ Χριστός εἶπεν: **«...λύσατε τόν ναόν τοῦτον καί ἐν τρισίν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν... Αὐτός δέ ἔλεγεν περί τοῦ ναοῦ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ Αὐτοῦ...»**, (Ἰωάνν. Β΄ 19-21) καί **«...μετά τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι...»**, (Ματθ. ΚΖ΄) καθώς καί: «...ὁ υἱός **τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἔθνεσιν... καί ἀποκτενοῦσιν αὐτόν καί τῇ τρίτῃ** ἡμέρᾳ **Ἀναστήσεται...»**, (Λουκ. ΙΗ΄, 33) καί πρός τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις λέγει: **«εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ἡμῶν»**, (Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 17) καί ἀντιθέτως πρός τόν Ἅγιον Νικόδημον, ὅστις λέγει ὅτι, **«Ἀνάστασις καί εἰς Ἅδην κατάβασις, μεγάλην ἔχουσιν τήν διαφοράν»**, ἀντιφρονοῦντες δέ καί πρός τούς Ἁγίους Πατέρας, οἵτινες διακηρύσσουν ὅτι: **«ἡ τοῦ Κυρίου Ἀνάστασις, σώματος Ἀφθαρτισθέντος καί ψυχῆς ἕνωσις ἦν, ταῦτα** γάρ τά **διαιρεθέντα...»**, (Ἁγ. Ἰωάννη Δαμασκηνοῦ) καί πσιτεύουν, ὅτι εἰς τήν εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδην Καθόδου εἰκονίζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, διότι, ὅπως λέγουν, ἐκεῖ ἀνεστήθη ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ, (ὡσάν νά εἶχε πεθάνη ἡ ψυχή Του), ἤ πιστεύουν ὅτι δέν ἔχει ἔρεισμα εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν καί εἶναι ἄνευ ἁγιογραφικῆς καί ἁγιοπατερικῆς τεκμηριώσεως καί ἀποτέλεσμα δυτικοῦ φρονήματος καί διαστρέβλωσις τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος καί ὅτι ὁ **Χριστός παραμένων ἐπί τρεῖς ἡμέρας εἰς τούς τάφους καί τά μνήματα τοῦ Ἅδου, ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν**, ἤ ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδην Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως

Αὐτοῦ, κατηγοροῦντες τόν Ἅγιον Νικόδημον ὅστις λέγει: **«...ὅτι μόνον ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ, βγαίνοντας ἀπό τό σῶμα, κατέβηκε εἰς τόν Ἅδη, ἐνῶ τό σῶμα Του παρέμεινεν εἰς τόν τάφον»**, ἐνῶ αὐτοί πιστεύουν ὅτι μέ τό σῶμα κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδη, καθώς καί ἄλλας πολλάς παρεμφερεῖς βλασφημίας, ἀντιτιθέμενοι πρός τήν Ὀρθόδοξον Δογματικήν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία διδάσκει: **«Ἐν τάφῳ σωματικῶς ἐν Ἅδη δέ μετά ψυχῆς ὡς Θεός...»**, καί: **«Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς ἀπό τοῦ Τάφου, καθώς προεῖπεν...»** εἰς ὅλους αὐτούς τά ἀνωτέρω καί ἕτερα παρεμφερῆ αἱρετικά φρονοῦντας.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τόν Αἱρεσιάρχην Μάξιμον καί τούς σύν αὐτῷ, φρονοῦντας καί δημοσιεύοντας ὅτι: **«ἐκτός τῆς σαρκώσεως, οὐδεμία εἰκόνισις»**, δηλαδή, *ὅτι ὅλα τά πρόσωπα, πράγματα καί καταστάσεις τοῦ ἀΰλου, ἀοράτου μεταφυσικοῦ καί πνευματικοῦ κόσμου, δέν πρέπει νά εἰκονίζωνται*, ἀντιτιθέμενοι εἰς τήν δισχιλιετῆ πρᾶξιν τῆς Ἐκκλησίας, **ἡ ὁποία δέχεται τήν συμβολικήν εἰκόνισιν ὁλοκλήρου τοῦ ἀοράτου πνευματικοῦ κόσμου**, καθώς μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι καί ἰδιαιτέρως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὅστις λέγει: **«Μή θέλων οὖν ὁ Θεός παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τά ἀσώματα, περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους, σχήματα καί εἰκόνας κατά τήν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν... ἀλλά καί Θεοῦ σχήματα καί εἰκόνας ἡ Γραφή ἔχει καί ταῦτα εἰκονίζομεν καί σχηματίζομεν... καί δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων ὧν εἴδομεν...»**, ἤ μή δεχομένους τήν συμβολικήν καί σχηματικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τήν Καινήν Διαθήκην, διότι ὅπως φλυαροῦν, *«ἡ συμβολική εἰκόνισις Τοῦ Θεοῦ, εἶναι μετοχή καί γνώση τῆς θείας οὐσίας ἔστω καί μέσω συμβόλων*, ἤ ὅτι *ἡ εἰκόνισις τῶν προφητικῶν ὁράσεων εἶναι καινοτομία καί ἐπιφέρει ἀνάθεμα*, ἤ *ὅτι τό θεμέλιον ἐπάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ εἰκονογραφία εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ»* καί ἄλλας πλάνας, αἱρέσεις καί παράλογα πιστεύοντες καί μή δεχομένους τήν ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ εἰκόνισιν τοῦ ἀοράτου, μεταφυσικοῦ καί πνευματικοῦ κόσμου.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς μή δεχομένους, νά εἰκονίζεται ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος εἰς τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀντιθέτως πρός τόν Εὐαγγ. Λουκᾶν ὅστις ἐξιστορεῖ, ὅτι κατά τήν ἡμέραν ἐκείνην εὑρίσκοντο οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, **«σύν γυναιξί καί Μαρίᾳ τῇ μητρί τοῦ Ἰησοῦ»** (πράξ. Α΄ 14) καί εἰς τού ἐπιμένοντας νά εἰκονίζεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις **οὐχί μόνον δέ εὑρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλά δέν εἶχεν εἰσέτι βαπτισθῆ καί ἦτο διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, καθώς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ**, καί κατασκευάζοντας ἰδικά των αἱρετικά φρονήματα καί θεωρίας, πρός ὑποστήριξιν καί ἑδραίωσιν τῆς πλάνης των.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς φρονοῦντας καί ἐπιμένοντας ὅτι εἰς τήν Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά εἰκονίζωνται μαῖες καί λουτρόν, καθώς καί ὁ Ἰωσήφ μακρόθεν ἱστάμενος περίλυπος καί συνομιλῶν μετά τοῦ διαβόλου, ὡς δῆθεν βοσκοῦ παρισταμένου, **ἀντιθέτως πρός τό Εὐαγγέλιον, τό ὁποῖον οὐδέν ἀναφέρει περί αὐτῶν**, καθότι ταῦτα πάντα εἶναι δογματικῶς ἀπαράδεκτα καί αἱρετικά, ὡς προσβάλλοντα τά δόγματα περί τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ, καί περί τοῦ Ἀειπαρθένου τῆς Θεοτόκου καί ὡς προερχόμενα ἀπό τά ἀπόκρυφα, νόθα καί ψευδεπίγραφα εὐαγγέλια, τά ὁποῖα **ἔχουν καταδικασθῆ καί ἀναθεματισθῆ ὑπό τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ μέσω τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τους φρονοῦντας καί διαδίδοντας, ὅτι αἱ μόναι ὀρθόδοξοι εἰκόνες εἶναι αἱ Βυζαντιναί καί ὅτι οἱ μή Βυζαντιναί, εἶναι **κακέκτυπα τοῦ διαβόλου**, ἤ ὅτι διά τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνος ὁ Χριστός παρίσταται ὡς Θεάνθρωπος, ἐνῶ διά τῆς Κλασσικῆς τοιαύτης, παρίσταται μόνον ὡς ἄνθρωπος, τῆ Κλασσικῆς χωριζούσης, κατ' αὐτούς, τήν Θεότητα ἀπό τήν ἀνθρωπότητα τοῦ Χριστοῦ, ἤ ὅτι ὅσοι Τόν προσκυνοῦν εἰς τήν Κλασσικήν εἶναι αἱρετικοί, Νεστοριανοί καί ἐπικίνδυνοι διά τήν Ὀρθοδοξίαν, ἤ ὅτι **«...ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς ἁγίας Του Θεανδρικῆς μορφῆς δέν χωρίζει τήν σάρκα Του τῆς Θεότητος»** καί καταπατοῦντας οὕτω τόν ὅρον τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ ὁποία ἀποφαίνεται: **«Ἀνωτέρα περιγραφῆς ἐστι, καθώς εἴπομεν, ἡ Θεία φύσις ἡ δέ ἀνθρωπίνη περιγεγραμμένη καί οὐδείς τῶν εὖ φρονούντων περιγραπτήν λέγων τήν ἀνθρωπείαν φύσιν, ταύτη συμπεριγράφει τήν ἀπερίγραπτον οὖσαν»** (Man 13, 255), καθώς καί: **«Ποιοῦμεν εἰκόνας, ἃς οὐ θεοποιοῦμεν, εἰκόνας μόνον καί οὐδέν ἕτερον αὐτάς γιγνώσκοντες, καθ' ὃ τοῦ πρωτοτύπου τό ὄνομα ΜΟΝΟΝ ἐχούσαις καί ΟΥΧΙ Τήν ΟΥΣΙΑΝ»** (Πρακτικά Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου Mnsi 13, 188 Β΄), καί τόν Μέγαν Φώτιον

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 1997

Στιγμιότυπα ἀπό τήν καῦσιν ὀρθοδόξων κειμένων καί εἰκόνων ὑπό τῶν

Εις την Μεσσηνιας πρωτοστατει ο « Επισκοπος» Γρηγοριος.

Εἰς την Αττικην πρωτοστατεῖ ο « Επισκοπος» Ματθαιος.

Εις την Φθιωτιδα ὁ « Ἐπισκοπος» Θεοδοσιος δεν ετολμησεν!

ΟΙ ΠΕΝΤΕ ΚΑΙΟΥΝ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ

πέντε σχισματοαιρετικῶν καί τῶν θυμάτων των, είς τάς Μητροπόλεις των.

Εις την Κοζάνην πρωτοστατεί ο «Επίσκοπος» Τίτος.

Εις την Θεσσαλονίκην πρωτοστατεί ό «Επίσκοπος» Χρυσόστομος.

Είς τήν Ἀθήνα πρωτοστατεί ό π. Παῦλος.

δστις τούς «τοιαῦτα φρονοῦντας κατατάσσει μετά τῶν εἰδωλολατρῶν καί συνεχίζοντας τούς **αἱρετικούς παραλογισμούς** των καί διακηρύττοντας ὅτι ὁ ἁγιογράφος, εἶναι διάκονος καί ἡ ἁγιογραφία μυστήριον καί ὅτι μέσω τῆς ὕλης πού ἐπεξεργάζεται, μεταδίδει σωτηρίαν εἰς τούς ἀνθρώπους καί διά τῆς χειρός αὐτοῦ ἡ εἰκών ἁγιάζει ψυχάς καί σώματα, ἤ ὅτι ἡ Θεοτόκος διά τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνος, παρουσιάζει ἀμέσως τό Δόγμα τῆς ἐνσαρκώσεως, καί πολλά ἄλλα παρόμοια καί παράλογα διά τούς Ἁγίους, καί εἰς τούς ἀποδίδοντας ὑπερφυσικάς δυνάμεις εἰς τήν Βυζαντινήν τέχνην, **ὥστε νά ὁδηγοῦνται εἰς τήν Βυζαντινήν εἰκονολατρείαν.**

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς πρώην ἀρχιερεῖς, **Ἀνδρέαν, καί Νικόλαον, καί Παχώμιον,** οἵτινες ἀνέλαβον ὡς ἀρχηγοί, νά στηρίξουν καί νά προωθήσουν τήν αἵρεσιν τῆς Νεοεικονομαχίας, ἀνακαλῶντες τήν ὑπογραφήν των, οἱ δύο πρῶτοι, ἐκ τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου, ἥτις **κατεδίκασεν** καί **ἀναθεμάτισεν** τά αἱρετικά Νεοεικονομαχικά συγγράμματα καί νά καλύψουν τούς αἱρεσιάρχας Νεοεικονομάχους καί μή πιστεύοντες, ὅτι ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι συνδιασκέπτονται καί συναποφασίζουν, ὅπερ ἐστί βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί οὕτω, διά τῆς ἀνακλήσεως τῆς ὑπογραφῆς των καί τῆς συμμετοχῆς των εἰς Φατριαστικά, Πραξικοπηματικά καί ἀντισυνοδικά συλλείτουργα, διαδίδοντες προφορικῶς καί ἐγγράφως ὅτι δέν ὑπάρχουν εἰκονομαχία καί εἰκονομάχοι καλύπτοντες καί ἀμνηστεύοντες τάς αἱρετικάς διδασκαλίας, καί οὕτω ἀναλαμβάνοντες τήν ἀρχηγίαν καί θέτοντες ἑαυτούς, μετά τῶν νεοεικονομάχων Αἱρετικῶν καί δημιουργήσαντες ΣΧΙΣΜΑ μέ τήν συγκάλυψιν, διάδοσιν καί ἑδραίωσιν τῆς αἱρέσεως, μέ Πραξικοπηματικές ἐνέργειες καί ὁριστικοποιοῦντες αὐτό μέ τάς ἀντικανονικάς χειροτονίας ἐπισκόπων, πρός ἐπικράτησιν τῶν εἰκονομάχων.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς ἀποτελοῦντας τόν **Ἐκκλησιομάχον, Θεομάχον,** ἄθλιον, σκοτεινόν, ὕπουλον, καταχθόνιον καί σατανικόν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος **μέ σιωνιστικήν καί Ἑβραϊκήν τακτικήν καί μέθοδον,** ἐδημιούργησεν, ἀνεβίωσεν καί συστηματικῶς διέδωσεν, προφορικῶς καί ἐγγράφως τήν αἵρεσιν τῆς νεοεικονομαχίας, παραπλανῶν καί ἀποπροσανατολίζων, μέ διαστρεβλωτικάς ἑρμηνείας Ἁγιογραφικῶν καί Ἁγιοπατερικῶν κειμένων, μέ ψεύδη καί συκοφαντίας κατά ἀρχιερέων, ἱερέων, μοναχῶν καί λαϊκῶν καί κατ' αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, ὅστις μηχανισμός ἀποτελεῖται ἀπό τούς αἱρεσιάρχας ὁ πρωτεργάτας καί ἀρχηγούς Μάξιμον, Στέφανον, Νεόφυτον, (τούς ἀδελφούς Τσακίρογλου), Κασσιανόν Μπράουν, Ἀμφιλόχιον Ταμπουρᾶν, Χρυσάφιον Κουγιουμτζόγλου, Κήρυκον Κοντογιάννην, Εὐστάθιον Τουρλῆν, Ἐλευθέριον Γκουτζίδην, Δημήτριον Κάτσουραν καί τούς σύν αὐτοῖς ὁμοφρονοῦντας καί ἀκολουθοῦντας.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς **ὅσους ὑποκριτικῶς, πρός καιρόν,** προσκυνοῦν μέν, τάς ἐν λόγῳ Ἱεράς Εἰκόνας, **ἀρνοῦνται δέ, νά καταδικάσουν ΕΓΓΡΑΦΩΣ καί ΔΗΜΟΣΙΩΣ** τά αἱρετικά συγγράμματα, τά ὁποῖα τάς ὑβρίζουν ὡς αἱρετικάς καί ὡς εἴδωλα τούς δέ προσκυνοῦντας αὐτάς, ὡς εἰδωλολάτρας, ἀναθεματισμένους, αἱρετικούς καί παγανιστάς, καί παρασύρουν καί παραπλανοῦν τούς ἁπλοϊκούς καί ἀμαθεῖς εἰς τήν αἵρεσίν των.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς ὅσους, **δι' οἱονδήποτε ἰδιοτελῆ λόγον,** προσωπολατρείας, συγγενείας, φιλίας, ἐν γνώσει καί ἐπιγνώσει καλύπτουν, ὑποστηρίζουν, δικαιολογοῦν τούς Νεοεικονομάχους καί **συμμετέχουν** εἰς τήν αἵρεσίν του.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς ὅσους, ἠγωνίσθησαν, **συνέγραψαν καί λόγῳ ἤ ἔργῳ** ἐνήργησαν ὑπέρ τῶν Ἁγίων καί Ἱερῶν εἰκόνων, πρός κραταίωσιν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καί Παραδόσεως (καί ἀπῆλθον πρός τήν αἰώνιον ζωήν), Ἱερωμένους, Μοναχούς καί Λαϊκούς.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρίς)

Εἰς πάντας τούς αἱρετικούς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον, ὡς καί εἰς τήν, κατά τόν παρόντα αἰῶνα, ἐμφανισθεῖσαν **παναίρεσιν** τοῦ Ἀντιχρίστου καί ἀθέου **Οἰκουμενισμοῦ,** ὅστις ἐγεννήθη ἐκ τῆς **αἱρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920** καί εἰς τούς Οἰκουμενιστάς, τούς Προτεστάντας καί

τούς λεγομένους ὀρθοδόξους, οἵτινες εἶναι οἱ ΙΔΡΥΤΑΙ αὐτοῦ (ἤτοι τό Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν) μέ βάσιν τήν αἱρετικήν **θεωρίαν τῶν κλάδων, (BRANCH THEORY)** καί προωθοῦν αὐτόν εἰς εὐρυτέραν καί παγκόσμιον κλίμακα ὡς **πανθρησκείαν** καί συμπεριλαμβάνουν ὅλας τάς θρησκείας τῆς γῆς, Χριστιανούς, Μωαμεθανούς, Ἑβραίους, Κομφουκιστάς, Βουδιστάς, Ἰνδουιστάς, Εἰδωλολάτρας, Πυρολάτρας, Σατανιστάς κ.λπ. καί συμπροσεύχονται καί συλλειτουργοῦν μετ' αὐτῶν.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς ἀποδεχομένους τήν **αἱρετικήν ἐγκύκλιον τοῦ 1920**, ἡ ὁποία ἀπευθύνεται **«Πρός τάς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»** καί ἀρνουμένους οὕτω, ὅτι ὑπάρχη ἡ ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, καί δεχομένους τάς αἱρετικάς ἐκκλησίας - συναθροίσεις τοῦ Ἀντιχρίστου Παπισμοῦ καί Προτεσταντισμοῦ, **«ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ καί συγκληρονόμους καί συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ»**, καί ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ οὕτω τήν προτεσταντικήν θεωρίαν τῶν Κλάδων **(BRANCH THEORY)**, βάσει τῆς ὁποίας ἱδρύθη ὁ ἄθεος καί ἀντίχριστος **Οἰκουμενισμός**, ἤτοι τό **Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν, (Π.Σ.Ε.)**, ὑπό τῶν λεγομένων ὀρθοδόξων καί τῶν Προτεσταντῶν, τόν Αὔγουστον τοῦ 1948, καί ἡ ὁποία εἶναι ὁ **Καταστατικός Χάρτης**, τῆς Πανααιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί διά τῆς ὁποίας διδάσκεται ὅτι, ἡ Ἐκκλησία σήμερον **δέν** εἶναι ΜΙΑ, περιέχουσα ἅπασαν τήν ἀποκαλυφθεῖσαν διά τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ἤ ὅτι ἡ Ἐκκλησία σήμερον δέν ὑπάρχει ὁρατῶς ὁλόκληρος, ἀλλά εἶναι τεμαχισμένη εἰς πολλάς τοιαύτας καί ἀπαρτισθήσεται εἰς τό μέλλον ὅταν καί ἄν ἑνωθοῦν αἱ αἱρετικαί ἐκκλησίαι καί ὅτι κάθε ἐκκλησία περιέχει μέρος μόνον τῆς ἀληθείας καί ὅτι ὁ ἀντίχριστος παπισμός καί προτεσταντισμός ἔχουν ἀποστολικήν διαδοχήν, ἱερωσύνην καί μυστήρια καί συλλειτουργοῦνται μετ' αὐτῶν, ἤ ὅτι δι' ἑνός ἡμερολογίου, θά κατορθωθῆ ἡ ἕνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς ὅλους αὐτούς τούς φρονοῦντας, ἀντιθέτως ἀπό τόν Θεάνθρωπον Ἱδρυτήν Της, Ἰησοῦν Χριστόν, ὅστις εἶπεν, **«καί οἰκοδομήσω μου τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ καί πύλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς»** καί καταργοῦντες οὕτω τήν ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, εἰς ὅλους αὐτούς τούς Οἰκουμενιστάς καί τούς συμφρονοῦντας καί ἀκολουθοῦντας αὐτούς.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς ὅσους ἀρνοῦνται νά πειθαρχήσουν εἰς τάς ἀποφάσεις Τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἡ ὁποία ΑΠΕΦΑΝΘΗ διά τῶν τριῶν Πανορθοδόξων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν συγκληθεισῶν κατά τά ἔτη 1583, 1587 καί 1593 καί ἀπορρίπτουν αὐτάς, αἱ ὁποῖαι διατάσσουν τούς ὀρθοδόξους ὅτι **«ὅποιος δέν ἀκολουθεῖ τά ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, καθώς αἱ Ἅγιαι Οἰκουμενικαί Σύνοδοι ἐθέσπισαν καί τό Ἅγιον Πάσχα καί τό μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν νά ἀκολουθῶμεν καί θέλει νά ἀκολουθᾶ τό νεοεφεύρετον Πασχάλιον καί νέον μηνολόγιον, τῶν ἀθέων ἀστρονόμων τοῦ Πάπα καί ἐναντιώνεται εἰς ὅλα αὐτά καί θέλει νά ἀνατρέψη καί νά χαλάση τά πατροπαράδοτα δόγματα καί ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄς ἔχη τό ἀνάθεμα καί ἔξω τοῦ Χριστοῦ καί τῆς τῶν πιστῶν ὁμηγύρεως ἄς εἶναι...»**, καί δέχονται παρά ταῦτα καί ἀκολουθοῦν καί ἑορτάζουν κατά τήν Θείαν Λατρείαν μέ τό Νέον Παπικόν Γρηγοριανόν ἡμερολόγιον, τό προερχόμενο ἐκ τῆς αἱρετικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920, καί εἰσαχθέν κατά τό 1924 εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, παρά τήν καταδίκην καί τόν ἀναθεματισμόν αὐτοῦ, ὑπ' Αὐτῆς.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίς)

Εἰς τούς ἀγωνισθέντας Κληρικούς, Μοναχούς καί Λαϊκούς δι' ἔργων καί λόγων, κατά τῆς Νεοημερολογιτικῆς αἱρέσεως, ἥτις εἶναι ἡ εἴσοδος εἰς τόν ἄθεον καί ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν, καί διατηρήσαντας τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Πίστιν ὡς ἔφθασεν καί παρεδόθη μέχρις ἡμῶν, **γιά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως** καί διαφωτίσαντας τούς ὀρθοδόξους Χριστιανούς περί τῆς αἱρέσεως ταύτης.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρίς)

Τοῦ Ἀειμνήστου καί ἀλήστου μνήμης, **Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κυροῦ Ματθαίου τοῦ Α΄, τοῦ σεβομένου καί τιμῶντος τάς Ἁγίας καί Ἱεράς Εἰκόνας, ἅς οἱ νεοεικονομάχοι ὑβρίζουν, βλασφημοῦν καί καταστρέφουν**, τοῦ καί Πρωταγωνιστοῦ, κατά τῆς Νεοημερολογητικῆς αἱρέσεως, ἥν ἐγέννησεν *ἡ αἱρετική Ἐγκύκλιος τοῦ 1920*, ὅστις διετήρησεν καί διέδωσεν τήν Γνησίαν Ὀρθοδοξίαν ἀνόθευτον καί μᾶς παρέδωσεεν, ὅ,τι παρέλαβεν διά τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως, μεθ' ὅλων τῶν συναγωνισθέντων αὐτῷ, Ἀρχιερέων Σπυρίδωνος, Χρυσοστόμου, Ματθαίου, Μελετίου, Ἀγαθαγγέλου, Ἰωάννου, Δημητρίου,

Βησσαρίωνος, Εὐμενίου, Λαζάρου, Εὐγενίου Πρωτοσυγγέλλου καί ὅλων τῶν Ἱερέων, Διακόνων, Μοναχῶν, καί Λαϊκῶν καί πάντων τῶν ἐν μακαρία τῇ λήξει γενομένων Γνησίων Ὀρθοδόξων τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀπελθόντων ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρίς)

Τέκνα ἐν Κυρίω Πνευματικά,

Ταύτην τήν Ὀρθόδοξον πίστιν παρελάβομεν παρά τῶν Ἁγίων Πατέρων καί Θεοκηρύκων Ἀποστόλων, ταύτην διακρατοῦμεν καί διακηρύσσομεν, ταύτην συνεχίζομεν, διά ταύτης σωθησόμεθα.

Ταύτην παραγγέλομεν καί ὑμῖν νά διακρατήσετε καί διαδώσετε εἰς τάς ἐπερχομένας γενεάς, διακηρύσσοντες:

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδαξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογμάτισαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψιον, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδεικται, τό ψεῦδος ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστός ὡς ἐβραύβευσεν, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν...».

Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τήν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

Καί σύν τῷ σοφῷ Βρυεννίῳ τῷ διδασκάλῳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, ἀναβοῶμεν ἅπαντες:

«Οὐκ ἀπαρνησόμεθα Σέ φίλη Ὀρθοδοξία, οὐ ψευσάμεθά Σε πατροπαράδοτον Σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθά Σου Μῆτερ Εὐσέβεια, ἐν Σοί ἐγεννήθημεν, ἐν Σοί ζῶμεν καί ἐν Σοί κοιμηθησόμεθα. Εἰ δέ καί καλέση καιρός καί μυριάκις ὑπέρ Σοῦ τεθνηξόμεθα».

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΗΣ
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

† Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ
† Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
† Ο ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΣ
† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ο ΑΡΧΙΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
† Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Πηγαί καί Βοηθήματα, περί καταδίκης, ἀναθεματισμοῦ καί τῶν ψευδεπιγράφων καί ἀποκρύφων Εὐαγγελίων καί τῶν αἱρετικῶν συγγραμμάτων:

1. **Ἱερόν Πηδάλιον,** σελ. 76, 77, 78, 79, 276, 277, 331, κ.λπ.
2. **Ἐκκλησιαστική Ἱστορία,** Ἀρχιμ. Βασ. Στεφανίδου, Γ΄ Ἔκδοσις 1988, σελ. 228.
3. **«Ὀρθοδοξία καί Παπισμός»,** Ἀρχιμ. Σπυρ. Μπιλάλη, Β΄ Ἔκδοσις 1988, σελ. 287.
4. **«Τά Δογματικά καί Συμβολικά μνημεῖα»,** Ἰωάν. Καρμίρη, Τόμος Α΄, σελ. 287.
5. **MANSI 19, 820 Β΄.**
6. **«Τό πρωτεῖον τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης»,** Χρυσοστ. Παπαδοπούλου, σελ. 201.
7. **«Ἡσυχαστικές ἔριδες κατά τόν ΙΔ΄ αἰῶνα»,** Βενιζ. Χριστοφορίδη, Θεσσαλονίκη 1993, σελ. 55, 56.
8. **Ἁγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ,** Β΄ Λόγος Περί Εἰκόνων.
9. **Σύνταγμα Ἱερῶν Κανόνων,** Ράλλη καί Ποτλῆ.
10. **«Λεύκωμα ἡ ΕΛΛΑΣ»,** Τόμος Α΄ 1896. Ἔκδοσις Β΄ Ἀθῆναι 1996.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ "ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ..."

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Μάρτιος - Ἀπρίλιος 1997 σελ. 14-15)

Μέ τόν πέμπτον ψευδοόρον των «**Ἀναθεματίζουν (τρίς)**» ὅσους λέγουν καί γράφουν ὅτι:

*α) **Ἡ εἰκών τῆς ἐκ τάφου ἐγέρσεως τοῦ Κυρίου, «δέν ἔχει καμμία ἱστορικήν βάσιν, διότι κανείς δέν εἶδε αὐτό τό καθαρά ὑποθετικό γεγονός... ἤ πιστεύουν ὅτι δέν ἔχει ἔρεισμα εἰς τήν Ἁγίαν Γραφήν καί εἶναι ἄνευ Ἁγιοπατερικῆς τεκμηριώσεως καί ἀποτέλεσμα δυτικοῦ φρονήματος».***

*β) **Ὅτι «Ὅτι ἡ διατύπωσις «ἔνσωμος ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ» εἶναι αἱρετική, διότι οἱ ἴδιοι φρονοῦν ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀρχίζει ἀπό τό «τετέλεσται» καί ὅτι «μέ τό σῶμα κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδη» καί ὅτι «ἐκεῖ** (σ.σ. εἰς τόν Ἅδην) **ἀνεστήθη ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ».***

*γ) **«...εἰς τήν εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου εἰκονίζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ».***

*δ) **«Ἤ ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ».***

Καί εις τόν ψευδοόρον αὐτόν ἀποκαλύπτεται ἀλλοῦ ἡ ἀμάθεια, ἀλλοῦ τό κακόηθες ψεῦδος διαστροφή, καί παντοῦ τά αἱρετικά των φρονήματα καί ὁ πνευματικός σκοτισμός. Συγκεκριμένως:

α) «Ἀναθεματίζουν (τρίς)» ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λέγουν καί γράφουν ὅτι ἡ εἰκονική παράστασις, ἡ ὁποία παριστᾶ τόν τρόπον τῆς Θεοπρεποῦς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, δέν στηρίζεται οὔτε εις τήν Ἁγίαν Γραφήν, οὔτε εις τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, οὔτε εις τούς Ἁγίους Πατέρας! **Αὐτό ὅμως εἶναι βασική ἀλήθεια τῆς ὀρθοδοξίας, ἡ ὁποία λάμπει ὑπέρ τόν ἥλιον. Ἡ Ὀρθοδοξία ἐνῶ ὁμολογεῖ περιτράνως τήν ἐκ τάφου τριήμερον ἔγερσιν τοῦ Κυρίου, ὅμως ποτέ, οὔτε περιέγραψεν, οὔτε εἰκόνισεν τόν τρόπον καί τήν ὥραν τῆς ἐκ Τάφου Ἐγέρσεώς Του. Διότι καί τοῦτο τό γεγονός, ὡς ὑπερφυές μυστήριον, δέν περιγράφεται οὔτε εἰς τά ἱερά Εὐαγγέλια, οὔτε ἀλλοῦ εἰς τάς Ἁγίας Συνόδους καί τούς Ἁγίους Πατέρας. Οὔτε καί εἰς τήν εἰκονογραφικήν παράδοσιν τῆς ὀρθοδοξίας ἀναφέρεται ἤ ὑπονοεῖται ὅτι ὑπάρχει τοιαύτη εἰκών, πρίν ἀπό τό 17ον αἰῶνα. Οὐδείς πράγματι εἶδεν αὐτήν ταύτην τήν Ἀνάστασιν, ἀλλά οἱ πάντες εἶδον τόν κατόπιν ἐμφανισθέντα ἀναστημένον Χριστόν. Ὁ τρόπος καί ὁ χρόνος τῆς Ἀναστάσεως, οὐδαμοῦ περιγράφεται, διότι ὅπως ἡ σύλληψις τοῦ Κυρίου, ἐν Πνεύματι Ἁγίω, εἰς τά σπλάχνα τῆς Παρθένου καί ἡ ἄφθορος Γέννησις, ἔτσι καί ἡ ἐκ τοῦ τάφου τριήμερος Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ΜΥΣΤΗΡΙΑ, τά**

ὁποῖα οὔτε κατανοοῦνται διά τοῦ λόγου, οὔτε περιγράφονται, οὔτε ζωγραφίζονται. Εἰκονίζεται ὅμως ὁ Γεννηθείς καί Ἀναστηθείς Κύριος, ὅπως ὠράθη καί συνανεστράφη ἡμῖν. Αἱ ἅγιαι Οἰκουμενικαί Σύνοδοι καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι Πατέρες κηρύσσουν, καί μετ᾿ Αὐτῶν καί ἡμεῖς πιστεύομεν, ὁμολογοῦμεν καί κηρύσσομεν ὅτι Ἀνέστη ὁ Κύριος τριήμερος ἐκ νεκρῶν, (ἐκ τοῦ τάφου) ἀλλά πῶς καί πότε οὐκ ἴσμεν. Τόσον οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταί, ὅσον καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες δέν περιγράφουν οὐδαμοῦ τό μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως, ἐνῶ κηρύσσουν:

Ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος: ***«Οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γάρ καθώς εἶπε· δεῦτε ἴδετε τόν τόπον ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος»*** *(Ματθ. ΚΗ´ 6).*

Ὁ θεῖος Μᾶρκος ἐπίσης: **«ὁ δέ λέγει αὐταῖς· μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον· ἠγέρθη, οὐκ ἔτιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν»** (Μάρκ. ΙΣΤ´ 6).

Ὁ Ἱερός Λουκᾶς ὡσαύτως: **«Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ᾿ ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλλιλαίᾳ»** (Λουκᾶ ΚΔ´ 6).

Ὁ ἐπιστήθιος θεῖος Ἰωάννης γράφει: **«Τῇ δέ μιᾷ τῶν Σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνή ἔρχεται πρωΐ σκοτίας ἔτι οὔσης εἰς τό μνημεῖον, καί βλέπει τόν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου...»** (Ἰωάννου Κ´ 1 κ. ἑξ.).

Οἱ θεῖοι Εὐαγγελισταί λέγουν μόνον ὅτι «ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε»! Ἐνῶ δεικνύουν τό κενόν μνημεῖον καί τό σουδάριον. Ὅμως, οὔτε πότε, οὔτε πῶς ἀνεστήθη λέγουν! Πῶς θά περιέγραφον τό μυστήριον; Μήπως ἡ Ἀνάστασις ἤ ἡ Γέννησις τοῦ Κυρίου ἦσαν, καί εἶναι, ἁπλᾶ φυσικά γεγονότα; Ὄχι, ἀλλ' «ἐσφραγισμένα μυστήρια» καί ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις. Διά τοῦτο ἀκριβῶς, διά νά ξεπερασθῇ ἡ ἀμφιβολία καί ἡ ἀπιστία τῶν Μαθητῶν, ἐνεφανίσθη πολλάκις ὁ Ἀναστημένος Κύριος καί εἰς τάς Μυροφόρους καί εἰς τούς Μαθητάς Του. Δέν εἶναι, λοιπόν οὔτε ἐφάμαρτον οὔτε αἱρετικόν τό φρόνημα ὅτι ἐλέχθη καί ἐγράφη, ὅτι ἡ μετά τά μέσα τοῦ 17ου αἰῶνος ἐμφανισθεῖσα εικονική παράστασις, ἡ ὁποία παριστᾶ τήν ὥραν καί τόν τρόπον τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, **δέν στηρίζεται οὔτε εἰς τά Εὐαγγέλια οὔτε εἰς τούς Ἁγίους Πατέρας. Δέν ὑπάρχει μεγαλυτέρα Ἀλήθεια καί ὀρθοδοξοτέρα Ὁμολογία ἀπό αὐτήν, τήν ὁποίαν οἱ πέντε «Ἀναθεματίζουν»!**

Ἡ κατηγορία, τήν ὁποίαν διατυπώνουν, καθ' ἥν δῆθεν ἐκηρύχθη ἤ ἐγράφη ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι «ὑποθετικόν γεγονός», ἀποτελεῖ πραγματικά σατανικήν διαστροφήν καί παρερμηνείαν, διότι, **οὐδείς εἶπεν κανείς ὅτι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἕν ὑποθετικόν γεγονός. Φανταστικόν, ὑποθετικόν, ἀντιευαγγελικόν καί ἀντορθόδοξον γεγονός, ΔΕΝ εἶπεν κανείς ὅτι ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ἀλλά μόνον ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον ὑπέθεσεν, ἐφαντάσθη καί ἐζωγράφησεν ὁ Δυτικός ὀρθολογιστής ζωγράφος, ὁ ὁποῖος θέλει νά θέτῃ ὅλα τά μυστήρια κάτω ἀπό τόν ὀρθόν**

λόγον[1]. **Τά μυστήρια ὅμως, ὅπως ἡ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου Σύλληψις τοῦ Θεανθρώπου ἐν τῇ νηδύϊ τῆς Παρθένου, ὁ ἀδιάφθορος καί ἀλόχευτος Τόκος, ἡ Ἀνάστασις κλπ. εἶναι ΥΠΕΡ ΛΟΓΟΝ ΚΑΙ ΕΝΝΟΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, διό ΔΕΝ ΕΙΚΟΝΙΖΟΝΤΑΙ οὔτε περιγράφονται λογικῶς.**

β) «Ἀναθεματίζουν (τρίς)», ὅσους λέγουν ὅτι ἡ ἔκφρασις ***«ἔνσωμος ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι αἱρετική»*** ἤ φρονοῦν ***«ὅτι ἡ Ἀνάστασις ἀρχίζει ἀπό τό «Τετέλεσται».*** Καί τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι οἱ πέντε δέν ἔχουν ἀπολύτως καμμίαν σχέσιν μέ τήν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι μόνον θρησκευόμενοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι δογματίζουν ὅ,τι ὁ νοῦς των συλλαμβάνει. Ἡ θεολογία των δέν εἶναι οὔτε Ἁγιογραφική, οὔτε Πατερική. Εἶναι δυτική, ἀνθρωπολογική, εἶναι ἐγκεφαλική.

Ἡ φράσις **«ἔνσωμος Ἀνάστασις»** εἶναι ἰδική των, καί τήν ἐπενόησαν διότι προηγήθη βαρύτατον αἱρετικόν φρόνημα! Ἐφρόνησαν ὅτι ὁ Χριστός Ἀνέστη μόνον σωματικῶς, διότι ὑπάρχει προηγουμένως, εἰς πολλούς ἐξ

---

(1) Ὁ πονηρός δέν κοιμᾶται, ἀλλά ἤδη καί ἐν τοῖς ἔμπροσθεν προέτρεξεν καί ἐνέβαλεν εἰς τόν λογισμόν τῶν πέντε καί ὅλων τῶν ὁμοφρόνων των πάλιν τό κακόν: «Νά! τούς λέγει: Τόν βλέπετε; Τόν διαβάζετε; Τί χρείαν ἔχομεν μαρτύρων; Καταργεῖ τήν Α΄ Ποιμαντορικήν Ἐγκύκλιον (Ἀρ. Πρωτ. 2566/23.1.1992). **Δεῦτε καί ἀποκτείνομεν αὐτόν.** Ὑπεκρίνετο ὅταν ἔλεγε καί ἔγραφε ὅτι δέχεται τήν ἐγκύκλιον, ἤ δέχεται τήν εἰκόνα τῆς ἐκ τάφου ἐγέρσεως!

Ὅσοι θά δεχθοῦν αὐτόν τόν πονηρόν λογισμόν, ἄς λάβουν ὑπ' ὄψιν των καί ταῦτα: Ἡ ποιμαντορική Ἐγκύκλιος (ὑπ' Ἀριθμ. Πρωτ. 2566/23.1.1992) ἀσχέτως, ὑπό ποίας συνθήκας ἐξεδόθη, ἐπέρασεν εἰς τήν νεωτέραν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἕν κείμενον, τό ὁποῖον ἐξέφρασεν **τήν ἄκραν ποιμαντικήν εὐαισθησίαν τῶν ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων, ἔναντι τῶν πιστῶν καί γενικώτερον ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Δέν εἶναι** ἡ ἐν λόγῳ ἐγκύκλιος, **θεόπνευστον κείμενον,** ὅπως ἀνοήτως καί βλασφήμως, πλήν ἴσως σκοπίμως, ἀποφαίνονταί τινές, ἀλλ' ὑπόκειται καί αὐτό εἰς κρίσιν τιθέμενον ὑπό τό φῶς τῆς Θεοπνεύστου Ἁγίας Γραφῆς καί τῆς ἐν γένει Ὀρθοδόξου Παραδόσεως. Διά τῆς Ἐγκυκλίου ταύτης **ἐξηντλήθη ὅλη ἡ οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας,** ἔναντι τῶν πέντε Ἐπισκόπων, προκειμένου νά μή διασαλευθῇ ὑπ' αὐτῶν ἡ Ἀγάπη, ἡ Εἰρήνη καί ἡ Ἑνότης, κατά τήν κρίσιμον περίοδον, τήν ὁποίαν διέρχεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἕν κείμενον, τό ὁποῖον κατανοεῖται ἐν τόπῳ καί χρόνῳ. Δέν καταργοῦμεν καμμίαν εἰκόνα, ἀλλά καί δέν πλαστογραφοῦμεν, οὔτε «ἀναθεματίζομεν» τήν παραδοσιακήν Βυζαντινήν - Δογματικήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως. Γνωρίζομεν νά ποιῶμεν οἰκονομίαν, **ὄχι ὅμως παρανομίαν, μέ τήν ὁποίαν νά ἀνατρέπεται ἡ Ὀρθοδοξία, καί νά καθιστάμεθα τῇ ἀληθείᾳ αἱρετικοί.**

Ἡ συγκεκριμένη Ἐγκύκλιος δέν εἶναι τό «Εὐαγγέλιον», δέν εἶναι «θεόπνευστος», ἀλλά καί δέν ἀναθεματίζει τήν ὀρθοδοξίαν, τό Εὐαγγέλιον καί τούς Πατέρες, ὅπως αἱ λεγόμεναι Β΄ καί Γ΄ ἐγκύκλιοι τῶν πέντε σχισματικῶν καί αἱρετικῶν Ἐπισκόπων. Ὑπῆρξεν ὡς κείμενον προκειμένου, οἰκονομικῶς, νά ἀντιμετωπισθοῦν τά χείρονα. Τήν ἐδέχθημεν διά νά προφυλάξωμεν τούς πέντε ἀπό τό σχίσμα καί ἀπό τάς παραφροσύνας τῶν Β΄ καί Γ΄ Ἐγκυκλίων των, ἀλλά δυστυχῶς, ἀπό τήν στιγμήν, καθ' ἥν εἰσῆλθεν εἰς τούς πέντε ὁ διάβολος τῆς πλάνης, τῆς βλασφημίας καί τῆς προδοσίας, κατά τῆς Ὀρθοδοξίας, δέν τούς συνεκράτησεν καί δέν τούς συγκρατεῖ κανείς καί καμμία οἰκονομία. ⟶

αὐτῶν, τό αἱρετικόν φρόνημα, καθ' ὅ ὁ Θεός Λόγος ἐνανθρωπήσας προσέλαβεν μόνον τόν σωματικόν ἄνθρωπον! Ἐκ τῆς ἀναβιώσεως αὐτῆς τῆς παλαιᾶς Χριστολογικῆς αἱρέσεως(1) προκύπτει καί ἡ αἵρεσις περί μόνης τῆς «σωματικῆς» Ἀναστάσεως. Ἀγνοοῦν ὅτι **ὁ Κύριος προσέλαβεν ὁλόκληρον τόν ἄνθρωπον ἐκ σώματος καί ψυχῆς λογικῆς**, διά τοῦτο βλέπουν καί ἀντιλαμβάνονται μόνον σωματικήν Ἀνάστασιν. Ὅμως ἡ Ἀνάστασις δέν νοεῖται μόνον σωματική ἤ μόνον πνευματική - ψυχική. **Ὁ θάνατος καί ἡ φθορά εἶχον ἐπιβληθεῖ ψυχοσωματικά εἰς τόν ἄνθρωπον, διά τοῦτο ὁ Χριστός ἐνανθρωπήσας ὡμοιώθη ἡμῖν κατά πάντα, δηλαδή προσέλαβεν ὁλόκληρον τόν ἄνθρωπον ἐκ σώματος καί ψυχῆς, διότι αἱ συνέπειαι τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος ἦσαν ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ ψυχοσωματικοῦ ἀνθρώπου. Ὡς ἐκ τούτου, ἐπί τοῦ Σταυροῦ καί κατά τήν στιγμήν τοῦ τετέλεσται, χωρίζεται ἡ Ψυχή ἀπό τό Σῶμα καί ἀποθνήσκει ὡς ἄνθρωπος ὁ Ἰησοῦς. Ὁ ἀπαθής Θεός Λόγος, καί μετά τό τετέλεσται, βεβαίως δέν ἐχωρίσθη οὔτε ἀπό τό πανάχραντον σῶμα, τό ὁποῖον ἐνεκλείσθη εἰς τό καινόν μνημεῖον, οὔτε ἀπό τήν ψυχήν, μετά τῆς ὁποίας ὁ Θεός Λόγος κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδην(2), ἐπάτησεν τόν θάνατον καί πάλιν εἰσῆλθεν εἰς τό Ἅγιον Σῶμα καί Ἀνεστήθη θεοπρεπῶς - μυστηριωδῶς ἐκ τάφου τριήμερος, ὁ Ἕνας Κύριος.** Ἐν προκειμένῳ ἡ ἀναμάρτητος ψυχή τοῦ Κυρίου κατελθοῦσα μετά τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τά βάθη τοῦ Ἅδου, δέν ἐγεύθη κἄν τήν πικρίαν τοῦ

Τήν ἐδέχθημεν διότι σεβόμεθα καί τήν ἀδυναμίαν τῶν ἐχόντων «ἀσθενῆ πίστιν» ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν μας, καί τῶν ὁποίων ὁ σκανδαλισμός εἶναι θανάσιμον ἁμάρτημα. Τό ὅτι ἐδέχθημεν αὐτήν τήν Ποιμαντορικήν Ἐγκύκλιον καί τήν εἰκονικήν παράστασιν, δέν σημαίνει ὅτι πρέπει νά σιωπῶμεν, ὅταν **οἱ πέντε ἐξέφυγον καί ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἄκρας Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομίας αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου (2566/23.1.1992) ἔφθασαν εἰς τάς χειροτέρας μορφάς βλασφημιῶν καί αἱρέσεων καί ἀναμαθεματίζουν, τόν ἴδιον τόν Χριστόν, τό Ἱερόν Εὐαγγέλιόν Του, τούς Ἁγ. Πατέρας καί ὁλόκληρον τήν ὀρθοδοξίαν.** Δέν νοεῖται ἐπαναλαμβάνομεν, ὑπ' αὐτάς τάς συνθήκας, ὅτι ἐμεῖς πρέπει νά σιωπήσωμεν, ὑπό τον φόβον ἤ τήν ἀπειλήν, μή μᾶς κατηγορήσουν ὅτι καταργοῦμεν τήν Ἐγκύκλιον. **ΟΧΙ! ΜΥΡΙΑΚΙΣ ΟΧΙ. Ὅταν ὑπό τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν, ἀνατρέπεται καί μεταστοιχειώνεται ἡ Ὀρθοδοξία, ἡμεῖς δέν ἔχομεν τό δικαίωμα νά σιωπῶμεν, διότι οὕτω συμπράττομεν αὐτοῖς. Δέν θά ἀποκρύψωμεν λοιπόν οὔτε τήν Δογματικήν, οὔτε τήν Ἱστορικήν ἀλήθειαν, διότι αὐτό δέν εἶναι οἰκονομία ἀλλά παρανομία,** ἡ ὁποία ἐξισώνει μέ τόν διάβολον. Δέν μᾶς ὠφελεῖ εἰς οὐδέν τό νά εἴμεθα ἕτοιμοι νά χύσωμεν καί αἵματα διά τό «Παλαιόν», ἐνῶ δεχόμεθα ἤ ἀνεχόμεθα τόν ὑπόλοιπον αἱρετικόν βόρβορον τῆς Δύσεως.

(1) Ὅταν διά πρώτην φοράν ἤκουσα παρά γνωστοῦ Ἀθηναίου ἰατροῦ ἐπιστήμονος νά ἐρωτᾷ: **«εἶχε ὁ Χριστός καί ἀνθρώπινη ψυχή;»**, ἐτρόμαξα διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτός «ἐθεολόγει» ἀκριβῶς ὅπως καί οἱ πέντε...(!) καί ἰδού τό κατάντημά των!...

(2) Ἡ Ὑποστατική ἕνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων, ἅπαξ γενομένη ἐν τῇ νηδύϊ τῆς Παρθένου, οὐδέποτε κατελύθη οὔτε κατά τήν Γέννησιν, οὔτε κατά τήν Σταύρωσιν, οὔτε κατά τό τετέλεσται, οὔτε κατά τήν εἰς Ἅδου κάθοδον, οὔτε... ἐν τῇ Ἀναλήψει, ἀλλά παραμένει καί ἐν τῇ δόξῃ τῆς Ἁγίας Τριάδος καί οὕτω πάλιν θά ἔλθῃ ἵνα κρίνῃ ζῶντας καί νεκρούς.

θανάτου, **διότι ὡς «θάνατος» τῆς ἀθανάτου ψυχῆς λογίζεται ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία χωρίζει ἀπό τόν Θεόν καί αὐτός εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἀθανάτου ψυχῆς.**

Ἰδού πῶς συνοψίζει τήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν περί τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ὁ Μ. Ἀθανάσιος: **«Ἐν μέν ψυχῇ Θεοῦ ἡ κράτησις τοῦ θανάτου ἐλύετο καί ἡ ἐξ Ἅδου Ἀνάστασις ἐγίνετο καί ταῖς ψυχαῖς εὐηγγελίζετο, ἐν δέ σώματι Χριστοῦ ἡ φθορά κατηργεῖτο καί ἡ ἀφθαρσία ἐκ τάφου ἐδείκνυτο». (Μ. Ἀθανασίου Λόγος κατά Ἀπολλιν. ΒΕΠΕΣ 37 294 στοιχ. 28-30).** Αὐτό εἶναι τό φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας! Ἡ Ἀνάστασις δέν νοεῖται μόνον σωματική, αὐτῆς «προηγεῖται»(3) ἡ νίκη τοῦ μετά ψυχῆς Θεοῦ Λόγου κατά τοῦ θανάτου εἰς τόν Ἅδην, καί ἡ ἀφθαρσία τοῦ ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ κλεισθέντος Ἀχράντου σώματος τοῦ Κυρίου. Τό γεγονός ὅτι ἡ Ψυχή τοῦ Κυρίου δέν «ἀπέθανεν», δηλαδή **δέν ἐδεσμεύθη ἀπό τόν θάνατον, ὅπως ὅλων αἱ ψυχαί, ἀλλά καί ἐδέσμευσεν ὁ Χριστός καί ἐθανάτωσεν τόν θάνατον καί ἠλευθέρωσεν καί τάς «ἀποθαμένας» ψυχάς, δηλαδή τάς ὑπό τοῦ Ἅδου, αἰχμαλώτους ψυχάς, αὐτό ὡδήγησεν, ὄχι ἁπλῶς εἰς τήν «ἔνσωμον» ἀνάστασιν ἀλλά εἰς τήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ. Ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος ἐστέναζεν ἀπό τήν παράβασιν τῶν πρωτοπλάστων, ὁλόκληρον τόν ἄνθρωπον προσέλαβεν ὁ Θεός Λόγος καί ὁλόκληρον τόν ἔσωσεν, συναναστήσας παγγενῆ τόν Ἀδάμ. Τό μυστήριον τῆς Σωτηρίας, τῆς Λυτρώσεως, τῆς Ἀναστάσεως, εἰς αὐτό τό τελευταῖον στάδιον τῆς θείας Οἰκονομίας, «ἀρχίζει» ἀπό τοῦ Σταυροῦ, συνεχίζεται ἐν τῷ Ἅδῃ μέ τήν νίκην κατά τοῦ θανάτου καί ἐν τῷ τάφῳ, μέ τήν κατάργησιν τῆς σωματικῆς φθορᾶς καί ὁλοκληρώνεται μέ τήν ἐκ τάφου Ἔγερσιν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι τοῦ Σώματος μόνον τοῦ Χριστοῦ.**

Ψεύδονται οἱ πέντε καί ὅταν λέγουν ὅτι δῆθεν φρονοῦμεν καί πιστεύομεν **«ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδην καί μετά τοῦ σώματος»! Τοιαύτην, ἀνοησίαν - βλασφημίαν οὐδείς διενοήθη, εἶπεν ἤ ἔγραψεν, ἀλλ' εἶναι ἀπολύτως ἰδική των διαστροφική ἐπινόησις, ἀφοῦ δέν διστάζουν νά διατυπώνουν οἱονδήποτε ψεῦδος ἐξυπηρετεῖ τούς στόχους των. Δέν κατῆλθεν, δέν εἶπεν κανείς ἀπολύτως, ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν μετά τοῦ σώματος εἰς τόν Ἅδην. Αὐτά, ἐπαναλαμβάνομεν, εἶναι ἰδικά των κακοήθη ψευδῆ ἐπινοήματα.** Ἀντιθέτως κηρύσσεται καί ὁμολογεῖται ὑπό πάντων ὅτι καί κατά τήν ὥραν τοῦ «τετέλεσται» καί κατά τήν εἰς «Ἅδου Κάθοδον» καί κατά τήν Ἀνάληψιν **δέν κατελύθη ἡ Ὑποστατική ἕνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων**, ἀλλά παραμένει εἰς τόν αἰῶνα. Ὁ ἱερός Δαμασκηνός, διά νά περιορισθῶμεν μόνον εἰς αὐτόν, λέγει: **«...οὐδέποτε γάρ ἐχωρίσθησαν ἀπ'**

---

(3) Εἰς τόν Θεόν δέν ὑπάρχει πρῶτον καί δεύτερον· ὅλα γίνονται **θεοπρεπῶς**, ἀλλά καταχρηστικῶς δι' ἡμᾶς λέγομεν τό «προηγεῖται». Ἡμεῖς, διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ἤδη ἀπολαμβάνομεν τήν ἀνάστασιν τῆς ψυχῆς μας, προσδοκῶμεν δέ καί τήν Ἀνάστασιν τοῦ ἀφθαρτοποιημένου σώματός μας κατά τήν Β' τοῦ Κυρίου Παρουσίαν.

ἀλλήλων, οὔτε ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Μητρός, οὔτε ἐπί τοῦ Βαπτίσματος, οὔτε ἐπί τοῦ Σταυροῦ, οὔτε ἐπί τοῦ Ἅδου». Καί πάλιν **«Εἰ καί τέθνηκε τοιγαροῦν ὡς ἄνθρωπος καί ἡ ἁγία αὐτοῦ ψυχή τοῦ ἀχράντου διηρέθη σώματος, ἀλλ᾽ ἡ θεότης ἀχώριστος ἀμφοτέρων διέμεινε, τῆς τε ψυχῆς φημί καί τοῦ σώματος, καί οὐδέ οὕτως ἡ μία ὑπόστασις εἰς δύο ὑποστάσεις διήρηται· τό τε γάρ σῶμα καί ἡ ψυχή κατά ταυτόν ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ τοῦ Λόγου ὑποστάσει ἔσχον τήν ὕπαρξιν, καί ἐν τῷ θανάτῳ ἀλλήλων διαιρεθέντα, ἕκαστον αὐτῶν ἔμεινε, τήν μίαν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν ἔχοντα. Ὥστε ἡ μία τοῦ Λόγου ὑπόστασις, τοῦ τε Λόγου, καί τῆς ψυχῆς, καί τοῦ σώματος ὑπῆρχεν ὑπόστασις· οὐδέποτε γάρ οὔτε ἡ ψυχή, οὔτε τό σῶμα ἰδίαν ἔσχον ὑπόστασιν παρά τήν τοῦ Λόγου ὑπόστασιν, μία δέ ἀεί ἡ τοῦ Λόγου ὑπόστασις, καί οὐδέποτε δύο. Ὥστε μία ἀεί ἡ τοῦ Χριστοῦ Ὑπόστασις. Εἰ γάρ καί τοπικῶς τοῦ σώματος ἡ ψυχή κεχώριστο, ἀλλ᾽ ὑποστατικῶς διά τοῦ Λόγου ἥνωτο» (P.G. 94 σελ. 1097).**

γ) **«Ἀναθεματίζουν (τρίς)»** ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι λέγουν ὅτι **«... εἰς τήν εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου εἰκονίζεται ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ».**

Κατ᾽ ἀρχάς καί αὐτό εἶναι ἀναληθέστατον! **Εἴπομεν καί ἐγράψαμεν, καί θά τό λέγωμεν καί θά τό γράφωμεν, καί οὕτω θά ὁμολογῶμεν τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ: Ἡ εἰκών, ἡ ὁποία τά τελευταῖα χρόνια μετονομάζεται καί μεταγράφεται «εἰς Ἅδου Κάθοδος» δέν εἶναι εἰκών τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου, ἀλλ᾽ ἦτο καί εἶναι διά τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ δογματική Εἰκών, ἡ ὁποία εἰκονίζει ὁλόκληρον τό σωτηριῶδες ἔργον τοῦ Κυρίου, ἐν τῷ Ἅδη, τό ὁποῖον συνίσταται εἰς τήν νίκην κατά τοῦ θανάτου καί τήν Συνανάστασιν μετά τοῦ Θεανθρώπου τῶν πρωτοπλάστων καί ὅλων τῶν δικαίων μέχρι καί ἡμῶν. Ἔτσι ἐβιώθη ἀπ᾽ ἀρχῆς τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως.**

Ἡ Ἐκκλησία ἐνῶ ἔχει ὡς βασικόν δόγμα τήν μετά ψυχῆς Κάθοδον τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τόν Ἅδην, ὅμως δέν ἔχει εἰκόνα τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου. Ἡ συγκεκριμένη Βυζαντινή εἰκών δέν ἐθεωρήθη ποτέ εἰκών τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου. Ἡ θεολογία αὐτῆς τῆς εἰκόνος, ἐκφράζει ὁλόκληρον τό σύνθετον σωτηριῶδες ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἐπί τοῦ Σταυροῦ, ἐν τῷ Ἅδη (τήν νίκην κατά τοῦ θανάτου καί τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν), **καί ἐν τῷ τάφῳ.** Κηρύσσει ἀκόμη ὅτι τά **«ΠΑΝΤΑ ΠΕΠΛΗΡΩΤΑΙ ΦΩΤΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΕ ΚΑΙ ΓΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΑ».** Αὐτό τό δογματικόν μήνυμα δίδει αὐτή ἡ εἰκών καί οὕτω τήν ἐβίωσεν ἡ Ἐκκλησία πρίν ἀπό 1500 χρόνια. Ἡμεῖς δέν ἔχομεν παρά νά **«Καθαρθῶμεν τάς αἰσθήσεις καί ὀψόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτί τῆς ἀναστάσεως»** καί οὕτω νά συλλάβωμεν καί τό μήνυμα αὐτῆς τῆς εἰκόνος. Αὐτά βεβαίως δέν χωροῦν εἰς τήν αἱρετικήν ὀρθολογιστικήν Δύσιν, ἀλλά καί εἰς τούς αἱρετικούς πέντε Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νά βλέπουν ὄχι μόνον ἀποκλειστικῶς σωματικήν Ἀνάστασιν, ἀλλά καί πῶς ἀνεστήθη, μέ ποῖον τρόπον φυσικόν!!!

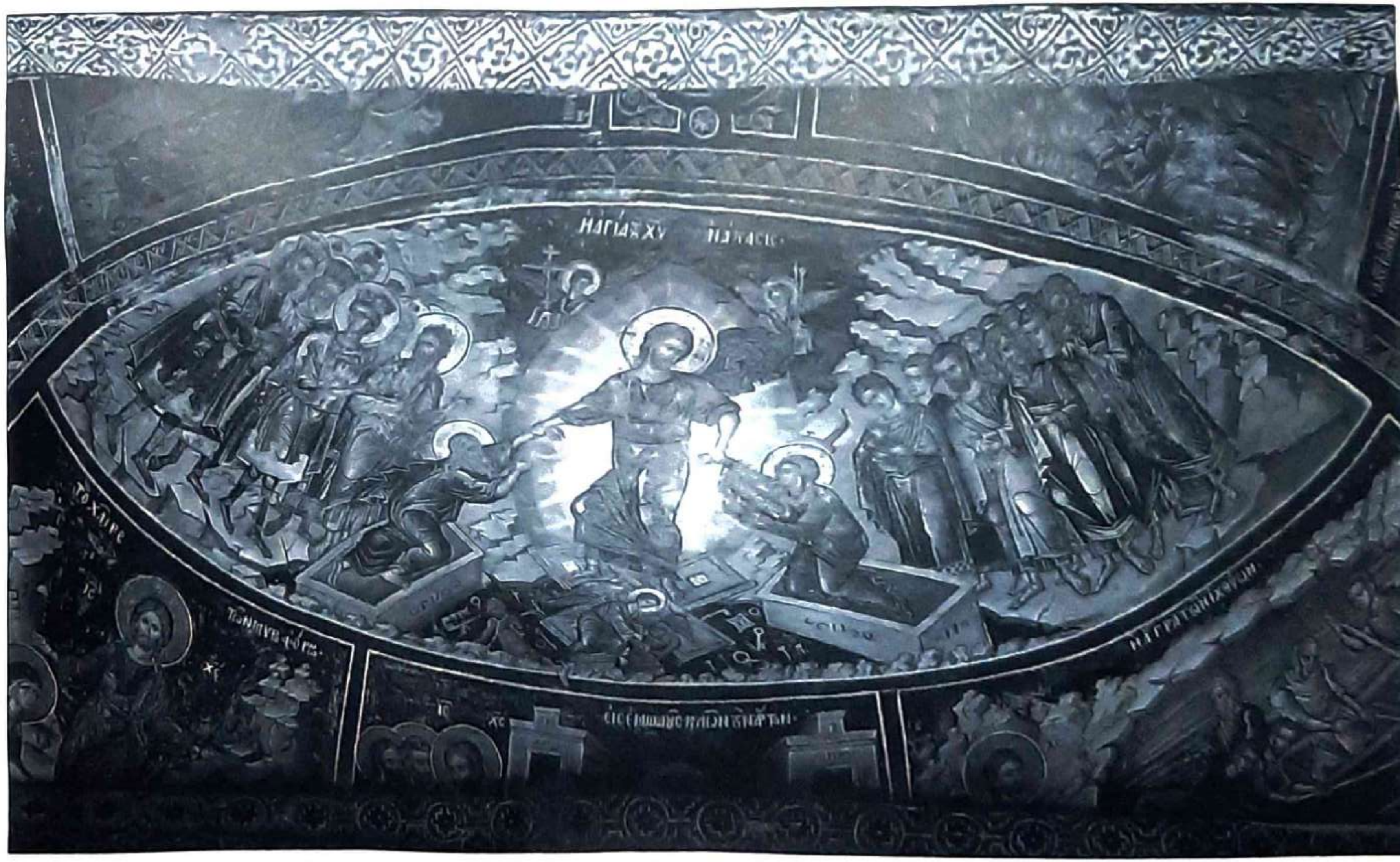

«Η ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ» τοιχογραφία ἐκ τοῦ Μεγάλου Μετεώρου. Αὕτη ἡ τοιχογραφία διά τούς πέντε εἶναι «αἱρετική» καί τήν «ἀναθεμάτισαν»!!!

Τό τρίπτυχον αὐτό εἰκονογραφήθη περί τό τέλος τοῦ 16ου αἰῶνος. Κατά τούς πέντε, εἶναι τρεῖς φορές «αἱρετικόν» καί τρεῖς φορές τό «ἀναθεμάτισαν»! Διότι, α) Ἡ εἰκών τῆς Γεννήσεως *(ἄνω ἀριστερά)* εἰκονίζει μαῖαν καί λουτρόν *(ὅρα σχετικῶς σελ. 62-67* **τοῦ** *παρόντος).* **β)** Εἰς τήν δεξιάν πτυχήν καί κάτωθι τῆς εἰκόνος τῆς Σταυρώσεως ἔχει τήν βυζαντινή εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως καί γ) **Κάτωθι ἀκριβῶς τῆς** Ἀναστάσεως, ἡ εἰκών τῆς Πεντηκοστῆς εἰκονίζει τόν Ἀπόστολον Παῦλον ἐνῶ δέν εἰκονίζει καί τήν κυρίαν Θεοτόκον *(ὅρα σχετική σελ. 80-82 τοῦ παρόντος).* *(Ἀπό τόν τόμον οἱ θησαυροί τῆς Μονῆς Πάτμου. Ἐκδοτική Ἀθηνῶν).*

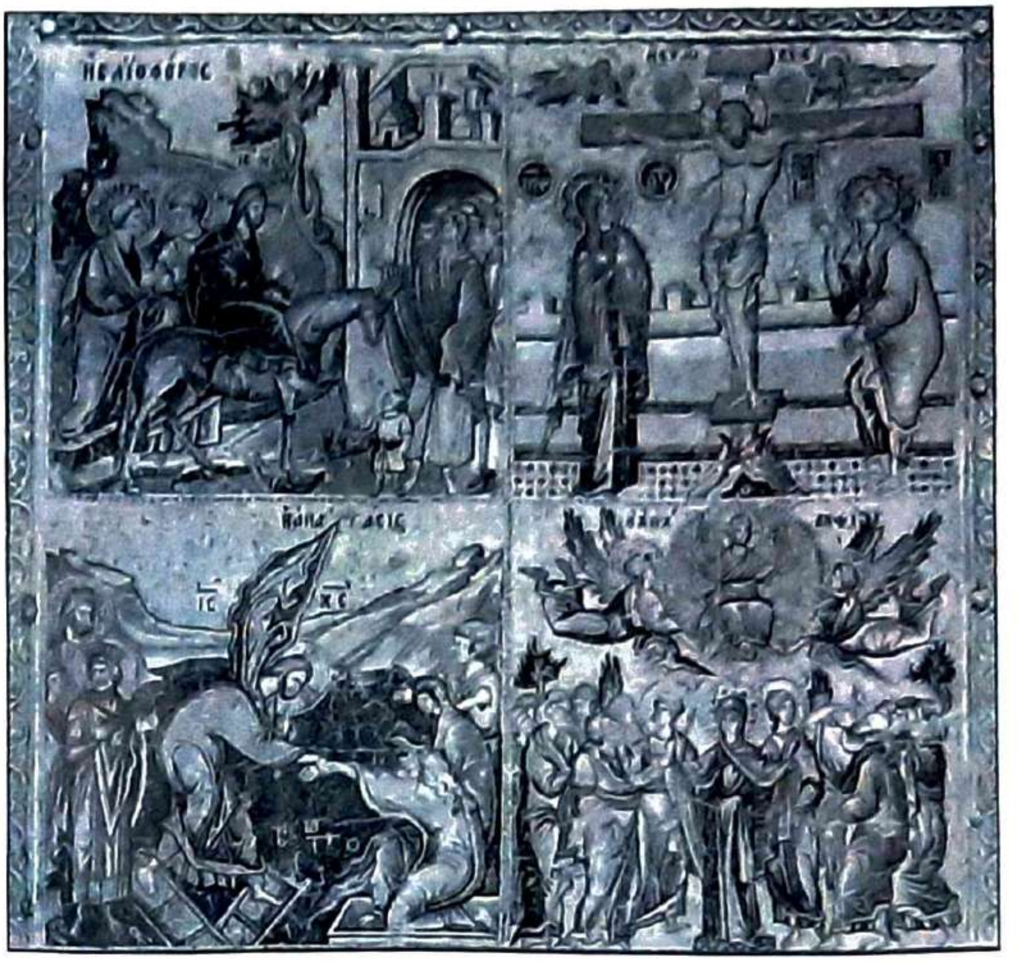

῎Ανω: Ψηφιδωταί εἰκόνες ἀπό «δωδεκάορτον» τῶν ἀρχῶν τοῦ 14ου αἰῶνος (Φλωρεντία). Εἰκονίζεται ἡ Βαϊοφόρος, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ἀνάστασις, καί ἡ ἀνάληψις. Κατά τούς πέντε εἶναι «αἱρετική» καί τήν ἔχουν «ἀναθεματίσει»! διότι ἔχει τήν Βυζαντινή εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως καί ὄχι τήν ἐκ τάφου ἔγερσιν! *(Παγκόσμιος Ἱστορία Τέχνης, Ἐκδοτικός Ὀργανισμός «Χρυσός Τύπος» Α.Ε.).* Κάτω: Αἱ «ὀρθόδοξοι» εἰκόνες τῆς «ἐκ τάφου Ἐγέρσεως, τάς ὁποίας ἀποκλειστικῶς ἤθελον νά ἐπιβάλουν εἰς τήν Ἐκκλησία οἱ πέντε! Ἀριστερά: Στήλαιον Προφ. Ἠλιοῦ, ὄρος Χωράφ, Σινᾶ 1855. Δεξιά: Ἀπό τόν Πανάγιον Τάφον εἰς τά Ἱεροσόλυμα.

Ἐπί 1500 περίπου χρόνια ἡ Ἐκκλησία ἔχει αὐτήν τήν σύνθετον δογματικήν εἰκόνα, ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καί ἦλθον οἱ πέντε, καί ὅλοι οἱ ὀρθολογισταί καί δυτικόπληκτοι παλαιοημερολογῖται νά τήν εἴπουν ἀποκλειστικῶς εἰς **«Ἅδου Κάθοδον»** καί νά κηρύξουν ὅτι **«ἦτο ἕνα λάθος»** ἡ ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφή: **«Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ»** ἤ **«Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ»** ἤ **«Η ΑΓΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ»! Ἀναθεματίζουν δέ ὡς αἱρετικάς τάς εἰκόνας, ἐάν ἐπιγράφωνται μέ τήν ἐπιγραφήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ, διότι ἁπλούστατα δέν χωρεῖ εἰς τόν ἐσκοτισμένον ἐγκέφαλόν των ἡ δογματική ἀλήθεια, τήν ὁποίαν ἐκφράζει ἡ εἰκών.** Ὅστις, τολμήσῃ νά ἀμφισβητήσῃ τάς ἀπόψεις των, καί ὁμολογήσῃ τήν Ὀρθοδοξίαν γίνεται αὐτομάτως **«εἰκονομάχος»**(!) καί **«ἀρνεῖται τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ»! Δηλαδή ἔχομεν ἔκδηλον καί τήν φρενοβλάβειαν;**

Ὡς προελέχθη, συκοφαντοῦν ὅτι δῆθεν κηρύσσομεν ὅτι ὁ Κύριος κατῆλθεν καί μετά τοῦ σώματος εἰς τόν Ἅδην!!! **Ἄπαγε τῆς βλασφημίας.** Οἱ ἴδιοι ὅμως λέγουν ὅτι δέν δέχονται αὐτήν τήν εἰκόνα ὡς εἰκόνα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀλλά ὡς εἰκόνα τῆς εἰς «Ἅδου Καθόδου»! Θεωροῦν δέ αἱρετικήν τήν εἰκόνα καί τήν πλαστογραφοῦν, τήν καίουν, τήν καταστρέφουν καί τήν ἀναθεματίζουν, ἄν ἐπιγράφεται Ἀνάστασις! **Πῶς ὅμως εἶναι εἰκών τῆς «εἰς Ἅδου Καθόδου», ὅταν ὁ Κύριος δέν κατῆλθε μετά σώματος εἰς τόν Ἅδην, ἐνῶ εἰς αὐτήν εἰκονίζεται μετά σώματος; Ὅταν πράγματι εἰς τόν Ἅδην κατῆλθεν μόνον μετά ψυχῆς, πῶς θέλουν νά τόν εἰκονίζουν ἐν τῷ Ἅδῃ μετά σώματος; Ἐμωράνθησαν μή γνωρίζοντες οὔτε τί λέγουν, οὔτε τί πιστεύουν, μᾶλλον ἀποδεικνύοντες ὅτι δέν πιστεύουν τίποτε, ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Θεολογίαν,** ἀλλά μόνον αὐτά τά ἀντιφατικά, τά ὁποῖα οἱ ἴδιοι ἐπινοοῦν, λέγουν καί δογματοποιοῦν!

Καί μέ αὐτόν τόν ψευδοόρον των, καθίστανται δι' ἄλλην μιάν φοράν βλάσφημοι καί αἱρετικοί καί ἀσεβέστατοι πρός τούς Ἁγίους Πατέρας τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία εἶχεν τεθεσπισμένην, ὡς εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως τήν μεταγραφομένην ἀπό τούς δυτικοπλήκτους ὡς «εἰς Ἅδου Κάθοδον»! Ἰδού τί λέγει ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος διά τήν συγκεκριμένην εἰκόνα: **«Ἐν γάρ ταῖς εἴκοσιν ὁρῶμεν τά ὑπέρ ἡμῶν τοῦ δεσπότου πάθη, τόν σταυρόν, τόν τάφον, τόν Ἅδην νεκρούμενον καί σκυλευόμενον...»** (Πρακτικά σελ. 905/405). Καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, εἰς τοῦ ὁποίου τά ἔργα ἐστηρίχθησαν ἐν πολλοῖς οἱ Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἁγίας αὐτῆς Συνόδου λέγει: **«Οὕτως γάρ παρελάβομεν αὐτήν ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων κεκοσμημένην καθώς καί αἱ θεῖαι γραφαί διδάσκουσιν ἡμᾶς· τήν ἔνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Χριστοῦ... τόν εὐαγγελισμόν τοῦ Γαβριήλ πρός τήν Παρθένον καί τά ἑξῆς: τήν γέννησιν, τό σπήλαιον, τήν φάτνην, τόν ἀστέρα, τήν μαῖαν καί τά σπάργανα· τόν ἀστέρα καί τούς μάγους καί τά ἑξῆς· Τήν βάπτισιν, τόν Ἰορδάνην, τόν Ἰωάννην... τό ἅγιον πνεῦμα ἐν εἴδει περιστερᾶς. Ἔλθωμεν καί ἐπί τό πάθος αὐτοῦ, καί ἴδωμεν τούς παῖδας μετά βαΐων, τόν νιπτῆρα καί τό λέντιον, τόν ἀσπασμόν τοῦ Ἰούδα, τήν**

κράτησιν τῶν Ἰουδαίων τήν ἔνστασιν τοῦ Πιλάτου, καί τά ἑξῆς· ὁμοίως καί τήν σταύρωσιν, τούς ἥλους, καί τά ραπίσματα, τόν σπόγγον καί τήν λόγχην, καί ἄνωθεν τόν τίτλον ἔχοντα τήν ἐπιγραφήν· Ἰδέ ὁ Βασιλεύς τῶν Ἰουδαίων, καί τά ἑξῆς· τήν ἀνάστασιν, τοῦ Κόσμου τήν χαράν· πῶς ὁ Χριστός πατεῖ τόν Ἅδην, καί ἐγείρει τόν Ἀδάμ· ὁμοίως καί τήν ἀνάληψιν». (P.G. 95, 313 καί 361 A). Καί πάλιν: «Τίς ἐστιν οὗτος ὁ σταυρούμενος; τίς ἐστιν οὗτος ὁ ἀνιστάμενος καί καταπατῶν τήν κεφαλήν τοῦ γηραιοῦ τούτου; ...οὗτος ὁ ἀντιστάμενος αὐτός ὑπάρχει ὁ συνεγείρων τόν προπάτορα τοῦ κόσμου Ἀδάμ, ὅς πέπτωκε διά τῆς παρακοῆς, καί συμπατεῖ τόν Ἅδην, τόν κατέχοντα τοσούτους χρόνους τόν δεδεμένον δεσμοῖς καί μοχλοῖς ἀλύτοις ἐν τοῖς καταχθονίοις;» (Αὐτόθι σελ. 325 D). Καί κατά τόν Ἅγιον Ἐπιφάνιον (4ος αἰών) ἡ εἰκών αὐτή εἶναι εἰκών τῆς ἀναστάσεως: «ἐπί τοῦτο γάρ ἀπέθανον καί ἀνέστην ἵνα καί νεκρῶν καί ζώντων κυριεύσω... Ταῦτα καί τά τοιαῦτα τοῦ Δεσπότου λέγοντος ἀνίσταται σύν αὐτῷ ὁ ἐν αὐτῷ ἡνωμένος Ἀδάμ καί συνανίσταται καί ἡ Εὔα...». (P.G. 43 σελ. 464 Σημ: Ὁ λόγος οὗτος συγκαταλλέγεται μεταξύ τῶν ἀμφιβαλλομένων τοῦ Ἁγ. Πατρός).

Ἔστω ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά κατανοήσουν τό σύνθετον Δογματικόν περιεχόμενον αὐτῆς τῆς Βυζαντινῆς εἰκόνος τῆς Ἀναστάσεως, τάς ὑπολοίπους ὅμως ἁγίας εἰκόνας τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, διατί τάς παραμερίζουν καί ἀποκλειστικῶς ἀπαιτοῦν τήν δυτικήν εἰκονογράφησιν; Διατί περιφρονοῦν τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τήν ὁποίαν εἰκονίζεται ὁ Ἄγγελος δεικνύων εἰς τάς Μυροφόρους τόν Κενόν τάφον καί τό σουδάριον; «Καί ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γάρ μέγας σφόδρα καί εἰσελθοῦσαι εἰς τό μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς περιβεβλημένον στολήν λευκήν καί ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δέ λέγει αὐταῖς· μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τον Ἐσταυρωμένον ἠγέρθη οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν ἀλλ᾽ ὑπάγετε εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ...». (Μάρκου 16, 4-8). Τά λόγια τοῦ Ἀγγέλου, ὁ κενός τάφος καί τό σουδάριον δέν εἶναι ἡ πρώτη ἀγγελία – βεβαίωσις ὅτι Ἀνεστήθη ὁ Κύριος; Ἄν τολμήση κανείς καί χρησιμοποίηση αὐτήν τήν εἰκόνα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι, κατά τούς πέντε, ἀρνητής τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καί «εἰκονομάχος»!!!

Δέν τούς ἀρέσει καί ἡ ἄλλη εἰκών τῆς Ἀναστάσεως, ἡ γνωστή ὡς «τό Χαῖρε τῶν Μυροφόρων»! Δέν τούς ἀρέσει καί ἡ «ψηλάφησις τοῦ Θωμᾶ»! Δέν τούς ἀρέσουν ὅλαι αἱ εἰκόνες τῶν ἐμφανίσεων τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου, αἱ ὁποῖαι περιγράφονται καί ὁμολογοῦνται εἰς τά ἕνδεκα ἑωθινά Εὐαγγέλια[1].

---

(1) 1) Ματθ. κη´ 16-28, 2) Μάρ. ΙΣΤ´ 1-8, 3) Μάρκ. ΙΣΤ´ 9-20, 4) Λουκ. ΚΔ´ 1-12, 5) Λουκ. ΚΔ´ 12-35, 6) Λουκ. ΚΔ´ 36-53, 7) Ἰωάν. Κ´ 1-10, 8) Ἰωάν. Κ´ 11-18, 9) Ἰωάν. Κ´ 19-31, 10) Ἰωάν. ΚΑ´ 1-14, 11) Ἰωάν. ΚΑ´ 15-25.

Καταργοῦν μέ ἕνα λόγον ὅλας τάς ὀρθοδόξους ἀρχαίας εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι βασίζονται εἰς τά Ἱερά Εὐαγγέλια καί οἱ ὁποῖαι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, ἀλλά τό ἴδιο ἀκριβῶς (κατά τό γράμμα καί τό Πνεῦμα) τό Εὐαγγέλιον, καί ἀπαιτοῦν τήν ἐν τῇ λατρείᾳ χρῆσιν αὐτῆς μόνον τῆς δυτικῆς παραστάσεως. Νά διατί δύναταί τις νά εἴπη ὅτι τό κίνημα τῶν πέντε, εἴτε τό συνειδητοποιοῦν εἴτε ὄχι, εἶναι κίνημα τό ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ μόνον τάς σκοτεινάς Δυνάμεις.

δ) «**Ἀναθεματίζουν (τρίς)**» πάλιν μέ τόν ἴδιον ψευδοόρον των καί ὅσους λέγουν, ὅτι ***«ἡ εἰκών τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου καί τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, κατηγοροῦντες τόν Ἅγιον Νικόδημον ὅστις λέγει: ...ὅτι μόνον ἡ ψυχή τοῦ Χριστοῦ... κατέβηκε εἰς τόν Ἅδην, ἐνῶ τό σῶμα Του παρέμεινεν εἰς τόν Τάφον».*** Οὔτε εἶπεν οὔτε ἔγραψεν κανείς ὅτι ***«ἡ εἰκών τῆς εἰς Ἅδου Καθόδου ἐκφράζει τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Κυρίου»!*** Ἡ εἰκών αὔτη, τήν ὁποίαν, μόλις τούς δύο τελευταίους αἰῶνας, ἤρχισαν τινές νά τήν μεταγράφουν ὡς εἰκόνα τῆς ***«εἰς Ἅδου Καθόδου»*** ἐκφράζει καί **«ἐν τῶ συνόλω της μαρτυρεῖ τήν δόξαν τοῦ Κυρίου ὡς νικητοῦ τοῦ θανάτου»** (**Ἐγκύκλιος 2566/23.1.1992, Κ.Γ.Ο. Τόμ. 1992, σελ. 131**). **Τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως τό ἐκφράζει ὁ πραγματικός θάνατος τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος συνέβη ἐπί τοῦ Σταυροῦ τήν στιγμήν τοῦ «Τετέλεσται». Τό γεγονός τοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἀπέδειξεν ὅτι ὁ ἀθάνατος Θεός Λόγος προσέλαβεν ὁλόκληρον τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐκ σώματος καί ψυχῆς καί ὅτι αὐτός ἀκριβῶς ὁ «Ναός τοῦ σώματος» κατελύθη ἐπί τοῦ σταυροῦ, διά τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ψυχῆς ἀπό τοῦ Σώματος, ἐπελθόντος οὕτω καί τοῦ πραγματικοῦ θανάτου.** Καί ἡ μέν ψυχή τοῦ Κυρίου μετά τοῦ Θεοῦ Λόγου κατῆλθεν εἰς τόν Ἅδην, τό δέ Πανάχραντον Σῶμα ἐκλείσθη εἰς τόν τάφον χωρίς νά χωρισθῇ ἀπ' αὐτό ὁ Θεός Λόγος, διό καί παρέμεινεν ἀδιάφθορον, κατά τό τριήμερον μέχρι τῆς θείας Ἀναστάσεως. **Ἡ ὑποστατική ἕνωσις τῶν δύο ἐν Χριστῷ Φύσεων δέν «κατελύθη οὔτε ἐπί τοῦ Σταυροῦ οὔτε ἐν τῷ Ἅδη».** Ἡ Ὀρθόδοξος ὑμνολογία εἶναι σαφής: «**Ἀνηρέθης ἀλλ' οὐ διηρέθης Λόγε ἧς μετέσχες σαρκός· εἰ γάρ καί λέλυταί σου, ὁ ναός ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους, ἀλλά καί οὕτω μία ἦν ὑπόστασις, τῆς Θεότητος καί τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γάρ εἷς ὑπάρχεις υἱός, Λόγος του Θεοῦ, Θεός καί ἄνθρωπος**» (**ΣΤ´ ᾠδή Κανόνος Μ. Σαββάτου**). Καί πάλιν: «**Μιά ὑπῆρχεν, ἡ ἐν τῷ Ἅδη ἀχώριστος, καί ἐν τῷ τάφῳ καί ἐν τῇ Ἐδέμ, θεότης Χριστοῦ, σύν πατρί καί πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν...**» (**Ζ´ ᾠδή Κανόνος Μ. Σαββάτου**). Καί πάλιν: «**σάρκαν ἀνιστῶσαν τόν παραπεσόντα Ἀδάμ κείμενον ἐν τῷ μνήματι**» (**Οἶκος τοῦ Πάσχα**).

Ἐπομένως, ὄχι ἡ εἰς «Ἅδου Κάθοδος», ἀλλά ὁ ἐπισυμβάς ἐπί τοῦ Σταυροῦ πραγματικός θάνατος, εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος κηρύσσει τό δόγμα τῆς πραγματικῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί δι' αὐτοῦ κατελέγχεται καί ἡ αἵρεσις τοῦ «Δοκητισμοῦ». Εἶναι τόση ἡ σύγχυσίς των διό

δέν ξέρουν οὔτε τί λέγουν οὔτε τί πιστεύουν, μᾶλλον δέν πιστεύουν τίποτε, **διότι «πιστεύω» σημαίνει, ἀποδέχομαι μέ ταπείνωσιν τήν ἀποκεκαλυμμένην Θείαν Ἀλήθειαν καί δέν τήν «φιλτράρω» μέσα ἀπό τά «φίλτρα» τοῦ Ὀρθολογισμοῦ, οὔτε τήν «ἐκπορνεύω» μέ ὀρθολογιστικάς δυτικάς συζεύξεις.**

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
Κ.Ε.Ο. (Αὐτόθι σελ. 15-16)

Μέ τόν ἕκτον ψευδοόρον των οἱ πέντε «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ (τρίς)»: ***ὅσους λέγουν ὅτι «ἐκτός τῆς σαρκώσεως, οὐδεμία εἰκόνισις» τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατή, καθώς καί «ὅτι τό θεμέλιον ἐπάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ εἰκονογραφία εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ».***

Ἰδού καί μία ἀκόμη ἀλλοτρίωσις τῶν πέντε ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας! Κατ' αὐτούς ἡ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΙΣ δέν ἀποτελεῖ μοναδικήν βάσιν τῆς Εἰκόνος τοῦ Θεοῦ. Τό φρόνημα τοῦτο θεωρεῖται ἑπόμενον, ἀφοῦ διά τούς πέντε, καί αἱ ὁράσεις, δηλαδή αἱ τυπικαί ἀποκαλύψεις τῆς Π.Δ., ἤ αἱ ἄκτιστοι Θεῖαι ἐνέργειαι, ἐταυτίσθησαν μέ τάς Ὑποστάσεις - Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος! Οὕτω ἔφθασαν, διά τοῦ ὡς ἄνω ὅρου των, **νά «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΖΟΥΝ» πάλιν ὅλους τούς Ἁγίους Πατέρας καί αὐτήν ταύτην τήν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ἡ ὁποία ἐθεσμοθέτησεν ἀποκλειστικῶς καί μόνον τήν ἄχραντον εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, διότι ἀκριβῶς ὁ Θεός Λόγος ἐνηνθρώπησεν πραγματικά. Εἶναι βασικόν δόγμα τῆς ὀρθοδοξίας ὅτι <u>θεμέλιον τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ Θεία Ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.</u>** Αὐτό τό βασικόν δόγμα τῆς θεμελιώσεως τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ αὐτοί τό... «Ἀναθεματίζουν»! Δέν ἀνέγνωσαν ποτέ ἤ δέν κατενόησαν ποτέ ὅτι ἡ Ὀρθοδοξία μακαρίζει καί λέγει **<u>«αἰωνία ἡ μνήμη» «Τῶν τήν ἔνσαρκον τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσίαν, λόγῳ, στόματι, καρδίᾳ καί νῷ γραφῇ τε καί Εἰκόσιν ὁμολογούντων»</u> (Τριώδιον, Συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας).** Δέν κατενόησαν ὅτι περιέπεσαν εἰς τό Ἀνάθεμα τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ ὁποία λέγει: **«Τοῖς τῷ ρήματι τοῦ Ἀπεριγράπτου κακῶς προσφυομένοις, καί διά τοῦτο μή βουλομένοις εἰκονογραφεῖσθαι τόν παραπλησίως ἡμῖν σαρκός καί αἵματος κεκοινωνικότα Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν καί ἐντεῦθεν φαντασιασταῖς δεικνυομένοις, Ἀνάθεμα» (Αὐτόθι).** Κι ἐνῶ δέχονται τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, δέν τούς εἶναι ἀρκετή καί θέλουν καί τῆς Ἁγίας Τριάδος! Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι προσβολή τοῦ Χριστολογικοῦ Δόγματος καί προπάντων ἀμφισβήτησις ὅτι ἐν τῷ Χριστῷ κατοικεῖ ἅπαν τό πλήρωμα τῆς θεότητος. Ἀγνοοῦν παντελῶς τήν διήκουσαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους δογματικήν διδασκαλίαν τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθ' ἥν ἡ εἰκονογράφησις τοῦ Κυρίου γίνεται **«πρός πίστωσιν τῆς ἀληθινῆς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου Ἐνανθρωπήσεως».**

Ὁ ὅρος τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου εἶναι καί ρητός καί σαφής: **«Ἁπάσας τάς ἐκκλησιαστικάς ἐγγράφως ἤ ἀγράφως τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις ἀκαινοτομήτως φυλάττομεν· ὧν μία ἐστί καί ἡ τῆς εἰκονικῆς**

ἀναζωγραφίσεως ἐκτύπωσις, ὡς τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος συνάδουσα, πρός πίστωσιν τῆς ἀληθοῦς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ λόγου ἐνανθρωπήσεως... ὁρίζομεν σύν ἀκριβείᾳ πάσῃ καί ἐμμελείᾳ παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τάς σεπτάς καί ἁγίας εἰκόνας... τῆς τε τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνος, καί τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, τιμίων ἀγγέλων, καί πάντων ἁγίων καί ὁσίων ἀνδρῶν... Τούς οὖν τολμῶντας ἑτέρως φρονεῖν ἤ διδάσκειν ἤ κατά τούς ἐναγεῖς αἱρετικούς τάς Ἐκκλησιαστικάς Παραδόσεις ἀθετεῖν καί καινοτομίαν τινά ἐπινοεῖν... ἐπισκόπους μέν ὄντας ἤ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δέ ἤ λαϊκούς τῆς κοινωνίας ἀσφορίζεσθαι». (Πρακτικά Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου Τόμος Γ΄ σελ. 873-874). Τολμῶμεν νά εἴπωμεν, ὅτι ἄν ἀπό τήν Ζ΄ Οἰκουμ. Σύνοδον ἀφαιρεθῆ αὐτή ἡ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους διήκουσα ἔννοια – ἀλήθεια, Αὕτη ἔμεινεν κενή ἐξ ἐπόψεως ἀντικειμένου.

Ὁ δέ κατ' ἐξοχήν Δογματικός Πατήρ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ ὁποῖος προηγεῖται τῆς Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου καί ἐπί τῶν συγγραμμάτων του ἐστηρίχθη ἐν πολλοῖς ἡ ἐν λόγῳ Ἁγία Σύνοδος λέγει: **«Προσκυνῶ Χριστοῦ εἰκόνα, ὡς σεσαρκωμένου Θεοῦ· τῆς Δεσποίνης τῶν ἁπάντων τῆς Θεοτόκου, οἷα Μητρός τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· τῶν ἁγίων, ὡς φίλων Θεοῦ, τῶν μέχρι αἵματος ἀντικαταστάντων πρός τήν ἁμαρτίαν, καί Χριστόν μιμησαμένων τῇ ὑπέρ αὐτοῦ ἐκχύσει τοῦ αἵματος, τοῦ τό οἰκεῖον αἷμα ὑπέρ αὐτῶν προχέαντος». (Migne P.G. 94 1252 D).**

Καί πάλιν: **«Εἰ μέν γάρ τοῦ ἀοράτου Θεοῦ εἰκόνα ἐποιοῦμεν, ὄντως ἡμάρτομεν.** Ἀδύνατον γάρ τό ἀσώματον καί ἀόρατον καί ἀπερίγραπτον καί ἀσχημάτιστον εἰκονισθῆναι... Θεοῦ γάρ σαρκωθέντος καί ὀφθέντος ἐπί γῆς σαρκί... **τούτου τήν εἰκόνα ποιοῦντες οὐ σφαλλόμεθα» (Αὐτόθι σελ. 1288 Α καθώς καί 1289 B-C).**

Καί πάλιν: **«Πάλαι μέν ὁ Θεός, ὁ ἀσώματός τε καί ἀσχημάτιστος, οὐδαμῶς εἰκονίζετο. Νῦν δέ σαρκί ὀφθέντος Θεοῦ, καί τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφέντος, εἰκονίζω Θεοῦ τό ὁρώμενον» (Αὐτόθι σελ. 1245 Α).**

Καί πάλιν: **«Πρός δέ τούτοις τοῦ ἀοράτου καί ἀσωμάτου καί ἀπεριγράπτου καί ἀσχηματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καί ἀσεβείας τό σχηματίζειν τό θεῖον». (Αὐτόθι σελ. 1169 C. Ὅρα ἐπίσης αὐτόθι: 1237 C καί 1293 D).**

Σαφῶς, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, διδάσκει ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλη εἰκών ἐκτός αὐτῆς τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ. Ὁ δέ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, διδάσκει ὅτι μόνον εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος δέν δυνάμεθα νά ποιήσωμεν: **«...πᾶσαν δέ περιληπτικῶς εἰκονικήν ποίησίν τε καί προσκύνησιν ἀθετεῖν ἔφθης εἰπών, οὐδέν κατ' ἐξοχήν ἐάσας, πλήν τῆς ἁγίας Τριάδος· αὕτη γάρ μόνη οὐ ποίησις εἰκονική, ὅτι μηδέ κτίσις, ἀλλά ἄκτιστος» (Migne PG 99 468 B).**

Περί δέ τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ, ὡς μοναδικῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἴδιος Ἅγ. Πατήρ λέγει: **«Ἐπεί δι' ἄκραν ἀγαθότητα εἰς ἀνθρωπείαν φύσιν ἐλήλυθε, γενόμενος καθ' ἡμᾶς ὁ εἷς τῆς Τριάδος... διά τοῦτο Χριστός εἰκονίζεται, καί ὁ ἀόρατος ὁρᾶται· καί φυσικήν περιγραφήν καταδέχεται τοῦ σφετέρου σώματος, ὁ τῇ οἰκείᾳ θεότητι ὑπάρχων ἀπερίγραπτος» (Migne PG 99 329 D καί 332 A).**

Καί τό σημαντικώτερον πάλιν τοῦ ἰδίου Πατρός:

«Πνεῦμα γάρ ὤν ὁ Θεός καί Πατήρ, ἐν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, καί ἀληθείᾳ τῷ μονογενεῖ αὐτοῦ Υἱῷ προσκυνεῖσθαι νενόηται. Τό δέ ἐν εἰκόνι προσκυνεῖσθαι Χριστόν, τῆς Οἰκονομίας λόγος, ὅς εἰ καί πνεῦμα ἐστί καθό ὁ Θεός, ἀλλά καί σάρξ ἐστί καθότι ἄνθρωπος· οὗ ἡ σωματοειδής εἰκών κἄν ἐν ὕλῃ ὁμοιωθῇ, ἀμέριστος ἐστί Χριστοῦ, ὥσπερ καί σκιά τοῦ οἰκείου σώματος· καί προκυνεῖται οὐχ ἡ εἰκονική ὕλη, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ ἐξεικονισθείς Χριστός· ἐφ' ᾧ συμπροσκυνεῖται ὁ Πατήρ καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον» (Migne PC 99 428 B).

Μέ τά ἀνωτέρω μόλις ἀποδίδομεν τήν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποίαν δυστυχῶς ἠρνήθησαν καί «ἀνεθεμάτισαν» οἱ πέντε διά νά «ἀναθεματίσουν (τρίς)» τόν μοναχόν Μάξιμον καί προηγουμένως ἐννοεῖται τούς Ἅγ. Πατέρας!

Ὁ ἅγιος Δαμασκηνός, τόν ὁποῖον ἐπικαλοῦνται καί τόν διαστρέφουν, δέν λέγει ὅτι θεμέλιον τῆς εἰκονογραφήσεως τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκτός τῆς ἐνανθρωπήσεως καί τά ὁράματα καί αἱ θεοφάνειαι. Τί λέγει; Ὅτι εἰκονίζονται οἱ Ἄγγελοι (Χερουβείμ κλπ.), αἱ ψυχαί, ὁ δαίμων, σύμφωνα μέ τούς τύπους καί τά σχήματα, τά ὁποῖα ὁ Θεός ἔθεσεν εἰς τούς Ἀγγέλους, εἰς τάς ψυχάς, εἰς τούς δαίμονας, κλπ. καί ὅτι οἱ τύποι καί τά σχήματα δέν ἦσαν σωματικά οὔτε τά ἔβλεπον μέ τά ὑλικά μάτια οἱ Προφῆται, ἀλλά **«ἐν ἀΰλῳ ὁράσει νοός ὁρώμενα»**, οὔτε ἀπεκαλύπτοντο εἰς ὅλους. Ὁμοίως λέγει ὅτι καί τοῦ θεοῦ σχήματα καί εἰκόνας ἔχει ἡ Γραφή. Ὅλα ὅμως τά σχήματα καί εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, (- αἱ περιγραφόμεναι ὑπό τῶν προφητῶν) τάς ὁποίας εἶδον ὁ Μωϋσῆς, ὁ Ἰσαάκ, ὁ Ἰακώβ καί ὅλοι οἱ Προφῆται, δέν ἦσαν ὅλαι ἴδιαι, ἀλλ' ὁ Θεός ὡμοιώνετο πρός ἕνα ἕκαστον, ἀναλόγως, ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός λέγει. Δηλαδή δέν λέγει ὅτι ἐφανερώθη ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἀλλά ὅτι ὡμοιώθη, δηλαδή, ὅσα εἶδον οἱ Προφῆται ἦσαν τύποι καί σχήματα τοῦ μέλλοντος νά ἐνανθρωπήσῃ. **Ἐνανθρωπήσας δέ ὁ Χριστός, Αὐτός μόνον εἰκονίζεται πραγματικά καί περί αὐτῆς τῆς Εἰκόνος ὁμιλεῖ ὁ Ἅγιος καί αὐτήν θεσμοθετεῖ ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, διότι κατ' αὐτῆς τῆς εἰκόνος, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ἐμάχοντο οἱ εἰκονομάχοι καί ὄχι διά τάς θεοφανείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.**

Εἰς τόν μνημειώδη **«Τρίτον Λόγον πρός τούς διαβάλλοντας τάς ἁγίας εἰκόνας»** ὁ **Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός (P.G. 94 1317-1421) τονίζει ὅτι**

«Θεοῦ μέν γάρ, τοῦ ἀσωμάτου, καί ἀοράτου, καί ἀΰλου, καί μήτε σχῆμα, μήτε περιγραφήν, μήτε κατάληψιν ἔχοντος, ἀδύνατον ποιεῖν εἰκόνα. Πῶς γάρ τό μή ὁραθέν εἰκονισθήσεται;» (Αὐτόθι, σελ. 1321 D).

Συνεχίζων λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει μόνον τάς **«εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καί τῆς τούτου Μητρός καί τῶν Ἁγίων καί αὐτάς σέβομεν»**. (Αὐτόθι, σελ. 1332). Καταλήγων εις τό «τέταρτον» μέρος τοῦ λόγου του, ὅπου ἀναλύει **«τί τό εἰκονιζόμενον, καί τί μή εἰκονιζόμενον, καί πῶς ἕκαστον εἰκονίζεται»** λέγει: **«Ἡ δέ θεία φύσις, ἀπερίγραπτος ἐστί μόνη καί παντελῶς ἀνείδεος, καί ἀσχημάτιστος καί ἀκατάληπτος· εἰ καί ἡ θεία Γραφή τύπους Θεῷ περιτίθησι, τῷ μέν δοκεῖν, σωματικῶς, ὥστε σχήματα ὁρᾶσθαι, καί αὐτούς δέ ἀσωμάτους** (σ.σ. τούς τύπους). **Οὐ γάρ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλά νοεροῖς ἑωρῶντο τοῖς προφήταις καί οἷς ἀπεκαλύπτοντο· οὐ γάρ πᾶσιν ἑωρῶντο. Ἁπλῶ δέ λόγω εἰπεῖν, δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων ὧν εἴδομεν· νοοῦμεν δέ ταῦτα καθώς ὡράθη»** (Αὐτόθι, σελ. 1344).

Ἡ ἐν παραλλήλω παράθεσις τῶν γνησίων κειμένων τοῦ Ἁγίου καί αὐτό τό ὁποῖον παρέθεσαν οἱ πέντε ἀποδεικνύει τήν ἀσεβῆ ἐπ' αὐτοῦ ἐπέμβασίν των.

Τό γνήσιον Κείμενον τοῦ Ἁγ. Δαμασκηνοῦ

«Μή θέλων οὖν ὁ Θεός παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τά ἀσώματα περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους, σχήματα καί εἰκόνας κατά τήν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν, σχήματα σωματικά ἐν ἀΰλω ὁράσει νοός ὁρώμενα καί ταῦτα σχηματίζομεν καί εἰκονίζομεν. Ἐπίσης πῶς ἐσχηματίσθη καί εἰκονίσθη τά Χερουβείμ; ἀλλά καί Θεοῦ σχήματα καί εἰκόνας ἡ Γραφή ἔχει». **P.G. 94 1345 A**).

Τό παραποιημένον κείμενον ὑπό τῶν πέντε

«Μή θέλων οὖν ὁ Θεός παντελῶς ἀγνοεῖν ἡμᾶς τά ἀσώματα περιέθηκεν αὐτοῖς τύπους σχήματα καί εἰκόνας κατά τήν ἀναλογίαν τῆς φύσεως ἡμῶν,............... ἀλλά καί Θεοῦ σχήματα ἡ Γραφή ἔχει καί ταῦτα εἰκονίζομεν καί σχηματίζομεν... [καί δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων ὧν εἴδομεν]...».

Τί προκύπτει ἐκ τῶν δύο παραλλήλων κειμένων:

α) Δέν παρέθεσαν τό κείμενον τοῦ Ἁγίου ὁλόκληρον καί γνήσιον ὡς ἔχει εις τήν πηγήν, **ἀλλά τινά μέν ἀποσιώπησαν, τινά μετέθεσαν καί τινα ἀπέσπασαν ἀπό ἄλλην θέσιν.**

β) Ἡ φράσις: **«καί ταῦτα σχηματίζομεν καί εἰκονίζομεν»**, ἔφυγε ἀπό τή θέση της καί ἐτέθη εις ἄλλην θέσιν, ἤλλαξαν δέ καί τήν σειράν τῶν ρημάτων. Ταῦτα δέ διά νά συνδέσουν τά ρήματα **«σχηματίζομεν» καί «εἰκονίζομεν»** ὄχι ὅπως τά συνδέει ὁ Ἅγιος μέ τά **«ἀσώματα»** (δηλ. Ἀγγέλους κλπ.), ἀλλά μέ τά «σχήματα καί εἰκόνας...» τοῦ Θεοῦ, χωρίς νά ὑπάρχη ἰδιαίτερος λόγος, ἀφοῦ ὅλα τά «σχήματα» καί «εἰκόνες» τῆς Π.Δ. περιγρά-

φονται ὑπό ὅρους ὅμως, τούς ὁποίους ἀναφέρει ὁ ἅγιος εἰς τήν ἰδίαν ὁμιλία του:

«Ἄγγελος δέ, καί ψυχή, καί δαίμων, εἰ καί μή σωματικῶς καί παχέως, ἀλλά κατά τήν ἑαυτῶν φύσιν, καί σχηματίζονται καί περιγράφονται. Νοητοί γάρ ὄντες, ἐν νοητοῖς τόποις, νοητῶς παρεῖναι καί ἐνεργεῖν πιστεύονται. Εἰκονίζονται μέν οὖν σωματικῶς, ὡς εἰκόνισεν Μωϋσῆς τά Χερουβείμ καί ὡς ἑωράθησαν τοῖς ἀξίοις, ἀλλ' ἀσώματον καί νοητήν τινά θεωρίαν δηλούσης τῆς σωματικῆς εἰκόνος. Ἡ δέ θεία φύσις, ἀπερίγραπτος ἐστί μόνη καί παντελῶς ἀνείδεος καί ἀσχημάτιστος καί ἀκατάληπτος εἰ καί ἡ θεία Γραφή τύπους Θεῶ περιτίθησι, τῶ μέν δοκεῖν, σωματικούς, ὥστε σχήματα ὁρᾶσθαι, καί αὐτούς δέ ἀσωμάτους. Οὐ γάρ σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλά νοεροῖς ἑωρῶντο τοῖς προφήταις, καί οἷς ἀπεκαλύπτοντο· οὐ γάρ πᾶσιν ἑωρῶντο. Ἁπλῶ δέ λόγω εἰπειν, δυνάμεθα ποιεῖν εἰκόνας πάντων τῶν σχημάτων, ὧν οἴδομεν, νοοῦμεν δέ ταῦτα καθώς ὡράθη...» (P.G. 94 σελ. 1344 B C).

Ἐν προκειμένω οἱ πέντε κατά τόν ἴδιον ὅρον τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διά πολλοστήν φοράν, καθαιροῦνται καί ἀναθεματίζονται ὡς τολμήσαντες **«εἰπεῖν σκολιῶς καί πανούργως, πρός τό ἀνατρέψαι ἕν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας», (Πρακτικά Ζ' Οἰκ. Συνόδου Τόμος Γ' σελ. 874/374) καί «Τοῖς μή ὀρθῶς τάς τῶν Ἁγίων διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας θείας φωνάς ἐκλαμβανομένοις, καί τά σαφῶς καί ἀριδήλως ἐν αὐταῖς διά τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα, παρερμηνεύειν τε καί περιστρέφειν πειρωμένοις, ἀνάθεμα τρίς».**

Πρέπει εἰς τό σημεῖον αὐτό νά ἐπισημάνωμεν ὅτι τό φαινόμενον τοῦ **«παρερμηνεύειν καί περιστρέφειν»** ὅλως **«πανούργως καί σκολιῶς», «τά ὑπό τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα»** ἀπαντᾶται καί εἰς ὑποσημειώσεις τινάς ἐν τῶ Πηδαλίω τοῦ Νικοδήμου τοῦ ἁγιορείτου. Σημειώσεις ὅμως, ὡς αὗται, ὁπόθεν δήποτε καί ἄν προέρχωνται, ἐφ' ὅσον δέν συνάδουν ἀλλά καί εὐθέως κηρύσσουν ἀντίθετα πρός τήν Καθολικήν Ὀρθοδοξίαν ὄχι μόνον ἀπορρίπτονται ὡς **«σκολιαί καί πανοῦργοι»** ἀλλά καί καταδικάζονται[1].

---

(1) Αἱ ἐν τῶ πηδαλίω σημειώσεις δέν εἶναι «θεόπνευστοι» καί ἑπομένως ἀλάνθαστοι, ὅπως τινές ἀμαθέστατοι φρονοῦν καί ὑποστηρίζουν καί δέν δέχονται καί ἀντίρρησιν! **Θεόπνευστοι εἶναι μόνον οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων** καί ὅλων ἐκείνων τῶν τοπικῶν Συνόδων καί Ἁγίων Πατέρων, τῶν ὁποίων οἱ Κανόνες ἀνεγνωρίσθησαν καί ἐπεκυρώθησαν ἀπό Οἰκουμενικάς Συνόδους. Αὐτοί οἱ Κανόνες ἀποτελοῦν **τό Ἱερόν Πηδάλιον τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας** καί ὄχι ἡ κάθε σημείωσις ἤ καί ἑρμηνεία ἀκόμη ἐπ' αὐτῶν. **Ὁ ἰσχυρισμός ὅτι τό Πηδάλιον εἶναι θεόπνευστον ἐν τῶ συνόλω του ὅπως κυκλοφορεῖ** διότι, ὡς λέγουν, ἐνεκρίθη δῆθεν ὑπό τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κων/λεως, **εἶναι καί αὐτός ὅλως ἐσφαλμένος.** Ἡ

⟶

Δέν ἔχομεν «συμβολικήν» ἀποκάλυψιν εἰς τήν Κ.Δ.

Ἐπίσης εἰς αὐτόν τόν ψευδοόρον οἱ πέντε *«Ἀναθεματίζουν»* τούς *«μή δεχομένους τήν συμβολικήν καί σχηματικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τήν Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην, διότι ὅπως φλυαροῦν, «ἡ συμβολική εἰκόνισις Τοῦ Θεοῦ, εἶναι μετοχή καί γνώση τῆς θείας οὐσίας ἔστω καί μέσω συμβόλων, ἤ ὅτι ἡ εἰκόνισις τῶν προφητικῶν ὁράσεων*

⟶

Πατριαρχική Σύνοδος τῆς Κων/λεως, οὐδέν ἄλλο ἐποίησεν παρά μόνον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της τήν «καλήν μαρτυρίαν» περί τῶν χειρογράφων τοῦ Νικοδήμου, τήν ὁποίαν εἰσηγήθησαν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δωρόθεος, ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος καί Ἅγιος Μακάριος Κορίνθου, καί ἐνέκρινεν ταῦτα. Ἡ Σύνοδος τῆς Κων/λεως δέν ἐνέκρινεν τό ἐκδοθέν εἰς τήν Λειψίαν τό 1800 Πηδάλιον, τήν ὁποίαν ἔκδοσιν ἐπεμελήθη κάποιος Ἀρχ/της Θεοδώρητος. Εἰς τό ἴδιον τό Πηδάλιον οἱ ἐκδόται εἰς τόν πρόλογόν των σημειοῦν τάς κάτωθι ἱστορικάς μαρτυρίας: **«Μετ' οὐ πολύ ἐδόθη πράγματι ἡ «καλή μαρτυρία» περί τοῦ ΠΗΔΑΛΙΟΥ... γενομένου ἐράνου μεταξύ τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, ἐστάλη ὑπό τοῦ Νικοδήμου πρός τόν ἐν Λειψία φίλον του Θεοδώρητον, τόν καί ἐπιστατήσαντα τῆς ἐκδόσεως.**

Ἀλλ' ὅμως ἄλλα φρονῶν ὁ Θεοδώρητος, διάφορα τῶν τοῦ Νικοδήμου, προσέθεσεν τινάς ἀντορθοδόξους ὑποσημειώσεις, νοθεύσας οὕτω τό ἀπό πάσης ἀπόψεως ὀρθόδοξον ἔργον τοῦ Ἁγίου Πατρός, ὅστις ἐλυπήθη τόσον, ὥστε εἶπεν ὅτι «εἶχεν κάλλιον νά τόν ἐκτύπα κανείς πολλάκις εἰς τήν καρδίαν μέ τό μαχαίρι, παρά νά προσθέση ἤ νά ἀφαιρέση εἰς τό βιβλίον». Διό καί ἠναγκάσθη ὁ Πατριάρχης Νεόφυτος νά ἀπολύση γράμμα, ἐν ᾧ ἀναφέρων καί καθορίζων τάς προσθήκας καταδικάζει ταύτας καί συνιστᾶ πρός τόν εὐσεβῆ καί ὀρθόδοξον λαόν νά καλύψη διά χρώματος τάς ἐπισημαινομένας κακοδοξίας». Δέν ἔχομεν τήν σειράν τῶν ἐκδόσεων τοῦ Πηδαλίου (Λειψίας 1800 Ἀθῆναι 1841, Ζάκυνθος 1864, Ἀθῆναι 1908, 1957, 1970) οὔτε τό Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου διά νά ἔχωμεν περαιτέρω γνώμην. Δυστυχῶς ὅμως «αἱ κακόδοξοι προσθῆκαι» ἤ δέν ἐπεσημάνθησαν ὅλαι ἤ ἐπισημανθεῖσαι δέν ἐξηλείφθησαν, καί συνεχίζουν ἔκτοτε νά μολύνουν τήν Ὀρθοδοξίαν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, διότι ὁ κάθε ἀμαθής ἰσχυρίζεται ὅτι, **«τό λέγει τό Πηδάλιο», ἐνῶ ἀγνοεῖ τί εἶναι καί τί σημαίνει Πηδάλιον. Πηδάλιον, ἐπαναλαμβάνομεν, δέν εἶναι κάθε ὑποσημείωσις ἡ ὁποία παρετέθη εἰς τήν ἔκδοσιν τοῦ 1800 καί εἰς ὅσας ἠκολούθησαν, ἀλλά μόνον οἱ Θεόπνευστοι Θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπικυρωθέντων.**

Σχετική μαρτυρία περί τοῦ «Πηδαλίου», κατά τήν ὁποίαν εἰς τάς ὑποσημειώσεις του ὑπάρχουν πολλαί κακοδοξίαι διετύπωσεν, πρίν 100 καί πλέον ἔτη, ὁ π. Παχώμιος, Πνευματικός Πατήρ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὁ ὁποῖος ἀντιδιαστέλλει πρός χάριν τῶν ἁπλῶν, ὅτι ἄλλο εἶναι οἱ Ἱεροί Κανόνες καί ἄλλο αἱ σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι εἰς καμμίαν περίπτωσιν δέν ἀποτελοῦν πηδάλιον. **«Ἐσεῖς ἀδελφοί ὁπού λέγετε ταῦτα, δέν γνωρίζετε ἀκόμη ποῖον εἶναι τό πηδάλι καί διά τοῦτο ἔχετε δίκαιον... Εἰ δέ καί θέλετε νά μοῦ φέρετε μαρτυρίας ἀπό τάς ἐπισημειώσεις τοῦ πατρός Νικοδήμου, ἄλλως ὁ λόγος πρέπει λοιπόν νά μοῦ εἰπῆτε ἔτσι· ὁ Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, δίδει γνώμην καί νά μή λέγετε τό Πηδάλι καί Κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἐπειδή καί ἄλλος ὁ Νικόδημος καί ἄλλο τό Πηδάλι... Ἀλλά μερικοί ἀμαθεῖς ἱερεῖς μας, νομίζουν τοῦ Νικοδήμου τάς ἐπισημειώσεις πῶς εἶναι πηδάλι... ἄλλοι οἱ Κανόνες φίλοι μοι τοῦ Πηδαλίου, καί ἄλλη ἡ ἐξήγησις καί ἐπισημείωσις τοῦ Νικοδήμου». (Παχώμιος † 1905 «Ὑπεράσπισις τῆς Ἀληθείας» Ἔκδοσις Ἀστέρος 1966 σ. 125-6).**

εἶναι καινοτομία καί ἐπιφέρει ἀνάθεμα ἤ ὅτι τό θεμέλιον ἐπάνω στό ὁποῖο στηρίζεται ὁλόκληρη ἡ εἰκονογραφία εἶναι ἡ ἐνσάρκωσι τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ» καί ἄλλας πλάνας, αἱρέσεις καί παράλογα πιστεύοντες καί μή δεχομένους τήν ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ εἰκόνισιν τοῦ Ἀοράτου μεταφυσικοῦ καί Πνευματικοῦ κόσμου». (Αὐτόθι σελ. 15).

Ἐσφαλμένη καί ἀπαράδεκτος ἀπό ὀρθοδόξου ἀπόψεως εἶναι καί ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις τῶν πέντε: ***«Μή δεχομένους τήν συμβολικήν καί σχηματικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τήν Παλαιάν καί τήν Καινήν Διαθήκην».*** Δυστυχῶς καί ἀπό αὐτήν τήν θέσιν των προκύπτει ὅτι κηρύσσουν αἵρεσιν διότι κηρύσσουν ὅτι καί εἰς τήν Καινήν Διαθήκην ἔχομεν συμβολικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ! Δηλαδή ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ πράγματι Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι *«Τύπος»* καί *«Σύμβολον»!* Δηλαδή δέν ἔχομεν ἐν τῷ Χριστῷ τήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ! Δηλαδή πλανώμεθα! Ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Δέν εἶναι συμβολική οὔτε τυπική, οὔτε σχηματική ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Θεοῦ εἰς τήν Καινήν Διαθήκην. Ὅλοι οἱ τύποι, τά σύμβολα καί τά σχήματα τῆς Π.Δ., τά ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τούς Ἀγγέλους, τάς ψυχάς, τά Δαιμόνια κλπ. παραμένουν σύμβολα, τύποι καί σχήματα ἀνάλογα πρός τήν ἰδικήν μας ἀδυναμίαν. Ὅμως ὁ Θεός, ὅστις εἰς τήν Π.Δ. λέγει: **«Ἐγώ ὁράσεις ἐπλήθυνα, καί ἐν χερσί προφητῶν ὡμοιώθην»** καί παρατηρεῖ ὁ Θεοδώρητος Κύρου: **«Ὡμοιώθην εἶπεν οὐκ ὤφθην· ὡς γάρ βούλεται, σχηματίζειν τάς ὄψεις» (P.G. Τόμος 81, σελ. 1421 C)**, εἰς τήν Κ.Δ. οὔτε συμβολικῶς, οὔτε τυπικῶς, οὔτε σχηματικῶς «ὡμοιώθη», ὁ Θεός Λόγος, ἀλλά ἀπεκαλύφθη, ἐνανθρωπήσας πραγματικά, **«ὁ εἷς τῆς Τριάδος»**. (Ἅγ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, ὅρα ἔμπροσθεν σελ. 50). Ἐάν ὅμως ἰσχυρισθοῦν ὅτι γράφουν περί τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος *«ἐν εἴδει περιστερᾶς»*, ἤ τήν φωνήν (ἐνέργειαν) τοῦ Πατρός, ἡ ὁποία ἠκούσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ταῦτα δέν δίδουν τό δικαίωμα εἰς οὐδένα νά εἴπῃ ὅτι εἰς τήν Καινήν Διαθήκην ἔχομεν *«Συμβολικήν καί σχηματικήν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ»* καί ἑπομένως ὅποιος δέν δέχεται τοῦτο, ὅπως λέγουν οἱ πέντε, νά ἔχῃ τό «Ἀνάθεμα (τρίς)».

Ἐάν κατά τό βλάσφημον φρόνημα τῶν πέντε ὁ Χριστός *«συμβολικῶς»* καί *«σχηματικῶς»* ἀπεκαλύφθη εἰς τήν Κ.Δ., τότε δι' αὐτούς δέν ἐπῆλθεν ἀκόμη σωτηρία ἀλλά καί τελοῦσιν εἰσέτι *«ὑπό τήν τοῦ νόμου Κατάραν»*, τόν τύπον καί τήν σκιάν τοῦ Νόμου. **Μήπως οὕτω ἀποδεικνύεται ὅτι αὐτοί φρονοῦσι τά τῶν Ἑβραίων, οἱ ὁποῖοι περιμένουν τήν παρουσίαν τοῦ ψευδομεσσίου, ἤτοι τοῦ Ἀντιχρίστου; Οἱ ἴδιοι οἱ Ἑβραῖοι δαιμονίζονται ὅταν τούς λέγῃς ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται εἰς τήν Π.Δ. εἶναι ὁ Λόγος, ὁ Ὁποῖος τῇ ἀληθείᾳ ἐνηνθρώπησεν, καί ὅτι ὅλος ὁ νόμος καί αἱ προφητεῖαι ἐπληρώθησαν ἐν τῷ Χριστῷ. Τί σύμπτωσις ὅμως νά ἐνοχλοῦνται καί οἱ πέντε καί ὁ μηχανισμός των ὁλόκληρος, διά τήν ἰδίαν ἀκριβῶς αἰτίαν;**

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 16)

Μέ τόν ἕβδομον ψευδοόρον των ἀναφωνοῦν *«Ἀνάθεμα (τρίς)» «Είς τούς μή δεχομένους, νά εἰκονίζεται ἡ Ἀειπάρθενος Θεοτόκος είς τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀντιθέτως πρός τόν Εὐαγγ. Λουκᾶν ὅστις ἐξιστορεῖ, ὅτι κατά τήν ἡμέραν ἐκείνην εὑρίσκοντο οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, «σύν γυναιξί καί Μαρία τῇ μητρί τοῦ Ἰησοῦ» (Πράξ. Α14) καί είς τούς ἐπιμένοντας νά εἰκονίζεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις οὐχί μόνον δέν εὑρίσκετο ἐκεῖ, ἀλλά δέν εἶχε εἰσέτι βαπτισθῇ καί ἦτο διώκτης τῆς Ἐκκλησίας, καθώς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, καί κατασκευάζοντας ἰδικά των αἱρετικά φρονήματα καί θεωρίας, πρός ὑποστήριξιν καί ἑδραίωσιν τῆς πλάνης των».*

Καί μέ αὐτόν τόν ψευδοόρον των, οἱ πέντε, δέν ἀναθεματίζουν μόνον ὅλας τάς Ἱεράς Εἰκόνας τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, αἱ ὁποῖαι δέν περιλαμβάνουν τό πρόσωπον τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἤ περιλαμβάνουν καί τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἀλλά κηρύσσουν ἐν ταυτῷ ὅτι «ἐπλανήθη» ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐδέχθη καί υἱοθέτησεν ὡς Ὀρθοδόξους αὐτάς τάς Ἱεράς Εἰκόνας! Ἀνέμενεν δέ τούς πέντε βλασφήμους καί ἀλλοτρίους τῆς Ὀρθοδοξίας νά τήν διορθώσουν μετά ἀπό 2000 ἔτη!

Λέγουν λοιπόν ὅτι εἶναι αἱρετικαί αἱ εἰκόνες τῆς Πεντηκοστῆς, ἄν εἰς αὐτάς εἰκονίζεται καί ὁ Ἀπ. Παῦλος ἤ ἄν δέν ἔχουν μετά τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τήν Κυρίαν Θεοτόκον καί ἐπικαλοῦνται τό χωρίον τῶν πράξεων (Α΄ 14) τό ὁποῖον λέγει **«ὅτι κατά τήν ἡμέραν ἐκείνην** (σ.σ. τῆς πεντηκοστῆς) **εὑρίσκοντο οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ, «σύν γυναιξί καί Μαρία τῇ μητρί τοῦ Ἰησοῦ».** Τό χωρίον ὅμως αὐτό δέν ἀναφέρεται εἰς «τήν ἡμέραν ἐκείνην» τῆς Πεντηκοστῆς, ὅπως ἀνακριβῶς γράφουν εἰς τόν ψευδοόρον των οἱ πέντε, ἀλλά εἰς τήν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου. Ἰδού τί γράφει ὁ θεῖος Εὐαγγελιστής Λουκᾶς εἰς τό Α12-14: **«Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπό ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος, ὅ ἐστίν ἐγγύς Ἱερουσαλήμ, Σαββάτου ἔχον ὁδόν· καί ὅτε εἰσῆλθον ἀνέβησαν εἰς τό ὑπερῷον οὗ ἦσαν καταμένοντες ὅτε Πέτρος καί Ἰάκωβος καί Ἰωάννης καί Ἀνδρέας, Φίλιππος καί Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καί Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καί Σίμων ὁ Ζηλωτής καί Ἰούδας Ἰακώβου· οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδόν τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει σύν γυναιξί καί Μαρία τῇ Μητρί τοῦ Ἰησοῦ καί σύν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ» (Πράξ. Α12-14).** Τό ἀνωτέρω χωρίον ἀναφέρεται εἰς τήν ἡμέραν τῆς Ἀναλήψεως, ὅτε ἐπέστρεψαν ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου παρηκολούθησαν τήν Ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου καί ὄχι εἰς τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἡ ὁποία συνέβη 10 ἡμέρας ἀργότερον. Ἰδού διά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς τί λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς: **«Καί ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τήν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν ἐπί τό αὐτό· καί ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καί ἐπλήρωσεν ὅλον τόν οἶκον οὗ ἦσαν**

καθήμενοι· καί ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεί πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου...» (Πράξ. Β 1-4). Αὐτό τό χωρίον ἀναφέρεται εἰς τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς καί ὄχι τό Α14 τό ὁποῖον ἐπικαλοῦνται οἱ πέντε, εἰς τόν ὡς ἄνω ὅρον των.

Ἀλλά καί ἄν ἦτο παροῦσα καί ἡ Κυρία Θεοτόκος, ὅπερ οὐδείς ἔχει λόγους νά τό ἀρνηθῇ, μήπως, κατά τήν Πεντηκοστήν, ἐβαπτίσθη καί ἡ κυρία Θεοτόκος ἤ ἔλαβεν καί Αὕτη τό Ἀποστολικόν Χάρισμα, ὅπως οἱ μαθηταί καί Ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου; Μήπως **«γλῶσσα ὡσεί πυρός ἐκάθησεν»** καί ἐπί τῆς Παναγίας Κεφαλῆς τῆς Κυρίας Θεοτόκου; Ἡ Κυρία Θεοτόκος εἶχεν δεχθεῖ κατά τήν ὥραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ὅλον τό πῦρ τῆς Θεότητος, τόν Θεόν Λόγον, ὁ ὁποῖος ἐσαρκώθη ἐκ τῶν ἁγνῶν αἱμάτων της ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καί ἠξιώθη νά γίνῃ Θεοτόκος, ἀλλά Ἀπόστολος δέν προώρισται νά γίνῃ. Αὕτη, ἐνῶ ἠξιώθη νά γίνῃ Μήτηρ τοῦ Θεοῦ καί οὕτω διά τῆς ἀσπόρου συλλήψεως, καί τοῦ ἀδιαφθόρου τόκου, ἔλαβεν μέρος εἰς τό μυστήριον τῆς Θείας Οἰκονομίας, κατέστη Θεοτόκος καί Παναγία, ἀνωτέρα τῶν Χερουβείμ καί ἐνδοξοτέρα τῶν Σεραφείμ, ὅμως Ἀπόστολος δέν ἔγινεν, ὅπως ἔγιναν οἱ μαθηταί τοῦ Κυρίου. Αὐτοί, κατά τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς,(1) ἐδέχθησαν τήν Χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος «ἐν πυρίναις γλώσσαις», κατεστάθησαν Ἀπόστολοι καί ἠξιώθησαν νά γίνουν Οἰκονόμοι τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγ. Πνεύματος καί νά συνεχίσουν τήν θείαν Οἰκονομίαν ὄντες εἰς τύπον καί τόπον Χριστοῦ. Ὁ πράγματι ἀπών κατά τήν ἱστορικήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς Ἀπ. Παῦλος, ἐκλήθη ὑπό τοῦ Κυρίου ἀργότερον, **ἐδέχθη ὅμως τήν ἰδίαν χάριν τοῦ ἰδίου Ἁγίου Πνεύματος καί ἔζησεν ὁμοίαν ἄλλην Πεντηκοστήν,** διό ἡ Ἐκκλησία τόν συγκατερρίθμησεν μετά τῶν Δώδεκα καί τόν εἰκονίζει ἀπ' ἀρχῆς εἰς τήν Πεντηκοστήν ὁμοῦ μετά τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων καί εἰς τήν πρώτην θέσιν ἀπέναντι τοῦ Ἀπ. Πέτρου. Μήπως οἱ πέντε δέν θεωροῦν τόν Ἀπόστολον Παῦλον ἰσάξιον τῶν δώδεκα καί αὐτοῦ τοῦ πρωτοκορυφαίου Ἀπ. Πέτρου; Μήπως ἀπηχοῦν τήν ἄποψιν ἤ ὅτι δέν εἶναι ἰσάξια καί ἑνιαία καί ἡ «Πεντηκοστή» ἡ ὁποία ἐπραγματοποιήθη εἰς τόν Ἀπ. Παῦλον; Μήπως ἀποτελεῖ, διά τούς πέντε, ὅρον Ὀρθοδοξίας ἡ εἰκόνισις τῆς Κυρίας Θεοτόκου μετά τῶν Δώδεκα; Μήπως τήν θεωροῦν Ἀπόστολον, μήπως Ἐπίσκοπον, ἤ τό «τέταρτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος»; Μήπως ὑπάρχει λανθάνουσα ἡ Δυτική Μαριολατρεία; Ἤ μήπως ὑπάρχει ἁπλῶς παντελής σκοτισμός λόγῳ τῆς ὑπό τοῦ Θεοῦ ἐγκαταλείψεώς των; Ὅ,τι καί ἄν συμβαίνῃ εἶναι σοβαρόν δι' αὐτούς. **Ἀπό δογματικῆς ἀπόψεως δέν ἀποτελεῖ ὅρον ὀρθοδοξίας ἡ εἰκόνισις τῆς Κυρίας Θεοτόκου εἰς τήν Πεντηκοστήν, ἀλλ' ἁπλῆν ἱστορικήν εἰκόνισιν.**

Ἡ Πεντηκοστή ὅμως δέν εἶναι ἕν ἁπλοῦν ἱστορικόν γεγονός. Εἶναι Μυστήριον πραγματικόν συνεχές καί διαχρονικόν. Ἡ ἴδια Χάρις τῆς Πεντηκοστῆς ἐπενήργησεν τότε εἰς τούς Ἁγ. Ἀποστόλους, ἡ ἰδία καί ὅταν Ἐκεῖνοι

---

(1) Πέραν τοῦ Καινοδιαθηκικοῦ βαπτίσματος δι' ὕδατος καί Πνεύματος.

είς τήν συνέχειαν έχειροτόνουν τούς Έπισκόπους καί Πρεσβυτέρους καί άνεδείκνυον Διαδόχους των καί Οίκονόμους τῆς ίδίας Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καί ἐκεῖνοι πάλιν ὅτε έχειροτόνουν τούς Διαδόχους των καί μέχρι τῶν σημερινῶν Διαδόχων Έκείνων, δηλαδή τῶν συγχρόνων γνησίων Έπισκόπων καί Πρεσβυτέρων, έγίνετο καί γίνεται ή αὐτή ἐπί μέρους Πεντηκοστή. Ἀλλά καί γενικῶς ή ίδία **ή Ἐκκλησία εἶναι μία συνεχής, άδιάκοπος καί ζῶσα Πεντηκοστή. Αὐτῆς τῆς Πεντηκοστῆς δέν συμμετέχουν οί πέντε μετά τά αίρετικά των φρονήματα καί τό σχίσμα.**

Ἀναθεματίζουν λοιπόν Άγίας καί Ἱεράς Εἰκόνας, τάς όποίας ή μακραίων παράδοσις (2000 ἐτῶν) τῆς Ἐκκλησίας ἐβίωσεν καί ἐδέχθη ὡς ἀπολύτως Ὀρθοδόξους. Ἀφοῦ ἀνεθεμάτισαν τάς άναριθμήτους άγίας Εἰκόνας τῆς Πεντηκοστῆς, αί όποῖαι φέρουν καί τόν Ἀπ. Παῦλον ἤ παραλείπουν τήν Κυρία Θεοτόκον, εὐνόητον εἶναι ὅτι ἀπομακρύνουν ἤ καί καταστρέφουν τάς τοιαύτας εἰκόνας, ὡς δῆθεν «αἱρετικάς». Αὐτό ὅμως εἶναι καθαρά καί πραγματική ἀναβίωσις τῆς Εἰκονομαχίας. **Παρεχώρησεν ὁ Θεός νά πέσουν είς τήν ἰδίαν αἵρεσιν, τήν ὁποίαν κακοήθως συνέπλασαν καί ἐπροπαγάνδισαν καί μέ τήν όποίαν ἠθέλησαν νά συκοφαντήσουν καί νά δολοφονήσουν Γνησίους Ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς, Θεολόγους καί Χριστιανούς καί νά προκαλέσουν σχῖσμα, διά νά πλήξουν τήν Ἐκκλησίαν πρός μεγάλην χαράν τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Παπισμοῦ, Μασωνισμοῦ, Σιωνισμοῦ.**

ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. Αὐτόθι σελ. 16)

Καί πάλιν λέγουν «Ἀνάθεμα (τρίς)», ***«Είς τούς φρονοῦντας καί ἐπιμένοντας ὅτι είς τήν Εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά εἰκονίζονται μαῖες καί λουτρόν, ...καθότι ταῦτα πάντα εἶναι δογματικῶς ἀπαράδεκτα καί αίρετικά, ὡς προσβάλλοντα τά δόγματα περί τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ,*** (σ.σ. ἐδῶ ἀπηχεῖται μονοφυσιτισμός καί προηγουμένως δοκητισμός) ***καί περί τοῦ ἀειπαρθένου τῆς Θεοτόκου καί ὡς προερχόμενα ἀπό τά ἀπόκρυφα, νόθα καί ψευδεπίγραφα εὐαγγέλια, τά ὁποῖα ἔχουν καταδικασθῆ καί ἀναθεματισθῆ ὑπό τῆς Ἐκκλησία μέσω τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, Ἀνάθεμα (τρίς)».***

Σύμφωνα πάλιν μέ τόν ἀνωτέρω ψευδοόρον, κάθε εἰκών τῆς Γεννήσεως, είς τήν ὁποίαν εἰκονίζεται λουτρόν καί μαῖα, εἶναι αἱρετική κατά τούς πέντε, διό τήν ἔχουν «ἀναθεματίσει» καθώς καί ὅσους δέχονται αὐτάς τάς εἰκόνας, τάς ὁποίας αὐτοί τάς ἀπομακρύνουν καί τάς καταστρέφουν, διότι, κατ' αὐτούς, *«προσβάλλουν τό δόγμα περί τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ»*, ἐνῶ ἀγνοοῦν ἤ ἀποσιωποῦν ὅτι ἡ ἰδία ὡς ἄνω διατύπωσίς των κηρύσσει μονοφυσιτισμόν καί δοκητισμόν, διότι ὁ Χριστός δέν ἦτο μόνον Θεός ἀλλά καί ἄνθρωπος, ὅπερ κηρύσσεται καί διά τῆς ἐν λόγω εἰκονίσεως. **Ἑκατομμύρια τοιχογραφίαι καί φορηταί εἰκόνες «ἀναθεματίσθησαν (τρίς)», ἀλλά καί οί Ἅγιοι Πατέρες, οί ὁποῖοι ἐν τῷ συνόλω των ἐδέχθησαν αὐτάς τάς Ἱεράς**

εἰκόνας, καί αὐτή ἡ Καθολική τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία «ἀνεθεματίσθη» ἀπό τούς πέντε σχισματοαιρετικούς! Αὐτά εἶναι τά κατορθώματα τοῦ διαβόλου, ὅταν κανείς παραδοθῇ εἰς αὐτόν! Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ἔφθασαν εἰς αὐτό τό ἀξιοθρήνητον κατάντημα, ὄχι τόσον ἀπό τήν ἀγραμματοσύνη των, ὄχι ἀπό τήν ἀμάθειάν των, ἀλλά διότι ἠθέλησαν νά πολεμήσουν καί νά διώξουν τήν Ἐκκλησία! Διό ἐγκατελείφθησαν ἀπό τόν Θεόν καί σκοτισθέντες ἀπό βάραθρον εἰς βαράθρου πίπτουν.

Εἰς τάς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως, ἀπ' ἀρχῆς ἀπαντῶνται καί λουτρά καί αἱ μαῖαι, **ὄχι διότι ἠμφισβητήθη ποτέ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀλόχευτος τόκος τῆς Θεοτόκου ἤ ἡ Θεότης τοῦ Χριστοῦ**, ὅπως παραπλανητικῶς πλήν ὅλως ἀνοήτως οὗτοι ἰσχυρίζονται(1), **ἀλλά καταφανέστατα διά νά ὁμολογηθῇ καί διά τῆς εἰκόνος αὐτῆς ὅτι ὁ γεννηθείς ἐκ τῆς Παρθένου Χριστός εἶναι ὁ πράγματι σαρκωθείς Θεός Λόγος, δηλαδή διά νά δοθῇ ὀρθόδοξος ἀπάντησις εἰς τήν αἵρεσιν τοῦ Δοκητισμοῦ.** Ὁ Δοκητισμός ὡς αἵρεσις ἐνεφανίσθη ἤδη ἀπό τόν πρῶτον χριστιανικόν αἰῶνα καί ἐδέχετο ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶχεν πραγματικόν σῶμα ἀλλά φαινομενικόν, κατά δόκησιν, καί ἐπομένως δέν ἐσαρκώθη πραγματικά ἐκ τῆς Παρθένου καί δέν ἐγεννήθη ἐκ τῆς Παρθένου πραγματικός Θεάνθρωπος! Ἁπλῶς ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος, ἐνῶ δέν ἦτο. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ο θεολόγος καί Εὐαγγελιστής γράφει περί τῶν αἱρετικῶν δοκητῶν: **«Πολλοί πλάνοι εἰσῆλθον εἰς τόν κόσμον μή ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστόν ἐρχόμενον ἐν σαρκί» (Β΄ Ἰωάνν. 7)** καί ἀλλοῦ χαρακτηρίζει τούς **«Δοκήτας»** ὡς **«πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου» (Α΄ Ἰωάνν. δ 3).** Ὁ Δοκητισμός δέν ἐξέλιπεν, ἀλλά συνεχίζεται καί κατά τούς μετέπειτα αἰῶνας ὡς μονοφυσιτισμός καί συνδέεται καί μέ ἄλλας αἱρέσεις. **Ἡ παρουσία τοῦ λουτροῦ καί τῆς γυναικός περιποιουμένης τόν Κύριον, ὡς βρέφος, ἐσημειώθησαν διά νά τονίζουν ὅτι ὁ Θεός Λόγος ἐνηνθρώπησεν πραγματικά καί οὐχί κατά δόκησιν. Δέν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μέ τήν ἄσπορον σύλληψιν καί τόν ἀδιάφθορον καί ἀλόχευτον τόκον.**

Τί εἶναι ὅμως καί τό δόγμα τοῦ ἀλοχεύτου τόκου; Ὁ ἀλόχευτος καί ἀδιάφθορος τόκος τῆς Παρθένου καί Θεοτόκου, στηρίζεται εἰς τήν ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἄσπορον σύλληψιν. Αὐτό τό γεγονός τῆς ἀδιαφθόρου καί χωρίς πόνους καί αἷμα (=ἀλόχευτος τόκος) γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ἐνεθάρρυνεν καί ἐνίσχυεν τήν αἵρεσιν τοῦ Δοκητισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκήρυσσεν ὅτι ὁ Κύριος μόνον κατά φαντασίαν ἐφαίνετο ὡς ἄνθρωπος ἐνῶ δέν ἦτο. Διά νά τονισθῇ ὑπό τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Χριστός, ναί μέν συνελήφθη ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, ἀσπόρως καί ἐγεννήθη ἀδιαφθόρως καί ἀλοχεύτως, ἀλλ' ἦτο καί **πραγματικός ἄνθρωπος μέ ὅλα τά ἀδιάβλητα πάθη καί τάς φυσικάς ἀνάγκας τοῦ φυσικοῦ ἀνθρώπου, (δηλαδή ὡμοιώθη ἡμῖν κατά πάντα ὅπως λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος), διά τοῦτο τό θεῖον βρέφος ἐμφανίζεται, ὡς ὅλα τά**

(1) Δέν εἶναι οἱ πρῶτοι. Αὐτῶν προηγήθησαν ἄλλοι εἰς τό παρελθόν ὁμοίως πεπλανημένοι, οἱ ὁποῖοι ἐσοβάτιζαν τάς τοιχογραφίας κ.λπ.

βρέφη, νά δέχεται περιποιήσεις σωματικάς ὡς «Υἱός Ἀνθρώπου» καί ὄχι ὡς νεόσοφοι τινές ἀποδίδουν περιποιήσεις εἰς λοχείαν. Αὐτά εἶναι ἐπινοήματα τῶν ἀμαθῶν καί γνωσιομάχων συγχρόνων αἱρετικῶν.

Ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία εἶχεν ὑπ᾽ ὄψιν αὐτάς τάς ἱεράς Εἰκόνας μέ τό λουτρόν καί μαῖας, δέν τάς κατέκρινεν, ἀλλά κατέκρινεν καί κατεδίκασεν τήν πλάνην - αἵρεσιν πολλῶν Χριστιανῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐσυνήθιζον τήν δευτέραν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων νά κάμουν ἐκδηλώσεις διά τήν Θεοτόκον, ὁμοίας, μέ ἐκείνας, τάς ὁποίας ἔκαμον διά ὅλας τάς γυναῖκας, τά λεγόμενα «Ἐπιλόχια». Τούτη ἡ συνήθεια ἀπετέλει ἀτιμίαν καί βλασφημίαν διά τήν κυρίαν Θεοτόκον, ἡ ὁποία ἐγέννησεν τόν **Θεάνθρωπον πλήν ἀδιαφθόρως καί ἀλοχεύτως.** Διό ὅπως ὁμολογοῦμεν τήν σύλληψιν ἐκ Πνεύματος ἁγίου, ἔτσι καί τήν Γέννησιν ὁμολογοῦμεν ἀδιάφθορον καί ἄνευ λοχείας, δηλαδή ἄνευ πόνων καί αἱμάτων, τονίζει ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμ. Σύνοδος καί ἀναθεματίζει ὅποιον θά συνεχίση τά λεγόμενα «ἐπιλόχια» τῆς Θεοτόκου, ἐνῶ ἄν εἶναι κληρικός, διατάσσει νά καθαιρῆται. **Δέν εἶπεν ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἀνάθεμα εἰς τάς εἰκόνας τῆς Γεννήσεως, εἰς τάς ὁποίας εἰκονίζονται λουτρόν καί μαῖαι, οὔτε ἀνάθεμα εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖοι δέχονται αὐτάς τάς εἰκόνας, διότι αὐτάς τάς εἰκόνας εἶχεν καί ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος καί ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική καί ἦλθαν τώρα οἱ πέντε ΣΧΙΣΜΑΤΟΑΙΡΕΣΙΑΡΧΑΙ νά τάς «ἀναθεματίσουν»!!!**

Μήν εἴπη κανείς ὅτι δέν ὑπῆρχον αἱ Ἱεραί αὗται εἰκόνες, ὅτε συνεκροτήθη ἡ ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, διότι εἶναι βέβαιον ὅτι ὑπῆρχον, ὁ δέ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ἀναφέρει αὐτάς τάς εἰκόνας ὡς δεδομένας εἰς τήν Ὀρθόδοξον παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Εἰς τόν περίφημον «Ἀποδεικτικόν λόγον του περί τῶν Ἁγίων καί σεπτῶν εἰκόνων» τοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρει καί τήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τήν ὁποίαν παρέλαβεν ἡ Ἐκκλησία καί τήν περιγράφει ὡς ἑξῆς: **«Οὕτως γάρ παρελάβομεν αὐτήν** (σ.σ. τήν Ἐκκλησίαν) **ἐκ τῶν Ἁγίων Πατέρων κεκοσμημένην... τήν γέννησιν, τό σπήλαιον, τήν φάτνην, τήν μαῖαν καί τά σπάργανα· τόν ἀστέρα, καί τούς μάγους, καί τά ἑξῆς...» (P.G. Τόμος 95, σελ. 313 D).** Ἐπισημαίνομεν καί τονίζομεν ὅτι τά σπάργανα καί αἱ μαῖαι ἢ τό λουτρόν(1) δέν ἔχουν σχέσιν μέ τόν

---

(1) Μήν ἐπικαλεσθῆ κανείς τήν προσωπικήν ἄποψιν τοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου, διότι ἡ γνώμη τοῦ πολυγραφωτάτου μοναχοῦ, ἄν βέβαια εἶναι ἰδική του, ὅταν ἔρχεται εἰς ἀντίθεσιν μέ τήν Ὀρθόδοξον παράδοσιν καί μέ αὐτήν τήν ΣΤ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον δέν λαμβάνεται ὑπ᾽ ὄψιν, ἀφοῦ οὐδείς τῶν Ἁγίων Πατέρων εἶναι ἀλάθητος, πολλῷ μᾶλλον ὁ Ἁγιορείτης Νικόδημος. Δέν θά θέσωμεν τόν Νικόδημον, πάνω ἀπό τόν Ἅγ. Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν καί πάνω ἀπό αὐτήν τήν ΣΤ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον. Ὄχι τοιούτου εἴδους βλασφημίαι. Πέραν ὅμως αὐτῶν, ποῖος δύναται νά βεβαιώση ὅτι ὅλαι αὗται αἱ ἐσφαλμέναι σημειώσεις εἶναι τοῦ πολυγραφωτάτου Νικοδήμου καί ὄχι κάποιου ξένου δακτύλου; Τό θέμα χρήζει, ἐπαναλαμβάνομεν, συστηματικῆς καί βαθείας ἐρεύνης. Ἡ πρώτη προσωπική μας γνώμη εἶναι ὅτι ὅλαι αὗται αἱ σημειώσεις πιθανώτατα δέν ἔχουν σχέσιν μέ τόν ἱερόν Νικόδημον. Εἰς τά πολυπληθῆ συγγράμματά του πληροφορούμεθα, ὅτι δέν ἀπαντῶνται τοιαῦται ἤ παραπλήσιαι ἀπόψεις.

ἀδιάφθορον καί ἀλόχευτον τόκον, ἀλλά μέ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Θεανθρώπου.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»
(Κ.Ε.Ο. σελ. 16)

Μέ τόν ἕνατον ψευδοόρον των λέγουν «Ἀνάθεμα (τρίς)» ***«Εἰς τούς φρονοῦντας... ὅτι ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς Ἁγίας Του Θεανδρικῆς μορφῆς δέν χωρίζει τήν σάρκα Του τῆς Θεότητος»*** καί ***καταπατοῦντας οὕτω τόν ὅρον τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου ἡ ὁποία ἀποφαίνεται: «Ἀνωτέρα περιγραφῆς ἐστί, καθώς εἴπομεν ἡ Θεία φύσις ἡ δέ ἀνθρωπίνη περιγεγραμμένη καί οὐδείς τῶν εὖ φρονούντων περιγραπτήν λέγων τήν ἀνθρωπείαν φύσιν, ταύτῃ συμπεριγράφει τήν ἀπερίγραπτον οὖσαν».***

Τί λέγουν καί τί «ἀναθεματίζουν» πάλιν μέ αὐτόν τόν ψευδοόρον; Πρῶτον κηρύσσουν Χριστολογικήν αἵρεσιν! Κηρύσσουν ὅτι μέ τό νά εἰκονίζεται ὁ Χριστός (κατά τήν ἀνθρωπίνην φύσιν), χωρίζεται ἡ σάρκα (ἡ περιγεγραμμένη ἀνθρωπίνη φύσις) ἀπό τήν Θεότητα, ὅπερ αἱρετικώτατον, διότι ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ, καίτοι ἡ θεία φύσις Αὐτοῦ δέν συμπεριγράφεται μετά τῆς περιγεγραμμένης ἀνθρωπίνης, ὅμως δέν νοεῖται καί κεχωρισμένη. Ὁ ὅρος τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς, τόν ὁποῖον παραθέτουν, δέν λέγει ὅτι μέ τό νά μήν συμπεριγράφεται ἡ θεία φύσις χωρίζεται αὕτη τῆς ἀνθρωπίνης, ὅπως φρονοῦν καί κηρύσσουν καί καταλύουν τήν Ὑποστατικήν ἕνωσιν τῶν δύο ἐν Χριστῷ φύσεων.

Τί λέγει πρῶτον ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος. Εἰς τήν Γ΄ Πρᾶξιν της (Σελ. 766 τῶν πρακτικῶν, ἔκδοσις Ἁγίου Ὄρους) ἀποφαίνεται: **«...σύν τούτοις δέ καί τάς ἁγίας καί σεπτάς εἰκόνας προσκυνοῦντες περιπτυσσόμεθα, τουτέστι τοῦ δι᾽ ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, Κυρίου δέ ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μορφήν δούλου λαβόντος. Οὐ ἡ εἰκών καί τό ἐκτύπωμα οὐ τῆς θεότητος τῆς ἀδιασπάστως ἑνωθείσης τῇ ἀχράντῳ αὐτοῦ σαρκί φέρει τόν χαρακτῆρα· ἀόρατος γάρ καί ἀπερίγραπτος ἡ θεία φύσις, καί ἀσχημάτιστος· Θεόν γάρ οὐδείς ἑώρακε πώποτε· αὐτός ὁ μονογενής ἐξηγήσατο· ἀλλά τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουργοῦντες τήν εἰκόνα προσκυνοῦμεν... προσκυνοῦμεν Χριστοῦ τήν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὁραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου, οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος· ἄπαγε· ἀλλ᾽ ἡνωμένου ταύτῃ ἐξ ἄκρας συλλήψεως...»** (Πρᾶξις Γ΄ σελ. 766).

Εἶναι ρητή καί σαφής ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμ. Σύνοδος: α) Ἡ εἰκών τό ἐκτύπωμα τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι τῆς θεότητος ἀλλά τῆς ἀνθρωπότητος, τήν ὁποίαν προσέλαβεν ἐξ ἄκρας συλλήψεως ἀδιασπάστως ἡ Θεότης. β) Προσκυνοῦμεν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ὡς εἰκονίζουσα τήν ΜΙΑΝ Ὑπόστασιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Τί λέγει ὅμως καί ὁ ὁσιώτατος Χρυσάφιος, κατά τοῦ ὁποίου φέρονται μέ αὐτόν τόν ψευδοόρον των; Ἰδού: **«Ἡ γνώμη ἐξ ἄλλου τῆς 7ης Οἰκουμ.**

Συνόδου είναι ὅτι ἡ Ἐκκλησία καίτοι εἰκονίζει διά τῆς τέχνης τόν Κύριον ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ του μορφῇ, ὅμως διά τῆς ἀπεικονίσεως δέν χωρίζει αὐτή τήν σάρκα Του τῆς Θεότητος, ἥτις εἶναι ἐν αὐτῷ ἑνωμένη καί ὁμόθεος καί ὁμότιμος» (Περί εἰκονογραφίας, σελ. 8 τέλος καί 9).

Οὐδέν τό μεμπτόν εἰς τήν ἀνωτέρω διατύπωσιν, ἀλλά σύμφωνος ἀπολύτως ἡ διατύπωσις καί τό νόημά της τό θεολογικόν πρός τόν ὅρον τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ εἰκών τοῦ Χριστοῦ, εἶναι περιγραφή τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως καί δέν συμπεριγράφει τήν ἀόρατον θείαν φύσιν, ὅμως δέν καταλύει τό δόγμα τῆς Ὑποστατικῆς Ἑνώσεως. Θεώμενος καί προσκυνῶν τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ δέν ἀσπάζομαι καί δέν τιμῶ ψιλόν ἄνθρωπον, ἀλλά τήν ὁραθεῖσαν Θεανδρικήν μορφήν, τήν Μίαν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Δηλαδή κατά τούς πέντε, εἰκονίζοντες τόν Χριστόν, εἰκονίζομεν φυσικόν «ψιλόν» ἄνθρωπον; Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Κυρίου εἰκονιζομένη διασπᾶ τό δόγμα τῆς Ὑποστατικῆς Ἑνώσεως; Δέν ὑποδηλοῦται ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς σαρκός τό ἕνα Θεανδρικόν πρόσωπον, ἡ μία Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, περιγεγραμμένης μόνον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ὁποία κατά τόν Ἱερόν Δαμασκηνόν δέν ὑφίσταται μόνη της, ἀλλ' ἐν τῇ ὑποστάσει τοῦ Λόγου; **(P.G. 94 σελ. 1097 Α καί Β).** Δέν εἰκονίζομεν καί δέν συμπεριγράφομεν ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ τήν θείαν φύσιν, ἀλλά τήν μίαν Ὑπόστασιν Αὐτοῦ, ὡς αὐτή ὡράθη.

Ὁ π. Χρυσάφιος δέν εἶπεν ὅτι ἐν τῇ εἰκόνι ζωγραφίζεται καί περιγράφεται καί ἡ θεία φύσις, ἀλλ' ὅτι **«Παρίσταται λοιπόν ὁ Χριστός διά τῆς ὀρθοδόξου τέχνης ὡς θεάνθρωπος, τῆς Θεότητος ὑποδηλουμένης ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς ἁγίας σαρκός Του».** Αὐτόθι, σελ. 9). Ὁ μοναχός ψέγει τήν δυτικήν ἀνορθόδοξον αἰσθησιακήν - κοσμοκεντρικήν εἰκονογραφίαν, ἡ ὁποία καί διά τήν εἰκόνισιν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Κυρίας Θεοτόκου, χρησιμοποιεῖ ἀνθρώπινα ἐξιδανικευμένα πρότυπα - μοντέλα.

Διά νά μήν ὑπάρξῃ ἡ παραμικρά ἀμφιβολία ρίπτομεν ἄπλετον καί τό φῶς τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ὁ Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης λέγει. **«Παντός εἰκονιζομένου, οὐχί ἡ φύσις, ἀλλ' ἡ ὑπόστασις εἰκονίζεται... Οὕτω καί ἐπί Χριστοῦ· οὐ καθό ἁπλῶς ἄνθρωπός ἐστι μετά τοῦ εἶναι Θεός, εἰκονίζεσθαι πέφυκεν· ἀλλά καθότι τοῖς ὑποστατικοῖς ἰδιώμασιν ἀπό πάντων ὁμοειδῶν ἀφοριζόμενος, ἐσταυρωμένος ἐστί καί τῷ εἴδει τοῖός δε. Περιγραπτός ἄρα ὁ Χριστός καθ' ὑπόστασιν, κἄν τῇ Θεότητι ἀπερίγραπτος, ἀλλ' οὐκ ἐξ ὧν οὐν ἐτέθη φύσεων». (P.G. 99, 405 B-G).**

Καί πάλιν ὁ ἴδιος Πατήρ λέγει: **«Τό δέ ἐν εἰκόνι προσκυνεῖσθαι Χριστόν, τῆς οἰκονομίας, λόγος, ὅς εἰ καί πνεῦμά ἐστι, καθό Θεός, ἀλλά καί σάρξ ἐστι καθότι ἄνθρωπος. Οὐ ἡ σωματοειδής εἰκών κἄν ἐν ὕλῃ ὁμοιωθῇ, ἀμέριστος ἐστί Χριστοῦ, ὥσπερ καί σκιά τοῦ οἰκείου σώματος· καί προσκυνεῖται οὐχ ἡ εἰκονική ὕλη, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῇ ἐξεικονισθείς Χρι-**

στός· ἐφ' ᾧ συμπροσκυνεῖται ὁ Πατὴρ καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον» (P.G. 99, 428 B). Μάλιστα ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ δέν προσκυνεῖται μόνον ἡ μιά θεανδρική Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἐπειδή **ἡ Ἁγία Τριάς εἶναι ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ,** συμπροσκυνεῖται, ἐν τῷ Χριστῷ, καί ὁ Πατήρ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα! **Ἐν τῇ Εἰκόνι τοῦ Χριστοῦ Προσκυνεῖται ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ ΤΡΙΑΣ.** Τούς ὑπεδείχθη ὅτι εἶναι ὀρθοδοξοτάτη καί ἡ μελέτη τοῦ Ὁσιωτάτου Μοναχοῦ Χρυσαφίου, ἀλλ' οὗτοι οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι. Πιστεύουν ὅτι ὅσον περισσοτέρους «αἱρετικούς» κηρύξουν, ὅσα περισσότερα «ἀναθέματα» ἐκφωνήσουν, τόσον «ὀρθόδοξοι» θά γίνουν! ἀντί ὅμως τούτου, κατέστησαν πραγματικοί Χριστομάχοι, Ἐκκλησιομάχοι, κατήντησαν... «ἀντίχριστοι» **(Α' Ἰωάννου Β18)**, διά τοῦτο τούς χαρακτηρίζει καί ἡ ἀμετανοησία».

ΟΛΙΓΑ ΚΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ: «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ»

Δέν εἶναι δυνατόν ὅμως νά ἀγνοήσωμεν τούς «λύκους», οἱ ὁποῖοι μέ τό ἔνδυμα καί τό προσωπεῖον τοῦ Ἐπισκόπου, ἐπλάνησαν πολλούς ἐκ τῶν Γ.Ο.Χ. καί ἔθεσαν κατ' ἐπανάληψιν εἰς διωγμόν τήν Ἐκκλησίαν καί τήν ἐκλυδώνισαν. Ἐπιλήσμων τῆς Ὁμολογίας του ὁ πρώην Φλωρίνης, κατέληξεν ἀπό τό 1937 καί μετά νά εἶναι πραγματικά ἕνας ψευδοποιμένας, ἕνας, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «λύκος βαρύς»! Ἐδίχασε τούς Γ.Ο.Χ., καί μέχρι σήμερα τό σχῖσμα του κλυδωνίζει τόν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας.

Πολύ χείρονες τοῦ πρώην Φλωρίνης, ***οἱ ἄρτι ἀποδειχθέντες ὡς ἀνάξιοι Ἐπίσκοποι, οἱ πρώην: Μεσσηνίας κ. Γρηγόριος, Ἀττικῆς κ. Ματθαῖος, Φθιώτιδος κ. Θεοδόσιος, Κοζάνης κ. Τίτος καί Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος!*** Περί αὐτῶν τῶν ἀποδειχθέντων ὡς «λυκοποιμένων», κατά τόν Ἀπ. Παῦλο, γίνεται λόγος εἰς αὐτήν τήν Βίβλον. Ἀφαιροῦμεν τάς μάσκας καί τούς ἐπισκοπικούς μανδύας διά νά φανῇ ὅλη ἡ ἀγριότης καί αἱ Δογματικαί καί Κανονικαί ἀσχημίαι τούτων τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ὡς «λύκοι βαρεῖς» ἐπέπεσον κατά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ μελέτη ἡ ὁποία καλύπτει αὐτή τή βίβλο ἔχει χαρακτήρα γνωματεύσεως ἐπί συγκεκριμένων αἱρετικῶν φρονημάτων τῶν πέντε καθώς καί ἐπί ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἰδίων, ἀποτελεῖ δέ ἐλαχίστην προσφοράν πρός τήν Μητέρα Ἐκκλησία, καί τά πιστά Αὐτῆς μέλη Κληρικούς καί Λαϊκούς. Ἔχομεν ἐπίγνωσιν τῶν ἀδυναμιῶν μας καί τῆς Θεολογικῆς ἀνεπαρκείας μας, προσδοκῶμεν δέ ἄλλοι δοκιμώτεροι, νά λάβουν ἀφορμήν διά νά συνεχίσουν τό Θεοφιλές ἔργον τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, ἡ Ὁποία ἀποκεκαλυμμένη Καθολικῶς ζητεῖ τούς ἀξίους ἐργάτας νά τήν ὑπηρετήσουν.

ΜΕΡΟΣ Γ'

ΓΝΗΣΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
19400 Τ.Θ. 54 ΚΟΡΩΠΙΟΥ ΑΤΤΙΚΗΣ

Α.Π. 507 Α΄ **ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**
26.5.2009/7.6.2009

ΑΝΟΙΚΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΩΝ:

1) Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΥ, ἐκδότου τοῦ ἐπισήμου Δημοσιογραφικοῦ Ὀργάνου τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΝΟΗ».

2) Θεολόγου ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ Διευθυντοῦ τοῦ ἰδίου Δημοσιογραφικοῦ Ὀργάνου, «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΝΟΗ».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ

1) κον ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ ΤΖΑΝΗΝ, Ἐκδότην καί Διευθυντήν τοῦ Περιοδικοῦ «ΘΗΒΑΙΚΗ ΦΩΝΗ». Εἰς Ἱερόν Ναόν Ἁγίων Ταξιαρχῶν Κολωνακίου Θηβῶν Τ.Κ. 32200.

2) κον ΛΑΜΠΡΟΝ Δ. ΚΤΕΝΑΝ, Συντάκτην τῆς «ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ» δημοσιευθείσης εἰς τό περιοδικόν «ΘΗΒΑΙΚΗ ΦΩΝΗ» (Τεῦχος Ἰαν. - Φεβρ. 2009 σελ. 52-63). Εἰς Πάτρας ὁδ. Ἐγλυκάδος 10 Τ.Κ. 26335.

Ἀγαπητοί,

κ. Χρυσόστομε Τζανῆ, Ἐκδότα - Διευθυντά τοῦ διμηνιαίου περιοδικοῦ «ΘΗΒΑΙΚΗ ΦΩΝΗ», καί κ. Λάμπρο Κτενᾶ, συντάκτα τῆς ἀπό 2/15.2. 2009, «Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου 2009», ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ, μέ ΘΕΜΑ: *«Τά διαστροφικά ψεύδη τά δημοσιευμένα εἰς τό περιοδικόν «Ὀρθόδοξος Πνοή», ἐναντίον τοῦ Σεβασμιωτάτου τῶν Γ.Ο.Χ.»,* τήν ὁποίαν ἐδημοσιεύσατε εἰς τό περιοδικόν σας, ἡ «ΘΗΒΑΙΚΗ ΦΩΝΗ», εἰς τό τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου - Φεβρουαρίου 2009. Ἐν φωτοαντίγραφον αὐτῆς ἐλάβομεν μέ ἀρκετήν καθυστέρησιν, καί σᾶς ἀπαντῶμεν, σχολιάζοντες κατ᾽ ἀρχάς ὅτι ἡ διατύπωσις τοῦ θέματος εἶναι ἀπολύτως ψευδής καί ἑπομένως ΔΙΑΣΤΡΟΦΙΚΗ τῆς Ἀληθείας. Ἀπό τῶν στηλῶν τῆς «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΝΟΗΣ», Ἀγαπητοί Κύριοι, οὐδέν ψεῦδος καί δή διαστροφικόν ἐπέρασεν κατ᾽ οὐδενός καί εἰς οὐδέν πεδίον, πολλῷ δέ μᾶλλον ἐπί ΠΙΣΤΕΩΣ καί ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ. Ἀντιθέτως ψευδής καί διαστροφική τῆς ἀληθείας εἶναι ἡ ἀπ᾽ ἀρχῆς δηλουμένη «ταυτότης» σας καθ᾽ ἥν, ὁ κ. Χρυσόστομος καί οἱ λοιποί τῆς ὁμάδος του, εἶναι *«Ὀρθόδοξοι Ἀρχιερεῖς καί ἐκπροσωποῦν τήν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ.»!*

Καθ' ἡμᾶς δέν εἶσθε τίποτε ἄλλο παρά μόνον ἡ διάδοχος κατάστασις, τῆς ὁμάδος τῶν πέντε, είς τήν ὁποίαν ἀμφότεροι ἀνήκετε καί ἁπλῶς ἀντιποιεῖσθε τούς λειτουργούς - Ἐπισκόπους ἤ τούς ὀρθοδόξους, ὅπως καί οἱ τῶν λοιπῶν σχισματικῶν παλαιοημερολογιτικῶν παρατάξεων. Ἐπ' αὐτοῦ διά νά μή θεωρηθῶμεν ὡς ἀοριστολογοῦντες καί ἑπομένως καί ὡς «διαστροφεῖς» καί «συκοφάνται», τονίζομεν καί ὑπογραμμίζομεν ὅτι τό γεγονός προκύπτει πρωτίστως ἐκ τῆς κενῆς καί ὑποκριτικῆς σας «Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας» καί τῆς κενῆς σας «Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς»! Διότι, πῶς εἶναι δυνατόν νά ἰσχυρίζεσθε ὅτι κρατεῖτε τήν Ὀρθόδοξον Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καί ἐν ταὐτῷ νά ἕλκετε τάς χειροτονίας σας, ὅπως οἱ Φλωρινικοί, ἐκ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, οἱ μέν διά τῆς ἀπό τό 1960 χειροτονίας τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ παρά τοῦ Ρώσου Ἐπισκόπου Σεραφείμ, οἱ δέ (σεῖς) διά τῆς κατά τό 1971 «χειροθεσίας» σας παρά τῶν ἰδίων;

Ὅλαι αἱ σχισματικαί καί βλάσφημοι - αἱρετικαί παλαιοημερολογιτικαί παρατάξεις, ὅπως καί Σεῖς στερεῖσθε Ὁμολογίας καί Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἐνῶ ὅσα περί τοῦ ἀντιθέτου δηλώνετε εἶναι ὑποκριτικά καί ἐξ ἀντικειμένου ἀντιφατικά καί ἐν τέλει ψευδῆ καί ἀνυπόστατα. Ἐφ' ὅσον, ὡς δηλώνετε, σᾶς ***«περιρρέει ἡ ἀνομία τῆς χειροθεσίας»*** ἤ οἱ Νικολαΐται, οἱ ὁποῖοι κατά πολύ δολιώτερον τρόπον ***«ἀπεκήρυξαν αὐτήν τήν περιρρέουσαν αὐτούς χειροθεσίαν των» μέ τήν ὑπ' ἀριθμ. 3280/28.7.2009 «Ἐγκύκλιόν» των,*** **καθ' ἡμᾶς, ἐξ ἀντικειμένου ἀποτελεῖτε παρατάξεις νοσηρῶς θρησκευομένων ἀτόμων, τά ὁποῖα αὐτοεξαπατῶνται, ὑποκρίνονται, καί οὐσία ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΥΝ! Εὐχαρίστως, ἀγαπητοί, νά συνεχίσωμεν τήν ἀνάλυσιν τοῦ θέματος καί μέ τούς ἰδικούς σας ΑΝΤΙΛΟΓΟΥΣ, ἀλλά καί τήν δημοσίευσίν των καί ἀπό τῶν στηλῶν τῆς «ΘΗΒΑΪΚΗΣ ΦΩΝΗΣ», διότι κανείς δέν ἔχομεν δικαίωμα νά γράφωμεν καί νά δημοσιεύωμεν ἀνοησίας, αἱ ὁποῖαι πλανοῦν τούς ἁπλοῦς ἀνθρώπους καί τούς ἀποσποῦν ἐκ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί οὕτω ἀποθνήσκουν πνευματικῶς - ψυχικῶς, ἐνῶ βλασφημεῖται ἡ Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία.**

Διανοεῖσθε ὅτι ἀπό τό 1937 τά σκοτεινά κέντρα προεκάλεσαν τόσα σχίσματα καί σήμερον ἐμφανίζονται 5-6 «ἐκκλησίαι Γ.Ο.Χ.» μέ ἰσαρίθμους «ἀρχιεπισκόπους», καί πολλαπλοῦς «ἐπισκόπους» κ.λπ.; **Τί εἶναι ὅλοι αὐτοί ὅπως καί σεῖς εἰς τήν πραγματικότητα; Ἐκφράζουν κάτι ἐκ τῆς ἀπό Μαρτίου τοῦ 1924, ὄντως Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν; Ποίαν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν κρατοῦν καί κηρύσσουν; Πόθεν καί πῶς ἔλαβον Ἀποστολικήν Διαδοχήν, τά ἐξωφρενικά αὐτά φαινόμενα, τά δίκην προτεσταντικῶν ὀργανώσεων ἀποκαλούμενα «ἐκκλησίαι Γ.Ο.Χ.»; Τοῦτο ἀκριβῶς τό φαινόμενον ἀποτελεῖ τήν μεγίστην Ἐκκλησιομαχίαν καί ἑπομένως τήν ἐσχάτην πλάνην, ἀλλά καί ἀπάτην.**

Δυστυχῶς οὐδεμία ἐξ αὐτῶν τῶν σχισματικῶν παλαιοημερολογιτικῶν, παρατάξεων, ἀλλ' οὔτε καί αὐτός ὁ Νεοημερολογιτισμός δέν διανοοῦνται νά

εὑρεθῶμεν ἐπί κοινῆς τραπέζης καί νά ἐξετάσωμεν τοῦτο τό φρικτόν θέμα καί γεγονός, ἐνῶ, ὡς ἄλλα δηλητηριώδη μανιτάρια, ξεφυτρώνει κάθε τόσο καί μία νέα παλαιοημερολογιτική «Ἐκκλησία» καί ἕνας νέος παλαιοημερολογίτης «ἀρχιεπίσκοπος καί σύνοδος»!!! **Λοιπόν, «Μητροπολίτα»(!), κ. Χρυσόστομε, καί πολυγραφώτατε κ. Λάμπρο Κτενᾶ, λάβετε τόν κόπον νά δημοσιογραφήσωμεν ἐπ᾽ αὐτῶν τῶν θεμάτων, ἤ ἐλᾶτε (ποιοῦμεν τιμίαν πρόσκλησιν) ὅπως κατ᾽ ἰδίαν ἐξετάσωμεν ἀπό κοινοῦ τό ὅλον θέμα.**

Αὐτά μόνον ἐπί τῆς διατυπώσεως τοῦ θέματος τῆς «Ἀνοικτῆς Ἐπιστολῆς» σας, ἡ ὁποία διατύπωσις εἶναι ΨΕΥΔΗΣ, ΑΠΑΤΗΛΗ καί καθ᾽ ἡμᾶς προῆλθεν κατ᾽ εὐθεῖαν ἐκ τοῦ πονηροῦ!...

Α΄ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΣ ΜΑΣ

1) Εἰς τήν πρώτην παράγραφον τῆς Ἀνοικτῆς Ἐπιστολῆς (Ἀ.Ἐ.), ὁ Συντάκτης αὐτῆς, **κ. Λάμπρος Κτενᾶς**, ζητεῖ τήν εὐλογίαν τοῦ Ἐπισκόπου του, ἤτοι ὑμῶν τοῦ κ. Χρυσοστόμου, διά ***«νά σχολιάση δι᾽ ὀλίγων τίς ἀνυπόστατες κατηγορίες πού δημοσιεύονται ἐσχάτως εἰς τό περιοδικό «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΝΟΗ» εἰς βάρος (τοῦ ἰδίου τοῦ κ. Χρυσοστόμου), καί τῶν ἀδελφῶν του Ἀρχιερέων καί ὅλης τῆς Ὀρθοδόξου*** (σας) ***Ἐκκλησίας»!*** **Συνεχίζων δέ εἰς τήν ἀμέσως ἑπομένην παράγραφον λέγει περί τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κηρύκου, καί τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Ο.Π.» Ἐλευθερίου Γκουτζίδη ὅτι,** ***«προφανῶς διατελοῦμεν ὑπό τῆς μέθης πού ἐπέφερεν εἰς*** (ἡμᾶς) ***ὁ «οἶνος» τῆς ἀνταρσίας*** (μας) ***ἀπό τήν πατροπαράδοτον πίστη, (τουλάχιστον εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ ἱερές εἰκόνες) καί «θεολογικῆς» Φαρισαϊκῆς ἀλαζονείας πού τούς*** (μᾶς) ***διακρίνει»!***

Ἀγαπητοί, κ. Λάμπρο καί κ. Χρυσόστομε, λυπούμεθα βαθύτατα, ἀλλά μέ τά ἀνωτέρω ἐφωτογραφήσατε τούς ἑαυτούς σας καί μόνον τούς ἑαυτούς σας, καί ἑπομένως καί τό περιοδικόν σας. Λέγομεν ὅτι ἐφωτογραφήσατε τούς ἐσωτερικούς πραγματικούς ἑαυτούς σας, διότι καί τήν φοράν αὐτήν, ὅσα γράφετε ἐναντίον μας εἶναι ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΙ ΨΕΥΔΕΙΣ καί ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΙ, ἐνῶ τό γεγονός τό ὁποῖον καθηκόντως καταγγέλλομεν καί ἀποδεικνύομεν, μέσω καί τῆς «Ο.Π.», δηλαδή, ὅτι οὔτε ὀρθόδοξοι εἶσθε, οὔτε πολύ περισσότερον Ἐπίσκοποι, οὔτε Ἐκκλησία, εἶναι ἀπολύτως πραγματικόν καί ἀδιαμφισβήτητον γεγονός. Τοῦτο δέ ὅλον διότι καταφανέστατα ἀλλά καί προκλητικώτατα τήν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν τήν ἠρνήθητε, ἀλλά καί Αὐτή σᾶς ἐξήμεσεν. Πέραν τούτων καί τοῦ δεινοῦ σχίσματός σας, συνεχίζετε νά τήν πολεμῆτε μέσω καί τῶν, κατά Δυτικήν ἐπίδρασιν, Τριαδολογικῶν αἱρετικῶν σας φρονημάτων, τῶν συγκεκριμένων αἱρετικῶν εἰκονικῶν παραστάσεων τῆς ὑπερουσίου Ἁγίας Τριάδος, τῆς Ἀναστάσεως κ.λπ.! Ἐπαναλαμβάνομεν, φρονήματα καί παραστάσεις Δυτικῆς ὀρθολογιστικῆς Παπικῆς ἐπινοήσεως, ἡ ὁποία (Δύσις) οὔτε τό Ἐκκλησιολογικόν, οὔτε τό Χριστολογικόν, οὔτε τό Τριαδολογικόν Δόγμα - Ἀλήθειαν σέβεται καί ἀκολουθεῖ. Σᾶς καλοῦμεν λοιπόν νά ὁμιλήσωμεν μέ πρῶτον θέμα τήν

Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν σας καί τήν Ἀποστολικήν σας Διαδοχήν καί κατόπιν καί ἐπί τῆς δῆθεν νεοεικονομαχίας, τήν ὁποίαν δέν ἐννοεῖτε νά ἐγκαταλείψετε μέ ὅ,τι σημαίνει αὐτό, ὑπό τό φῶς καί τοῦ Β΄ Μέρους τῆς παρούσης ἀπαντήσεώς μας.

Μή προτρέξετε καί εἴπητε ὅτι ἔχετε καί φυλάσσετε Πατερικήν Παράδοσιν, διότι δέν εἶναι Πατερική Παράδοσις ὅ,τι ὀρθολογιστικόν καί αἱρετικόν παρεισέφρυσεν εἰς τόν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας καί τό ὁποῖον ἐφευρέθη - ἐπενοήθη καί εἰκονίσθη εἰς τήν Δύσιν, κατ᾽ ἀπόλυτον ἀντίθεσιν πρός τήν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καί τούς ὅρους τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἡ πολυχρόνιος παρουσία μίας κακοδοξίας, καί δή Τριαδολογικῆς ὅπως εἶναι ἡ εἰκόνισις τῆς Ἀπερινοήτου καί Ὑπερουσίου, Τριαδικῆς κατά τάς Ὑποστάσεις, ἀλλά Μίας ΟΜΟΟΥΣΙΟΥ καί Ἀδιαιρέτου Θεότητος, ποτέ δέν γίνεται παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας, ὅσους αἰῶνας καί χιλιετηρίδας καί ἄν ἐπιβιώση αὔτη!

Αὐτά λέγει ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία κατά τόν πλέον τέλειον - Θεόπνευστον τρόπον, ἐθεσμοθέτησεν καί ἐδογμάτισεν τήν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἐνηνθρώπησεν, καί συναναστράφη ἡμῖν, καί κατόπιν τῆς Θεοτόκου τῶν Ἀγγέλων καί ὅλων τῶν Ἁγίων. Ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐδογμάτισεν ὅτι εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν δέν εἰκονίζεται ὁ Θεός Πατήρ, διότι δέν ἐνηνθρώπησεν καί δέν εἴδομεν ποτέ, οὔτε εἶναι δυνατόν νά ἴδωμεν τήν Θείαν Φύσιν. Ἑτέρωθεν, ἐπαναλαμβάνομεν, ἡ μακρά περίοδος, κατά τήν ὁποίαν ἐπιβιώνει μιά κακοδοξία, μία αἵρεσις, ἤ μία ἁμαρτία, ποτέ ΔΕΝ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ᾽ ὅσον χρονίζουν τόσον χειρότεραι γίνονται καί τίθενται εἰς τήν ὑπηρεσίαν τοῦ Διαβόλου.

Ἐν προκειμένω Σεῖς, ἀγαπητοί πρώην ἐν Χριστῶ Πατέρες καί Ἀδελφοί, μέ τάς κακοδοξίας σας ἐπ᾽ ἀμφοτέρων τῶν θεμάτων, ἐνῶ αὐτοεξεβλήθητε τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιμένετε νά ἐκκλησιομαχῆτε καί νά ἀντιποιῆσθε τούς Ζηλωτάς Ὀρθοδόξους διά νά πλήξετε τήν Ἐκκλησιολογίαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Προεκαλέσατε σκοπίμως τόν σάλον περί δῆθεν νεοεικονομαχίας καί κατελήξατε εἰς τήν σχισματοαίρεσίν σας, διά νά πλήξετε τήν ἑνότητα τῶν πιστῶν, διότι αὐτό ὅλον τό ἐζήτησεν καί σᾶς τό ἐπέβαλεν ὁ ἀντίχριστος Οἰκουμενισμός, ὁ Νεοημερολογιτικός καί ὁ Παλαιοημερολογιτικός, ὅπως αἱ ἴδιαι δυνάμεις, διά τόν ἴδιον λόγον προεκάλεσαν τό Φλωρινικόν σχίσμα κατά τό 1937! Δηλαδή, ἐπειδή δέν ἠδύναντο νά ἀντιμετωπίσουν τήν Ἐκκλησιολογίαν τῆς ἀπό τό 1924 Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἤ ἄλλως τήν Δογματικήν φύσιν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ των σχίσματος, προεκάλεσαν Φλωρινικόν Σχίσμα! Ἄν διαφωνῆτε κάπου, ἰδού ἐκ μέρους μας, εἶναι διάπλατα ἀνοικτός ὁ διάλογος τῆς Ἀγάπης καί Ἀληθείας καί ἡ «Ο.Π.» εἰς τήν διάθεσίν σας.

Ἀγαπητέ φίλε κ. Χρυσόστομε, ἀλλά καί σεῖς φίλε κ. Λάμπρο, γνωριζόμεθα ἀπό τό 1970 καί δέν δυνάμεθα νά κρυβώμεθα πίσω ἀπό τόν

δάκτυλόν μας! Σᾶς ἐρωτῶμεν λοιπόν. Ποία ἡ αἰτία τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Σχίσματος καί διατί δέν δέχεται ὁ Παπικός - Προτεσταντικός - Οἰκουμενιστικός Νεοημερολογιτισμός διάλογον ἐπ᾽ αὐτοῦ; Ποία ἡ αἰτία καί σκοπός καί τοῦ Φλωρινικοῦ Σχίσματος κατά τό 1937; Διατί διεκόπη ἐκεῖνος ὁ ἐν ἀγάπῃ καί ἀληθείᾳ εὐλογημένος Θεολογικός Διάλογος μετά τῶν Φλωρινικῶν, (1988-1992), εἰς τόν ὁποῖον τότε (1988), κατόπιν εἰσηγήσεως ἐμοῦ τοῦ θεολόγου Ἐλευθερίου, προσετέθητε, κ. Χρυσόστομε, ὡς μέλος τῆς Ὀρθοδόξου Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου; Δέν εἶσθε ἀφελής οὔτε κοινῶς «ἀγαθιάρης», ὅπως ἐνίοτε ἐνεφανίζεσθε, ἀντιθέτως συμμετείχατε καί συμμετέχετε ἐνεργῶς εἰς τά σχέδια τῶν ἐχθρῶν καί πολεμίων τῆς Ἐκκλησίας, διότι ποτέ δέν ἀπεδέχθητε ἀνεπιφυλάκτως καί ἐνσυνειδήτως τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀλλά πάντοτε διετηρεῖτε τό Φλωρινικόν φρόνημα καί σᾶς διέκρινον αἱ ἐξ αὐτοῦ λίαν κακαί συνέπειαι ὅπως καί εἰς τήν ἐν λόγῳ δημοσιευθεῖσαν «Ἀνοικτήν Ἐπιστολήν» σας! Αὐτός ἦτο ὁ λόγος, διά τόν ὁποῖον ἐζήτησα ὅπως εἰς ἐκεῖνον τόν Θεολογικόν Διάλογον τοῦ 1998 ἐκπροσωπήσετε τούς Ἁγιορείτας Πατέρας!... Ἤδη ὁ «φίλος» σας κ. Μακάριος Καββακίδης («Ἀρχιεπίσκοπος» ἔ!) ἀπεκάλυψεν ἕνα καταχθόνιον ἔργον, τό ὁποῖον ἤρχισεν τό 1977 ὁ Κιτίου Ἐπιφάνιος μετά τοῦ Ἁγιοβασιλειάτου ἀσκητοῦ Δαμασκηνοῦ, ἀλλά καί ὑμῶν ὡς ἀσκητῶν τῶν Κατουνακίων! Δυστυχῶς αὐτό τό καταχθόνιον ἔργον, καθ᾽ ἡμᾶς, συνεχίζετε καί εἰς τάς ἡμέρας μας καί μετά τοῦ κ. Μακαρίου Καββακίδη!...

Οἱ «κακοί Φλωρινικοί» διέκοψαν τόν Θεολογικόν Διάλογον τό 1992, ἐνῶ σεῖς ἀπό τό 1990 ἡγήθητε καί τοῦ Σατανικοῦ περί δῆθεν «νεοεικονομαχίας» κινήματός σας καί τό συνεχίζετε ὄχι ἁπλῶς ἀμετανοήτως, ἀλλά καί μέ δαιμονικόν πεῖσμα, καί ἀπεριόριστον ὑποκρισίαν!... διότι, καθ᾽ ἡμᾶς, ποτέ δέν ἀπεδέχθητε τήν Ἐκκλησιολογίαν - Ὁμολογίαν, ἀλλά καί τό θέμα τῶν χειροτονιῶν (τοῦ 1948) ποτέ δέν σᾶς ἀνέπαυσεν!

Ἰδού, ἄν ὡς ἄνθρωποι σᾶς ἀδικῶμεν, διεκδικεῖστε τό δίκαιόν σας, τό ἀληθές καί τό ἅγιον, μέσω ἑνός ἰδιωτικοῦ ἤ δημοσίου θεολογικοῦ Διαλόγου, ἐκ τοῦ σημείου, εἰς τό ὁποῖον τό 1992 τόν διεκόψατε καί σεῖς προσωπικῶς καί ὁ ἕτερος Χρυσόστομος, ὁ κ. Μητρόπουλος(*), μέ τάς περί «νεοεικονομαχίας» ἐλεεινάς καί τρισαθλίους πράξεις σας. Σᾶς ὑπενθυμίζομεν ὅτι ἐκεῖνος

(*) Ὁ «Θεσσαλονίκης» κ. Χρυσόστομος Μητρόπουλος, εἰς τό αἴτημα τοῦ τότε Ἱερομονάχου Μακαρίου Καββακίδη, δι᾽ οὗ ἠτήσατο ὅπως τῷ ἀποσταλῶσιν ὅλαι αἱ πηγαί τῆς εἰσηγήσεώς μας ἐπί τοῦ Γ΄ Θέματος τοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου, ἤτοι, «Τό Σχίσμα τοῦ 1937», **ἀπέκλεισεν κάθετα οἱανδήποτε ἐπί αὐτοῦ διευκόλυνσιν!...** Νά ἦσαν ἄραγε συνεννοημένοι, ὥστε νά διακοπῇ ὁ Θεολογικός Διάλογος, μέχρι δέ καί σήμερον, ὁ κ. Μ. Καββακίδης (πλέον ἡγέτης μιᾶς ἀκόμη Φλωρινικῆς παρατάξεως!), νά τολμᾷ νά αἰτιᾶται τήν μή ἀποστολήν τῶν πηγῶν, ὡς αἰτίαν διακοπῆς τοῦ Διαλόγου; **Σημειωθήτω ὅμως ὅτι ὁ κ. Μακάριος Καββακίδης ἔχει ὅλας τάς πηγάς, τάς ὁποίας μνημονεύει ἡ εἰσήγησίς μας!...**

ὁ εὐλογημένος Θεολογικός Διάλογος, διεκόπη ἐνῶ ἤδη εἶχεν τεθεῖ ὑπό ἐξέτασιν καί μελέτην τό τρίτο θέμα τοῦ Διαλόγου (1988-1992), ὅπερ ἦτο ἡ «*αἰτία τοῦ σχίσματος τοῦ 1937*», ἐνῶ ἠκολούθουν, ὡς 4ον καί 5ον θέμα, «αἱ χειροτονίαι τοῦ 1948» καθώς καί «ἡ χειροτονία τοῦ Φλωρινικοῦ Ἀκακίου» κατά τό 1960, ἀλλά καί ἐκεῖνο τό τῆς λεγομένης «χειροθεσίας» ἐν Ἀμερικῇ κατά τό 1971!

Ἰδού πάρτε καί τόν ὁμοϊδεάτη σας κ. Μακάριον Καββακίδην, (τόν «Ἀρχιεπίσκοπον»!...) καί ἐλᾶτε ἤ καλέστε μας νά ἔλθωμεν ἡμεῖς διά νά διαλεχθῶμεν ἐν ἀγάπη καί ἀληθεία, διότι, κ. Χρυσόστομε, τό νά ἐπιστρατεύετε τόν κ. Λάμπρον, (ἤ μόνος του νά αὐτοπροσφέρεται;), καί νά γράφη αὐτοῦ τοῦ εἴδους τάς «Ἀνοικτάς Ἐπιστολάς», καθ᾽ ἡμᾶς, μόνον τήν πλάνην καί τό πάθος περί τοῦ «ἐγώ» του ὑπηρετεῖ μέ ὅ,τι σημαίνει αὐτό καί κατά τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Συμπερασματικῶς, ἐάν πιστεύετε ὅτι πράγματι δημοσιεύομεν *«ἀνυποστάτους καθ᾽ ὑμῶν κατηγορίας»* δηλαδή ψεύδη καί συκοφαντίας, ἐάν πιστεύετε ὅτι εἴσθε ἀληθεῖς Ἐπίσκοποι, ὅτι ἐκπροσωπεῖτε τήν μετά τό 1924 ἀδιάκοπον συνέχειαν τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας(!), ἐάν πιστεύετε ὅτι ὅσα γράφομεν ὅπως καί τά παρόντα εἶναι *«καρποί τῆς μέθης ἐκ τοῦ "οἴνου" τῆς ἀνταρσίας» μας*, τῆς *«ἀλαζονείας μας»* καί ὅτι ἄλλο μπορεῖτε νά διανοηθῆτε, τότε σᾶς παρακαλοῦμεν ποιήσατε ἀγάπην, ὥστε νά παρακαθήσωμεν εἰς διάλογον καί ἐκεῖ νά διαλεχθῶμεν ἀμφότεροι ἐν ταπεινώσει, ἀγάπη καί Ἀληθεία καί ἄς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ Χριστός θά μᾶς ἐλεήση...

Δυστυχῶς ὄντες ἀναγκασμένοι νά ἀκολουθήσωμεν τήν «Ἀνοικτήν Ἐπιστολήν» σας, ἐρχόμεθα, ὅπως γράφετε, κ. Λάμπρο, καί δημοσιεύετε σεῖς, κ. Χρυσόστομε, εἰς τήν ὑφ᾽ ἡμῶν ἐναντίον σας, *ὅπως γράφετε, «ἐνεργουμένην σκληρή,* (ἀλλ᾽) *ὅλως ἄδικη συκοφαντική ἐπίθεση, ὅτι δηλαδή (δῆθεν) ἐνταχθήκατε καί ἐνεργοποιηθήκατε ἐκ τῶν πρώτων εἰς τό κίνημα τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι ὡς στόχον εἶχον τήν προσβολήν τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, καί διά τάς τοιαύτας ὑπηρεσίας σας ἀνταμειφθήκατε μέ τήν ἐπισκοποποίησίν σας...».* Καί συνεχίζετε ἀμέσως παρακάτω γράφοντες: *«Ἡ "Ο.Π." δημοσιεύει σέ συνέχειες τό ἀτυχές ἔργο τοῦ κ. Ἐλ. Γκουτζίδη: «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ...», τό ὁποῖον ἐκδόθηκε τόν Μάϊον τοῦ 1999, διά νά στηρίξη τήν νεοεικονομαχία καί νά διασύρη τήν ὑπόληψη ἀνευθύνων διά τό σχίσμα τοῦ 1995. Ὅθεν ἡ ἀναδημοσίευση τοῦ ἔργου τούτου... κατέστησαν τήν «Ο.Π.» περιοδικό ἀνάξιο... «Ὄργανο παραπληροφορήσεως».* Ἐάν, ἀγαπητοί, δι᾽ αὐτά τά ὁποῖα ἰσχυρίζεσθε, καί ὅσα παραλείπω δέν σπεύσετε νά μᾶς διαφωτίσετε ἐν ἀγάπη καί νά μᾶς φέρετε (ὅπως σεῖς πιστεύετε) εἰς τήν ἀλήθειαν, τότε καί μόνον δι᾽ αὐτό, φρονοῦμεν ὅτι θά ἔχετε κόλασιν αἰωνίαν. Ἐάν τό κίνημα τῶν πέντε δέν ἦτο μία δεινή Ἐκκλησιομαχία, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς δεινήν ΣΧΙΣΜΑΤΟ-ΑΙΡΕΣΙΝ, ἐάν ἡ μελέτη - γνωμάτευσίς μας: «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ

ΠΕΝΤΕ...», είναι «εικονομαχικόν κείμενον», εάν δι' αυτού η «Ο.Π.», η οποία τό αναδημοσιεύει, καθίσταται «Ὄργανον παραπληροφορήσεως», τότε καί ἐφ' ὅσον καθ' οἱονδήποτε τρόπον δέν τεκμηριώσετε ταῦτα θά παραμείνετε ἐκτεθειμένοι καί ἐδῶ καί ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ θέλετε δώσει φρικτήν ἀπολογίαν.

Ἀγαπητοί, «*τό, καθ' ὑμᾶς, ἀτυχές ἔργον τοῦ κ. Ἐλ. Γκουτζίδη «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ»*, ἐξεδόθη, ὅπως ὀρθῶς γράφετε, τόν Μάϊον τοῦ 1999, ἔκτοτε δέ παρῆλθον 10 περίπου ἔτη! Διατί δέν τό ἀντιμετωπίσατε καί ὡς «ἀτυχές» νά τό διορθώσητε ἤ νά τό κατελέγξητε; Μέ τήν μελέτην αὐτήν ἀγαπητοί Κύριοι, οὐσιαστικῶς κατηλέγχθησαν αἱ τρεῖς ἐγκύκλιοι τῶν πέντε σχισματοαιρετικῶν, ἤτοι, αἱ ἀπό 11.10.1991, 26.2.1993 καί ἰδιαιτέρως ἡ ὑπ' ἀριθμ. 35/19.2. 1997), ἐνῶ κατελέγχεται καί ἡ διαστροφική μελέτη ὑμῶν, κ. Χρυσόστομε Τζανῆ, ἀσκητά τῶν Κατουνακίων, ἡ ὁποία κατ' ἐξοχήν περιέχεται εἰς τήν γ' Ἐγκύκλιον τῶν πέντε. Ἰδού ὅμως, κἄν τώρα προσδιορίσατε τά «ἀτυχῆ» τῆς ὡς ἄνω ταπεινῆς γνωματεύσεώς μας, νά τά διορθώσετε, καί εἰλικρινῶς σᾶς διαβεβαιοῦμεν ὅτι θά σᾶς εἴμεθα εὐγνώμονες... Τοῦτο δέ διότι τελικός σκοπός ἤ μοναδικός ἐπί τό ὀρθόν, εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἡ Ὀρθοδοξία καί ἡ Ἕνωσις ὅλων εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, τήν Ὁποίαν χαρακτηρίζει ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ καί ἡ γνησία καί ἀδιάκοπος ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΔΟΧΗ τῶν Ἐπισκόπων καί Πρεσβυτέρων Της.

Εἴμεθα καί ἡμεῖς κάποτε ἐν τῇ πλάνῃ!

Ἀγαπητοί, ὅπως ὀρθῶς παρατηρεῖτε, εἰς τήν πλάνην, εἰς τήν ὁποίαν διαχρονικῶς εὑρίσκεσθε, κάποτε εἴμεθα καί ἡμεῖς, ἀλλ' ὅτε ἐμελετήσαμεν τάς πηγάς καί, χάριτι Χριστοῦ, διεφωτίσθημεν, δέν ἐπεμείναμεν εἰς τήν πλάνην! Ὡστόσον σᾶς εὐχαριστοῦμεν διότι ἐπικαλεῖσθε τό δημοσίευμά μας εἰς τόν Κ.Γ.Ο. τοῦ 1978 γράφοντες: «*Τό 1978, τό ἐπίσημο περιοδικό «Κ.Γ.Ο.» ἐδημοσίευσε εἰς τό ἐξώφυλλο τήν σεπτή εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος καί σχετικό ἄρθρο τεκμηριωμένο ἐπί τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου, πού ἔφερε τήν Ἐπιγραφή: «ΔΙΑΤΙ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ» («Κ.Γ.Ο.», Ἰαν. 1978)*». Ναί ἀγαπητοί, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο, εἶναι ὅπως ἀκριβῶς τά γράφετε! Ἐν τῇ ἀγνοίᾳ μας ἐθεωροῦμεν καί ἡμεῖς ὡς «εἰκονομάχους» τούς ἀμφισβητοῦντας ἤ ἀπορρίπτοντας τάς βλασφήμους - αἱρετικάς δυτικάς εἰκονίσεις τῆς ὑπερουσίου, ἀπερινοήτου καί ἀπεριγράπτου Τριαδικῆς καί Μοναδικῆς ΘΕΟΤΗΤΟΣ. Ὅταν ὅμως ἐμελετήσαμεν τό θέμα ὑπό τό φῶς τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως καί Θεολογίας, τότε ἐταπεινώθημεν κατηλέγξαμεν ἑαυτούς διά τήν ἀμάθειάν μας καί ἐνεκολπώθημεν τό ὀρθόδοξον Δόγμα - Διδασκαλίαν. Σεῖς ὅμως τί κάνετε;...

Προσοχή! εἰς τό σημεῖον αὐτό σημειοῦμεν ὅτι ὁ ἐκ Γαλλίας Ἱερομόναχος Κασσιανός κατ' ἀρχάς μᾶς ἐβοήθησεν νά γνωρίσωμεν τήν ἀλήθειαν, πλήν ὅμως ποτέ μέχρι σήμερον δέν ἐπιστεύσαμεν ὅτι, τόσον ὁ ἴδιος ὅσον καί ὁ τότε κ. Χαράλαμπος Τσακίρογλου, εὑρισκόμενος ἀκόμη εἰς τήν Γαλλίαν καί

ἐλέγχων ἐκεῖθεν τά ἐν Ἑλλάδι, ἐκινήθησαν ἐλεύθερα καί ἐκ θείου ζήλου πρός τήν ἀλήθειαν, ἀλλ᾿ ἀντιθέτως φρονοῦμεν ὅτι εἶχον συλλάβει τό σχέδιον τῆς «νεοεικονομαχίας» διά νά ἐξουδετερώσουν ἀνεπιθύμητα πρόσωπα καί περάσουν τήν συγχωρητικήν εὐχήν ὡς «χειροθεσίαν», διακόπτοντες οὕτω ὄχι ἁπλῶς τήν γνησίαν καί ἀδιάκοπον Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἀλλά μέσω αὐτῆς καί τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης (ἰδιαιτέρως ἡμεῖς ὁ θεολόγος Ἐλευθέριος Γκουτζίδης), διότι ὀρθῶς κατελέγχετε τόν ἄδικον καί πεπλανημένον χαρακτηρισμόν, τόν ὁποῖον τό 1992 ἀπέδωκα εἰς τόν Πανοσιολ/τον π. Ἀμφιλόχιον. Οὗτος, ὅταν ὀλίγον μετά ἤ παραλλήλως πρός τόν Ἱερομ. Κασσιανόν Μπράουν καί μετά τάς πανταχόθεν σκληράς προκλήσεις, ἔγραψεν τήν σχετικήν μέ τάς ἐπιμάχους εἰκονικάς παραστάσεις ἐμπιστευτικήν ἐπιστολήν πρός τούς Ἐπισκόπους τῆς Ἐκκλησίας, εἶχεν μελετήσει καί ἐγνώριζεν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τό θέμα τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν, λοιπόν, διότι μέ τήν ἀναφοράν σας καί εἰς τό συγκεκριμένον δημοσίευμά μας, μᾶς δίδετε τήν εὐκαιρίαν νά ἀνακαλέσωμεν καί δημοσίως τήν ἐσφαλμένην θέσιν μας - χαρακτηρισμόν κατά τοῦ Πανοσιολογιωτάτου π. Ἀμφιλοχίου. Ὅπως ἀκριβῶς παραπέμπετε, εἰς τό 3ον τεῦχος μας ὑπό τόν τίτλον: «ΣΥΝΤΡΙΒΗΤΩΣΑΝ ΩΣ ΣΚΕΥΗ ΚΕΡΑΜΕΩΣ», Αὔγουστος 1992 σελ. 3, ἡμεῖς ὁ Ἐλευθέριος Γκουτζίδης ἐγράψαμεν: *«Οἱ χρησιμοποιήσαντες τάς βαρείας συκοφαντικάς ἐκφράσεις κατά Γνησίων Ὀρθόδοξων καί ἁγίων Κληρικῶν, ὡς «εἰκονομάχοι» ἤ «εἰκονοκλάσται», εἶχον ἤ καί ἔχουν στόχον, μέ πρόφασιν τό φαινόμενον τοῦτο, νά προκαλέσουν ζημίαν εἰς τήν Ἐκκλησίαν, νά κάμουν «κάθαρσιν», νά διχάσουν καί νά προκαλέσουν σχίσμα πρός χαράν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία λοιπόν ἀντιμετώπισεν... καί ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κατεχρῶντο τήν ἔριδα καί ἐπεδίωκον σχίσμα, ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς Ὀρθοδοξίας... Ὁμοίως καί ὁ π. Ἀμφιλόχιος ἐπ᾿ οὐδενί δύναται νά χαρακτηρισθῇ ὡς «εἰκονομάχος» ἤ «αἱρετικός» διότι καί ὁ ζηλωτής καί ἀκραιφνής ἀγωνιστής π. Ἀμφιλόχιος, ἐκίνησεν τό πεπλανημένον του φρόνημα ἐπί τῆς εἰκόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι ὁ Πατήρ δέν εἰκονίζεται, διότι οὐδείς Αὐτόν πώποτε ἑώρακεν...».*

Ἐν προκειμένω, ἐν εἰλικρινεῖ ταπεινώσει, καί αὖθις ἀνακαλοῦμεν τόν ὅλως ἀτυχῆ χαρακτηρισμόν κατά τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Πατρός Ἀμφιλοχίου, ζητοῦμεν συγγνώμην καί ὁμολογοῦμεν ὅτι «ΠΕΠΛΑΝΗΜΕΝΟΝ ΦΡΟΝΗΜΑ» εἴχομεν τότε ἡμεῖς ὁ θεολόγος Ἐλευθέριος καί ὄχι ὁ Ἱερομόναχος π. Ἀμφιλόχιος. Παραλλήλως τό γεγονός αὐτό μᾶς ἀναγκάζει νά εἴμεθα ἐπιεικεῖς πρός τούς καί σήμερον πλανωμένους καί ἔχοντας ἐν χρήσει τάς συγκεκριμένας δυτικάς εἰκονικάς παραστάσεις ἤ καί χαρακτηρίζοντας τούς ὀρθοδόξους ὡς δῆθεν «νεοεικονομάχους»!... Τοῦτο ἀσφαλῶς δέν ἰσχύει διά ὅλους ἐκείνους τούς διεστραμμένους, οἱ ὁποῖοι ἐν ἐπιγνώσει τῆς ἀληθείας,

συκοφαντοῦν, φανατίζουν καί πλανοῦν τούς Χριστιανούς μέ τάς Σατανικάς μεθοδείας καί ἐπιμονήν δῆθεν περί «νεοεικονομαχίας», στεροῦντες οὕτω τάς σχισματοαιρέσεις των καί λυσσαλέως ΠΟΛΕΜΟΥΝΤΕΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Διά τήν Ἀγάπην καί Ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο, παρακαλοῦμεν ἔλθετε εἰς ἐπίγνωσιν, ταπεινωθῆτε καί παύσατε τάς φρικτάς σας αἱρέσεις καί τήν ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΙΑΝ...

Περί τῆς «Συνοδικῆς ἐγκυκλίου» ἀπό 23.1.1992

Πράγματι τήν 23ην Ἰανουαρίου 1992, μέ ἀφορμήν τό σάλον περί «νεοεικονομαχίας», ἐξεδόθη κατά τόν πλέον δικτατορικόν - βάρβαρον τρόπον ἡ περιβόητος Α΄ Ἐγκύκλιος! Τό σχέδιον αὐτῆς ἡτοιμάσθη καί μέ τήν ἡμετέραν συμμετοχήν, καί ὑποβληθέν εἰς τήν Ἱ. Σ. ἔμελλεν νά ἐξετασθῆ τήν 23ην Ἰανουαρίου ὑπό τῶν 8 Συνοδικῶν Ἀρχιερέων καί τῶν θεολόγων, οἱ ὁποῖοι τό συνέταξαν. Δυστυχῶς, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς συνεδριάσεως, ὁ τότε Ἀττικῆς Ματθαῖος, ὡς κυριολεκτικῶς δαιμονισμένος, ἤρχισεν νά ἐκδιώκη τούς θεολόγους ἐκ τοῦ δευτέρου ὀρόφου καί ἀπήτησεν νά ἐγκλεισθοῦν εἰς τό ἐν τῷ Α΄ ὀρόφῳ Γραφεῖον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου! Ὅλον τοῦτο ἐγένετο διότι εἶχεν ἑτοιμάσει μετά τοῦ τότε Πειραιῶς Νικολάου καί τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου, ἰδικόν των αἱρετικόν σχέδιον, τό ὁποῖον ἤθελεν νά τό περάση ὡς Συνοδικήν Ἐγκύκλιον! Πρός τρομοκρατίαν μας ὁ πράγματι βάρβαρος τρομοκράτης Ματθαῖος Μακρῆς, ἐπενόησεν (ὁ ἴδιος ἤ ὁ διάκονός του;) νά καλέση καί τήν Ἀστυνομίαν διά νά ἐπιληφθῆ ἡμῶν ὡς δῆθεν ταραξιῶν!!!

Ἀφοῦ εἰς τήν κυριολεξίαν ἠσέλγησαν ἐπί τοῦ ὑποβληθέντος σχεδίου, ἀργά τό ἑσπέρας τῆς 23ης Ἰανουαρίου 1992, μέ σωρείαν προσθηκῶν καί «διορθώσεων», ὑπεγράφη τό ὑποβληθέν σχέδιον, ὡς «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ»! Τότε καί ἐνῶ ἤδη ἀπεχώρουν οἱ δράσται «ἠλευθερώθημεν» καί ἐξήλθομεν, ὁπότε ἐδόθη καί εἰς ἡμᾶς τό σχέδιον ὡς Ἐγκύκλιος! Ὅταν τό εἴδομεν, μέ ἀηδίαν ἀλλά καί ἱεράν ἀγανάκτησιν, διά τάς ἀπό θεολογικῆς ἀπόψεως σκοπίμους ἀσελγεῖς παρεμβάσεις των, ἀπερρίψαμεν τήν «Ἐγκύκλιον» δηλοῦντες ὅτι «ἡμεῖς ὡς ὀρθόδοξοι θεολόγοι δέν τήν δεχόμεθα»! Χαρακτηριστική ὑπῆρξεν ἡ ἀγανάκτησις τοῦ π. Εὐσταθίου Τουρλῆ, ὁ ὁποῖος ἐνώπιον τοῦ Μακαριωτάτου καί τοῦ Σεβ. Κιτίου, ἐδήλωσεν ὅτι διά τήν ὅλην βάρβαρον συμπεριφοράν καί τό ἀποτέλεσμα θά προσφύγη εἰς τήν Δικαιοσύνην. Θορυβηθείς ὁ Μακαριώτατος, μᾶς ἐξελιπάρει, μετά τοῦ τότε Κιτίου Ἐπιφανίου, ὁ ὁποῖος τόν συνώδευεν, νά εἰρηνεύσωμεν, διότι ὡς ἐδήλουν ἀμφότεροι, *«ὅ,τι ἔγινε δέν εἶναι σωστόν, ἀλλά δυστυχῶς ὑπεχωρήσαμεν διά νά ἀποφευχθῆ τό Σχίσμα!...».* Δυστυχῶς δέν δυνάμεθα ἀλλά καί δέν ἐνδείκνυται νά ἐπεκταθῶμεν, ἀλλά μόνον νά σημειώσωμεν πώς τό γεγονός ὅτι δέν ἔγινε αὐτό, τό ὁποῖον ἐπεδίωκον, δηλαδή κοινῶς δέν ***«πιαστήκαμε στά χέρια»***, καί πρό πάντων δέν ἔγινεν τό Σχίσμα, ἐστοίχισεν πάρα πολύ εἰς τόν Ματθαῖον Μακρῆν καί τά ὄργανά του! Αὐτός ἦτο ὁ πραγματικός λόγος,

ὁ ὁποῖος μᾶς ἠνάγκασεν νά δεχθῶμεν ἄχρι καιροῦ τήν λεγομένην Α΄ Ἐγκύκλιον, **δηλαδή νά ἀποφευχθῇ τό σχίσμα, τό ὁποῖον ἐν τέλει δέν ἀπεφεύχθη.**

Ὡς γνωστόν τό ἑπόμενον ἔτος (26.2.1993), κατά πολύ χειρότερον τρόπον ἐπενόησαν καί συνέταξαν τήν λεγομένην **«Β΄ Ἐγκύκλιόν»** των, ἡ ὁποία ἦτο τό προηγούμενον σχέδιον τῶν Ματθαίου, Νικολάου καί Εὐθυμίου. Ἡ διαδικασία διά τήν ὑπογραφήν της ἦτο ἐξ ἴσου βάρβαρος, οἱ δέ διαφωνήσαντες Ἀρχιερεῖς ἐξῆλθον καταβεβλημένοι καί ἀπογοητευμένοι καί μόνον ἔλεγον ὅτι **ναί, μέν ὑπέγραψαν, ἀλλ᾽ αὐτό τό ὁποῖον ὑπέγραψαν εἶναι ἁπλῶς ἕνα σχέδιον πρός μελέτην... Αὐτό ἀκριβῶς τό δῆθεν σχέδιον, εἰς μηδέν χρόνον, ὁ τότε Ἀττικῆς Ματθαῖος μέ τούς συνεργάτας του τό ἐξέδωκεν ὡς «Β΄ Συνοδικήν Ἐγκύκλιον»! Ὡς προκλητικώτατα αἱρετικόν κείμενον ποτέ δέν ἐθεωρήθη ὡς Ἐγκύκλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀφοῦ καί ἐκ τοῦ κειμένου, τό ὁποῖον ὑπεγράφη ὡς «σχέδιον», ὁ Μακαριώτατος καί δύο τρεῖς ἄλλοι Ἀρχιερεῖς ἦραν τάς ὑπογραφάς των.**

Εἰς αὐτό τό καθαρῶς Ἀντορθόδοξον καί καθαρά Ἀντίχριστον καί ἀντιεκκλησιαστικόν ἔργον συμμετείχατε, κ. Χρυσόστομε, διά τοῦ αἱρετικοῦ πονήματός σας: «Η ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΝ», ἀλλά καί συνεχίζετε καί μέ τήν δημοσίευσιν αὐτῆς τῆς «Ἀνοικτῆς Ἐπιστολῆς» τοῦ κ. Λάμπρου Κτενᾶ!... Ἐξαιρετικῶς ὅμως τάς πάσης φύσεως διαστροφάς, παραχαράξεις, παρερμηνείας καί ἐν γένει αἱρετικάς δοξασίας σας, περιέλαβον οἱ πέντε εἰς τό καθαρῶς ΣΑΤΑΝΙΚΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ των, τό ὁποῖον ἐχαρακτήρισαν ὡς «Γ΄ Ἐγκύκλιον» (Α.Π. 35/19.2.1997), καί ἡ ὁποία περιέλαβεν ὁλόκληρον τήν ὡς ἄνω διαστροφικήν μελέτη σας, κ. Χρυσόστομε. Αὕτη ΚΑΤΗΛΕΓΧΘΗ μέ τήν γνωμάτευσιν τοῦ θεολόγου Ἐλευθ. Γκουτζίδη ὑπό τόν τίτλον: «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ πρώην Μητροπολιτῶν ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ...» Ἀθῆναι, Μάιος 1999.

Ὅσων μέχρις ἐδῶ ἐπελήφθημεν καί ὅσα, διά τό πλῆθος ἀφ᾽ ἑνός καί τῆς ἥσσονος σημασίας ἀφ᾽ ἑτέρου, ἀφήκαμεν ἄθικτα, εἶναι, καθ᾽ ἡμᾶς ὅλα δευτερεύοντα, **ἀφήκαμεν δέ τά ΣΠΟΥΔΑΙΑ καί ΠΡΩΤΕΥΟΝΤΑ, νά μᾶς ἀπασχολήσουν εἰς τό Β΄ ΜΕΡΟΣ αὐτῆς τῆς Ἀπαντήσεως, τό ὁποῖον ἀμέσως ἀκολουθεῖ.**

Β΄ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΣ ΜΑΣ

Εἴπομεν, καί ὡμολογήσαμεν ἐν ταπεινώσει, ὅτι εἰς τό θέμα αὐτό τῶν Κακοδόξων - Δυτικῶν Εἰκόνων, τῶν ὁποίων ἀπό αἰώνων ἀθορύβως ἐμεθοδεύθη ἡ εἴσοδος εἰς τήν λατρευτικήν ζωήν τῶν ἁπλῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, εἴμεθα κοινῶς «ἀδιάβαστοι» καί ὡς ἐκ τούτου εἴχομεν ἀνεπίτρεπτον ἄγνοιαν! Ὅταν ὅμως ἐμελετήσαμεν τό θέμα δέν ἐπεμείνομεν εἰς τήν προτέραν κακόδοξον θέσιν οὐδ᾽ ἐπί λεπτόν, ἀλλά ἀμέσως ἀπεπτύσαμεν τήν ἐν ἀγνοίᾳ μας πλάνην - κακοδοξίαν καί ἐν ταπεινώσει ἀπεδέχθημεν τήν Ἀλήθειαν καί ἔκτοτε ὁμολογοῦμεν καί κηρύσσομεν Αὐτήν.

Σκοπός διά τόν όποῖον ἐπαναληπτικῶς γράφομεν ταῦτα, εἶναι ὅπως καί σείς, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο, θελήσετε νά ἴδητε τήν πλάνην σας, ἤ τήν ἐν ἐπιγνώσει σκόπιμον καί συνεχῆ καλλιέργειαν τῶν σκανδάλων μέσω διαστροφῶν κ.λπ., μέ ἄμεσον σατανικόν σκοπόν νά πλανήσετε τούς ἀδυνάτους ἐκ τῶν ὀρθοδόξων καί οὐσία νά πλήξετε τήν Μητέρα Ἐκκλησίαν, διότι αὐτήν λογχεύετε πάλιν μέ τά περί «νεοεικονομαχίας» καί περί δῆθεν «χειροθεσίας» καί ἀποκηρύξεως - καταδίκης αὐτῆς!... Μήν εἴπητε ὅτι τό τελευταῖον τό ἔκαμαν οἱ Νικολαΐται, διότι τό ἴδιο εἶσθε καί κατ᾽ ἀκρίβειαν αὐτοί ἀποτελοῦν τήν πολύ χείρονα συνέχειαν ὑμῶν.

«Γενεά πονηρά καί μοιχαλίς»

Δέν ἐπιθυμῶ νά χαρακτηρίσω τήν συμπεριφορά σας, ἀλλ᾽ ὅσον ἔχει αὐτη σχέσιν καί θίγει τήν Ἐκκλησίαν θά ἐπικαλεσθῶ τούς λόγους τοῦ Κυρίου πρός τούς τότε ὁμοίους σας Γραμματεῖς, Φαρισαίους καί Σαδδουκαίους, τούς ὁποίους μιμεῖσθε, καί τούς ὁποίους ἰδού πῶς χαρακτηρίζει ὁ Κύριος: *«Τότε ἀπεκρίθησαν τινές τῶν γραμματέων καί Φαρισαίων, λέγοντες διδάσκαλε, θέλομεν ἀπό σοῦ σημεῖον ἰδεῖν, ὁ δέ ἀποκριθείς εἶπεν αὐτοῖς γενεά πονηρά καί μοιχαλίς σημεῖον ἐπιζητεῖ, καί σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μή τό σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου, ὥσπερ γάρ ἦν Ἰωνᾶς ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρας καί τρεῖς νύκτας, οὕτως ἔσται ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρας καί τρεῖς νύκτας»* *(Ματθ. 12:38-40).*

«Γενεάν πονηράν καί μοιχαλίδα» χαρακτηρίζει ὁ Κύριος τούς Γραμματεῖς καί Φαρισαίους ἀλλά καί τούς Σαδδουκαίους! Διατί; Διότι ὅλοι αὐτοί εἶχον προδώσει τήν πίστιν των καί ἐκοινώνουν μέ τά πονηρά πνεύματα καί ἐξεπόρνευον τήν Μεσσιανικήν Ἀλήθειαν, τούς Προφήτας, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον! Διά τοῦτο ἐνῶ ζητοῦν ἀπό τόν Κύριον νά ἐπιτελέση κάποιο θαῦμα διά νά πιστέψουν ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, ὁ Κύριος ὄχι μόνον ἀρνεῖται, ἀλλά καί τούς χαρακτηρίζει ὡς ***«γενεάν πονηράν καί μοιχαλίδα»!*** **Μήπως, ἀγαπητοί, οἱ χαρακτηρισμοί «πονηρά γενεά καί μοιχαλίς» ταιριάζουν καί σέ πάρα πολλούς ἐξ ὑμῶν καί ἐν προκειμένῳ εἰς κάθε σχισματικήν ὁμάδα παλαιοημερολογιτῶν, ἡ ὁποία «ἐκπορνεύει»** (= διαπράττει πνευματικήν μοιχείαν) **τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν καί ὑποκρίνεται καί ἀντιποιεῖται, ὅπως ἐκεῖνοι οἱ Γραμματεῖς καί Φαρισαῖοι, τούς «Ὀρθοδόξους» καί «ἁγίους», ἐνῶ τίποτε δέν σέβεται ἐκ τῆς θείας ἀληθείας καί συγκεκριμένως ἐκ τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Παραδόσεως καί πιό συγκεκριμένως τίποτε ἐκ τῆς Ὁμολογίας Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας;**

Ἐν προκειμένῳ σεῖς, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο, τί ἀφήκατε καθαρόν καί δέν τό ἐμολύνατε ἐκ τῆς Ἁγίας Ζ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Η ΟΠΟΙΑ ΑΠΑΞ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΔΟΓΜΑΤΙΣΕΝ ΚΑΙ ΩΡΙΣΕΝ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΚΟΝΙΖΕΤΑΙ Η ΥΠΕΡΟΥΣΙΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ, ΑΛΛΑ ΜΟΝΟΝ Ο ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΑΣ ΚΥΡΙΟΣ. Ἀλλά καί ἐξ αὐτῆς τῆς Ὁμολογίας καί τῆς

Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τί δέν ἐμολύνατε ὡς νέα *«πονηρά καί μοιχαλίς γενεά»;* Δέν θά προχωρήσωμεν περισσότερον, ἀλλά εἶναι ἐπιβεβλημένον σεῖς οἱ ἴδιοι νά ἐξετάσετε τήν συμπεριφοράν σας καί τά κείμενά σας καί νά εἴπητε εἰς τούς ἑαυτούς σας κατά πόσον οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου *«γενεά πονηρά καί μοιχαλίς»* ἀφορᾶ καί εἰς ὑμᾶς!... Ἡμεῖς ἁπλῶς ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι, ἐν ταῖς ἐσχάταις ταύταις ἡμέραις, ΔΕΝ ΥΠΗΡΞΕΝ ΚΑΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Νεοεικονομαχία. Μορφή εἰκονομαχίας, ἄν ἔτσι μπορεῖ νά χαρακτηρισθῆ ἡ ὑφ᾽ ὑμῶν παραχάραξις καί κατάργησις τοῦ Τριαδολογικοῦ Δόγματος, ἀλλά καί ἑτέρων, ἀποτελεῖ τό γεγονός ὅτι ἐπί δύο δεκαετίας ἀνιέρως ἀλλά καί ἱεροσύλως προπαγανδίζετε καί ὑπερμαχεῖτε δυτικῶν αἱρετικῶν εἰκόνων καί «θεολογιῶν» καί μολύνετε τήν Ὀρθοδοξίαν μέ τά πονηρά ἔργα τῆς Δύσεως! Διαπράττετε εἰς τό θέμα τοῦ Τριαδολογικοῦ Δόγματος πνευματικήν μοιχείαν τῇ συνεργείᾳ τοῦ Πονηροῦ, ἐνῶ βλασφημεῖτε καί καθυβρίζετε τό Χριστολογικόν μήνυμα τῆς Π.Δ. καί ὡς Προφητείαν καί ὡς ἔκβασιν ἐν τῇ ΚΑΙΝΗ!... Καί ταῦτα πάντα πρός τί; Διά νά προσβάλετε καί μολύνετε καί τήν Ὁμολογίαν Ἐκκλησιολογίαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν! Ἄς ἴδωμεν τά θέματα εἰδικώτερον:

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ - ΔΟΓΜΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΓ. ΕΙΚΟΝΩΝ
Ὑπό τό φῶς τῆς Ἁγίας Ζ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Α´ Εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν ποτέ δέν ἐθεσπίσθη εἰκών τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλά μόνο τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Σωτῆρος Χριστοῦ! Αὐτή εἶναι ἡ Μοναδική Εἰκών τοῦ ἀποκαλυφθέντος Θεοῦ. Αὐτό διδάσκει καί ὁρίζει ἡ Ἁγία Ζ´ Οἰκουμενική Σύνοδος! Ἐάν δέ εἰς τάς κατεχομένας ὑπό τῶν Λατίνων ὀρθοδόξους περιοχάς, πρό αἰώνων εἰσεχώρησαν τοιαῦται αἱρετικαί εἰκονικαί παραστάσεις (ἀκόμη καί εἰς τό Ἅγιον Ὄρος), αὐτό δέν σημαίνει ὅτι αὗται ἐγένοντο δεκταί ὑπό τῆς Ἐκκλησίας καί ἐθεσπίσθησαν ὡς Ὀρθόδοξοι εἰκόνες. Τό ὅτι δέ ἀκόμη καί ἅγιοι ἠνέχθησαν ἤ ἐν ἀγνοίᾳ ἐσιώπησαν, ἤ εἶχον καί ἐν χρήσει τοιαύτας εἰκόνας, ἐπίσης καί αὐτό, δέν σημαίνει ἀποδοχήν αὐτῶν ἤ ὅτι, ἕνεκα τούτου, κατέστησαν ὀρθόδοξοι αἱ Δυτικαί εἰκόνες. Οὐδείς Ἅγιος δύναται νά τεθῆ πάνω ἀπό τήν Δογματικήν ἀλήθειαν καί ἐν προκειμένῳ πάνω ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ´ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, εἰς τά Πρακτικά τῆς ὁποίας διαβάζομεν ποίας εἰκόνας ἐθέσπισεν καί κρατεῖ ἡ Ἐκκλησία:

«Σύν τούτοις δέ καί τάς ἁγίας καί σεπτάς εἰκόνας προσκυνοῦντες περιπτυσσόμεθα, τουτέστι τοῦ δι᾽ ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, κυρίου δέ ἡμῶν καί σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί μορφήν δούλου λαβόντος, οὗ ἡ εἰκών καί τό ἐκτύπωμα οὐ τῆς θεότητος τῆς ἀδιασπάστως ἑνωθείσης τῇ ἀχράντῳ αὐτοῦ σαρκί φέρει τόν χαρακτῆρα· ἀόρατος γάρ καί ἀπερίγραπτος ἡ θεία φύσις, καί ἀσχημάτιστος· Θεόν γάρ οὐδείς ἑώρακε πώποτε· αὐτός ὁ μονογενής ἐξηγήσατο· ἀλλά τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ χρωματουργοῦντες τήν εἰκόνα προσκυνοῦμεν. Ἐφάνη γάρ Θεός ὤν καί ἀόρατος ἐπί τῆς γῆς, καί ὡράθη

τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφείς, καί ἐκοπίασε, καί ἐπείνησε, καί ἐδίψησε, νόμῳ τῆς ἡμετέρας, ἥν ἠμπέσχετο, φύσεως· Προσκυνοῦμεν Χριστοῦ τήν εἰκόνα, τουτέστι τοῦ ὁραθέντος τοῖς ἀνθρώποις προσώπου, οὐ κεχωρισμένου τῆς ἀοράτου αὐτοῦ θεότητος. Ἄπαγε· ἀλλ' ἡνωμένου ταύτῃ ἐξ ἄκρας συλλήψεως» (Πρακτικά Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου Τόμος Γ΄ σελ. 266-766).

Σαφέστατα, ρητῶς καί κατηγορηματικῶς κηρύσσεται ὡς εἰκών τοῦ Θεοῦ ἡ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος ΧΡΙΣΤΟΥ, ἐνῶ διευκρινίζεται ὅτι ἡ Θεία φύσις τοῦ Θεοῦ Λόγου, προσλαβοῦσα ὁλόκληρον τήν ἀνθρωπίνην, παραμένει ἀόρατος καί ἀνεικόνιστος, ὅμως εἰκονίζοντες καί προσκυνοῦντες τόν Χριστόν δέν χωρίζομεν αὐτήν ἀπό τήν ἀόρατον Θείαν φύσιν, ἀλλά ἀπονέμομεν μίαν προσκύνησιν εἰς τήν ΜΙΑΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΑΝΤΟΣ ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ, ἡ ὁποία ἔμεινεν ἀδιασπάστως ἡνωμένη καί ἐν τῷ κόσμῳ καί ἐν τῷ Ἅδη καί ἐν τῇ Δόξῃ τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ἐν τῇ Β΄ ἐλεύσει πάλιν οὕτως ἐλεύσεται.

Καί πάλιν, εἰς τόν Ὅρον τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁρίζεται:

«...ἁπάσας τάς ἐκκλησιαστικάς ἐγγράφως ἤ ἀγράφως τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις ἀκαινοτομήτως φυλάττομεν, ὧν μία ἐστί καί ἡ τῆς εἰκονικῆς ἀναζωγραφήσεως ἐκτύπωσις, ὡς τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος συνάδουσα, πρός πίστωσιν τῆς ἀληθινῆς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνανθρωπήσεως, καί εἰς ὁμοίαν λυσιτέλειαν ἡμῖν χρησιμεύουσα... ὁρίζομεν σύν ἀκριβείᾳ πάσῃ καί ἐμμελείᾳ παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ Σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τάς σεπτάς καί ἁγίας εἰκόνας, τάς ἐκ χρωμάτων καί ψηφῖδος καί ἑτέρας ὕλης ἐπιτηδείως ἐχούσης ἐν ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις, ἐν ἱεροῖς σκεύεσι καί ἐσθῆσι, τοίχοις τε καί σανίσιν, οἴκοις τε καί ὁδοῖς, τῆς τε τοῦ κυρίου καί Θεοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνος, καί τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, τιμίων τε Ἀγγέλων, καί πάντων Ἁγίων καί Ὁσίων ἀνδρῶν» (Αὐτόθι σελ. 374-874).

Καί παρακάτω εἰς τόν ἴδιον ὅρον:

«...Τούς οὖν τολμῶντας ἑτέρως φρονεῖν ἤ διδάσκειν, ἤ κατά τούς ἐναγεῖς αἱρετικούς τάς ἐκκλησιαστικάς παραδόσεις ἀθετεῖν, καί καινοτομίαν τινά ἐπινοεῖν, ἤ ἀποβάλλεσθαί τι ἐκ τῶν ἀνατεθειμένων τῇ Ἐκκλησίᾳ, Εὐαγγέλιον, ἤ τύπον τοῦ Σταυροῦ, ἤ εἰκονικήν ἀναζωγράφησιν, ἤ ἅγιον λείψανον μάρτυρος ἤ ἐπινοεῖν σκολιῶς καί πανούργως, πρός τό ἀνατρέψαι ἔν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἔτιγε μέν ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις ἤ τοῖς εὐαγέσι μοναστηρίοις, ἐπισκόπους μέν ὄντας ἤ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δέ ἤ λαϊκούς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι» (Αὐτόθι σελ. 374/874).

Ἰδού ποίας εἰκόνας καί διατί τάς ἐθέσπισεν ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος. Τά ἀνωτέρω, ἐκ τοῦ ὅρου Αὐτῆς ληφθέντα, εἶναι τόσον σαφῆ ὥστε καί ἀγράμματοι καί νήπια νά δύνανται νά κατανοήσουν καί ἐγκολπωθοῦν τήν ἀλήθειαν - ὀρθοδοξίαν. Ποῖοι εἶσθε σεῖς, ἤ ποῖοι ἐπίσκοποι καί σύνοδοι, ἤ ποία «παράδοσις» νοεῖται ὅτι δύναται νά ὑπερβῇ

ἤ κατάλυση τήν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον; Αὐτη δέ ἡ Ἁγία Σύνοδος εἰς τούς ἐκτρεπομένους κληρικούς καί λαϊκούς ἐπάγεται τά ἐπιτίμια τῆς καθαιρέσεως καί τοῦ ἀφορισμοῦ ἀντιστοίχως! Λοιπόν τί δύνασθε εἰπεῖν; Εἰκών τοῦ Θεοῦ εἶναι ΜΙΑ! Εἶναι αὐτή τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου Θεοῦ, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ Ὁποίῳ κατοικεῖ ἅπαν τό πλήρωμα τῆς Θεότητος. (Ἰωάννου Ι 30, ΙΔ΄ 8-11 καί 20,...).

Καί πάλιν, εἰς ἐπιστολήν του ὁ Ἅγιος Ταράσιος πρός τούς Βασιλεῖς Κωνσταντῖνον καί Εἰρήνην, ἀφοῦ ἀναφέρεται εἰς τούς δεινούς - ἀσεβεῖς εἰκονομάχους ἐπάγεται προσδιορίζων ποίας εἰκόνας θεσπίζει ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος:

«...ὥστε κατά πάντα ἀποδέχεσθαι τάς σεπτάς εἰκόνας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθό τέλειος ἄνθρωπος γέγονε, καί ὅσα ἱστορικῶς κατά τήν Εὐαγγελικήν διήγησιν διαγράφονται τῆς τε ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, ἁγίων τε ἀγγέλων ὡς ἄνθρωποι ἐνεφανίσθησαν τοῖς ἀξίοις γενομένοις τῆς αὐτῶν ἐμφανείας καί πάντων τῶν ἁγίων καί τούς ἀγωνιστικούς αὐτῶν ἄθλους...» (Αὐτόθι σελ. 380/888).

Καί πάλιν ὁ Ἅγιος Ταράσιος εἰς τήν ἰδίαν του Ἐπιστολήν ἐπαναλαμβάνει ὅτι ἡ εἰκόνισις τοῦ Θεανθρώπου εἶναι εὐάρεστος εἰς τόν Θεόν, ἐνῶ θεωρεῖται πνευματικῶς ἄρρωστος, ὅστις φρονεῖ διαφορετικά, διό καί ἀναθεματίζεται:

«...τούτων οὕτως ἀποδειχθέντων, ὁμολογουμένως καί ἀναμφισβητήτως ἀποδεκτόν καί θεάρεστον εἶναι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἰκονικάς ἀνατυπώσεις τῆς τε οἰκονομίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί τῆς ἀχράντου Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, τῆς τε τιμίων Ἀγγέλων, καί πάντων τῶν Ἁγίων, προσκυνεῖν καί ἀσπάζεσθαι καί εἴ τις μή οὕτως ἔχοι, ἀλλ᾽ ἀμφισβητοίη καί νοσοῖ περί τήν τῶν σεπτῶν εἰκόνων προσκύνησιν, τοῦτον ἀναθεματίζει ἡ ἁγία καί οἰκουμενική ἡμῶν σύνοδος, ὀχυρωθεῖσα τῇ τοῦ θείου πνεύματος ἐνεργείᾳ καί ταῖς πατρικαῖς καί ἐκκλησιαστικαῖς παραδόσεσι, καί τό ἀνάθεμα οὐδέν ἕτερόν ἐστιν, ἤ χωρισμός ἀπό τοῦ Θεοῦ». (Αὐτόθι σελ. 881/381).

* * *

Δέν εἰκονίζεται ὁ Θεός Πατήρ

Τί λέγει ὅμως ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος περί τῆς εἰκονίσεως τοῦ Θεοῦ Πατρός ἤ τῆς Ἁγίας Τριάδος, τήν ὁποίαν σεῖς ΑΣΕΒΩΣ μορφοποιεῖτε καί εἰκονίζετε εἰδωλικῶς, καί δή διαιρετήν καί ἑτερουσίαν!... Διατί ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος δέν ἐθεσμοθέτησεν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Πατρός καί κατ᾽ ἐπέκτασιν εἰκόνα τῆς Ὁμοουσίου ἀλλά καί ὑπερουσίου τρισυποστάτου Μιᾶς Θεότητος; Εἰς τήν πρός τόν εἰκονομάχον Λέοντα Ἐπιστολήν του ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Ρώμης γράφει:

«...ἰδόντες τόν Κύριον, καθώς εἶδον, ἱστορήσαντες ἐζωγράφησαν. Ἰδόντες Ἰάκωβον τόν ἀδελφόν τοῦ κυρίου, καθώς εἶδον, αὐτόν ἱστορήσαντες

ἐζωγράφησαν. Ἰδόντες τόν πρωτομάρτυρα Στέφανον, καθώς εἶδον, αὐτόν ἱστορήσαντες ἐζωγράφησαν καί κατ' ἔπος, ἰδόντες τά πρόσωπα τῶν μαρτύρων τῶν ἐκχυσάντων τό αἷμα ὑπέρ Χριστοῦ, ἐζωγράφησαν, καί θεωρήσαντες λοιπόν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ οἱ ἄνθρωποι, ἀφέντες τάς προσκυνήσεις τοῦ διαβόλου, ταύτας προσεκύνησαν οὐ λατρευτικῶς, ἀλλά σχετικῶς, ποῖόν σοι φαίνεται, βασιλεῦ, δίκαιον, ταύτας τάς εἰκόνας προσκυνεῖσθαι, ἤ τάς τῆς πλάνης τοῦ διαβόλου;...». (Αὐτόθι 713/211).

Εἰς τήν ἰδίαν ἐπιστολήν του ἀντιμετωπίζει τούς κατηγόρους, οἱ ὁποῖοι ἔλεγον εἴδωλα τάς εἰκόνας καί ὅτι εἰκονίζομεν τήν ἀόρατον θείαν φύσιν.

«...Διά τί τόν Πατέρα τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐχ ἱστοροῦμεν καί ζωγραφοῦμεν; Ἐπειδή οὐχ οἴδαμεν τίς ἐστιν, καί Θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι, καί εἰ ἐθεασάμεθα καί ἐγνωρίσαμεν, καθώς τόν υἱόν αὐτοῦ, κἀκεῖνον ἄν εἴχομεν ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι, καί ἵνα κἀκείνου τόν χαρακτῆρα εἴδωλον ἀποκαλῇς. Μαρτυρόμεθά σοι ὡς ἀδελφοί ἐν Χριστῷ, εἴσελθε πάλιν εἰς τήν ἀλήθειαν, ὅθεν ἐξῆλθες, ἀπόρριψον τήν ὑψηλοφροσύνην, καί τό πεῖσμα σου κατάργησον, καί γράψον παντί καί πανταχοῦ, καί ἀνάστησον οὕς ἐσκανδάλισας καί ἀπετύφλωσας» (Αὐτόθι σελ. 211/718).

Καί πάλιν ἐν τῇ Ε' Πράξει τῆς ἰδίας Ἁγίας Συνόδου, ρητῶς κηρύσσεται ὅτι ἡ θεία φύσις δέν περιγράφεται καί δέν ζωγραφίζεται, ἀλλά μόνον ἡ ἀνθρωπότης τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου.

«...τοῦ δέ Θεοῦ εἰκόνας ποιοῦμεν, λέγω δή τοῦ Κυρίου καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καθώς ὤφθη ἐπί τῆς γῆς, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη, τοῦτον γράφοντες, καί οὐχ ὡς νοεῖται φύσει Θεός, ποία γάρ ὁμοίωσις, ἤ ποῖον σχῆμα τοῦ ἀσωμάτου καί ἀσχηματίστου λόγου τοῦ Πατρός; Πνεῦμα γάρ ὁ Θεός, ὡς γέγραπται, τουτέστιν ἡ τῆς ἁγίας καί ὁμοουσίου τριάδος φύσις, ἀλλ' ἐπεί εὐδοκία τοῦ Θεοῦ καί υἱός καί πατρός κατελθών ὁ μονογενής αὐτοῦ καί Θεός Λόγος ἐξ οὐρανῶν, ἐσαρκώθη διά τήν ἡμῶν σωτηρίαν ἐκ Πνεύματος ἁγίου καί τῆς ἀχράντου παρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας, τήν ἀνθρωπότητα αὐτοῦ γράφομεν, οὐχί τήν ἀσώματον Θεότητα» (Αὐτόθι σελ. 814/314).

Πῶς σᾶς χαρακτηρίζει ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος

Ἐκεῖνοι οἱ παλαιοί εἰκονομάχοι ἐβλασφήμουν τόν Ἐνανθρωπήσαντα Κύριον, τόν Χριστόν, δι' αὐτοῦ δέ τήν Ἐκκλησίαν Του. Τά ἴδια ὅμως ποιεῖτε καί σεῖς, δηλαδή ἀρχίζετε τάς βλασφημίας σας κατά τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (ἤτοι, Ἀποστολική Διαδοχή καί Ὁμολογία - Ἐκκλησιολογία) καί ἐπεκτείνετε ταύτας μέ τάς Δυτικῆς προελεύσεως εἰκόνας καί πρωτίστως καταλύετε τό Τριαδολογικόν Δόγμα, γίνεσθε φορεῖς καί κήρυκες τῶν δυτικῶν ὀρθολογιστικῶν αἱρέσεων κ.λπ.! Ναί, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο, συνεχίζετε τό ἔργο ἐκείνων τῶν εἰκονομάχων ἐπί τῷ σκοπῷ νά προσβάλετε τήν Ἐκκλησίαν, ἐνῶ καταλύετε ὁλόκληρα τά Δόγματα τῆς Χριστολογίας, τῆς Τριαδολογίας καί τῆς Εἰκονογραφίας!...

Ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος τό δεύτερον συνελθοῦσα ἐν Νικαίᾳ γράφει πρός τούς Κληρικούς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας περί τῶν Εἰκονομάχων:

«...τοῦτο τό συνέδριον Καϊαφικόν βουλευτήριον γέγονεν. Ἐκεῖνο κατά τοῦ κυρίου κενά ἐμελέτησε, τοῦτο δέ κατά τῆς εἰκόνος Αὐτοῦ ἐφρυάξατο. Τοῦτο τό συνέδριον τήν διά Χριστοῦ γενομένην ἡμῖν ἀπολύτρωσιν ἑαυτοῖς καί ἄλλοις ἐπεγράψατο. Τοῦτο τό συνέδριον βαθεῖαν βουλήν ἐβουλεύσατο, ... ὅτιπερ τήν εὐκοσμίαν τῶν σεπτῶν ναῶν ἐξηφάνισεν. Ἐν τούτῳ τῷ συνεδρίῳ οὐδείς τῶν κατ᾿ εἰκόνα Θεοῦ ἀνθρώπων εὕρηται, ὅτι τήν εἰκόνα τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἁγίων αὐτοῦ ἀτιμάσαντες καί συντρίψαντες, τῷ πυρί παραδεδώκασι. Τοῦτο τό συνέδριον μανία καί ἀπονοία κατά σατανικῶν φωνῶν τήν ἀπόφασιν ἐποιήσατο. Τοῦτο τό συνέδριον τήν προσηγορίαν μόνην ἔχει ἱερατικήν, φαύλην δέ καί ἀνίερον τήν γνῶσιν. Τοῦτο τό συνέδριον ἀκόλαστον ἔχει τό στόμα, τό δέ πνεῦμα αὐτοῦ ψευδόχριστον· ὅτι τήν μέν ἀλήθειαν ὑπεκρίθη, τῷ δέ ψεῦδος ἐπαρρησιάσθη. Τοῦτο τό συνέδριον ἡ Καθολική Ἐκκλησία, ἅτε ζιζάνια τῆς δεσποτικῆς ἅλωνος, λέγομεν δή τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐξελίκμησε, καί τῷ πτύῳ τῆς θείας κρίσεως ἀπεβάλετο. Ἀφήρηται οὖν ἐκ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, καί διηλέγχθη αὐτοῦ τά πλαστουργήματα. Ἡ γάρ ἀληθινή τῆς Ἐκκλησίας καί εὐθυτάτη κρίσις καινουργεῖσθαι ἐν αὐτῇ συγχωρεῖ οὐδέν, εἴτε ἀφαίρεσιν ποιεῖσθαι. Ἡμεῖς τοιγαροῦν πατρῴοις νόμοις ἑπόμενοι, παρά τοῦ ἑνός πνεύματος λαβόντες χάριν, ἀκαινοτομήτως καί ἀμειώτως πάντα τά τῆς Ἐκκλησίας ἐφυλάξαμεν, καθώς αἱ ἅγιαι ἕξ οἰκουμενικαί Σύνοδοι παραδεδώκασι· καί ὅσα εἴασαν τιμᾶσθαι ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀποδεχόμεθα δίχα πάσης ἀμφιβολίας, ἐξ ὧν ἐστιν, ὡς εἴρηται, καί ἡ τῶν εἰκόνων ποίησις καί <u>ταύτας τιμητικῶς προσκυνοῦμεν καί ἀσπαζόμεθα</u>· ταυτόν γάρ ἀμφότερα. Καί ὅστις ταύτης τῆς ὁμολογήσεως ἔχεται, τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐστί γνήσιος υἱός τε καί μέτοχος. Οὐκοῦν πάντα τά σκάνδαλα οἴχεται, πάντα ἠφάνισται. Ἡ ἀλήθεια πολιτεύεται, τό ψεῦδος ἐξώρισται, ὁ σπορεύς τῶν ζιζανίων τελείως ἐξέλιπεν, ὁ δέ σῖτος, ὁ λαός ὁ φιλόχριστος εἰς μίαν ἀποθήκην τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ συγκεκόμισται...» (Αὐτόθι σελ. 882/382).

Εἰς τί διαφέρετε ἐκείνων τῶν εἰκονομάχων - αἱρετικῶν; Μήπως εἶναι μικροτέρα ἡ βλάβη, τήν ὁποίαν σεῖς προεκαλέσατε καί προκαλεῖτε; Διό, καθ᾿ ἡμᾶς, ἅπαντα τά ἀνωτέρω ἰσχύουσιν καί δι᾿ ὑμᾶς!...

Ἐν τῇ ΣΤ΄ δέ πράξει καί ἐν Β΄ Τόμῳ (σελ. 831/331) πάλιν, ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική, λέγει περί ἐκείνων τῶν εἰκονομάχων, οἱ ὁποῖοι ἐπαρουσιάζοντο ὡς ὀρθόδοξοι καί ζηλωταί τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ Χριστοῦ:

«...Οὗτοι γάρ οἱ αἱρετικοί τήν πατρικήν διδασκαλίαν καί τήν Ἐκκλησιαστικήν φωνήν κατά τῶν Πατέρων καί τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ὁπλίζουσιν. Ἀλλ᾿ ἀπό τῶν καρπῶν αὐτῶν, φησίν ὁ Κύριος, ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. Παρεοίκασι γάρ τάφοις κεκονιαμμένοις, οἵ ἔξωθεν μέν φαίνονται τοῖς ἀνθρώποις ὡραῖοι, καθώς καί οὗτοι οἱ χριστιανοκατήγοροι, τοῖς πατρικοῖς δῆθεν

προκαλυπτόμενοι ρήμασιν, ἔσωθεν δέ γέμουσιν ὀστέων καί πάσης ἀκαθαρσίας, νεκρῶν φημι καί ὀδωδότων δογμάτων. Ἡμεῖς δέ τόν αὐτῶν τάφον ἀνακαλύψαντες, εἰς φανέρωσιν ποιησώμαθε τήν πᾶσαν αὐτήν ἀκαθαρσίαν, ὅτι κατά τάς ἰδίας ἐπιθυμίας στρεβλοῦσι τά ὑπό των ἁγίων Πατέρων ἐκδοθέντα εν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησία καί φωναῖς μέν ταῖς αὐταῖς κέχρηνται, ἀλλά πανούργως παραλλάσσοντες τήν αὐτῶν ἔννοιαν· ἅ γάρ κατά τῶν Ἀρειανῶν αὐτοί ἀπεφήναντο, οὗτοι εἰς τήν κατά τῶν σεπτῶν εἰκόνων στηλογραφίαν ἀντηλλάξαντο...» (Αὐτόθι σελ. 831/331).

Σεῖς καί πάλιν εἰς τί διαφέρετε ἐκείνων; Μόνον εἰς τόν βαθμόν τῆς ὑποκρισίας, διότι αἱ «ἀκαθαρσίαι» εἰς τά πονήματά σας εἶναι παράλληλοι πρός ἐκείνας, διά τάς ὁποίας ὁμιλεῖ ἡ Ἁγία Σύνοδος!

Καί πάλιν εἰς τόν Ὅρον Αὐτῆς εἶναι ὡς νά ὁμιλῇ καί δι᾽ ὑμᾶς, διότι λέγει περί τῶν εἰκονομάχων:

«...ἱερεῖς μέν λεγόμενοι, μή ὄντες δέ, περί ὧν ὁ Θεός διά τῆς προφητείας βοᾷ· ποιμένες πολλοί διέφθειραν τόν ἀμπελῶνα μου, ἐμόλυναν τήν μερίδα μου, ἀνιέροις γάρ ἐπακολουθήσαντες ἀνδράσι, ταῖς ἰδίαις φρεσί πειθομένοις, κατηγόρησαν τῆς ἁρμοσθείσης Χριστῷ τῷ Θεῷ ἁγίας αὐτοῦ Ἐκκλησίας, καί ἀνά μέσον ἁγίου καί βεβήλου οὐ διέστειλαν, τήν εἰκόνα τοῦ Κυρίου καί τῶν Ἁγίων αὐτοῦ ὁμοίως τοῖς ξοάνοις τῶν σατανικῶν εἰδώλων ἀνομήσαντες...» (Αὐτόθι σελ. 873/373).

Βεβαίως, σεῖς, καί τόν Χριστόν βλασφημεῖτε μή θεωροῦντες ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΩΣ ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΝΑΙ, ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ, ἀλλά δογματίζοντες τήν Λατινικήν Τριαδολογίαν, μορφοποιεῖτε, διαιρεῖτε καί εἰδωλοποιεῖτε τό Θεῖον διά τῆς εἰκονικῆς παραστάσεως, ἡ ὁποία κάθε ἄλλο παρά εἰκών τῆς Ὑπερουσίου καί Ὁμοουσίου καί Ἀδιαιρέτου ΜΙΑΣ Θεότητος εἶναι.

Καί εἰς τήν πρός τούς γαληνωτάτους βασιλεῖς Κωνσταντῖνον καί Εἰρήνην ὁ Ἅγιος Ταράσιος γράφει:

«...ἐπεί δέ ἀνέστησάν τινες ἄνδρες, μόρφωσιν μέν εὐσεβείας ἔχοντες, ὅτι ἱερωσύνης ἀξίωμα περιβέβληντο, <u>τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι,</u> τῶν Βαβυλωνίων ἱερέων τήν κατηγορίαν ἐπισπασάμενοι, οὕς καί ἡ προφητεία θριαμβεύει λέγουσα· <u>ἐξῆλθεν ἀνομία ἐξ ἱερέων Βαβυλῶνος, μᾶλλον δέ Καϊφαϊκόν συνέδριον συστησάμενοι, γενήτορες γεγόνασι δυσσεβῶν διδαγμάτων, καί ἀράς καί πικρίας ἔχοντες στόμα, τό ἐπί κακοῖς ἰσχύειν δόξαν ἐλογίσαντο καί δύσφημον ἔχοντες γλῶτταν, καί κάλαμον ὑπουργοῦντα ταύτη, ταῖς αὐτολέκτοις τοῦ Θεοῦ φωναῖς μαχόμενοι ἐτερατολόγησαν,</u> τό βασίλειον ἱεράτευμα καί ἔθνος ἅγιον, τούς ἐνδυσαμένους Χριστόν, καί τῇ χάριτι αὐτοῦ ἀνασωθέντας ἐκ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης, εἰδωλολάτρας ἀποκαλέσαντες, καί κακουργίας ἔχοντες γνώμην, χεῖρας ἀθέσμους ἐπέβαλον, ἀφανίσαι οἰόμενοι τήν τῶν σεπτῶν εἰκόνων ἀναζωγράφησιν...». (Αὐτόθι σελ. 879/379).

Καί ἀμέσως παρακατιών ἐπισημαίνει:

«...*καί ὡς ἔπος εἰπεῖν, τάς καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίας λυμηνάμενοι διετάραξαν· καί αἱρεσιάρχαι οἱ ἱεράρχαι γεγόνασι· καί ἀντί μέν εἰρήνης ἔριν τῷ λαῷ προσεφώνησαν, ἀντί δέ σίτου ζιζάνια ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ἀρούραις ἐνέσπειραν· τόν οἶνον ἔμιξαν ὕδατι, καί τόν πλησίον ἐπότισαν ἀνατροπήν θολεράν· καί λύκοι ἁρπακτικοί ὄντες, δοράν προβάτων ὑπεκρίθησαν ἐνδύσασθαι· καί τήν ἀλήθειαν παραλογιζόμενοι, τό ψεῦδος ἐπεσπάσαντο...» (Αὐτόθι σελ. 379/879).*

Τέλος, (δέν πρόκειται περί τέλους, ἀλλ' ἡμεῖς δίδομεν τέλος), **ὁ Ἅγιος Ἀμφιλόχιος Ἰκονίου λέγει καί περί ὑμῶν ὅτι τά συγγράμματά σας εἶναι «δαιμόνων συγγράμματα»:**

«Τοῦ Ἁγίου Ἀμφιλοχίου ἐπισκόπου Ἰκονίου
περί τῶν ψευδεπιγράφων τοῖς παρά αἱρετικοῖς, οὗ ἡ ἀρχή

Δίκαιον δέ ἡγησάμεθα πᾶσαν αὐτῆς γυμνῶσαι τήν ἀσέβειαν, καί δημοσιεῦσαι αὐτῆς τήν πλάνην· ἐπειδή καί βιβλία τινά προβάλλονται ἐπιγραφάς ἔχοντα τῶν Ἀποστόλων, δι' ὧν ἁπλουστέρους ἐξαπατῶσι καί μετ' ὀλίγα δείξομεν γάρ τά βιβλία ταῦτα, ἅ προφέρουσιν ἡμῖν οἱ ἀποστάται τῆς ἐκκλησίας, οὐχί τῶν ἀποστόλων πράξεις, ἀλλά δαιμόνων συγγράμματα καί μεθ' ἕτερα...» (Αὐτόθι σελ. 317/817).

ΟΛΙΓΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΠΗΔΑΛΙΟΥ

Προκειμένου καί πάλιν νά ἐξαπατήσετε ἑαυτούς καί ἀλλήλους, ἴσως δέν διστάσετε νά εἴπητε ὅτι τάς ἀπόψεις σας —βλασφημίας καί αἱρέσεις— ἐπί τοῦ Τριαδολογικοῦ, τάς ἀρύεσθε καί τάς στηρίζετε ἐπί τοῦ Ἱεροῦ Πηδαλίου! Καίτοι ἔχομεν δημοσιεύσει ἐπ' αὐτοῦ, π.χ. εἰς τό βιβλίδιον «ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ...» Ἀθῆναι 1999 σελίδες 7 καί 8 σημ. 1, ἔνθα τονίζεται ὅτι τινές ἐκ τῶν σημειώσεων τοῦ Πηδαλίου, εἶναι νόθοι, καί ἐτέθησαν, ὑπό Παπικοῦ δακτύλου. Καί ἐνῶ αἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἐξηλείφθησαν, ὅμως τινές παρέμεινον καί αὐτάς ἐπικαλεῖσθε. Παραθέτομεν τήν προαναφερθεῖσαν σημείωσιν:

«Αἱ ἐν τῷ πηδαλίῳ σημειώσεις δέν εἶναι «θεόπνευστοι» καί ἑπομένως ἀλάνθαστοι, ὅπως τινές ἀμαθέστατοι φρονοῦν καί ὑποστηρίζουν καί δέν δέχονται καί ἀντίρρησιν! *Θεόπνευστοι εἶναι μόνοι οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων* καί ὅλων ἐκείνων τῶν τοπικῶν Συνόδων καί Ἁγίων Πατέρων, τῶν ὁποίων οἱ Κανόνες ἀνεγνωρίσθησαν καί ἐπεκυρώθησαν ἀπό Οἰκουμενικάς Συνόδους. *Αὐτοί οἱ Κανόνες ἀποτελοῦν τό Ἱερόν Πηδάλιον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί ὄχι ἡ κάθε σημείωσις ἤ καί ἑρμηνεία ἀκόμη ἐπ' αὐτῶν.* Ὁ ἰσχυρισμός ὅτι τό Πηδάλιον εἶναι θεόπνευστον, ἐν τῷ συνόλῳ του διότι, ὡς λέγουν, ἐνεκρίθη ὑπό τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τῆς Κων/λεως, εἶναι καί αὐτός ὅλως ἐσφαλμένος. Ἡ Πατριαρχική Σύνοδος τῆς Κων/λεως, *οὐδέν ἄλλο ἐποίησεν παρά μόνον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της τήν «καλήν μαρτυρίαν περί τῶν χειρογράφων τοῦ Νικοδήμου, τήν ὁποίαν εἰσηγήθησαν ὁ Ἀρχιμανδρίτης Δωρόθεος ὁ Πάριος*

καί Ἅγιος Μακάριος Κορίνθου, καί ἐνέκρινεν ταῦτα. Ἡ Σύνοδος τῆς Κων/λεως δέν ἐνέκρινεν τό ἐκδοθέν πηδάλιον εἰς τήν Λειψίαν τό 1800, τήν ὁποίαν ἔκδοσιν ἐπεμελήθη κάποιος Λατινόφρων Ἀρχ/της Θεοδώρητος. Εἰς τό ἴδιον τό Πηδάλιον οἱ ἐκδόται εἰς τόν πρόλογόν των σημειώνουν τάς κάτωθι ἱστορικάς μαρτυρίας: *«Μετ' οὐ πολύ ἐδόθη πράγματι ἡ «καλή μαρτυρία» περί τοῦ ΠΗΔΑΛΙΟΥ... γενομένου ἐράνου μεταξύ τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων, ἐστάλη ὑπό τοῦ Νικοδήμου πρός τόν ἐν Λειψία φίλον του Θεοδώρητον, τόν καί ἐπιστατήσαντα τῆς ἐκδόσεως.*

Ἀλλ' ὅμως ἄλλα φρονῶν ὁ Θεοδώρητος, διάφορα τῶν τοῦ Νικοδήμου, προσέθεσε, τινάς ἀντορθοδόξους ὑποσημειώσεις, νοθεύσας οὕτω τό ἀπό πάσης ἀπόψεως ὀρθόδοξον ἔργον τοῦ Ἁγίου Πατρός, ὅστις ἐλυπήθη τόσον, ὥστε εἶπεν ὅτι «εἶχεν κάλλιον νά τόν ἐκτύπα κανείς πολλάκις εἰς τήν καρδίαν μέ τό μαχαίρι, παρά νά προσθέση ἤ νά ἀφαιρέση εἰς τό βιβλίον». Διό καί ἠναγκάσθη ὁ πατριάρχης Νεόφυτος νά ἀπολύση γράμμα, ἐν ᾧ ἀναφέρων καί καθορίζων τάς προσθήκας καταδικάζει ταύτας καί συνιστᾶ πρός τόν εὐσεβῆ καί ὀρθόδοξον λαόν νά καλύψη διά χρώματος τάς ἐπισημαινομένας κακοδοξίας» (Πηδάλιον σελ. ε' καί στ'). Δέν ἔχομεν τήν σειράν τῶν ἐκδόσεων τοῦ Πηδαλίου (Λειψίας 1800 Ἀθῆναι 1841, Ζάκυνθος 1864, Ἀθῆναι 1908, 1957, 1970) τό Γράμμα τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου (ἐν σελ. θ καί ι τοῦ Πηδαλίου), ἐν τῇ ὁποία συγκεκριμενοποιοῦνται δεκάδες παπικῶν παρεμβάσεων, τάς ὁποίας ὁ Πατριάρχης Νεόφυτος προσδιορίζει καί ζητεῖ νά τάς ἐξαλείψουν οἱ ἔχοντες αὐτήν τήν ἔκδοσιν τοῦ Πηδαλίου. Δυστυχῶς ἡμεῖς δέν ἔχομεν αὐτήν τήν ἔκδοσιν, εἰς τάς σελίδας τοῦ ὁποίου παραπέμπει ὁ Πατριάρχης! Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον πιστεύομεν ἀκραδάντως εἶναι ὅτι *«αἱ κακόδοξοι προσθῆκαι» ἤ δέν ἐπεσημάνθησαν ὅλαι ἤ ἐπισημανθεῖσαι δέν ἐξηλείφθησαν, καί συνεχίζουν ἔκτοτε νά μολύνουν τήν Ὀρθοδοξίαν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, διότι λέγει ὁ κάθε ἀμαθής, «τό λέγει τό Πηδάλιο»,* ἐνῶ ἀγνοεῖ τί εἶναι καί τί σημαίνει Πηδάλιον. Πηδάλιον, ἐπαναλαμβάνομεν, δέν εἶναι κάθε ὑποσημείωσις, ἡ ὁποία παρετέθη εἰς τήν ἔκδοσιν τοῦ 1800 καί εἰς ὅσας ἠκολούθησαν, *ἀλλά μόνον οἱ Θεόπνευστοι Θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν ὑπ' αὐτῶν ἐπικυρωθέντων.*

Μιάν ἀκόμη σχετικήν μαρτυρίαν περί τοῦ «Πηδαλίου», κατά τήν ὁποίαν εἰς τάς ὑποσημειώσεις του ὑπάρχουν πολλαί κακοδοξίαι διετύπωσεν πρίν 100 καί πλέον ἔτη, ὁ π. Παχώμιος, Πνευματικός Πατήρ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου. Οὗτος ἀντιδιαστέλλει πρός χάριν τῶν ἁπλῶν, ὅτι ἄλλο εἶναι οἱ Ἱεροί Κανόνες καί ἄλλον αἱ σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι εἰς καμμίαν περίπτωσιν δέν ἀποτελοῦν πηδάλιον. *«Ἐσεῖς ἀδελφοί ὁποῦ λέγετε ταῦτα, δέν γνωρίζετε ἀκόμη ποῖον εἶναι τό πηδάλι καί διά τοῦτο ἔχετε δίκαιον... Εἰ δέ καί θέλετε νά μοῦ φέρετε μαρτυρίας ἀπό τάς ἐπισημειώσεις τοῦ πατρός Νικοδήμου, ἄλλος ὁ λόγος· πρέπει λοιπόν νά μοῦ εἰπῆτε ἔτσι: ὁ Νικόδημος ὁ ἁγιορείτης, δίδει γνώμην καί νά μή λέγετε τό Πηδάλι καί Κανόνες τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἐπειδή καί ἄλλος ὁ Νικόδημος καί ἄλλο τό Πηδάλι... Ἀλλά μερικοί ἀμαθεῖς ἱερεῖς μας, νομίζουν τοῦ Νικοδήμου τάς ἐπισημειώσεις πώς εἶναι πηδάλι... ἄλλοι οἱ Κανόνες φίλοι μου τοῦ Πηδαλίου, καί ἄλλη ἡ ἐξήγησις καί ἐπισημείωσις τοῦ Νικοδήμου».* (Παχώμιος † 1905 «Ὑπεράσπισις τῆς Ἀληθείας» Ἔκδοσις Ἀστέρος 1966 σελ. 125-126).

Ἐν προκειμένῳ παραθέτομεν τήν αἱρετικήν σημείωσιν τοῦ Λατινόφρονος Ἀρχιμανδρίτου Θεοδωρήτου ἡ ὁποία, παρά ταῦτα, δυστυχῶς ἐπιβιώνει τῇ συνεργεία τοῦ πονηροῦ εἰς τό Πηδάλιον καί ἐπί τῆς ὁποίας ἐστηρίξατε τάς περί δῆθεν «νεοεικονομαχίας» σας μισαλλοδοξίας. Αὐτη εὑρίσκεται παρεμβαλλομένη εἰς τήν σημείωσιν (2) τοῦ ἱεροῦ Νικοδήμου ἐν σελίσι 317 ἕως καί 321. **Ἡ κραυγαλέα παπική παρεμβολή εὑρίσκεται ἐν τῇ σελίδι 320, ὅπου, καθ' ἡμᾶς, εἰς τήν πρώτην σειράν διακόπτεται ἡ σημείωσις τοῦ Ἀγ. Νικοδήμου καί παρεμβάλλεται ἡ αἱρετική Παπική, ἡ ὁποία καλύπτει σχεδόν ὁλόκληρον τήν ἀριστερά στήλη τῆς σελ. 320. Ἰδού ποῦ ἀκριβῶς ἐγένετο ἡ προσθήκη εἰς τήν σημείωσιν τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου, ἔνθα ὁμιλεῖ περί καθαγιασμοῦ καί μυρώσεως τῶν Ἁγίων Εἰκόνων καταλήγων «...αἱ ἅγιαι εἰκόνες δέν χρειάζονται μύρωμα, οὔτε εὐχήν παρ' Ἀρχιερέως».** Ἐδῶ ἀκριβῶς διακόπτεται ἡ σημείωσις τοῦ Ἁγίου καί παρεμβάλλεται ἡ παπική σημείωσις ὑπό τοῦ Θεοδωρήτου ἤ ἄλλου τινός.

«...Πρέπει νά σημειώσωμεν, ὅτι ἐπειδή ἡ παροῦσα Σύνοδος εἰς τήν ἐπιστολήν ὁποῦ στέλλει πρός τήν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίαν, μακαρίζει μέν ἐκείνους ὁποῦ ἠξεύρουν καί ἀποδέχονται, ἑπομένως δέ καί εἰκονίζουν καί τιμῶσι τάς ὁράσεις καί θεοφανείας τῶν Προφητῶν, καθώς αὐτός ὁ Θεός ἐσχημάτιζε ταύτας καί ἐτύπωνεν (sic) εἰς τό ἡγεμονικόν αὐτῶν, ἀναθεματίζει δέ ἐξ ἐναντίας ἐκείνους, ὁποῦ δέν δέχονται τάς εἰκονογραφίας τῶν τοιούτων ὁράσεων πρό τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου (σελ. 905 τοῦ β' τόμου). Συμπεραίνεται ὅτι καί ὁ ἄναρχος Πατήρ πρέπει νά ζωγραφίζεται καθώς ἐφάνη εἰς τόν προφήτην Δανιήλ ὡς παλαιός ἡμερῶν. Εἰ δέ καί ὁ Πάπας Γρηγόριος ἐν τῇ πρό τόν Ἴσαυρον Λέοντα ἐπιστολῇ (σελ. 712 τοῦ β' τόμου τῶν Συνοδικῶν) λέγει ὅτι δέν ἱστοροῦμεν τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀλλά τοῦτο λέγει ὄχι ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτι δέν ζωγραφοῦμεν αὐτόν κατά τήν θείαν φύσιν· ἐπειδή ἀδύνατόν φησιν, εἶναι ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι φύσιν θεοῦ. Ὅπερ ποιεῖ καί ἡ παροῦσα Σύνοδος, καί πᾶσα ἡ καθολική Ἐκκλησία, καί ὄχι ὅτι δέν ζωγραφοῦμεν αὐτόν ὡς ἐφάνη εἰς τόν Προφήτην· εἰ γάρ μή ἐζωγραφοῦμεν αὐτόν ὁλοτελῶς, διά τί νά ζωγραφοῦμεν τόσον τόν Πατέρα, ὅσον καί τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἐν εἴδει Ἀγγέλων, ἀνδρῶν νέων, καθώς ἐφάνηκαν εἰς τόν Ἀβραάμ, ἔπειτα καί ἄν θετέον, ὁ Γρηγόριος λέγῃ τοῦτο, ἀλλ' ἡ γνώμη μιᾶς πολυανθρώπου καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου προτιμᾶται περισσότερον ἀπό τῆς γνώμης τοῦ ἑνός. Ἄν δέ καί τό ἅγιον Πνεῦμα πρέπῃ νά ζωγραφίζεται ἐν εἴδει περιστερᾶς, καθώς ἐφάνη, λέγομεν· ὅτι, ἐπειδή Πέρσης τις Ξεναΐας ὀνόματι, ἔλεγε πρός τοῖς ἄλλοις, ὅτι εἶναι νηπιώδους γνώσεως τό νά ζωγραφῆται τό Πνεῦμα τό ἅγιον καθώς ἐφάνη ἐν εἰδώλῳ περιστερᾶς, ἡ δέ ἁγία καί Οἰκουμενική Ζ' Σύνοδος (πράξει ε' σελ. 819, τοῦ β' τόμου τῶν Συνοδικῶν) ἀνεθεμάτισεν αὐτόν μετά τῶν ἄλλων εἰκονομάχων· ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι κατά τήν ζ' Σύνοδον πρέπει νά ζωγραφῆται αὐτό ἐν εἴδει περιστερᾶς ὡς ἐφάνη· αὐτό τοῦτο βεβαιοῖ καί ὁ Δοσίθ. (σελ. 655 τῆς Δωδεκαβίβλ.)...». (Πηδάλιον ἐκδόσεις «Ἀστέρος» 1990 σελ. 320).

Πρόκειται περί φρικτῆς παρερμηνείας τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι εἰς τήν Ἐπιστολήν τῆς Ἁγίας Συνόδου πρός τήν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας δέν ἀναθεματίζονται ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι *«δέν δέχονται τάς εἰκονογραφίας τῶν προφητικῶν ὁράσεων», ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ δέχονται τάς προφητικάς ὁράσεις,* ὅμως δέν δέχονται καί δέν εἰκονίζουν καί δέν τιμοῦν - προσκυνοῦν τά ἅγια! Ποῖα εἶναι τά ἅγια;

Εἶναι αἱ εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ π.χ. Γέννησις, Ὑπαπαντή μέχρι του Σταυροῦ, τῆς Ἀναστάσεως, Ἀναλήψεως κ.λπ. Ἐπίσης αὐτό τό *«Συμπεραίνεται»* εἶναι τοῦ Λατινόφρονος Θεοδωρήτου ἡ δέ Ἐκκλησία δέν στηρίζεται εἰς «συμπεράσματα» ἐντελῶς ἀνόητα. Τό χείριστον δέ εἶναι ὅτι ἀμφισβητεῖ τό κείμενον τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Πάπα Ρώμης πρός τόν εἰκονομάχον Λέοντα τόν Ἴσαυρον λέγοντα πλήν τῶν ἄλλων ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος δέν συμφωνεῖ μέ τήν Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, καί ὅτι ἡ Ἁγία Σύνοδος δέν δέχεται τά τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου! Τέλος καί τά περί εἰκονίσεως, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶναι ἀπολύτως νόθα καί αἱρετικά.

Δέν εἶναι μόνον αὐτή ἡ Παπική παρεμβολή ἀλλά καί εἰς τήν σελ. 321 παρεμβάλλεται ἄλλη, ἡ ὁποία ἐκκινεῖ ὀλίγον ἐπάνω τοῦ μέσου τῆς ἀριστερᾶς στήλης τῆς σελίδος αὐτῆς καί ἐξικνεῖται μέχρι τέλους τῆς δεξιᾶς στήλης. Τήν παραθέτομεν μέ ἐλάχιστα σχόλια ἐν ὑποσημειώσεσι.

«...Ὅτι δέ τό Πνεῦμα τό ἅγιον ζωγραφεῖται ἐν εἴδει περιστερᾶς ἀποδεικνύεται ἀκόμη καί ἀπό τοῦτο, ὅτι, οἱ πατέρες τῆς Συνόδου ταύτης ἐδέχθησαν τάς ἐπάνω τῶν Κολυμβηθρῶν καί θυσιαστηρίων κρεμαμένας περιστεράς εἰς τύπον τοῦ ἁγίου Πνεύματος (Πράξει ε΄ σελ. 830). (Σημ. ἡμ.: 820 καί ὄχι 830). Ἐκεῖνο δέ ὁποῦ λέγει ἡ Ἱερά σάλπιγξ (ἐγκωμίω εἰς τούς τρεῖς Ἱεράρχ.) ὅτι δέν πρέπει νά ζωγραφῆται ὁ Πατήρ, κατά τήν δ΄ καί ε΄ καί στ΄ πρᾶξιν τῆς ζ΄ Συνόδου, ἡμεῖς ἐρευνητικῶς τάς πράξεις ταύτας ἀναγνόντες, οὐδέν τοιοῦτον εὕρομεν[1], εἰμή μόνον ὅτι ἡ φύσις τῆς ἁγίας Τριάδος ὡς ἀνείδεως καί ἀόρατος, οὐκ εἰκονίζεται[2]. Πρέπει δέ νά ἠξεύρωμεν, ὅτι ὁ ἀζωγράφητος Σταυρός, ἐλάττων ἐστί τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ. Λέγει γάρ ὁ ἅγιος Νικηφόρος (ἐν τοῖς δέκα κεφαλαίοις ὁποῦ γράφει περί τῶν ἁγίων εἰκόνων, ἐν χειρογράφοις σωζομένοις), ὅτι, διά μέν τῆς εἰκόνος τοῦ Χριστοῦ, προσκυνοῦμεν αὐτόν τόν Χριστόν, διά δέ τοῦ ἀζωγραφήτου Σταυροῦ, οὐ προσκυνοῦμεν τόν Χριστόν, ἀλλά τόν Σταυρόν ἐκεῖνον τόν πρωτότυπον, ἐν ᾧ ἐσταυρώθη ὁ Χριστός. Ταὐτόν εἰπεῖν, διά τοῦ Σταυροῦ, προσκυνοῦμεν τόν Σταυρόν. Καί τοῦτο δέ προσημειοῦμεν ἐνταῦθα· ὅτι ἐπειδή ἡ ἁγία αὕτη Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς πολλά μέρη λέγει, πῶς ἐκεῖνο ὁποῦ ἡ Γραφή καί τό Εὐαγγέλιον[3] φανερώνει διά τῶν ρημάτων, τοῦτο ὁ ζωγράφος παριστάνει διά τῶν εἰκόνων διά ταύτην τήν

---

(1) Δυστυχῶς ὁ παπικός δάκτυλος δέν ἀνέγνωσεν καλῶς τάς Πράξεις τῆς Ἁγίας Συνόδου ἤ ἀναγνώσας οὐδέν κατενόησεν, διότι πανταχοῦ ρητῶς θεσμοθετεῖται ὡς εἰκών τοῦ Θεοῦ ἡ εἰκών τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ, ἐνῶ ἀποκλείεται ἡ οἱαδήποτε εἰκονική Παράστασις τοῦ Θεοῦ Πατρός. Ἐν προκειμένω τοῦτο ἀπαντᾶται πληθωρικῶς εἰς τά Πρακτικά τῆς Ζ΄ Ἁγίας Συνόδου καί συγκεκριμένως: Ἐν σελίσιν 713/211, 266/766, 795/297 καί 296, 801/301, 314/814, καί 815/315, 380/880, 881/381, 993/383 καί 917/417, 907/407 κ.ἄ. Πανταχοῦ εἰς τά Ἱερά Κείμενα τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς κυρύσσεται ἡ εἰκόνισις τοῦ Χριστοῦ ἐνῶ ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ οἱαδήποτε εἰκόνισις τοῦ Θεοῦ Πατρός ἤ τοῦ ΠΡΩΤΟΥ καί ΜΕΓΙΣΤΟΥ ἤ τοῦ μυστηρίου τῆς ΕΝΑΔΟΣ καί ΤΡΙΑΔΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ! Καί ὅμως ὁ Παπικός δάκτυλος δέν εὗρεν τίποτε!...

(2) Οὔτε ἡ Θεία φύσις οὔτε τό Τρισυπόστατον καί Ἕν τῆς Θεότητος εἰκονίζεται.

(3) Ἡ Γραφή καί τό Εὐαγγέλιον φανερώνουν τήν Ὑπόστασιν τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ καί οὐχί τάς Ὑποστάσεις τοῦ Πατρός τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ἀφορμὴν οἱ ζωγράφοι πρέπει νά προσέχουν καλά καί νά ἠξεύρουν πρῶτον τί λέγει ἡ γραφή καί τό Εὐαγγέλιον, καί οὕτω νά ζωγραφίζουν κατά τό Εὐαγγέλιον καί τήν Γραφήν τάς εἰκόνας των. Ἡ ἄν δέν ἠξεύρουν αὐτοί, πρέπει νά ἐρωτοῦν τούς εἰδότας καί πεπαιδευμένους διά νά μανθάνουσι, καί ὄχι νά ζωγραφίζουσιν ἄλλα ἀντ᾽ ἄλλων καί αὐτά πολλάκις τά ἐναντία τοῦ Εὐαγγελίου καί ἀτοπώτατα. Καθώς εἶναι τό νά ζωγραφίζουν τόν Κύριον νέον παῖδα ἀγένειον ἐν τῇ Μεσοπεντηκοστῇ διδάσκοντα, εἰς καιρόν ὁποῦ ὁ Κύριος τότε ἦταν ἀνήρ τέλειος μετά τό βάπτισμα. Τό νά ζωγραφίζουν τόν Ἀπόστολον Παῦλον ἐν τῇ Ἀναλήψει, καί ἐν τῇ Πεντηκοστῇ, εἰς καιρόν ὁποῦ ὁ Παῦλος ἔγινε μαθητής τοῦ Χριστοῦ μετά τήν Ἀνάληψιν καί Πεντηκοστήν, καί τόν τοῦ Στεφάνου λιθοβολισμόν. Τό νά ζωγραφίζουν τήν Ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι ἐκ τοῦ τάφου τόν Χριστόν ἐξερχόμενον, καί τούς στρατιώτας περί τόν τάφον ὄντας καί φυλάττοντας, καί τόν Ἄγγελον ἐπί τοῦ λίθου καθήμενον, καθώς λέγει τό Εὐαγγέλιον[4], ἀλλά ζωγραφίζοντες, τόν μέν Χριστόν εἰς ἅδην καταβαίνοντα, τόν δέ Ἀδάμ καί τήν Εὔαν κρατουμένους ὑπό τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καί τάς πύλας καί κλεῖθρα τοῦ ἅδου συντετριμμένα καί δαίμονας πολλούς σκοτεινούς ἐκεῖσε ὄντας, καί πάντας τούς Προπάτορας καί προφήτας· τά ὁποῖα δέν εἶναι εἰκών τῆς Ἀναστάσεως, ἀλλά εἰκών τῆς εἰς ἅδην καταβάσεως τοῦ Κυρίου[5]. Ἀνάστασις δέ καί εἰς ἅδην κατάβασις μεγάλην ἔχουσι τήν διαφοράν[6]. Ἐν γάρ τῇ εἰς ἅδην καταβάσει, χωρισμένη ἦτο ἡ ψυχή τοῦ Σωτῆρος ἀπό τό σῶμα[7] καί ἡ μέν ψυχή μόνη κατῆλθεν εἰς τόν ἅδην, τό δέ σῶμα ἔκειτο νεκρόν εἰς τόν τάφον· ἐν δέ τῇ Ἀναστάσει, ἡνώθη πάλιν ἡ ψυχή μετά τοῦ σώματος, καί τοῦτό ἐστιν ἡ Ἀνάστασις[8].

---

(4) Τό Εὐαγγέλιον λέγει ὅτι αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες εἶδον τόν Ἄγγελον καθήμενον ἐπί τοῦ λίθου τόν ὁποῖον ἀπεκύλισεν διά νά δείξη τόν κενόν τάφον καί ὅτι **«οὐκ ἔστι ὧδε, ἀλλ᾽ ἠγέρθη...»! (Λουκ. κδ΄, 6)**. Οἱ φανταστικοί τρόποι ἀναστάσεως, τούς ὁποίους ἡ Δύσις ὀρθολογιστικῶς συνέλαβεν δέν χωροῦν εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, ἡ ὁποία βλέπει τήν Ἀνάστασιν ἐν τῷ συνόλῳ της, ἤτοι, **νίκην κατά τοῦ θανάτου**, νέκρωσιν τοῦ Ἅδου καί συντριβήν τοῦ κράτους τοῦ θανάτου καί πρό πάντων ὡς Ἀνάστασιν ἤ συνανάστασιν ἡμῶν καί τοῦ κόσμου ὅλου, ὅστις ἐστέναζεν ὑπό τό κράτος τοῦ Διαβόλου. Ὁ ὀρθολογιστικός χωρισμός τῆς καθόδου τοῦ Θεοῦ μετά ψυχῆς εἰς τόν Ἅδην καί τοῦ σωτηριώδους ἐκεῖσε ἔργου, δέν καταργεῖ τήν Ὑποστατικήν ἕνωσιν, πολλῷ δέ μᾶλλον δέν χωρίζεται καί δέν ἀντιδιαστέλλεται ἐκ τοῦ ἑνιαίου ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚ ΤΑΦΟΥ ΕΓΕΡΣΕΩΣ!

(5) Ὁ παπικός δάκτυλος, ὅστις ἔγραψεν ταῦτα, ἀγνοεῖ ὅτι ὁ θρίαμβος τῆς Νίκης ἐν τῷ Ἅδη εἶναι ἡ Ἀνάστασις, ἡ ὁποία σφραγίζεται μέ τήν ἐκ τάφου καί Σωματικήν Ἀνάστασιν **καί ἐπιβεβαιοῦται διά τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ΑΝΕΣΤΗΜΕΝΟΥ ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΤΟΥ ΤΟΥ ΑΔΟΥ τό πρῶτον εἰς τάς Ἁγίας Μυροφόρους Γυναῖκας.**

(6) **Καθ᾽ ἡμᾶς ΟΧΙ, δέν χωρίζουν, διότι εἶναι ἕν τό γεγονός τῆς νίκης κατά τοῦ θανάτου καί τῆς Ἀναστάσεως.** Δυστυχῶς ἡ Δύσις - Παπισμός, δέν ἐβίωσεν τήν Ἀνάστασιν ὅπως ἡ Ὀρθοδοξία, ἀλλ᾽ ὡς ἕν ἀκρωτηριασμένον γεγονός μέ φυσικάς διαστάσεις καί ὄχι ὡς ἑνιαῖον Μέγα μυστήριον.

(7) **Ναί, ἀλλά τό Σῶμα τοῦ Κυρίου ΔΕΝ ΗΤΟ ΧΩΡΙΣΜΕΝΟΝ ἀπό τήν Ὑπόστασιν τοῦ Λόγου, ὅπως καί ψυχή τοῦ Κυρίου.**

(8) Ὄχι, δέν εἶναι μόνον αὐτό ἡ Ἀνάστασις. Ἡ ἄποψις αὐτή λογικοποιεῖ καί σμικρύνει τό Μέγα Μυστήριον τῆς Ἀναστάσεως. Ἄς θυμηθῶμεν τό: **«Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν μνήμασι ζωήν χαρισάμενος»!... Ἔτσι ἐβίωσεν καί βιώνει ἡ Ὀρθοδοξία = ἡ Ἐκκλησία, τήν ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ!**

Πρός τούτοις, δέν πρέπει νά ζωγραφίζουν είς τήν εἰκόνα τῆς Πεντηκοστῆς ἕνα ἄνθρωπον ὑποκάτω τῶν Ἀποστόλων, καί νά τόν ἐπιγράφουν Κόσμον, ἀλλά ἀντί τούτου, πρέπει νά ζωγραφίζουν τόν προφήτην Ἰωήλ, λέγοντα «ἐκχεῶ ἀπό τοῦ πνεύματός μου ἐπί πᾶσαν σάρκα», ὡς οὕτως ἔχουν τινές παλαιαί εἰκόνες. Αὐτά καί ἄλλα ὅμοια ἄτοπα ἱστροῦν οἱ ζωγράφοι ἀπό ἀμάθειαν καί κακήν συνήθειαν, καί ἄς τά διορθώσουν, σπουδάζοντες προσέτι νά γένουν τεχνῖται καί ζωγράφοι ἐπιτήδειοι καί καλοί, διά νά ἔχουν αἱ παρ᾽ αὐτῶν ἱστορούμεναι εἰκόνες ὁμοιότητα μέ τά πρωτότυπα(9), καθώς παραγγέλλει ἡ ἁγία Σύνοδος αὕτη, καί ὄχι νά ἦναι ἀλλόκοταί τινες καί ἀνόμοιαι». (Πηδάλιον ἔκδοσις «Ἀστέρος» 1990 σελ. 321).

ΟΛΙΓΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΣ - ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ» ΣΑΣ

Γράφετε εἰς τήν σελίδα 50: ***«Κατηγοροῦν οἱ Μεσογαίας Κήρυκος καί Ἐλευθ. Γκουτζίδης) τούς Ἀρχιερεῖς μας ὅτι δῆθεν ἀπώλεσαν τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν καθώς καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν των. Ἀλλά ποία εἶναι ἡ Ἐκκλησιολογία τῶν Γ.Ο.Χ.; Εἰς ὅ,τι ἀφορᾶ τήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἡ ἀντιστρατευομένη πρός τήν Ἐγκύκλιο τοῦ 1920. Αὐτό τό ξέρουν καί τά μικρά παιδιά. Πῶς λοιπόν καί πότε οἱ Ἀρχιερεῖς μας, αὐτοί πού ἔμειναν στήν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπώλεσαν αὐτήν τήν Ἐκκλησιολογίαν; Ποτέ καί μέ κανέναν τρόπο δέν ἔγινε αὐτό! Ἀντίθετα αὐτοί πού τούς συκοφαντοῦν βαρύνονται καί μέ τήν κατηγορία γιά ἀναγνώριση ἐκ μέρους των τῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἐκκλησιολογίας, συνεπῶς ἀναποφεύκτως καί τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920...».***

Προκλητικώταται ἀνοησίαι, κ. Λάμπρο, διά τάς ὁποίας στίψατε πολύ τήν φαιά σας οὐσίαν προκειμένου νά τάς περιλάβετε εἰς τήν «Ἀνοικτήν Ἐπιστολήν» σας. Δέν θά ἀσχοληθῶμεν μέ τάς σκοπίμους ἀοριστολογίας σας, διότι δέν ἐπιτρέπεται, ἐνῶ ἐπιβάλλεται νά σᾶς εἴπω ὅτι **ἡ Ἐκκλησιολογία τῆς Γνησίας καί Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τό 1924 εἶναι ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμός - Οἰκουμενισμός ὁμολογεῖται καί κηρύσσεται ὡς ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΣΧΙΣΜΑ, καί ὅτι ἀπό τό 1924 δέν ἐκπροσωπεῖ τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Αὐτήν ἀδιακόπως συνεχίζει νά ὑποστασιάζῃ, ἐκπροσωπῆ καί ἐκφράζῃ τό πιστόν λεῖμμα Κλήρου καί Λαοῦ, τό ὁποῖον παρέμεινεν πιστόν εἰς τήν Ἑορτολογικήν Παράδοσιν, τάς καταδικαστικάς κατά τοῦ νέου Παπικοῦ Καλενδαρίου ἀποφάσεις τῶν Πανορθοδόξων Συνόδων 1583, 1587 καί 1593 καί δέν ἐκοινώνησεν ποτέ τῆς παναιρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 θεωρία τε καί πράξει.**

Αὐτή ἐν πάσῃ δυνατῇ περιλήψει εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ὁμολογία – Ἐκκλησιολογία τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπό τό 1924 μέχρι σήμερον καί εἰς τούς αἰῶνας. **Αὐτήν μάχονται ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὁ Φλωρινισμός, τό Κίνημα τῶν πέντε, σαφῶς δέ καί ἐσεῖς καί οἱ Νικολαῗται. Οἱ πέντε, ἀφ᾽ ἧς στιγμῆς ἐκήρυξαν τήν «νεοεικονομαχίαν» καί διεκήρυξαν ὅτι τούς *«περιρρέει ἡ ἀνομία τῆς χειροθεσίας τοῦ 1971»* καί ὅτι *«πρέπει***

---

(9) **Καί τό Πρωτότυπον τῆς Παπικῆς εἰκόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος ποῖον εἶναι;**

νά καταδικασθῇ (ἡ *χειροθεσία*), *διά νά ἡσυχάσωμεν μιά γιά πάντα»*, **δέν ἠρνήθησαν καί δέν ἐβλασφήμησαν ἁπλῶς κατά τῆς Ἐκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς των Διαδοχῆς ἀλλά κατέστησαν αὐτόχρημα χείρονες τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἀρείου καί ὅλων τῶν ἀνά τούς αἰῶνας αἱρετικῶν! Λοιπόν παύσατε νά ἐπιβεβαιώνετε ὅτι ἰσχύει καί δι᾽ ὑμᾶς ἡ ρῆσις τοῦ Κυρίου:** ***«Γενεά ἄπιστος καί μοιχαλίς»!...***

Νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀρκετά τά ἀνωτέρω ἐνῶ περί τῆς Ἀκαδημαικῆς Ἐκκλησιολογίας τοῦ δογματολόγου Ἰ. Καρμίρη δέν σᾶς ἐπιτρέπεται οὐδείς λόγος, διότι μέ ὅσα ἐσημειώσατε ἤδη ἐβεβηλώσατε τήν μνήμην τοῦ διδασκάλου, βεβαίως ζήσαντος καί ἀποβιώσαντος ἐν τῷ Νεοημερολογιτισμῷ - Οἰκουμενισμῷ.

ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ

Πράγματι, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο, ἐκεῖνος ὁ χαρακτηρισμός τοῦ Κυρίου ***«γενεά ἄπιστος καί μοιχαλίς»***, καθ' ἡμᾶς, ἔχει πλήρη τήν ἐφαρμογήν του καί εἰς ὑμᾶς, μετά ἀπό τήν πονηράν καί θρασεῖαν ὑποκρισίαν σας, καθ' ἥν γράφετε:

«Ὅσοι λέγουν πώς κακῶς ἔγινε ἡ χειροθεσία τό 1971, ἀλλά ἔγινε δυστυχῶς, καί πρέπει νά διορθωθῇ τό κακῶς γενόμενον, κατηγοροῦνται μέσα ἀπό τήν «Ο.Π.» ὡς ἀρνητές τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἀρχιερέων τῶν Γ.Ο.Χ....»! **Ἄν αὐτό δέν εἶναι ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΑΡΝΗΣΙΣ καί ἐκπόρνευσις τοῦ μυστηρίου τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, τότε τί εἶναι; Διά τοῦτο, ἰσχύει ἰδιαιτέρως δι᾽ ὑμᾶς ἡ ἀνωτέρω ρῆσις τοῦ Κυρίου, διότι, ἰδιαιτέρως μέ τά ἀνωτέρω καί ὅσα ἐν συνεχεία ἐπικαλεῖσθε ἐκ προθέσεως καί σκοποῦ, «ἐκπορνεύετε» τήν ἀλήθειαν καί βλασφημεῖτε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἐνῶ τελικῶς ἐπιχειρεῖτε νά προσβάλετε καί τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας! Ψεύδεσθε ἐν ἐπιγνώσει ὅταν λέγετε ὅτι** ***«κακῶς ἔγινε ἡ χειροθεσία τό 1971, ἀλλά ἔγινε δυστυχῶς»*** **καί ὑποκριτικῶς κόπτεσθε ὅτι** ***«πρέπει νά διορθωθῇ τό κακῶς γενόμενον»!*** **ΟΧΙ, ἀγαπητοί Κύριοι ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ ΤΟ 1971 χειροθεσία εἰς τούς ἐν Ἑλλάδι Ἐπισκόπους μας. Σεῖς, οἱ τῆς ὁμάδος τῶν πέντε, τῶν Νικολαϊτῶν καί τῶν Φλωρινικῶν, οἱ ὁποῖοι, κατά τόν Ὑμνωδόν, συγκροτεῖτε «σαθράν συμμορίαν», ὡς νά ὠμόσατε εἰς τόν Διάβολον, βούλεσθε παντί σθένει καί τρόπῳ νά μεταλλάξητε τήν ἐν Ἑλλάδι ἁπλῆν συγχωρητικήν εὐχήν εἰς χειροθεσίαν! Ἐφ᾽ ὅσον ὅμως ἔτσι τό θέλετε νά εἶσθε ἑπτά φοράς χειροθετημένοι, ἀλλά μήν σᾶς ἐνοχλῇ ὅταν σᾶς χαρακτηρίζωμεν ὡς βλασφήμους καί ἀρνητάς τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς. Περαιτέρω ἄν, ὅπως σατανικῷ τῷ τρόπῳ ψεύδεσθε, δηλαδή ἄν ἔστω κακῶς, ὅπως γράφετε, ἔγινε ἡ λεγομένη χειροθεσία σας, τότε αὐτή, ὡς βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ΔΕΝ ΔΙΟΡΘΩΝΕΤΑΙ ΕΠ᾽ ΟΥΔΕΝΙ, ἐνῶ ἔχει τάς συνεπείας της καί ἐπί τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας, τήν ὁποίαν καταργεῖ καθιστῶσα αὐτήν ΚΕΝΟΝ καί ΑΝΟΥΣΙΟΝ λόγον! Ἀντιλαμβάνεσθε ὁποῖον ἄκρως σατανικόν ρόλον ὑποδύε-**

σθε καί οὕτω ἀποδεικνύεσθε τῷ ὄντι, *«γενεά ἄπιστος καί μοιχαλίς»!* Ναί, διότι, καθ' ἡμᾶς, ἀπολύτως συνειδητῶς συνεχίζετε τήν ἐκπόρνευσιν τῆς τε Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καί τῆς Ἐκκλησιολογίας!

Τοῦτο ὅλον, ἤδη ἀπό τό 1950, συνέλαβεν ὁ πρ. Φλωρίνης καί ἐπεχείρησαν τό 1971 οἱ ὀπαδοί του μετά τῶν ἡμετέρων εἰς τήν Ἀμερικήν, ἀποτυχούσης δέ τῆς «ἐπιχειρήσεώς» των ὅταν ἐπέστρεψαν εἰς τήν Ἑλλάδα, δέν ἐσταμάτησαν! Ὁ τότε πρωθιερεύς Εὐγένιος καί κατόπιν ὁ ποτέ Ἀττικῆς Ματθαῖος μετά τῶν ὑπολοίπων τῆς ὁμάδος του καθώς καί τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Ἐπιφανίου, μετῆλθον πλείστας πανουργίας, ὅπως ἐκ τῶν ὑστέρων, ἐμφανίσουν τήν ἐν Ἑλλάδι συγχωρητικήν εὐχήν ὡς χειροθεσίαν! Ἀνόητοι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι, δέν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν των, ὅπως καί σεῖς, ὅτι τήν Ἐκκλησίαν δέν τήν κυβερνᾶ καί δέν τήν συνθέτει οὔτε Σύνοδος οὔτε ἄλλος τις, ἀλλά τήν συγκροτεῖ καί τήν ζωογονεῖ αὐτό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, αὐτός ὁ Κύριος ὡς Κεφαλή Της, Αὐτή ἡ Παναγία Τριάς ἡ ὁποία τήν πληροῖ! Γνωρίζετε ἀσφαλῶς καί ἀπολύτως τήν Ἱστορικήν ἀλήθειαν, ἀλλά μέ ὅσα γράφετε συνεργεῖτε ὑπέρ τοῦ Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ καί Παλαιοημερολογιτικοῦ, ὁ ὁποῖος σᾶς χρησιμοποιεῖ, ὥστε καί διά τοῦ τρόπου τόν ὁποῖον μετέρχεσθε, δηλαδή ψεύδεσθε καί ὑποκρίνεσθε ὅτι *«κακῶς μέν ἔγινε ἡ χειροθεσία, ἀλλ' ὅμως ἔγινεν καί πρέπει νά διορθωθῇ»!* Μέ αὐτάς ὅμως τάς πονηρίας συλλαμβάνεσθε ὡς ἀδίστακτοι ΨΕΥΤΑΙ ΒΛΑΣΦΗΜΟΙ καί καθαρά ὄργανα τοῦ Ἀντιχρίστου, (ΝΑΙ, τοῦ Ἀντιχρίστου), ὁ ὁποῖος καίγεται ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ διά καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Του, διό λυσσᾶ καί θέλει, μέσω τῆς «χειροθεσίας» σας, νά καταργήσῃ τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν καί ἑπομένως τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἡ ὁποία ἀδιακόπως ἀπό τό 1924, συνεχίζεται ὑπό τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Συνειδητοποιεῖτε, ἀγαπητοί Κύριοι, ὅτι κατ' αὐτῆς τῆς Ἐκκλησιολογίας ἐπιτίθενται ὅλαι αἱ δυνάμεις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπό τό 1924 καί πάντοτε ἀπέτυχον! Διατί ἀπέτυχον καί διατί ἀποτυγχάνετε καί σεῖς; Ἐπ' αὐτοῦ μακροθυμοῦντες σᾶς λέγομεν δι' ἄλλην μίαν φοράν τά κάτωθι:

1ον. Ἀσχέτως μέ τό ποῖον ἦτο τό σχέδιον καί τί ἔγινεν εἰς τήν Ἀμερικήν (εἴτε τούς ἐχειροθέτησαν εἴτε τούς ἀνεχειροτόνησαν τούς δύο Ἀρχιερεῖς, εἴτε...) **τό μίασμα τοῦ Σατανᾶ τῆς χειροθεσίας, ἔμεινεν εἰς τούς δύο ἐκείνους ἀναξίους ἐπισκόπους** (Κάλλιστον καί Ἐπιφάνιον), **διότι μετά ἀπό ὅ,τι καί ἄν ἔγινεν, ἐκείνων τῶν «ἀπίστων καί μοιχῶν», τό αἰσχρόν ἔργον, ὁ Κύριος ἀνέκοψεν κατά τήν ἐπιστροφήν των ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τήν Ἑλλάδα.**

Τά νυχθημερόν *«γαυγίσματα»* πιστῶν *«σκύλων»* τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅν χρόνον εὑρίσκετο εἰς τήν Ἀμερικήν ἡ ἐξαρχία μας, ἔφθανον εἰς τά αὐτιά της καί τήν ἀπεγοήτευον, ὅταν δέ ἐπέστρεφον εἰς Ἑλλάδα ἔντρομοι, ἀπεφάσισαν νά ψευσθοῦν λέγοντες ὅτι «ΟΥΔΕΜΙΑ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑ τούς ΕΓΕΝΕΤΟ, ἀλλ' ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΘΗΣΑΝ ΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ τοῦ 1948, ἐνῶ προηγουμένως ἡ Ρωσική Σύνοδος ἐδέχθη τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ καί ἐκηρύχθη ἡ Ἕνωσις!... Ἡ δέ φημολογουμένη χειροθεσία, δέν εἶναι παρά μία ἐξωτε-

ρική τυπική πρᾶξις, μιά συγχωρητική εὐχή, καί τοῦτο διά νά ἀφοπλισθοῦν οἱ Φλωρινικοί καί ἐπιτευχθῆ ἡ ἕνωσίς των, ὅπως ἐπετεύχθη ἡ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου. Καί ὅταν τό «μανδρόσκυλον» ἐζήτησεν τήν σχετικήν ΠΡΑΞΙΝ - ΑΠΟΦΑΣΙΝ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου (δασκαλεμένοι ἤ ἀφελεῖς;) ἀπήντησαν ὅτι δέν τούς ἐδόθη, καί ὅτι θά καθαρογραφῆ, θά ὑπογραφῆ καί κατόπιν θά ἀποσταλῆ! Καί τό μεῖζον! ***«Δέν ἔχεις ἐμπιστοσύνη, Ἐλευθέριε, εἰς τάς διαβεβαιώσεις τῶν Ἀρχιερέων καί ζητεῖς τήν Ἀπόφασιν;»***. Ταῦτα, κατ' ἀρχάς, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς Ἐκκλησίας Του, τῆς Ἱστορίας καί τῶν ἐλαχίστων ἐπιζώντων αὐτοπτῶν καί αὐτηκόων.

2ον. Τήν 15ην/28ην Ὀκτωβρίου 1971, εἰς πανηγυρικόν Παναρχιερατικόν Συλλείτουργον, ἑωρτάσθη ἡ ἕνωσις. Ἐν τῷ ὄρθρῳ καί ἐντός τοῦ Ἁγίου Βήματος καί ἀθορύβως καί ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἐκκλησιάσματος, ἀνεγνώσθη ὑπό τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου **ὁμαδικῶς εἰς τούς ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς ἡ περιβόητος ΣΥΓΧΩΡΗΤΙΚΗ ΕΥΧΗ ὅπως κατά τόν ἴδιον ἀπολύτως τρόπον προηγουμένως, ἀνεγνώσθη καί εἰς τόν ἴδιον. Ἰδού τώρα ἄς εὑρεθῆ ἔστω καί ἕνας ἐκ τῶν ἐλαχίστων ἐπιζώντων νά μᾶς διαψεύση. Ἡμεῖς (ὁ Ἐλευθέριος) εἴμεθα παρών καί ἐντός τοῦ Ἱεροῦ** (διότι παρωτρύναμεν τόν μακαριστόν Τρίκκης κυρόν Βησσαρίωνα νά μήν ἀντιδράση καί Ἰδιαιτέρως τόν τότε Μεσσηνίας Γρηγόριον), κατά δέ τόν τότε Πρωθιερέα Εὐγένιον ***«ἐπεσφραγίσαμεν τήν θείαν λειτουργίαν»!*** **Ἀνόητον, ἀλλ' ἐκφραστικόν τῆς παρουσίας μας... Ἰδού προκαλεῖται ὁ οἱοσδήποτε νά ὁμιλήση τώρα, καί πρῶτος ὁ τότε αὐτόπτης καί αὐτήκοος Ἱερομόναχος κ. Γαλακτίων Γκαμίλης, νῦν δέ πρώην Μητροπολίτης Περιστερίου.**

3ον. Ἀπό τάς ἀρχάς τοῦ 1971, ἀριθμοῦνται περισσότεραι ἀπό δέκα Σατανικαί ἐπινοήσεις μεθοδεῖαι, ὅπως μετατρέψουν (μεταλλάξουν) αὐτήν τήν συγχωρητικήν εὐχήν εἰς χειροθεσίαν! Τοῦτο δέ μέ τό δεδομένον ὅτι καί *«ἐπί τοῦ ἐξομολογουμένου, κατά τήν ἀνάγνωσιν τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς, ὁ Πνευματικός ἐπιθέτει εἰς τήν ἐξομολογηθέντα τάς χεῖρας του καί ἐπικαλεῖται τήν χάριν τοῦ Ἀγ. Πνεύματος νά τόν συγχωρήση»*. Εἰς τά παρασκήνια λοιπόν, εἰς τά ὁποῖα ἀδιακόπως ἐλάμβανον χῶραν ἀπεγνωσμέναι διαβουλεύσεις περί τοῦ τί δεῖ γένεσθαι μετά τήν ἀποτυχίαν, συνέλαβον τήν ἰδέαν, καθ' ἥν, ἀφοῦ καί εἰς τήν συγχωρητικήν εὐχήν ἔχομεν ἐπίθεσιν χειρῶν, αὐτό σαφῶς χαρακτηρίζεται ὡς χειροθεσία! Θά ἐκκινήσωμεν, εἶπον, ἐκ τῆς ἀκινδύνου αὐτῆς ἀρχῆς καί θά προχωρήσωμεν μέχρι τῆς τελικῆς ἐπιτυχίας τῆς προδοσίας. Δηλαδή τό 1972 καί μέχρι πρό πενταετίας δέν ἐτόλμα οὐδείς νά ὁμιλήση περί χειροθεσίας κατά τόν Η' Κανόνα, ἀλλά περί χειροθεσίας ὡς συγχωρητικῆς εὐχῆς! Λυπούμεθα διότι δέν εἶναι δυνατόν νά ἐκτεθοῦν ὅλαι αἱ μεθοδεῖαι διό θά ἀναφέρωμεν μόνον τάς κυριωτέρας. Ἔτσι, κατά τήν περίοδο 1972-1976, ἔχομεν:

α) Τάς ἐν ἔτει 1973 ἀθρόας ἐπισκοπικάς χειροτονίας (εἰς δύο ἤ τρεῖς νύκτας ἐχειροτονήθησαν 8 Ἀρχιερεῖς) πρός σχηματισμόν 12μελοῦς Συνόδου, τήν ὁποίαν θά ἀνεγνώριζεν τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων μέ τήν προϋπόθεσιν ὅτι ὅσα γράφει ἡ σχετική Συνοδική Πρᾶξις τῆς Ρωσικῆς ἐν διασπορᾶ

Ἐκκλησίας, εἶναι ἀναμφισβήτητα, δηλαδή ἐγένετο καί ἐν Ἑλλάδι ἡ χειροθεσία κατά τόν Η΄ Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος σαφέστατα ἀναφέρεται εἰς τούς ἐπιστρέφοντας εἰς τήν Ἐκκλησίαν Σχισματικούς! Τοῦτο τό σατανικώτατον σχέδιον ἐναυάγησεν, μόλις τήν τελευταίαν στιγμήν, διότι ἔπεσεν ὁ τότε ἀρχηγός τοῦ κινήματος τῆς 21ης Ἀπριλίου, Γεώργιος Παπαδόπουλος, ἀλλά καί ὁ Πρωθιερεύς Εὐγένιος Τόμπρος, (ἄλλος δικτάτωρ αὐτός), ἐξουθενωμένος καί βαρέως νοσῶν παρητήθη!... Πῶς βλέπετε, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο, τό γεγονός; Διακρίνετε καί ἐν προκειμένῳ τήν δεξιάν τοῦ Κυρίου;...

β) Τό 1974, ὁ ἐπιζῶν γέρων Παχώμιος Ἀργυρόπουλος, γράφει τήν περιβόητον *«Ἐξομολογητικήν του Ἐπιστολήν»*, εἰς τήν ὁποίαν πρῶτος, πλήν μυστικώτατα, ἀποτολμᾶ νά γράψη ἐξομολογητικῶς ὅτι καί *«ἐν Ἑλλάδι οἱ Ἀρχιερεῖς ἐδέχθησαν χειροθεσίαν ὅπως καί οἱ δύο ἐν Ἀμερικῇ»!* Ὁ κ. Παχώμιος δέν ἀπεκάλυψεν ποτέ πρός ποῖον ἀπηύθυνεν αὐτήν τήν *«ἐξομολογητικήν του ἐπιστολήν»*. Μήπως εἰς τόν διάβολον; Λέγομεν τοῦτο, διότι καί σήμερον δέν γνωρίζομεν, εἰς ποῖον ὑπέβαλεν ἤ ἀνέγνωσεν ἐξομολογητικῶς τό σατανικόν του ἐπινόημα!... Αὐτό εἶναι τό πρῶτον τολμηρόν πλήν ἐξωφρενικόν Ψεῦδος - Βλασφημία - Ἀπάτη, μέ τό ὁποῖον ὁ πεπτωκώς «Ἄγγελος» τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἀργολίδος Παχώμιος, ἠθέλησεν νά ἀνοίξη τήν ὁδόν τῆς μεταλλάξεως τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς εἰς χειροθεσίαν κατά τόν Η΄ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς, διό ὑπέστη τήν ἐσχάτην πτῶσιν, καί ἀδυνατεῖ καί σήμερον νά ἀνανήψη!

γ) Παραλλήλως, ἰδιαιτέρως ὠργανωμένως καί συστηματικῶς κινεῖται ὁ Νεοημερολογιτισμός, ὁ ὁποῖος διά τοῦ τότε Νεοημερολογίτου Πειραιῶς Χρυσοστόμου Ταβλαδωράκη, καί ἑτέρων σημαινόντων προσώπων τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐπεχείρησεν τό τέχνασμα, ὅπως διά τῆς προσφυγῆς των εἰς τά ποινικά Δικαστήρια κατά τοῦ τότε Ἐπισκόπου μας Πειραιῶς Νικολάου Μεσσιακάρη, τοῦ ἀποσπάσουν τήν ὁμολογίαν ὅτι δέν ἀντιποιεῖται τό ἐπισκοπικόν λειτούργημα, διότι κατόπιν τῆς «χειροθεσίας» ὑπό τῆς Ρωσικῆς Συνόδου δέν εἶναι σχισματικός ἀλλά Κανονικός καί ἀνεγνωρισμένος ἐπίσκοπος!... Αὐτό ἐπέρασεν μέσῳ τοῦ 54/76 ἐπισήμου Ἀπαλλακτικοῦ Βουλεύματος τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς!!! Αὐτός εἶναι ὁ δεύτερος Ψεύτης - Βλάσφημος, ὁ ὁποῖος, ἐξηπάτησεν ἑαυτόν καί ἐξαπατᾶ μέχρι σήμερον πολλούς, ἀφελεῖς, ἐνῶ κείτεται πεπτωκώς παρά τῷ Παχωμίῳ.

δ) Τήν ἰδίαν περίοδον καί ἀφοῦ ὅλα ἐστηρίχθησαν, ἐπί τῶν μυστικῶν καί ἀπορρήτων σατανικῶν κειμένων, ἤτοι, ἐπί τῆς «Ἐξομολογητικῆς Ἐπιστολῆς» τοῦ κ. Παχωμίου καί τοῦ Ἀπαλλακτικοῦ Βουλεύματος ὑπέρ τοῦ κ. Νικολάου, ἐνεθάρρυναν τόν τότε Κορινθίας Κάλλιστον ὅπως αὐτός πρῶτος δημοσίως καί εὐθέως δηλώση ὅτι *«τήν 17ην Σεπτεμβρίου 1971 εἰς τήν Ἀμερικήν δέν ἐδέχθη συγχωρητικήν εὐχήν, ἀλλά χειροθεσίαν»*, ὡς λέγει ἡ πρᾶξις - ἀπόφασις τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἐνῶ παραλλήλως ἐκτελεῖ την ἀπόφασιν περί ἑνώσεως, διό προσφεύγει εἰς τούς Φλωρινικούς!

Προσοχή! Οἱ κ.κ. Παχώμιος καί Νικόλαος προέκυψαν πολύ χείρονες τοῦ Καλλίστου, διότι ἐκεῖνος ὡμολόγησεν μίαν ἀλήθειαν, ἐνῶ οὗτοι, δηλαδή οἱ ἀνωτέρω δύο, δέν ὡμολόγησαν μόνον τήν ἀλήθειαν, ὅπως ὁ Κάλλιστος, ὅτι εἰς τήν Ἀμερικήν ἔγινεν χειροθεσία κατά τόν Η΄ Κανόνα, ἀλλά καί ἐκήρυξαν μυστικῶς τό ψεῦδος ὅτι καί ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς ἐδέχθησαν τήν ἴδιαν χειροθεσίαν τό δέ 2007 τό διετράνωσαν καί «συνοδικῶς»! Διά τόν λόγον αὐτόν προκύπτουν οἱ μεγαλύτεροι καί πλέον καταχθόνιοι ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας Του! Προκύπτουν ὡς ἡ πλέον *«ἄπιστος καί μοιχαλίς γενεά»!*

Ἐν προκειμένῳ, ὁ μέν **Κάλλιστος, κατ᾽ ἀπόλυτον Κανονικήν καί ὀρθόδοξον συνέπειαν, καθηρέθη, οἱ δέ χείρονες αὐτοῦ Παχώμιος καί Νικόλαος, ὡς τυφλοί ἀρουραῖοι, ὑπέσκαπτον τά θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, ἔκρυπτον τήν προδοσίαν των, καί τό πλέον ἐξωφρενικόν καί φοβερόν, εἶναι τό ὅτι αὐτοί οἱ ἐλεεινοί προδόται, τό 1976, ἔκριναν, ἐδίκασαν καί ὑπέγραψαν τήν Καθαίρεσιν κατά τοῦ Καλλίστου! Ἄν αὐτοί μποροῦν νά θεωροῦνται ὡς ἄνθρωποι καί δή «Ἐπίσκοποι», ἄς τό κρίνῃ ἕκαστος δι᾽ ἑαυτόν.**

4ον. **Ἄλλη ἀπόπειρα νά ἀναβιώσῃ καί ἐπιτύχῃ ἡ προσπάθεια περί ὑπαγωγῆς τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, πάντοτε ὑπό τήν σιωπηλήν προϋπόθεσιν ὅτι τό 1971 καί ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἱερά Σύνοδος ἐδέχθη χειροθεσίαν κατά τόν Η΄ τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀνέλαβεν νά συνεχίσῃ καί φέρει εἰς πέρας ὁ διάδοχος εἰς τό ρόλον τοῦ Εὐγενίου, ἤτοι, ὁ τότε Ἀττικῆς Ματθαῖος!** Αὐτός ἐπίστευσεν ὅτι θά κοιμήσῃ τά «μανδρόσκυλα» τῆς Μάνδρας τοῦ Χριστοῦ, πετῶντας εἰς αὐτά μερικά μουχλιασμένα καί κακῆς ποιότητος «ξεροκόμματα»(!), ἤτοι, **ἀναγνώρισιν προϋπηρεσιῶν, μισθούς, συντάξεις, δωρεάν αὐτοκίνητα καί πρό πάντων «Ἀναγνώρισιν»!...** Τρεῖς παρασκηνιακαί παραστάσεις κατά τήν δεκαετίαν τοῦ 1980, ἀπέτυχον, μέ ἀποτέλεσμα ὁ τότε ἀκόμη Ἀττικῆς νά μεθοδεύσῃ τά περί «νεοεικονομαχίας»! Αὐτοῦ τά καταχθόνια αἰσχρά καί καθαρῶς Ἐκκλησιομαχικά σχέδια συνεχίζετε καί μέχρι σήμερον καί σεῖς, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο! Βλέπετε ποῦ εἶσθε τοποθετημένοι; Ἐπί πᾶσι τούτοις ἐνθυμήθητε, ἀγαπητοί Κύριοι, **ὅτι τό 1993 ὁ Ματθαῖος ἐπεχείρησεν πραγματικῶς ὅπως μᾶς «φονεύσῃ» πνευματικῶς καί ἠθικῶς, διότι δέν εὐθυγραμμίσθημεν μέ τήν προδοσίαν του, ἀλλά καί εἴμεθα ἡ αἰτία τῶν ἀποτυχιῶν του,** (ὄχι ἡμεῖς, ἀλλ᾽ ὁ Κύριος!), **δηλαδή ἐξέδωκεν χαρτίον περί ἀφορισμοῦ μας!... ἐνῶ ὁ ἴδιος, εἰς τάς ἀρχάς τῆς 10ετίας τοῦ 1980 μᾶς προέτρεπεν νά δεχθῶμεν Βουλευτικήν ὑποψηφιότητα καί μᾶς διαβεβαίωνεν ὅτι θά ἐκλεγῶμεν ὁπωσδήποτε, διότι *«θά εἴχωμεν τήν γενικήν ὑποστήριξιν ὅλων τῶν Παλαιοημερολογιτῶν!...»*. Τί ἐσήμαινεν ὅλον αὐτό;**

Δυστυχῶς δέν ἐγνώριζεν καλῶς πῶς νά χειρισθῇ τό «ὅπλον» μέ ἀποτέλεσμα νά αὐτοτραυματισθῇ θανάσιμα ὁ ἴδιος(!), ἐνῶ μέ τό ἴδιον «ὅπλον» στοχεύσαντες πάλιν ἐναντίον μας τό 2003, ὁ «Ἀρχιεπίσκοπος καί

ἡ ψευδοσύνοδός του» αὐτοετραυματίσθησαν ἐπίσης θανάσιμα!!! Τοῦτο δέ ὅλον μέ εἰσηγητήν τόν δυστυχέστατον κ. Νικόλαον Μεσσιακάρη!...

5ον. Παραλείπομεν πλεῖστα ἄλλα σχετικά καί ἐρχόμεθα εἰς τήν Ἐγκύκλιον τῶν Νικολαϊτῶν, Α.Π. 3280/28.11.2007, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τή συνέχειαν ὅλων ὅσων προανεφέραμεν καί ἰδιαιτέρως τῆς ἀπό 11.10.1992 Ἐγκυκλίου Ἐπιστολῆς τοῦ Κυπρίου Ἱερομονάχου Εὐθυμίου, διά τῆς ὁποίας οἱ πέντε (διά λογαριασμόν των τήν ἔγραψεν), κηρύσσουν ἐπισήμως ὅτι *«ἡμαρτήσαμεν ὡς Ἐκκλησία καί μᾶς περιρρέει ἡ ἀνομία τῆς χειροθεσίας καί πρέπει νά διορθωθῆ τό λάθος»!* Δέν κατώρθωσαν ὅμως νά τό «διορθώσουν», δηλαδή νά καταδικάσουν τήν ἀνυπόστατον «χειροθεσίαν» των, διότι δέν εἶχεν ἀκόμη ἐπέλθει ἐκείνη ἡ ἀπαραίτητος διαφθορά ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου συνειδήσεως τοῦ πληρώματος, ἀλλ᾽ οὔτε καί τήν περιθωριοποίησιν Προσώπων ἐπέτυχον, διό ἠρκέσθησαν εἰς τήν σχισματοαίρεσίν των! Αὐτήν ἀκριβῶς ἐκπροσωπεῖτε καί συνεχίζετε σεῖς, κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο.

6ον. Καί ἐρχόμεθα εἰδικώτερον εἰς τήν προέκτασιν τῆς σχισματοαιρέσεως τῶν πέντε, δηλαδή τούς Νικολαΐτας, αὐτούς τούς πολύ χειροτέρους σχισματοαιρετικούς καί συγκεκριμένως εἰς τήν προαναφθερθεῖσαν μέ Α.Π. 3280/28.11.2007 ἐγκύκλιον αὐτῶν. Οὗτοι δι᾽ αὐτῆς ὁμολογοῦν καί διακηρύσσουν ὅτι, μετά ἀπό 36 ἔτη, *«ἦλθεν τό πλήρωμα τοῦ χρόνου»* νά γεννηθῆ ὁ κυοφορούμενος δράκων κατά τῆς Ἐκκλησίας! Αὐτοί λοιπόν, ὡς ἕρμαια τῶν ξένων κέντρων καί τῶν ἐγκαθέτων των, μετεστοιχείωσαν καί μετήλλαξαν δημοσίως τήν συγχωρητικήν εὐχήν εἰς χειροθεσίαν των. Πῶς; Ὅπως ἀκριβῶς γράφετε καί σεῖς! *«Δέν ἔπρεπε, λέγουν καί αὐτοί, νά γίνη ἡ χειροθεσία, ἀλλά δυστυχῶς ἔγινε καί δέν ἀντιμετωπίσθη ἐπί τόσα ἔτη»!* Δηλαδή, ἐπί 36 συναπτά ἔτη δέν ἀπεκηρύχθη καί δέν κατεδικάσθη καί δέν διωρθώθη τό λάθος, διότι ὑπῆρχον ΕΜΠΟΔΙΑ!... Τό 2007 ὅμως ἐξεπεράσθησαν ὅλα καί ἀπεκήρυξαν οἱ γελοῖοι «μοιχοί», τήν ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ «χειροθεσίαν»!...

Φοβεραί ὅλαι αἱ ἀποκαλύψεις των ἀπό πάσης ἀπόψεως! Γράφουν ἀκριβῶς ὅτι μόλις τό 2007 **«ἦλθεν ὁ** (κατάλληλος) ***καιρός καί ἐξησφαλίσθησαν αἱ συνθῆκαι καί ἐξηφανίσθησαν τά ἐμπόδια διά τήν ἐν πληρότητι ἐκκλησιαστικήν ἀντιμετώπισιν»*** τοῦ λάθους τῆς χειροθεσίας! Καί ἀμέσως προηγουμένως προσημειώνουν: ***«Ὅθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,*** (δηλαδοί οἱ Νικολαΐται!), ***...ἐξ ἀφορμῆς τῆς μέχρι σήμερον ἀπουσίας ἐπί τοῦ θέματος τῆς γενομένης ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας, συνεποῦς, ἑνιαίας, σταθερᾶς, ὀρθῆς ἀπό ὀρθοδόξου θέσεως, καί τῶν ἐκ ταύτης*** (τῆς ἀπουσίας) ***διαφόρων ἐπί τοῦ θέματος προκυπτόντων ζητημάτων, ἐκφραζομένων διά ποικίλων γνωμῶν, οἵτινες προσφάτως ἔγιναν καί ἀφορμή λεγομένων, ἐκ μέρους διαφόρων τήν Ἐκκλησίαν ποικιλοτρόπως πολεμούντων ἀτόμων, ἐν***

σχέσει μέ τό θέμα τῆς ἐν ἔτει 1971 χειροθεσίας, ποιμαντορική μερίμνη καί εὐθύνη κινουμένη ἐπελήφθη σχετικῶς» καί κατεδίκασεν τήν χειροθεσίαν!

Δέν ὑπάρχουν χαρακτηρισμοί διά τόν συντάκτην αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου» καί ἐν προκειμένῳ τῶν μόλις ἀνωτέρω ἀσυντάκτων, κατά συρροήν ἠλιθίων, ἀορίστων καί πονηρῶν διατυπώσεων. Ὡστόσον ὁ ΣΑΤΑΝΟΚΙΝΗΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΣ συντάκτης, (δέν ἀξίζει οὔτε ἐμπτυσμοῦ ὁ ἄθλιος), προσπαθεῖ νά «ΚΑΛΥΨΗ» τούς ἄφρονας Γέροντας Παχώμιον καί Νικόλαον καί κατόπιν καί τά λοιπά φερέφωνά των! Συγκεκριμένως ἐπεδίωξεν νά καλύψη τοῦ μέν πρώτου τάς ἀπό 1974 καί 2004, δύο «μοιχαλίδας» ἐπιστολάς, τοῦ δέ δευτέρου τό 54/76 ἐπίσης «μοιχόν» Ἀπαλλακτικόν Βούλευμά του καί ἐν τέλει καί νά τούς δικαιώση καί προπάντων ἐξαπατήση τούς ὀπαδούς των παρουσιάζων αὐτούς τούς ΜΕΓΑΛΟΥΣ ΠΡΟΔΟΤΑΣ καί ὡς δῆθεν «Ὁμολογητάς Ἐπισκόπους»!

Ἡ ἀπάτη, ἡ ὁποία, μέσω καί διά τῆς ἐν λόγῳ μοιχαλίδος ἐγκυκλίου, ἐνεργεῖται καί πρός κάθε πιστόν, συνίσταται εἰς τό ψεῦδος περί δῆθεν χειροθεσίας καί ὅτι οἱ Νικολαΐται καταδικάζοντες ἤ ἀπορρίπτοντες τήν χειροθεσίαν των σώζουν τήν Ἐκκλησίαν! Παραλλήλως εἰς τό ἴδιον κείμενον, ὑποκρινόμενοι ἀνακατεύουν, ἤτοι, μοιχεύουν μέ τήν ἀποκήρυξιν - καταδίκην τῆς «χειροθεσίας» των καί τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν, τήν Ὁποίαν ἐνῶ τήν ἔχουν ἀρνηθεῖ καί ἀτιμάσει, ἀδιάντροπα καυχῶνται ὡς δῆθεν φύλακες καί τῶν δύο, δηλαδή καί τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς! Αὐτό ὅμως εἶναι μία ἀσελγής συμπεριφορά κατά τῆς ἀσπίλου Νύμφης τοῦ Χριστοῦ, τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Δύο λόγια ἀκόμη ὡς πρός τό ποῖαι εἶναι αἱ **«ἐξασφαλισθεῖσαι συνθῆκαι»** καί ποῖα **«ἐμπόδια ἐξηφανίσθησαν»** διά τήν «ἐκκλησιαστικήν ἀντιμετώπισιν» καί δή «ἐν πληρότητι» τοῦ λάθους, τό ὁποῖον κατ' αὐτούς ὑφίστατο ἀπό τό 1971, καί πρό πάντων διά ποίαν **«Ἀρχιερατικήν των εὐθύνην»** ὁμιλοῦν καί δή **«ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἁγίας Του Ἐκκλησίας»**, τήν ὁποίαν ἀνέλαβον τήν 27ην Νοεμβρίου 2007 καί ποίαν **«ἀπόφασιν»** ἔλαβον **«συνδιασκεφθέντες ὡς Ἱερά Σύνοδος»**!...

Αὐτη ἡ ***«ἄπιστος καί μοιχαλίς γενεά»***, αὐτό τό ***«Καϊαφικόν συνέδριον»***, οἱ ***«λυκοποιμένες»*** οἱ **ΕΣΚΟΤΙΣΜΕΝΟΙ ΑΥΤΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΟΜΑΧΟΙ**, **ὡς *«συνθήκας»*, τάς ὁποίας ἐξησφάλισαν καί ἔτσι ἠδυνήθησαν νά ἀσελγήσουν κατά τῆς Ἐκκλησίας, (ἡ Ὁποία ὅμως παραμένει ΑΜΟΛΥΝΤΟΣ), ἐννοοῦν τήν παραίτησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀνδρέου, τήν ἐκδημίαν του καί τήν κατάληψιν τῆς θέσεως ἐκείνου ἀπό τόν πρώην Πειραιῶς Νικόλαον. Παραλλήλως ἐννοοῦν καί τό ὅτι ἀπεμάκρυναν ἤ μᾶλλον ἀπεκόπησαν καί ἀπεμακρύνθησαν οἱ ἴδιοι ἐκ τῶν προσώπων, τά ὁποῖα ἀπό τό 1971 ἦσαν τά *«ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια»* εἰς αὐτό τό σατανικόν σχέδιον. Τέλος, τά ὄργανα τῶν ξένων κέντρων, καθ' ὅλα τά τελευταῖα ἔτη, τούς ἐπλαισίωσαν, τούς ἐδέσμευσαν καί συνέταξαν τήν σατανικήν των «ἐγκύκλιον» (3280/28.11. 2007), ἐνῶ διεβεβαίωσαν τούς δύο ἄφρονας Γέροντας ὅτι πλέον εἶναι ἀπόλυτα καλυμμένοι ὡς πρός τάς ἀπό τό 1974 καί 1976 βλασφημίας των**

κατά τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς! Πλησίον αὐτῶν εἶσθε τοποθετημένοι καί σεῖς κ.κ. Χρυσόστομε καί Λάμπρο. Τό κίνημά σας κατά τό 1991-1995 μή ἐπιτυχόν ἀπολύτως, τό ὡλοκλήρωσεν τό διάδοχον τρίτον κίνημα τῶν Νικολαϊτῶν (πρῶτον ἐννοεῖται εἶναι ὁ Νεοημερολογιτικός Οἰκουμενισμός, δεύτερον ὁ Φλωρινικός Οἰκουμενισμός καί τρίτον ὁ τῶν Νικολαϊτῶν), **τά ὁποῖα ὅμως εἶναι εἰς τήν οὐσίαν ΕΝ ΚΙΝΗΜΑ, αὐτό τοῦ Ἀντιχρίστου.**

ΕΛΑΧΙΣΤΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΠΟ 1972 ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΤΟΥ κ. ΜΗΝΑ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ

Εἰς τήν ἰδίαν «Ἀνοικτήν Ἐπιστολήν» σας ἐπαναλαμβάνετε τό ψεῦδος, καθ' ὅ: ***«Ὅσοι λέγουν πώς κακῶς ἔγινε ἡ χειροθεσία τό 1971, ἀλλά ἔγινε δυστυχῶς, καί πρέπει νά διορθωθῇ τό κακῶς γενόμενον, κατηγοροῦνται μέσα ἀπό τήν «Ο.Π.» ὡς ἀρνητές τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ἀρχιερέων τῶν Γ.Ο.Χ.»***, **καί ἐπάγεσθε ὅτι:**

«...Τό 1972, ὁ θεολόγος Μηνᾶς Κοντογιάννης (τό 1972 ἦτο μόλις νέος φοιτητής εἰς τήν θεολογικήν Σχολήν), ***ἔγραψε σπουδαία θεολογική μελέτη 18 σελίδων μέ θέμα: «Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΘΕΣΙΑΣ» εἰς τήν ὁποίαν ἀνέφερε καί τά ἑξῆς:*** **«Ἔκτοτε ἐδημιουργήθη τό πρόβλημα περί τοῦ πῶς δέον νά ἐκληφθῇ ἡ χειροθεσία (τοῦ 1971)... Ὡς δέ θά ἀποδειχθῇ ἐκ τῶν ἀκολουθούντων, ἡ χειροθεσία ἐχρησιμοποιήθη (σ.σ. ἀπό τήν Ἐκκλησία) μόνον ἐπί σχισματικῶν ἤ αἱρετικῶν πρός κύρωσιν τοῦ ἀκύρως τελεσθέντος Μυστηρίου. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ δέ τῆς "εὐλογίας" καί πάλιν πρόκειται περί ἀναζωογονήσεως τοῦ ἀκύρως τελεσθέντος Μυστηρίου (σελ. α΄-β΄). "...Οὐδέποτε ἡ χειροθεσία ἐχρησιμοποιήθη διά κανονικῶς, καί ὑπό Ὀρθοδόξων Ἐπισκόπων γενομένων μυστηρίων..." (σελ. 13). "Ὡς ἐκ τούτου ἡ χειροθεσία ἡ γενομένη κατά τό ἔτος 1971 εἰς τούς Ματθαιϊκούς ἐπισκόπους ἦτο παράνομος πάντη..." (σελ. 14). "...Ἀλλά ἐσπευσμένως οἱ Ἀρχιερεῖς μας τήν ἐδέχθησαν. Ἐκινήθησαν ἀπερισκέπτως..." (σελ. 16). "Διά τό θέλημα τῶν Φλωριναίων ἐπρόδωσαν τήν χειροτονίαν των" (σελ. 17). Ἄς μελετήσουν ὅθεν οἱ Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τό θέμα τοῦτο καί ἄς ἀναζητήσουν τήν θεραπείαν του... Ἄς ἀποκηρύξουν τήν πρᾶξιν αὐτήν... Ἄς ἐπαναφέρουν τάς χειροτονίας ὑπό τοῦ Ματθαίου εἰς τήν πρέπουσαν θέσιν των. Ἄς ἀποκηρύξουν τήν χειροθεσίαν ὁμολογοῦντες ὅτι ἔσφαλον. Ἀλάθητος κανείς δέν εἶναι... καί οἱ ἐπίσκοποί μας ὡς ἄνθρωποι ὑπέπεσαν εἰς σφᾶλμα. Ἄς τό διορθώσουν. Ἀναμένομεν.**

Ὁ πονήσας

Μηνᾶς Κοντογιάννης, Ἀθῆναι 1972»

Δηλαδή, κ. Λάμπρο Κτενᾶ, γνωρίζετε τί ἔχομεν γράψει περί τοῦ θέματος καθ' ὅλην τήν ἀπό τό 1971 τεσσαρακονταετίαν καί χωρίς αἰδῶ, χωρίς φιλότιμο, χωρίς σεβασμόν εἰς τήν ἀλήθειαν, ἐπαναλαμβάνετε τά ἴδια ψεύδη καί τάς ἰδίας βλασφημίας! Ὄχι δέ μόνον τοῦτο, ἀλλά μᾶς κατηγορεῖτε καί διά δῆθεν **ἀσυνέπειαν,**(!) διότι ὅπως ἰσχυρίζεσθε ***«ἄλλα ἐλέγομεν τό 1972 καί ἄλλα σήμερον»!*** Τότε δέ καθ' ὑμᾶς, εἴμεθα ***«εἰλικρινεῖς καί συνεπεῖς»*** ἐνῶ τώρα διαπιστώνετε ὅτι προκύπτομεν ***«ἀνειλικρινεῖς καί ἀσυνεπεῖς»!...***

Κατ' ἀρχάς τά ἀνωτέρω, τά ὁποῖα παρετέθησαν, εἶναι ἀληθῶς γεγραμμένα εἰς τό ἀπό 1972 χειρόγραφον καί ἐν σχεδίῳ «πόνημα» ἡμῶν τοῦ Μηνᾶ Κοντογιάννη, καί σᾶς εὐχαριστοῦμε, διότι τά ἐδημοσιεύσατε καί μᾶς δίδετε τήν ἁγίαν εὐκαιρίαν, ὅπως ἐν ἀπολύτῳ εἰλικρινείᾳ καί ταπεινώσει καθαρίσωμεν μέ αὐτό τό ἐν ἄλλοις μέν καλόν πρωτόλιον, ἐν ἄλλοις ὅμως ἀπαράδεκτον κείμενον, ἀπό τό ὁποῖον σεῖς ἀπεγνωσμένως καταπιάνεσθε, ὄχι ἀσφαλῶς ἀπό ζῆλον πρός τήν ἀλήθειαν, **ἀλλά διά νά μήν χαθῇ μία σαθρά ὑποστήριξις τοῦ σατανικοῦ σχεδίου σας περί δῆθεν χειροθεσίας καί ἐν Ἑλλάδι τό 1971! Δυστυχῶς ὅμως δέν σᾶς ἐξυπηρέτησεν, ἐνῶ μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ καθαρίζει τό θέμα.**

Ἐκκινῶ ἐκ τῆς ἀρχῆς ὅτι τό κείμενον αὐτό τοῦ 1972 δέν προσέφερεν τίποτε τό οὐσιῶδες, διότι εἰς αὐτό, ἀφ' ἑνός ἀναφέρονται γνωσταί θέσεις τῆς Ἐκκλησίας περί τῆς χειροθεσίας, ἀφ' ἑτέρου δέ μέ τάς ἀνωτέρω ἀσυγγνώστους ἀσαφείας ἑνός φοιτητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποκλειστικῶς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν του μόνον τήν **ὀργιάζουσαν τότε προπαγάνδα περί «χειροθεσίας» μας ἐπί τῶν δύο ἐπισκόπων εἰς τήν Ἀμερικήν,** καί ἰδιαιτέρως τήν σχετικήν πρᾶξιν τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἀνταυγάζεται εἰς τήν μελέτην μας.

Ἀπερισκέπτως κινούμενος τότε δέν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν:

α) Τάς δηλώσεις τῆς ἐξαρχίας, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ της, περί συγχωρητικῆς εὐχῆς κ.λπ.

β) Τό γεγονός ὅτι, ἐν Ἑλλάδι οὐδεμία χειροθεσία κατά τόν Η΄ Κανόνα ἔλαβεν χώραν, οὔτε ἐπί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου οὔτε ἐπί τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων τήν 28ην Ὀκτωβρίου 1971.

Ἐνῶ λοιπόν δέ δέν ἐλάβομεν ὑπ' ὄψιν τό γεγονός ὅτι ἐν Ἑλλάδι οὐδεμία χειροθεσία ἔλαβεν χώραν, ἐλάβομεν ὅμως ὑπ' ὄψιν τήν ἀνωτέρω πρᾶξιν τῆς Ρωσικῆς Συνόδου καί τούς πανταχόθεν καπνούς περί χειροθεσίας γενικῶς! Δυστυχῶς δέν ἠδυνήθην νέος καί ἄπειρος νά ἀντιμετωπίσω τήν ἀντιφατικήν καί ὅλως ἐλεεινήν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ἀμέσως ἠμφισβητήθη καί ΟΥΔΕΠΟΔΕ ΕΦΗΡΜΟΣΘΗ. Δηλαδή δέν εἴχομεν τάς προϋποθέσεις νά καταγγείλωμεν ὅλα τά περί χειροθεσίας ἀναφερόμενα ὡς ἄκρως ἀντιφατικά καί ἀνόητα καί νά ἀποδείξωμεν ὅτι δέν ἐπρόκειτο περί Συνοδικῆς ἀποφάσεως ἀλλά περί σκευωρίας παρασυνοδικῶν, τήν ὁποίαν δέν ἦτο εἰς θέσιν νά κατελέγξῃ ἡ ἰδία ἡ Ρωσική Σύνοδος καί κοινῶς «ἐσύρθη ἀπό τήν μύτη».

Αὐτοχαρακτηρίζομαι ἐκ τοῦ γραπτοῦ ἐκείνου ὡς πρόχειρος, ἐπιφανειακός καί ὅτι ἔγραφον ὑπό τήν ἐπιρροήν τῆς περιρρεούσης προπαγάνδας. **Λυποῦμαι ζητῶ συγγνώμην ἀπό τόν Θεόν ἀλλά καί ἀπό σᾶς καί πρό πάντων ἀπό ὅσους ἐσκανδάλισα. Ὡστόσον τό θετικόν ἐκ μέρους σας εἶναι ὅτι προεκαλέσατε τήν προϋπόθεσιν ὅπως ἀναιρέσω τό ἐν λόγῳ κείμενόν μου σημειῶν τά κάτωθι, τά ὁποῖα δέν ἔλαβον ὑπ' ὄψιν:**

α) Τήν ἰδίαν περίοδον, καθ' ἥν ἔγραφον τό ἐν λόγῳ κείμενον, εἶχεν γίνει σαφές ὅτι ἡ Συνοδική Πρᾶξις δέν γίνεται δεκτή καί δέν ἐκτελεῖται ὅπως καί δέν ἐξετελέσθη ποτέ.

β) Ἐστάλη Β΄ ἐξαρχία, παρά τῆς ὁποίας ἐζητήθησαν ἐξηγήσεις ἐπί τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί τί ἐγένετο ἐν Ἀμερικῇ ἐπί τῶν δύο Ἐπισκόπων μας, δηλαδή τοῦ Καλλίστου καί τοῦ Ἐπιφανίου. Γνωρίζει πᾶς τις τί ἀπήντησεν πολλάκις ἐπ᾽ ἀμφοτέρων τῶν θεμάτων ἡ Ρωσική Σύνοδος, δηλαδή: 1) Δέν δίδει τήν ὀρθόδοξον ὁμολογίαν καί 2) Ἀρνεῖται ὅτι ἐχειροθέτησεν ὡς σχισματικούς τούς δύο Ἐπισκόπους.

γ) Είς τήν ὀργιάζουσαν προπαγάνδα, περί δῆθεν χειροθεσίας, συνεχῶς ἡ Ἱερά Σύνοδος, ἀπαντᾷ ρητῶς καί ἐκφράζει τήν ἀλήθειαν ὅτι κατ᾽ ἄκραν οἰκονομίαν καί ὑπό σαφεῖς προϋποθέσεις καί καλήν δεοντολογίαν, ἀπεδέχθη μόνον τήν συγχωρητικήν εὐχήν διά νά ἀποφευχθῇ τό σχίσμα μεταξύ τῶν Ἐπισκόπων μας, καί ἀφ᾽ ἑτέρου διά τήν ἑνότητα καί τῶν Φλωρινικῶν είς τήν Ἐκκλησίαν.

δ) Ἐκεῖνο ὅμως τό ὁποῖον ἀργότερον, ἰδιαιτέρως δι᾽ ἐμέ, ἀπετέλεσεν τήν ΚΑΛΗΝ ΚΑΙ ΜΕΓΙΣΤΗΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περί τοῦ τί ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι, ὑπῆρξεν ἡ ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΣ τοῦ Καλλίστου, ὅτε οὗτος, τό 1976, ἐδήλωσεν ὅτι τό 1971 εἰς τήν Ἀμερικήν δέν ἐδέχθη συγχωρητικήν εὐχήν, ἀλλά χειροθεσίαν κατά τόν Η΄ Κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς!

ε) Παρά ταῦτα, ἐπειδή τό περί χειροθεσίας θέμα τῶν δύο Ἐπισκόπων μας εἰς τήν Ἀμερικήν ἀποκαλυπτόμενον ἐλάμβανεν διαστάσεις, τό 1978 ἀπολύτως ὀρθῶς ὑπεβάλαμεν ἀπό κοινοῦ καταγγελίαν κατά τῆς ἐξαρχίας. Ἡ καταγγελία αὐτή μέ πολλήν διάκρισιν καί λεπτότητα ἐξεδικάσθη μόλις τό 1981 καί τό θέμα ἔληξεν μέ τήν δήλωσιν τοῦ τότε Κιτίου Ἐπιφανίου ὅτι τήν 18ην Σεπτεμβρίου δεχόμενος τήν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν, τοῦ εἶχεν διαβεβαιωθεῖ ὑπό τοῦ ἰδίου (τοῦ Γερμανίας Κων/νου) ὅτι δέχεται τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν - Ὁμολογίαν καί ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΔΕΝ ΕΘΙΓΕΤΟ Η ΠΡΑΞΙΣ - ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΣ ΤΟΥ! Ὡστόσον, ἐάν ὁ Κιτίου ἦτο ἕνας μέγας ὑποκριτής καί ἀπό τό 1977 ἐν κρυπτῷ ἤ καί φανερῶς ἠμφισβήτει τήν Ἐκκλησιολογίαν ἤ ἐκήρυσσεν τήν ἕνωσιν ἐκ τῶν κάτω καί ἐδέχετο ὅτι ἐχειροθετήθη ὡς σχισματικός, ἀπήτη δέ τήν ὅπως - ὅπως ἕνωσιν μετά τῶν Φλωρινικῶν καί πάντως εἰς βάρος τῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, αὐτά εἶσθε εἰς θέσιν νά τά γνωρίζετε, κ. Χρυσόστομε, ἤ ἄν ὑποκριθῆτε ἄγνοιαν, τότε νά σᾶς πληροφορήσῃ ὁ συνάδελφός σας κ. Μακάριος Καββακίδης!...

Ὅσον ἀφορᾷ τά περί *«ἀποκηρύξεως τῆς πράξεως τῆς χειροθεσίας»* καί τήν ὑπόδειξίν μας *«περί ἐπαναφορᾶς τῶν χειροτονιῶν»* κ.λπ. ἀπαράδεκτα, ὡς νέος φοιτητής ἠγνόουν ὅτι οὔτε διόρθωσιν ἐπιδέχεται τυχόν γενομένη χειροθεσία οὔτε ἐπαναφέρεται ἡ τυχόν ἀπωλεσθεῖσα χειροτονία μετά ἀπό μίαν τοιαύτην χειροθεσίαν.

Πιστεύομεν εἶναι καταφανέστατον ὅτι ἐπί τῶν ἀνωτέρω ἐπεδείξαμεν ἀπόλυτον συνέπειαν καί ὁ ἀγών μας ὑπῆρξεν συνεπής πάντοτε μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἐάν παρά ταῦτα δέν ἱκανοποιεῖσθε, διότι δέν πρέπει κατά τά σχέδιά σας νά ἱκανοποιηθῆτε, τότε νά ἐπανέλθετε καί ΖΗ ΚΥΡΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ.

Ἁπλῶς, κ. Χρυσόστομε καί κ. Λάμπρο, σᾶς διαβεβαιοῦμεν ὅτι ἀνεβήκατε εἰς ἕνα ἑλικόπτερον, ὑψώνεσθε συνεχῶς, ἐνῶ δέν γνωρίζετε οὔτε νά «προσγειωθεῖτε» οὔτε «ἀλεξίπτωτα» ἔχετε!...

Πέραν ἀπό αὐτό τό θέμα, δυστυχῶς, δέν παρελείψατε νά εἴπητε, κ. Λάμπρο καί κ. Χρυσόστομε, ὅτι σεῖς, ἔχετε τό 54/76 βλάσφημον Ἀπαλλακτικόν Βούλευμα ἐξ ἀρχῆς, ἐνῶ χαρακτηρίζετε ἡμᾶς ὡς ***«ἀναξιοπίστους ἤ καί ψευδομένους ὅτι τά ἀγνοούσαμε καίτοι νυχθημερόν εἴμεθα ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Συνόδου».***

Ποτέ, κύριοι, δέν εἴδομεν τό ἐν λόγω βούλευμα, οὔτε τό ἐζητήσαμεν οὔτε μᾶς ἐδόθη, διότι μᾶς ἤρκει ἡ διαβεβαίωσις τοῦ τότε Ἐπισκόπου μας περί τῆς καλῆς Ὁμολογίας του. Δέν εἴχομεν λόγον νά τό ζητήσωμεν ὅπως δέν ἐζητήσαμεν καί δέν ἔχομεν σχεδόν τάς περισσοτέρας ἐκ τῶν πλειόνων δικαστικῶν ὑποθέσεων.

Σεῖς ὅμως πόθεν καί διατί τό ἐπρομηθεύθητε καί διατί δέν τό ἐφέρετε εἰς φῶς; Μήπως ὁ κ. Ἀλεξόπουλος μπορεῖ νά σᾶς βοηθήση νά ἀπαντήσετε;...

Ἡμεῖς, ἀγαπητοί Κύριοι, ἐλάβομεν γνῶσιν αὐτῆς τῆς συνθέτου σκευωρίας μόλις τό 1995, ὅταν ἐδημοσιεύθησαν τά σχετικά βουλεύματα καί ἔκτοτε δέν ἐφησυχάσαμεν ἀλλά τό ἐγείραμεν ὡς πρῶτον θέμα, μέ ἀποτέλεσμα, τό 2002 νά γίνεται πλέον λόγος περί ***«λάθους»***, τό 2003 νά ἐμφανίζεται ἡ ἀπό τό 1974 ***«ἐξομολογητική ἐπιστολή» καί εἰς τήν ἀντίδρασίν μας νά ἀκολουθεῖ ἡ δευτέρα,*** ἡ πολύ χειροτέρα τῆς πρώτης κ.λπ. **διά νά φθάσετε ἀπό κοινοῦ εἰς τήν 3280/28.11.2007 «ἐγκύκλιον»!...**

Τέλος ἐστέ βέβαιοι ὅτι τήν ΑΛΗΘΕΙΑΝ δέν τήν **«δολοφονοῦμεν»** ἀλλά καί **ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κατέχει τήν θέσιν της ἐντός ἡμῶν τῶν μικρῶν καί ἁμαρτωλῶν καί προτείνομεν ὅπως, ἄν καί Σεῖς προτίθεσθε νά σεβασθῆτε τήν ἀλήθειαν καί νά ἀγαπήσετε χριστιανικά, τότε ΔΕΥΤΕ νά ἀποδείξωμεν τοῦτο ἀμφότεροι ἐν τῇ πράξει ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι Η ΑΛΗΘΕΙΑ καί ἡ ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ καί ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ.**

Παραλείπομεν ὅλα τά ὑπόλοιπα τά ὁποῖα, περιελάβετε εἰς τήν δημοσιευθεῖσαν «Ἀνοικτήν Ἐπιστολήν» σας, καί εὐχόμεθα νά μήν χρειασθῆ νά ἐπανέλθωμεν εἰς ὅσα ἀναφέρετε καί εἰς τήν τελευταίαν σελίδα ὑπ' ἄρθρ. 63!... ἐνῶ σᾶς εὐχόμεθα νά ***«δυνηθῆτε νά ἀσεβήσετε»*** **κατά τῶν Δυτικῶν, αἱρετικῶν ἐπιδράσεων, δεχόμενοι τά τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀλλά καί τήν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ - ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας διά νά σᾶς «ἐγκεντρίση ὁ Θεός εἰς καλλιέλαιον», ἀμφοτέρους. Ἀμήν γένοιτο.**

† Ο ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ ΚΑΙ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ
ΚΗΡΥΚΟΣ

Ὁ Διευθυντής τῆς «Ὀρθοδόξου Πνοῆς»
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗΣ

ΜΕΡΟΣ Δ'

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΕΠΙ ΘΕΜΑΤΩΝ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΟΤΑΝ ΕΠΙΛΗΣΜΟΝΕΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΠΡΟΔΙΔΟΥΝ ΚΑΙ ΠΙΠΤΟΥΝ ΤΟΤΕ ΟΙ ΑΛΗΘΕΙΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΛΑΟΥ ΚΑΛΟΥΝΤΑΙ ΝΑ ΔΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τοῦ θεολόγου ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ(*)

Καί πάλιν μία ὁμάς Ἐπισκόπων μας, ἐμπλακεῖσα ἀπό ἐτῶν εἰς τά σχέδια ξένων κέντρων κατά τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι, εἰς τά σχέδια κατά τῆς **Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς**, ἐμφανίζεται οὐχί ἁπλῶς ἐπιλήσμων ἤ ὡς ἐπιδεικνύουσα ὀλιγωρίαν, **ἀλλά ἐκ τῶν ἔργων της προκύπτει καί ὅτι συνεμάχησεν μετά τῶν ἐπιβούλων τῆς Ἐκκλησίας καί εἰς τήν κυριολεξίαν προδίδει.** Οἱ Ἐπίσκοποι αὐτοί οἱ ὁποῖοι, μετά τό 1995 καί κυρίως ἀπό τό 1997, συνεκροτήθησαν εἰς νέαν ὁμάδα προδοσίας, προδίδουν χειρότερα καί ἀπό τόν γνωστόν **πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον** καί ἀπό τόν τότε **Κορινθίας Κάλλιστον, ἀλλά καί ἀπό τήν ὁμάδα τοῦ πρώην Ἀττικῆς Ματθαίου Μακρῆ, γνωστήν ὡς σχισματοαιρετικήν ὁμάδα τῶν «πέντε». Αὐτή ἡ ὁμάς συγκροτουμένη ὑπό τῶν: Μακαριωτάτου κ. Ἀνδρέου, Πειραιῶς κ. Νικολάου, Ἀργολίδος κ. Παχωμίου, Περιστερίου κ. Γαλακτίωνος καί Διαυλείας κ. Ἀνδρέου,** καθ' ὅλα τά τελευταῖα ἔτη, δηλαδή ἀπό τό 1995, καί ἰδιαίτερα μετά τό 1997, ὄχι μόνον δέν ἐπιδεικνύει καμμίαν συνέπειαν ὅσον ἀφορᾶ τήν Ὁμολογίαν - Ἐκκλησιολογίαν, καθώς καί τήν Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἀλλά καί κλυδωνίζει τό σκάφος τῆς Ὀρθοδοξίας, μέ ἀήθεις καί ἐλεεινάς σκευωρίας, σκάνδαλα, κατάλυσιν τῆς Κανονικῆς Τάξεως καί «ἐκπόρνευσιν» τοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ. Ἔτσι ὄχι μόνον ἡ μαρτυρία τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας δέν δίδεται, ἀλλά καί κυριολεκτικῶς Αὐτη προδίδεται. **Ἡ «Ὀρθόδοξος Πνοή»**, καθ' ὅλα τά τελευταῖα αὐτά ἔτη, εἶναι ἀδιάψευστος μάρτυς αὐτῆς τῆς πραγματικότητος, ἡ ὁποία προκύπτει ἀπό πλῆθος ἐπισήμων καί Κανονικῶν ἐγγράφων, δημοσιευθέντων ἀπό τῶν στηλῶν της, καί τά ὁποῖα ἁρμοδίως συνέταξαν καί Κανονικῶς ἀπηύθυναν, πρός τούς προδίδοντας Ἀρχιερεῖς, **οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς Κήρυκος, Λαρίσης καί Τυρνάβου Πανάρετος καί Βερροίας καί Ναούσης Ταράσιος.**

(*) Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ὀρθοδόξου Πνοῆς» τεῦχος Ἀπριλίου 2004.

Παρά ταῦτα, ἡ προαναφερθεῖσα ὁμάς τῶν Ἐπισκόπων μας, ὄχι μόνον δέν συνεκινήθη, ἀλλά σκληρυνθεῖσα κατέστη καί Φαρισαϊκή καί δέν παραιτεῖται τῶν σχεδίων της, κατά τῆς Ἐκκλησίας. Ὑποκρίνεται ὅτι δῆθεν φυλάσσει Ἐκκλησιολογίαν καί Ἀποστολικήν Διαδοχήν, ἐνῶ ἔργῳ οὐδέν ἐνεργεῖ ὑπέρ αὐτῶν, τά δέ θέματα τά ἀναφερόμενα ἤ καθαπτόμενα τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς, ἀρνεῖται νά τά ἀντιμετωπίση. Πέραν τούτου συκοφαντεῖ, σκευωρεῖ καί διώκει ἀδιακρίτως Ἐπισκόπους, Ἱερεῖς καί λαϊκούς, οἱ ὁποῖοι ὑψώνουν φωνήν διαμαρτυρίας καί δίδουν τήν μαρτυρία τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἔτσι ὄχι μόνον τό βλάσφημον «Ἀπαλλακτικόν βούλευμα» 54/76 ὑπέρ τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου δέν ἀντιμετωπίζεται, ὄχι μόνον ἐπί ὁλόκληρον δεκαπενταετίαν ἐφιμώθη ἡ μαρτυρία τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπό τούς ἑκάστοτε ἀναξίους Ἐπισκόπους, ὄχι μόνον κακοδοξίαι καί αἱρέσεις, ὅπως τοῦ Ἐπισκόπου κ. Νικολάου, παραμένουν ἀνεξέλεγκτοι, ἀλλά ἔφθασαν εἰς τοιοῦτον σημεῖον πτώσεως, ὥστε ἔστησαν ἐν τόπῳ ἁγίῳ καί τό βδέλυγμα περί παραιτήσεως τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὑπέρ τοῦ βλασφήμου καί αἱρετικοῦ Πειραιῶς κ. Νικολάου!

Ἐπειδή, κατά τήν Πανορθόδοξον Σύνοδον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1848, ἔσχατος κριτής καί τῶν τοιούτων Ἐπισκόπων εἶναι αὐτός ὁ φύλαξ τῆς πίστεως, τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι, Ἐπίσκοποι, Ἱερεῖς, Μοναχοί καί Λαϊκοί, ἀπευθυνόμεθα πρός αὐτόν τόν φύλακα τῆς πίστεως, τό πιστόν λεῖμμα τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί μετά λόγου γνώσεως καί εὐθύνης προβαίνομεν εἰς δημοσίαν ΑΝΟΙΚΤΗΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ κατά τοῦ βλασφήμου κατά τῆς Ἐκκλησιολογίας καί τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς, βαρύτατα δέ κακοδόξου καί αἱρετικοῦ, Ἐπισκόπου Πειραιῶς κ. Νικολάου Μεσσιακάρη, ἀλλά καί κατά τῶν καλυπτόντων καί ἐπιβραβευόντων αὐτόν προαναφερθέντων Ἀρχιερέων, ἐνῶ εἰς τήν συνέχειαν φέρομεν εἰς τό φῶς τῆς δημοσιότητος καί τάς ἀπό τό 1998 ἐκκρεμούσας κατά τοῦ ἰδίου λίαν σοβαράς καταγγελίας.

«ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΚΑΙ ΛΑΟΥ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΝΑΦΟΡΑ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ
ΜΕΤΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΟΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΟΣ

ΕΠΙ ΕΝΙΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΦΡΟΝΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

(ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΠΕΙΡΑΪΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΑΓΓΕΛΙΑΝ», Α.Φ. 21/1998, σελ. 1 καί 3)
ΥΠΟ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ

Ὁ ὑπογράφων τήν παροῦσαν ΑΝΟΙΚΤΗΝ ΑΝΑΦΟΡΑΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ, Ἐλευθέριος Χρ. Γκουτζίδης (κάτοικος Ἀθηνῶν Παιωνίου 42 10440), μετά γνώσεως καί εὐθύνης

ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΩ

Τόν Σεβ. Μητρ/την Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαον Μεσσιακάρην, διά παραχαράξεις καί παρερμηνείας Ἁγριογραφικῶν κειμένων, ὡς καί τοιούτων Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί Ἁγ. Πατέρων, καί διά

κακοδοξίας καί αἱρέσεις, τάς ὁποίας φρονεῖ καί δημοσίως καί «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ», ἐπαναληπτικῶς διεκήρυξεν τόσον διά βιβλιδίων του, ὅσον καί διά τῆς ἐφημερίδος του «ΠΕΙΡΑΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΓΓΕΛΙΑ», Α.Φ. 21 Ἀπρίλιος - Ἰούνιος 1998.

Ἐκ προοιμίου καταγγέλλονται καί ἡ **Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας καί οἱ περί αὐτόν Σεβ. Ἀρχιερεῖς Ἀργολίδος κ. Παχώμιος, Περιστερίου κ. Γαλακτίων καί Διαυλείας κ. Ἀνδρέας**, διότι δέν ἐξεδίκασαν καί τάς προηγουμένας ἐκκρεμούσας **Καταγγελίας, κατά τοῦ ἐν λόγῳ Μητροπολίτου Πειραιῶς, κ. Νικολάου**, ἐν αἷς, **α) τοῦ κ. Χρήστου Α. Νούκα 1998, β) τοῦ κ. Ἀνέστη Χατζῆ Μάϊος 1998, γ) τῆς κας Ἀντιγόνης Παπαμιχαήλ, Αὔγουστος 1998**, αἱ ὁποῖαι ἀναφέρονται εἰς τά αἱρετικά βιβλίδιά του **«Προσκυνητή ἡ εἰκών τῆς Ἁγίας Τριάδος»**, Ἐκδόσεων 1993 καί 1996, **καί πρίν ἀπό αὐτάς ἀήθως ἀντιμετώπισαν τάς ὑποβληθείσας κανονικάς καί ὀρθοδόξους παρεμβάσεις τοῦ Πανοσ/του Ἱερομ. π. Ἀμφιλοχίου Ταμπουρᾶ.** Ἐπίσης ὁ αὐτός Μητροπολίτης συσσωρευτικῶς ἔχει καταγγελθεῖ ἁρμοδίως καί κανονικῶς **ὑπό Ὀρθοδόξων Μητροπολιτῶν, καί διά βλασφημίαν κατά τῆς Ἐκκλησιολογίας τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀποστολικῆς του Διαδοχῆς, διά τοῦ γνωστοῦ «Ἀπαλλακτικοῦ του Βουλεύματος» 54/1976 τοῦ Συμβουλίου Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς.**

Συνοπτικόν εἰσαγωγικόν σημείωμα

Εἰς τό Περιοδικόν τῆς Φλωρινικῆς Παρατάξεως ὑπό τόν κ. Χρυσόστομον Κιούσην, **«Ε.Γ.Ο.Χ.» ἀριθμ. τεύχους 17, Νοεμβρ. - Δεκεμβρ. 1997 καί εἰς τάς σελίδας αὐτοῦ 12-16, ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ «Ἀχαΐας» κ. Καλλινίκου Σαραντοπούλου ὑπό τόν τίτλον «Ἀδελφοί ἤ ψευδάδελφοι»**(1). Εἰς αὐτό διετυπώθησαν βαρύτατα ἱστορικά ψεύδη, σχέσιν ἔχοντα μέ τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλά καί ποικίλαι, ἄλλαι ἀληθεῖς καί ἄλλαι ψευδεῖς, κατηγορίαι κατά προσώπων, ὡς τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικολάου καί τοῦ ὑπογράφοντος τήν παροῦσαν, πρός δημιουργίαν δέ ἄλλοθι, καί κατά τοῦ κ. Δημ. Κάτσουρα. Εἰς τό ἄρθρον αὐτό ὁ μέν **ὁ Μητροπολίτης Πειραιῶς κ. Νικόλαος ἐκατηγορήθη ἐπιλεκτικῶς μόνον δι᾽ ἕν αἱρετικόν του φρόνημα, ἡμεῖς δέ ὅτι ἐπί ἔτη ἀπαραδέκτως συγκαλύπτομεν τό γεγονός, καί ἐπροκαλούμεθα εὐθέως νά λάβωμεν θέσιν. Ὡσαύτως ἐκατηγορούμεθα ψευδῶς ὅτι δῆθεν ἀπεκαλέσαμεν «Ἄναρχον τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν», ἐνῷ ἡμεῖς ὡς «Ἄναρχον Ἐκκλησίαν, ἀπεκαλέσαμεν τήν πλήρη καί τελείαν κοινωνίαν καί ἑνότητα τῆς Ἁγίας Ὁμοουσίου Τριάδος, τῆς ὁποίας**

---

(1) Τό συγκεκριμένον μέ τάς καταγγελίας ἔντυπον, ἐνῷ ἡ ταυτότης του ἐδήλωνε **Νοέμβριος - Δεκέμβριος 1997, ἐκυκλοφορήθη μετά ἕνα ἑξάμηνον, ἤτοι περί τά μέσα Ἀπριλίου 1998.** Εἰς τήν πραγματικότητα τό ἔντυπον αὐτό ἐξεδόθη ἀποκλειστικῶς διά τήν δημοσίευσι τῆς καταγγελίας καί ἔκτοτε δέν γνωρίζομεν ἄν ἐκδίδεται τακτικῶς.

κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν εἶναι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία». Τοῦτο δέ ἐγένετο διότι ἐγνώριζον σαφῶς ὅτι τά σχέδιά των περί τῆς ἐν τῷ πονηρῷ ἐπιχειρουμένης «ἑνώσεως» θά προσέκρουον καί εἰς τήν ταπεινότητά μας. Κατόπιν τούτου, **ἡμεῖς, εἰς σειράν πέντε ἀπαντητικῶν ἄρθρων μας, ἀπεκαλύψαμεν καί κατηλέγξαμεν τήν ἀήθη συμπεριφοράν τοῦ κ. Καλλινίκου καί τῶν ὑπευθύνων τοῦ Φλωρινικοῦ περιοδικοῦ.** Ὁ ἐφ' ὅλης τῆς ὕλης ἔλεγχος καί ἡ ἀνατροπή τῶν ψευδῶν διαστροφῶν καί ἄλλων κακοηθειῶν, καθώς καί αἱ δέουσαι ἀπαντήσεις, ἐδόθησαν εἰς πέντε συνεχῆ ἄρθρα, τά ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τόν **«ΚΗΡΥΚΑ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», ἀρχῆς γενομένης ἀπό τό τεῦχος τοῦ Μαΐου 1998, ὡλοκληρώθησαν δέ μέ τό τεῦχος Ὀκτωβρίου τοῦ ἰδίους ἔτους**(2). Σκοπός αὐτῆς τῆς παρεμβάσεως καί καλύτερον εἰπεῖν αὐτῆς τῆς κοινῆς σκευωρίας τῶν Φλωρινικῶν, μετά ἡμετέρων, ἤτοι, **τοῦ μ. Μαξίμου Τσακίρογλου καί τοῦ κ. Δημ. Κάτσουρα, καταφανῶς ἦσαν οἱ** ἑξῆς:

1) Ἐπειδή ὁ Ἐπίσκοπος Πειραιῶς κ. Νικόλαος, ἀπό τόν Μάρτιον τοῦ 1997 εἶχεν καταγγείλει τόν μ. Μάξιμον μέ σαφῆ καί πραγματικήν κατηγορίαν (Α.Π. 897/13.9.97), οὗτος δέ λόγῳ ἀδυναμίας, ἠρνεῖτο νά ἀπολογηθῆ, τελικά ἀναξιοπρεπέστατα, διενοήθη καί ἐπραγματοποίησε μετά τοῦ **κ. Δ. Κάτσουρα καί τῶν Φλωρινικῶν «Ἀχαΐας» κ. Καλλινίκου Σαραντοπούλου καί κ. Ἀθανασίου Σακαρέλλου, ΑΝΤΙΠΕΡΙΣΠΑΣΤΙΚΗΝ ἐνέργειαν. Αὕτη προέβλεπεν ὁ κ. Καλλίνικος νά καταγγείλη ἐπιλεκτικῶς τόν Πειραιῶς κ. Νικόλαον, διά μίαν κακοδοξίαν του,** ὥστε μέ τήν **ἀντιπερισπαστικήν αὐτήν ἐνέργειαν,** νά **«ἀνάψουν φωτιά στό κεφάλι τοῦ Πειραιῶς, καί ἔτσι νά ἐξέλθη ἐκ τοῦ ἀδιεξόδου ὁ μ. Μάξιμος Τσακίρογλου». Ἡ αἰσχροτάτη καί κατάπτυστος αὐτή ἀντιπερισπαστική πρᾶξις, κατανοεῖται πλήρως ἄν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἀπό τά μέσα τοῦ 1997 ἐμεθοδεύετο ἡ ἐν τῷ Παλαιοημερολογιτικῷ Οἰκουμενισμῷ «ἕνωσις» Φλωρινικῶν - «Ματθαιϊκῶν» καί τῶν «πέντε», δηλαδή, ἡ προδοσία κατά τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διά τῆς δημιουργίας τοῦ νέου ἀνεγνωρισμένου πολυσυνθέτου παλαιοημερολογιτικοῦ σχήματος**(3).

Κατά τήν ἰδίαν περίοδον τά ἴδια πρόσωπα ἑκατέρωθεν, (ἐκ μέν τῶν Φλωρινικῶν οἱ κ.κ. **Καλίνικος Σαραντόπουλος καί Ἀθανάσιος Σακαρέλλος,** ἐκ δέ τῶν ἡμετέρων οἱ **Δ. Κάτσουρας καί μ. Μάξιμος Τσακίρογλου), εἶχον σχεδιάσει καί**

---

(2) **Βλέπετε ταῦτα ἐν Τόμῳ τοῦ «ΚΗΡΥΚΟΣ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» 1998 καί εἰς τάς σελίδας: Α΄ 135-138, Β΄ 164-174, Γ΄ 227-238, Δ΄ 267-275 καί Ε΄ 295-303.**

(3) **Ὑπενθυμίζομεν, τόν «καταστατικόν χάρτην» τῶν κ.κ. Καλλινίκου Σαραντόπουλου καί Ἀθαν. Σακαρέλλου, τήν ἐπίσημον ἐπίσκεψιν τῶν Φλωρινικῶν, εἰς τόν πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας, τό ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Βαρθολομαίου νά μάθη τή δύναμιν τῶν Φλωρινικῶν, τήν διαβεβαίωσιν τοῦ κ. Χριστοδούλου ὅτι ἐκ τῶν πρώτων μελημάτων του ἦτο νά «λύση τό παλαιοημερολογιτικόν», καί πάρα πολλά ἄλλα... λίαν διαφωτιστικά.**

ἀποφασίσει παρῳδίαν «θεολογικοῦ διαλόγου», τόν ὁποῖον ἐνεφάνιζον ὡς δῆθεν συνέχεια τοῦ κατά τά ἔτη 1988-1991, ἐν Ἀγάπη καί Ἀληθεία προηγηθέντος Θεολογικοῦ Διαλόγου. Ἐπ᾽ ἀληθεία ἐπρόκειτο περί τεχνάσματος, ἤτοι περί συμπεφωνημένης «ἑνώσεως» μέσω τῆς ὁποίας, ἐν τῇ πράξει, διά τῆς «ἀλληλοαναγνωρίσεως» τῶν Ἐπισκόπων θά προέκυπτεν ἡ ἀποδοχή, ὅτι ἡ λεγομένη «χειροθεσία» ἦτο μία πρᾶξις, κατά τόν Η΄ κανόνα τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Τοῦτο λέγομεν διότι ἡ ἕνωσις προεβλέπετο καί ἦτο ἀποφασισμένη νά γίνῃ ἀφ᾽ ἑνός μέν ἐπί τῇ βάσει τῆς δῆθεν κοινῆς Ὁμολογίας - Ἐκκλησιολογίας καί ἀφ᾽ ἑτέρου τῆς ἑκατέρωθεν «κοινῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς» ἐκ τῆς Ρωσικῆς Συνόδου τῆς Διασπορᾶς, τῶν μέν Φλωρινικῶν διά τῆς κατά τό 1960 χειροτονίας τοῦ Ἀκακίου Παπᾶ, τῶν δέ «Ματθαιϊκῶν» διά τῆς «χειροθεσίας» τοῦ 1971!!!

Ἰδιαιτέρως πρέπει νά ληφθῇ ὑπ᾽ ὄψιν ὡς ἀποκαλυπτικόν τῶν σχεδίων περί τῆς ἐν τῷ «πονηρῷ ἑνώσεως», τό γεγονός ὅτι διά τοῦ ἰδίου δημοσιεύματος - καταγγελίας, ὁ κ. Καλλίνικος Σαραντόπουλος ἐκ προοιμίου ἐπροπαγάνδιζεν *ὅτι «τό σχίσμα τοῦ 1937 εἶναι ΑΝΑΙΤΙΟΝ»! Τοῦτο ὅλον καί ἐπειδή οἱ Φλωρινικοί εἶχον περιέλθει εἰς ἀδιέξοδον, διότι κατά τόν κανονικῶς καί ἀπολύτως ὀρθοδόξως διεξαχθέντα Θεολογικόν Διάλογον, κατά τά ἔτη 1988-1991, ὑπεγράφησαν κοινά κείμενα ἐπί τῶν δύο πρώτων θεμάτων τοῦ Διαλόγου, ἤτοι: α)* **«Ἡ φύσις καί οὐσία τοῦ σχίσματος τοῦ 1924»** *καί β)* **«Ἡ Ἐκκλησιολογία - Ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀπό τό 1924 ἕως τό 1935».** Ὅταν ὅμως κατά Ὀκτώβριον τοῦ 1990 ὑπεβλήθη ἡ εἰσήγησίς μας ἐπί τοῦ τρίτου ἐπιμάχου θέματος: **«Ἡ φύσις καί οὐσία τοῦ σχίσματος τοῦ 1937»,** τότε ἐπισήμως ἐδηλώθη ἐκ μέρους τῶν Φλωρινικῶν ὅτι *«διακόπτεται ὁ θεολογικός διάλογος, διότι δέν χρειάζεται μετά τήν ὑπογραφήν τῶν κοινῶν κειμένων ἐπί τῶν δύο πρώτων θεμάτων καί, διότι τό μόνον τό ὁποῖον ὑπολείπεται εἶναι νά ἀναγνωρίσωμεν τάς χειροτονίας τῶν Φλωρινικῶν, ὅπως καί αὐτοί ἀναγνωρίζουν τάς χειροτονίας τῶν ἡμετέρων Ἐπισκόπων μετά τήν χειροθεσίαν τοῦ 1971*[4]. Αὐτός ἀκριβῶς ἦτο ὅλος ὁ στόχος καί σκοπός τοῦ «νέου θεολογικοῦ διαλόγου», ὁ ὁποῖος ξεπρόβαλε δολιώτατα τέλος τοῦ 1997 καί ἀρχάς τοῦ 1998(!!), ἐνῶ, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ὁ κ. Καλλίνικος ἐπροπαγάνδιζεν ὅτι *«τό σχίσμα τοῦ 1937 εἶναι ΑΝΑΙΤΙΟΝ»!*

---

(4) Σημειωθήτω ὅτι μετά ἀπ᾽ αὐτό, τό τρίτο θέμα ἠκολούθουν τά θέματα «χειροτονίαι τοῦ 1948 ὑπό τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου», «χειροτονίαι τῶν Φλωρινικῶν κατά τό 1960» καί ὅλων τῶν κατόπιν, καθώς καί τό θέμα τῆς λεγομένης «χειροθεσίας». Πρό ὅλων αὐτῶν τῶν θεμάτων διεκόπη τό 1991 ὁ Διάλογος καί ἠκολούθησαν ὅσα ἠκολούθησαν, διότι κατά τούς Φλωρινικούς ἀντιμετωπίσθησαν τά θέματα βάσει τῆς ἀποφάσεως τῶν Ρώσων τοῦ 71 (διό καί μᾶς ἀναγνωρίζουν), ἐπομένως τό μόνον πού ἀπομένει εἶναι νά ὑποταχθῶμεν εἰς αὐτούς, ἤτοι νά συμμορφωθῶμεν πρός τήν ἀπόφασιν τοῦ 71, ὅπως ἄλλωστε ἔπραξεν καί ὁ Κορινθίας Κάλλιστος.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω εἰσαγωγικῶς ἀναφερθέντων, διευκρινίζεται ἀκόμη ὅτι ἡ παροῦσα ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΝΑΦΟΡΑ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ περιορίζεται μόνον εἰς τό δημοσίευμα, ἀπάντησιν τοῦ Ἐπισκόπου κ. Νικολάου εἰς τήν Καταγγελίαν τοῦ κ. Καλλινίκου, **«(Πειραϊκή Ἐκκλησιαστική Ἀγγελία»** (Π.Ε.Α.), Ἀριθμ. Φ. 21/1998 σελ. 1 καί 3).

Ἐν κατακλεῖδι αὐτοῦ τοῦ εἰσαγωγικοῦ σημειώματος σχετικῶς μέ τήν καταγγελίαν τῶν Φλωρινικῶν κατά τοῦ Ἐπισκόπου κ. Νικολάου, πρέπει νά σημειωθῇ καί τό γεγονός ὅτι προηγουμένως **ὁ μ. Μάξιμος ἀπηυθύνθη καί εἰς ἄλλα πρόσωπα, παρά τῶν ὁποίων διά τόν ἴδιον σκοπόν, ἐζήτησε νά καταγγείλουν τόν Πειραιῶς... ἀλλά δέν τόν ἐκάλυψαν ἐπαρκῶς.** Ὅταν τελικῶς ἡ συγκεκριμένη ἀντιπερισπαστική πρᾶξις των εἶχεν ἤδη ὁλοκληρωθεῖ, μέ τούς Φλωρινικούς, ἐθεωρήθη δέ καί ὡς ἀπολύτως ἐπαρκής διά νά καλύψη τόν μ. Μάξιμον, ὀλίγον πρίν αὐτη κυκλοφορήσῃ, **ὁ Μακ/τος Ἀρχιεπίσκοπος καί Πατήρ κ. Ἀνδρέας,** κατά Μάρτιον 1998, μᾶς ἐπεσκέφθη εἰς τήν οἰκίαν μας, (εὑρισκόμεθα εἰς μετεγχειριτικήν κατάστασιν ἀκινησίας), προκειμένου νά μᾶς μυήση εἰς τήν σκευωρίαν, καί μᾶς εἶπεν: ***«Σκέφτομαι ὅτι πρέπει νά εὑρεθῇ ἕνα πρόσωπο νά κάνῃ μία καταγγελία κατά τοῦ Πειραιῶς γιά νά σταματήσῃ ἡ καταγγελία του κατά τοῦ π. Μαξίμου, ὁ ὁποῖος δέν θέλει νά ἀπολογηθῇ»!*** Εἰς τήν ἄμεσον καί μετ' ἀγανακτήσεως ἀποδοκιμασίαν μας, ἡ Μακαριότης του ἀμέσως ἔδειξεν ὅτι κατενόησεν καί συνειδητοποίησεν ὁποίαν ἀνέντιμον καί αἰσχράν ἐνέργειαν τοῦ ἐπέβαλον νά εἰσηγηθῇ, πλήν ὅμως τό κακόν εἶχε διαπραχθεῖ καί ἦτο ἀμετάκλητον. Λέγομεν τοῦτο, διότι μόλις ὀλίγας ἡμέρας ἀργότερον, **κατά μῆνα Ἀπρίλιον 1998,** ἐκυκλοφορήθη τό Φλωρινικόν ἔντυπον («Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.» Α.Τ. 17 Νοεμβρ. - Δεκεμβρ 1997), μέ τήν **καταγγελίαν,** τήν ὁποίαν μᾶς εἶχεν εἰσηγηθεῖ ὁ Μακαριώτατος, καί τήν ὁποίαν ὑπέγραφεν **ὁ «Ἀχαΐας» Καλλίνικος Σαραντόπουλος.**

Εἰς τήν παροῦσαν ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ μας παραθέτομεν μερικάς ἐκ τῶν παραχαράξεων καί περιστροφῶν, αἱ ὁποῖαι συνθέτουν τήν ἀπάντησίν του τοῦ Σεβ/του Πειραιῶς κ. Νικολάου πρός τόν καταγγείλαντα αὐτόν («Ἀχαΐας» Καλλίνικον) καθώς καί τά ἀντίστοιχα γνήσια κείμενα, εἴτε τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἴτε Ἁγίων Πατέρων, ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει, τόσον ἡ ἀσέβειά του πρός τά Ἱερά Κείμενα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅσον καί τά αἱρετικά του φρονήματα, διά τά ὁποῖα πράττει τοῦτο.

ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΕΙΣ - ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος, ἐνῶ ἐκατηγορήθη ὑπό τοῦ Φλωριναίου «Ἀχαΐας» κ. Καλλινίκου Σαραντοπούλου δι' ἕν μόνον αἱρετικόν φρόνημα, **μάλιστα δέ κατ' ἐπιλογήν,** διά τοῦ δημοσίου ἀπαντητικοῦ του κειμένου, εἰς τήν «Π.Ε.Α.» Ἀρ. φ. 21, ὑποτροπιάζει καί ἐπαναληπτικῶς **«γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρύσσει πλείονα κακόδοξα φρονήματα, τά ὁποῖα παρουσιάζει ὡς δῆθεν φρονήματα καί διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἤ καί ἑτέρων Ἁγίων Πατέρων.** Τοῦτο ἀκριβῶς τό γεγονός μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Ἐπί-

σκοπος κ. Νικόλαος δέν διετύπωσεν μίαν μόνο πλάνην, ἕνα κακόδοξον φρόνημα, εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε δι' ἄλλον λόγον, ἀλλά συστηματικῶς καί ἐκ προθέσεως παραχαράσσει ἱερά κείμενα καί τά παρερμηνεύει, μιμούμενος ἐπακριβῶς τόν Μονοφυσίτην Πατριάρχην Ἀντιοχείας Μακάριον, (Πρακτικά Γ' Τόμος σελ. 575) προκειμένου, διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ, νά στηρίξη τάς κακοδοξίας του. Ὁ Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος δέν προκύπτει ἕνας τυχαῖος αἱρετικός, ἀλλά ὡς κατασκευάζων αἱρέσεις, καί πρός τόν σκοπόν αὐτόν θέτων ἀδιακρίτως βέβηλον χεῖρα ἐπί Ἐκκλησιαστικῶν κειμένων. Οὕτω:

1) Ἀποδίδει εἰς τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον τά ἰδικά του κακόδοξα φρονήματα

Κατ' ἀρχάς, διά τοῦ ἐν λόγω δημοσιεύματός του, ὁ Σεβ/τος Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος, **ἀσεβῶν πρός τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, γράφει εἰς τήν «Π.Ε.Α.» Ἀρ. Φ. 21, σελ. 1 στήλη β': *«Ἡ Ἑβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς τήν ἐπιστολήν ὅπου στέλνει εἰς τήν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίαν, μακαρίζει μέν ἐκείνους ὅπου ἠξεύρουν καί ἀποδέχονται ἐπομένως δέ καί εἰκονίζουν καί τιμῶσι τάς ὁράσεις καί θεοφανείας τῶν προφητῶν, καθώς οὗτος ὁ θεός ἐσχημάτιζε καί ἐτύπωνε ταύτας εἰς τό ἡγεμονικόν αὐτῶν, ἀναθεματίζει δέ ἐξ ἐναντίας ἐκείνους ὅπου δέν δέχονται τάς εἰκονογραφίας τῶν τοιούτων ὁράσεων πρό τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου»*** *(Πρακτικά σελ(ς 905 τοῦ Β' Τόμου)»*, κηρύσσων δημοσίως «γυμνῆ τῆ κεφαλῆ» τά ἑξῆς:

α) Ὅτι ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος, εἰς τήν ἐπιστολήν τήν ὁποίαν ἀποστέλλει «πρός τήν Ἀλεξανδρέων ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν», δῆθεν μακαρίζει ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δέχονται τάς εἰκονογραφίας τῶν ὁράσεων καί ἀναθεματίζει ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δέν δέχονται αὐτάς τάς εἰκονογραφίας! Τοῦτο εἶναι ἀναληθέστατον, ἀποτελεῖ δέ διαστροφήν καί τοῦ Συνοδικοῦ Ὅρου τῆς ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, διότι, ὡς θά ἀποδειχθῆ εἰς τήν συνέχειαν, τό μέν **«αἰωνία ἡ μνήμη»,** τό ὁποῖον ἀναφωνεῖ Αὐτη, ἀναφέρεται εἰς τούς δεχομένους τάς προφητικάς ὁράσεις ὡς «τύπους καί εἰκόνας καί σχήματα τῆς ἀληθείας» (- τοῦ μέλλοντος ἐνανθρωπῆσαι) **καί διά τοῦτο εἰκονίζοντας «τά ἅγια»** (δηλ. ὁλόκληρον τήν θεῖαν οἰκονομίαν), τό δέ **«ἀνάθεμα»** ἀναφέρεται εἰς τούς πάσης φύσεως Εἰκονομάχους, οἱ ὁποῖοι **εἶχον ποικίλα αἱρετικά φρονήματα περί τῶν προφητικῶν ὁράσεων, ἀλλά καί δέν ἐδέχοντο «εἰκονογραφεῖν τόν Ἐνανθρωπήσαντα Λόγον» καί ὄχι τάς ὁράσεις.**

β) Ὅτι δῆθεν Αὐτη θεσπίζει τήν εἰκογράφησιν τῶν προφητικῶν Ὁράσεων ὡς εἰκόνων τοῦ Θεοῦ, ἀνεξαρτήτως πρός τήν εἰκονογράφησιν τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Λόγου, **ἐνῶ, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, καί τήν καθολικήν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, αἱ προφητικαί Ὁράσεις εἶναι τύποι, σύμβολα καί προεικονίσεις** (προτυπώσεις), αἱ ὁποῖοι ἀναφέρονται εἰς **τόν μέλλοντα νά ἐνανθρωπήση Θεόν Λόγον.** Κατά τήν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον, αἱ προφητικαί Ὁράσεις, εἴτε περιγραφό-

μεναι, εἴτε ζωγραφούμεναι, ἔχουν ἀπολύτως **χριστοκεντρικόν χαρακτῆρα** καί ἀποτελοῦν ἀποκλειστικῶς **«παιδαγωγόν εἰς Χριστόν».**

γ) **Δέν ἀφήνει κανένα περιθώριον, ὁ Σεβασμιώτατος, νά ἐννοήση τις, ὅτι ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐν προκειμένῳ, θεσμοθετεῖ ἀποκλειστικῶς καί μόνον τήν εἰκόνισιν τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ὡς εἶναι ἡ ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι τέλους διήκουσα διδασκαλία καί ὁ Ὅρος Αὐτῆς.** Ἀντιθέτως πρός τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, εἰς τό ἄρθρον τοῦ Ἐπισκόπου, ἡ ἀπ᾽ ἀρχῆς μέχρι τέλους, διήκουσα διδασκαλία του, **εἶναι ὅτι δῆθεν ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, καθώς καί οἱ Πατέρες θεσμοθετοῦν ὡς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ τάς Ὁράσεις τῶν Προφητῶν,** καί ὅτι κατά τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, ὁ **«Παλαιός τῶν Ἡμερῶν»**, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται εἰς τάς ὁράσεις, εἶναι ὁ Ἄναρχος Πατήρ, μέ ἀποτέλεσμα ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος νά ἀποφαίνεται ρητῶς ὅτι ***«ἀπροκριματίστως (= ἀδιακρίτως) εἰκονίζομεν καί τά τρία πρόσωπα εἰς μίαν εἰκόνα»!*** Αὐτά, ὅμως, εἶναι **ἐσφαλμένα ἰδικά του κακόδοξα φρονήματα καί «συμπεράσματα», μετά ἀπό αὐθαιρεσίας παραχαράξεις καί περιστροφάς τῶν Ἱερῶν κειμένων, καί ὄχι ἡ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Δηλαδή, ὁ Σεβασμιώτατος παραχαράσσει καί παρερμηνεύει τά Πρακτικά καί τόν Ὅρο τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἐναντιοῦται καί πρός τούς Πατέρας Αὐτῆς καί πρός αὐτό τό Ἅγιον Πνεῦμα!** Περί αὐτῆς ὅμως τῆς τολμηρᾶς καί ἄκρως ἀσεβοῦς πράξεώς του ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐπιβάλλει ἀναθεματισμόν: **«Τοῖς μή ὀρθῶς τάς τῶν ἁγίων Διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας θείας φωνάς ἐκλαμβανομένοις, καί τά σαφῶς καί ἀριδήλως ἐν αὐταῖς διά τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα, παρερμηνεύειν καί περιστρέφειν πειρωμένοις, Ἀνάθεμα γ΄».** (Συνοδικόν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας. Βλέπε καί Γ΄ Τόμον Πρακτικῶν Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σελ. 821).

Ποίους μακαρίζει ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος

Ἄς ἴδωμεν, ὅμως **τί ἀληθῶς λέγει ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, διά νά μήν εἶναι κενή ἡ καταγγελία μας καί διά νά διευκολύνωμεν τούς ἁρμοδίους καί κάθε ἀναγνώστην νά ἀντιληφθοῦν τό μέγεθος τῆς κακοδοξίας τοῦ Ἐπισκόπου κ. Νικολάου.** Ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς τήν ἐπιστολή της, **«πρός Ἀλεξανδρέων ἁγιωτάτην Ἐκκλησίαν» λέγει: «Τῶν τάς προφητικάς ὁράσεις ὡς αὐτό τό θεῖον αὐτάς ἐσχημάτιζε καί διετύπου, εἰδότων καί ἀποδεχομένων, καί πιστευόντων ἅπερ ὁ τῶν προφητῶν χορός ἑωρακότες διηγήσαντο· καί τήν διά τῶν ἀποστόλων καί εἰς πατέρας διήκουσαν ἔγγραφόν τε καί ἄγραφον παράδοσιν κρατυνόντων, καί διά τοῦτο εἰκονιζόντων τά Ἅγια, καί τιμώντων, Αἰωνία ἡ μνήμη»**(5).

---

(5) Πρακτικά τῶν Ἁγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἔκδοσις Καλύβης Τιμίου Προδρόμου Ἰ. Σ. Ἁγ. Ἄννης, Ἅγιον Ὄρος 1986, Τόμος Γ΄ σελ. 905/405.

Μετάφρασις τοῦ κειμένου: «**Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν** (κατανοοῦν εἰς βάθος) **καί ἀποδέχονται τάς προφητικάς ὁράσεις ὅπως ὁ ἴδιος ὁ Θεός τάς ἐσχημάτιζε καί τάς διετύπωνε, καί πιστεύουν ὅλα ὅσα ὁ χορός τῶν Προφητῶν, ἀφοῦ ἠξιώθησαν νά ἴδουν, κατόπιν διηγήθησαν** (περιέγραψαν), **καί κρατοῦν γερά** (- φυλάσσουν πιστά) **τήν ἀδιάκοπον ἔγγραφον καί ἄγραφον παράδοσιν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἡ ὁποία ἀδιάκοπα συνεχίσθη μέσω τῶν Ἁγίων Πατέρων, καί διά τοῦτο,** (πιστοί εἰς τήν Ἀποστολικήν Πατερικήν Παράδοσιν), **εἰκονίζουν τά Ἅγια, καί τιμητικῶς προσκυνοῦν** (τάς εἰκόνας των), **Αἰωνία ἡ μνήμη τρίς»**.

Ἀνωτέρω, ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος εἶναι σαφεστάτη! **Μακαρίζει ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, πιστεύοντες καί ἀποδεχόμενοι** (χριστοκεντρικῶς) **τάς ὁράσεις τῶν Προφητῶν, κρατοῦν τήν ἔγγραφον καί ἄγραφον Ἁγίαν Ἀποστολικήν καί Πατερικήν Παράδοσιν, καί διά τοῦτο εἰκονίζουν καί τιμοῦν τά Ἅγια. Ὑπό τόν ὅρον «Ἅγια», νοεῖται ὁλόκληρος ἡ θεία Οἰκονομία, τήν ὁποίαν ἐπλήρωσεν ὁ Χριστός, ὡς Σωτήρ καί Λυτρωτής, ἀπό τῆς Ἐνανθρωπήσεως μέχρι καί τῆς Ἀναλήψεως καί τῆς Πεντηκοστῆς. «Ἅγια», λοιπόν, εἶναι ὅλαι αἱ Σωτήριοι καί λυτρωτικαί ἐνέργειαι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, διά τῶν ὁποίων κατήργησε τό μεσότοιχον τῆς ἁμαρτίας καί ἔφερε τόν ἄνθρωπον εἰς ἑνότητα καί κοινωνίαν μετά τοῦ Θεοῦ. Αὐτά τά Ἅγια εἶναι... ὁ Εὐαγγελισμός, ἡ Γέννησις, τά θαύματα, ὁ Μυστικός Δεῖπνος, ἡ Σταύρωσις, ἡ Ἀνάστασις, ἡ Ἀνάληψις, ἡ Πεντηκοστή, ὅλη ἡ ἐπί γῆς ζωή τοῦ Χριστοῦ.** Εἰς ὁποιανδήποτε σελίδα τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ἄν ἀνοίξη τις, αὐτά θά ἴδη **κεκηρυγμένα καί θεσμοθετημένα ὑπό τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου καί ὄχι ὅσα πεπλανημένα καί αἱρετικά κηρύσσει ὁ Σεβ/τος κ. Νικόλαος, τά ὁποῖα καί ἀναθεματίζει ἡ Ἁγία Σύνοδος.**

Ποίους ἀναθεματίζει ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος

Καί πάλιν εἰς τήν ἰδίαν ἐπιστολήν ἡ Ἁγία Σύνοδος λέγει: «**Τοῖς τάς μέν προφητικάς ὁράσεις, κἄν μή βούλοιντο, παραδεχομένοις· τάς δ΄ ὀφθείσας αὐτοῖς εἰκονογραφίας (ὢ θαῦμα;) καί πρό σαρκώσεως τοῦ λόγου μή καταδεχομένοις, ἀλλ΄ ἤ αὐτήν τήν ἄληπτόν τε καί ἀθέατον οὐσίαν ὀφθῆναι τοῖς τεθεαμένοις κενολογοῦσιν· ἤ εἰκόνας μέν ταῦτα τῆς ἀληθείας καί τύπους**[(6)] **καί σχήματα ἐμφανισθῆναι τοῖς ἑωρακόσι συντιθεμένοις, εἰκονογραφεῖν δέ ἐνανθρωπήσαντα τόν Λόγον καί τά ὑπέρ ἡμῶν αὐτοῦ πάθη οὐκ ἀνεχομένοις, ἀνάθεμα».** (Πρακτικά Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου σελ. 907).

Καί ἡ μετάφρασις αὐτοῦ ἔχει οὕτω: «**Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, ἀκόμη καί παρά τήν θέλησίν τους παραδέχονται μέν τάς** (ἐν τῇ Π.Δ. περιγραφομένας) **Προφητικάς ὁράσεις, δέν ἀποδέχονται δέ τάς εἰκονογραφίας** (- τήν δυνα-

(6) Βλέπετε καί P.G. 94C καί 1341A καί 1353 D καί 1356.

τότητα τῆς περιγραφῆς των εἴτε διά τοῦ λόγου, εἴτε διά σχημάτων), **ὅπως ἀπεκαλύφθησαν εἰς αὐτούς** (τούς προφήτας), **ὤ τοῦ θαύματος, καί πρό τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ θεοῦ Λόγου, - ἀλλά ἤ κενολογοῦν**[7], **ὅτι εἰς τούς ἀξιωθέντας νά ἴδουν αὐτάς τάς ὁράσεις, ἀπεκαλύφθη δῆθεν ἡ ἀκατάληπτος καί ἀπερίγραπτος καί ἀθέατος θεία οὐσία** (ἡ ὁποία οὔτε ὁρᾶται, οὔτε συλλαμβάνεται, οὔτε περιγράφεται, οὔτε εἰκονίζεται), **ἤ ἄλλοι πάλιν, συμφωνοῦν μέν ὅτι εἰς τούς ἀξιωθέντας νά ἴδουν αὐτάς τάς ὁράσεις ἐνεφανίσθησαν εἰκόνες, τύποι καί σύμβολα τῆς ἀληθείας** (τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ Λόγου, τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι), **δέν ἀνέχονται δέ** (δέν ἀποδέχονται) **ἐπ' οὐδενί νά εἰκονογραφῆται ὁ Θεός Λόγος, ὅπως ἔγινε ὁρατός διά τῆς ἐνανθρωπήσεως καί ὑπέστη** (ὡς ἄνθρωπος) **τά πάθη διά τήν ἰδικήν μας σωτηρία, Ἀνάθεμα».** Σαφέστατα ἡ Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος ἀναφέρει καί ἐνταῦθα τάς διαφόρους ὁμάδας - κατηγορίας **τῶν αἱρετικῶν Εἰκονομάχων, καί προηγουμένως αἱρετικῶν Χριστομάχων,** ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι ἐδέχοντο καί ἐτίμων τάς ὁράσεις, παρά τήν θέλησίν των, **ἄλλοι ἀπέρριπτον τήν περιγραφήν καί εἰκόνισίν των, διότι ἔλεγον ὅτι εἰς τάς ὁράσεις ἐνεφανίζετο ἡ ἄληπτος θεία οὐσία(!), ἄλλοι πάλιν τάς ἐδέχοντο ὀρθοδόξως, δηλαδή ὅτι ὄντως εἰς τάς ὁράσεις ἐνεφανίσθησαν τύποι καί σύμβολα τοῦ μέλλοντος νά ἐνανθρωπήση Χριστοῦ, πλήν ὅμως, ὅλοι αὐτοί δέν ἐδέχοντο τήν εἰκογράφησιν τοῦ Θεανθρώπου. Δέν ἐδέχοντο νά εἰκονογραφοῦνται τά ὑπέρ ἡμῶν ἅγια αὐτοῦ Πάθη! Ὅλους αὐτούς τούς ἀναθεματίζει.** Αὐτά λέγει ἡ ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος καί ὄχι ὅσα λέγει ὁ Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος, ἤ ἡ ἀπορριπτέα ἐσφαλμένη παπική παρεμβολή, ὑποσημείωσις ἐν τῶ Πηδαλίω[8], ἀπό τήν ὁποίαν προφανῶς ἠρύσθησαν τόσον ὁ Σεβασμιώτατος, ὅσον καί ἄλλοι τινές τάς τοιαύτας κακοδοξίας των, καί αἱ ὁποῖαι, καθ' ἡμᾶς, **δέν ἔχουν καμμίαν ἀπολύτως σχέσιν μέ τόν ἱερόν Νικόδημον τόν Ἁγιορείτην, ἀφοῦ καταφανῶς πρόκειται περί παπικοῦ δακτύλου, μιάσματος.** Ἐπίσης εις τήν ἰδίαν ἐπιστολήν ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος εἶναι ρητή καί κατηγορηματική ὡς πρός ποίας εἰκόνας θεσπίζει, ὥστε νά ἀποκλείεται ἡ παρερμηνεία καί πλάνη:

«...ἐν γάρ ταῖς εἰκόσιν ὁρῶμεν τά ὑπέρ ἡμῶν τοῦ δεσπότου πάθη, τόν σταυρόν, τόν τάφον, τόν ἅδην νεκρούμενον καί σκυλευόμενον, καί μαρτύρων τούς ἄθλους, τούς στεφάνους, αὐτήν τήν σωτηρίαν, ἥν ὁ πρῶτος ἡμῶν ἀθλοθέτης καί στεφανίτης ἐν μέσω τῆς γῆς κατειργάσατο». (Αὐτόθι σελ. 905/405).

«...Τῶν τήν ἔνσαρκον τοῦ θεοῦ λόγου παρουσίαν λόγω, στόματι, καρδία καί νοΐ, γραφῆ τε καί εἰκόσιν ὁμολογούντων, αἰωνία ἡ μνήμη». «Τῶν εἰδότων τῆς τοῦ Χριστοῦ μιᾶς καί τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως τό ἐν οὐσίαις διάφορον, καί ταύτη τό κτιστόν καί ἄκτιστον, τό ὁρατόν καί τό ἀόρατον, τό παθητόν καί τό ἀπαθές, τό περιγραπτόν καί ἀπερίγραπτον· καί τῆ μέν

(7) Φλυαροῦν, ἀνοηταίνουν, βλασφημοῦν.

(8) Ποιοῦμεν λόγον κατωτέρω ἐν σελ. 136.

θείκῇ οὐσίᾳ τό ἄκτιστον καί τά ὅμοια προσαρμοζόντων, τῇ δέ ἀνθρωπίνῃ φύσει τά τε ἄλλα καί τό περιγραπτόν ἀνομολογούντων καί λόγω καί εἰκονίσμασιν αἰωνίᾳ ἡ μνήμη». (Αὐτόθι σελ. 905/405).

«...Τοῖς λόγω μέν τήν ἔνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ λόγου δεχομένοις, ὁρᾶν δέ ταύτην δι᾽ εἰκόνων οὐκ ἀνεχομένοις· καί διά τοῦτο ρήματι μέν δέχεσθαι κατασχηματιζομένοις, πράγματι δέ τήν σωτηρίαν ἡμῶν ἀρνουμένοις, ἀνάθεμα. ...Τοῖς τῷ ρήματι τοῦ ἀπεριγράπτου κακῶς προσφυομένοις, καί διά τοῦτο μή βουλομένοις εἰκονογραφεῖσθαι τόν παραπλησίως ἡμῖν σαρκός καί αἵματος κεκοινωνηκότα, Χριστόν τόν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν, καί ἐντεῦθεν φαντασιασταῖς δεικνυομένοις, ἀνάθεμα». (Αὐτόθι, σελ. 907/407).

«...Τοῖς ἀκούουσι τοῦ κυρίου ὡς εἰ ἐπιστεύετε Μωσεῖ, ἐπιστεύετε ἄν ἐμοί, καί τά ἑξῆς καί τό προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει κύριος ὁ θεός ἡμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὡς ἐμέ τοῦ Μωϋσέως λέγοντος συνιστῶσιν, εἶτα λέγουσι δέξασθαι μέν τόν προφήτην, οὐκ εἰσάγουσι δέ δι᾽ εἰκονισμάτων τήν τοῦ προφήτου χάριν, καί τήν παγκόσμιον σωτηρίαν, ὡς ὡράθη, ὡς συνανεστράφη ἀνθρώποις, ὡς πάθη καί νόσους ἰάσεως μείζονας ἐθεράπευσεν, ὡς ἐσταυρώθη, ὡς ἐτάφη, ὡς ἀνέστη, ὡς πάντα ὑπέρ ἡμῶν ἔπαθέ τε καί ἐποίησεν· τοῖς οὖν ταῦτα τά παγκόσμια καί σωτήρια ἔργα ἐν εἰκόσιν ὁρᾶν μή ἀνεχομένοις, μηδέ τιμῶσιν αὐτά καί προσκυνοῦσιν, ἀνάθεμα.

Αὐτά τά ἐλάχιστα, ἐκ τοῦ Ὅρου τῆς Ζ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πλήν ἱκανά νά ἀποδείξουν ὅτι **μόνον τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ θεσμοθετεῖ ἡ Ἁγία Ζ´ Οἰκουμενική Σύνοδος ὡς εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί καμμίαν ἄλλην. Ἄν τώρα περιγράφωνται λόγω ἤ καί σχήματι αἱ ὁράσεις εἶναι ἄλλο θέμα, ὅμως ἡ ἀπόδοσις ὁποιασδήποτε προφητικῆς ὁράσεως ἐν περιγραφῇ ἤ παραστάσει εἶναι «σκιά καί τύπος» καί ἐπ᾽ οὐδενί ἀποτελεῖ εἰκόνα Θεοῦ, ἄπαγε τῆς βλασφημίας**(9). Διά τῆς εἰκονίσεως τοῦ Χριστοῦ ὁμολογοῦμεν τήν

(9) Κατά τάς ΣΤ´ καί Ζ´ Οἰκουμενικάς Συνόδους, τῆς Χάριτος ἐλθούσης δέν πρέπει νά προτιμῶνται οἱ τύποι καί τά σύμβολα, τά ὁποῖα προετύπωναν καί προεικόνιζαν τόν μέλλοντα νά ἐνανθρωπήση Χριστόν καί τήν Θεοτόκον. Ἰδού καί ὁ σχετικός (82ος) Κανών τῆς Ἁγίας ΣΤ´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐν μεταφράσει ἐκ τοῦ πηδαλίου:

«Ἐπειδή μερικοί ζωγραφίζουσι, τόν μέν Χριστόν, ὡς πρόβατον καί Ἀμνόν, τόν δέ Πρόδρομον δεικνύοντα αὐτόν μέ τόν δάκτυλόν του καί λέγοντα· «Ἴδε ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου». (Ἰωάν. α´ 29). Διά τοῦτο προστάζει ὁ παρών Κανών, τό τοιοῦτον εἰς τό ἑξῆς νά μή γίνεται, ἀλλά νά ζωγραφίζεται ὁ Χριστός, ὡς ἄνθρωπος τέλειος, κατά τόν ἀνθρώπινον χαρακτῆρα. Ἵνα διά τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους ἐρχόμεθα εἰς ἐνθύμησιν τῆς ἐν σαρκί πολιτείας αὐτοῦ, καί τοῦ πάθους καί τοῦ θανάτου, καί τῆς διά τούτων γενομένης σωτηρίας τοῦ Κόσμου. Διότι, τούς μέν παλαιούς ἐκείνους τοῦ νόμου τύπους τιμῶμεν, καθ᾽ ὅ ἐπροεικόνιζαν τήν ἀλήθειαν τοῦ Εὐαγγελίου καί τῆς χάριτος, ἀπό τούς ὁποίους ἕνας ἦτο καί ὁ ἐν τῷ Πάσχα σφαγιαζόμενος Ἀμνός, εἰς εἰκόνα Χριστοῦ παραλαμβανόμενος, τοῦ ἀληθινοῦ Ἀμνοῦ, τοῦ αἴροντος τήν ἁμαρτίαν τοῦ Κόσμου. Τώρα δέ ὁπού ἦλθεν ἡ ἀλήθεια αὐτή καί τά πράγματα, μᾶλλον τῶν τύπων προτιμῶμεν αὐτήν καί ὑποδεχόμεθα», ⟶

ἀληθῆ ἐνανθρώπησίν του, ὁμολογοῦμεν τήν ἐκπλήρωσιν τῶν προτυπώσεων, τήν παῦσιν τῆς σκιᾶς καί τήν ἐπέλευσιν τῆς Χάριτος. Ἡ Ζ΄ λοιπόν Οἰκουμενική Σύνοδος τονίζει ὅτι βάσις τῆς εἰκόνος εἶναι ἡ ἐνανθρώπησις. **Δέν λέγει πουθενά, ὅτι εἰκονίζεται ὁ Ἄναρχος Πατήρ, οὔτε ὅτι ἡ ὑπόστασις τοῦ Πατρός εἶναι αὐτή τοῦ «πολιοῦ γέροντος», οὔτε ὅτι ἡ ὑπόστασις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι αὐτή τῆς Περιστερᾶς. Αὐτά εἶναι αἱρετικά φρονήματα τῶν Λατίνων καί τῶν «πέντε» σχισματοαιρετικῶν τά ὁποῖα, δυστυχῶς, ἐπιβεβαιοῖ ὡς φρόνημά του καί ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος!**

2) Ἄλλα αἱρετικά φρονήματα, τά ὁποῖα ἀσεβῶς ἀποδίδει εἰς τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον

Ἀλλά καί ἕτερον λανθασμένον ἰδικόν του συμπέρασμα – φρόνημα, ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νικόλαος, τό ἀποδίδει εἰς τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον. Ἰδού τί γράφει:

«Ἐπίσης ἡ Ἑβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος (πρᾶξις ε΄ σελίς 819 τοῦ Β΄ Τόμου), ἀναθεμάτισεν τόν βλάσφημον Πέρσην Ξεναΐαν μαζί μέ τούς ἄλλους εἰκονομάχους, ἐπειδή ὁ τοιοῦτος ἔλεγε ὅτι εἶναι νηπιώδους γνώσεως τό νά ζωγραφῆται τό Ἅγιον Πνεῦμα καθώς ἐφάνη εἰς τήν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ ἐν εἴδει Περιστερᾶς. Ἐν προκειμένῳ λοιπόν, κατά τήν πρᾶξιν ταύτην τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἐφ᾽ ὅσον καί τά τρία πρόσωπα τοῦ ἑνός Θεοῦ, ἤτοι τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου Τριάδος, συγκαταβατικῶς ἔχουν ἐμφανισθεῖ, ὁ μέν Πατήρ ὡς «Παλαιός Ἡμερῶν», (προφήτης Δανιήλ), ὁ Υἱός ὡς Θεάνθρωπος (ΣΤ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος) καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἴδει Περιστερᾶς καθώς ἐφάνη εἰς τήν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ, ἀπροκριμματίστως (= ἀδιακρίτως) εἰκονίζομεν καί τά τρία πρόσωπα εἰς μίαν Εἰκόνα». (Αὐτόθι, σελ. 1, στῆλες β΄ καί γ΄).

Καί πάλιν συνεχίζων, εἰς τήν 3ην σελ., στήν γ΄ γράφει ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος: ***«... καταφρονεῖ ἐν προκειμένῳ ὅλα τά ἀνωτέρω κείμενα τῶν Πατέρων,*** *(σ.σ. ἐννοεῖ τόν κ. Καλλίνικον)* ***ἀλλά καί κατ᾽ ἐξαίρεσιν τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθώς ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, τά ὁποῖα, ὁμιλοῦν καταφατικῶς διά τάς ὁράσεις καί θεοφανείας τῶν προφητῶν, ἀλλά καί διά τήν εἰκονογράφησιν τοῦ Ἀνάρχου Πατρός ὡς «Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν» ἀπό τά ὁποῖα ἀποκόπτει ἕν κείμενον καί προσπαθεῖ ἐμπαθῶς νά προσδώσῃ εἰς αὐτό βλάσφημον κατηγορίαν. Τό τοιοῦτον ὅμως φρόνημα τοῦ ἐπιστολογράφου εἶναι φοβερόν, διότι ὑποπίπτει εἰς ἑτέραν αἰχμήν μέ***

———

→

Ἠδύνατο ποτέ ἡ Ζ΄ Ἁγία Οἰκουμ. Σύνοδος νά θεσπίσῃ ἀντίθετα πρός τήν ΣΤ Οἰκουμενικήν; Δηλαδή νά ὁρίσῃ τήν εἰκόνισιν τῶν συμβόλων καί τῶν τύπων τῆς Π.Δ., ὡς αὐτάς τάς ὑποστάσεις τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ὅλα προεικόνιζον καί προεφήτευον τόν μέλλοντα νά ἐνανθρωπήσῃ Χριστόν;

σκοπόν ἀνόσιον, τήν κατάργησιν τῆς εἰκόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος τῶν τριῶν προσώπων τοῦ Πατρός, τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δι᾽ αὐτό καί φέρεται μέ ἐπιδέξιον τρόπον καί ἐμπαθῆ ἐνέργειαν κατά τῶν ὁράσεων τῶν προφητῶν ἀλλά καί κατά τοῦ προσώπου τοῦ Θεοῦ Πατρός ὡς «Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν».

Τί κηρύσσει ἐν προκειμένω ὁ Σεβ/τος Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος:

1) Ὅτι δῆθεν, ὁ Ξεναΐας ἀνεθεματίσθη, διότι ἔλεγε ὅτι ***«εἶναι νηπιώδους γνώσεως τό νά ζωγραφῆται τό Ἅγιον Πνεῦμα καθώς ἐφάνη εἰς τήν βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ ἐν εἴδει Περιστερᾶς».*** **Τοῦτο σαφέστατα εἶναι ἀναληθές, διότι, ὅπως κατωτέρω ἀποδεικνύεται οὐδέν τοιοῦτον ἀναφέρει ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος.**

2) Ὅτι, κατά τήν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμ. Σύνοδον, ἐφ᾽ ὅσον ***«συγκαταβατικῶς ἐνεφανίσθησαν καί τά τρία Πρόσωπα*** (σ.σ. Ὑποστάσεις) ***τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου Τριάδος, διά τοῦτο εἰκονίζομεν καί τά τρία Πρόσωπα εἰς μίαν εἰκόνα».*** Ἡ Ἁγία Γραφή, οἱ Πατέρες καί ἰδιαιτέρως ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος οὐδαμοῦ λέγουν τά ἀνωτέρω, οὔτε ἐπιτρέπουν εἰς τόν οἱονδήποτε νά λέγῃ ὅσα λέγει ὁ πλανώμενος Ἐπίσκοπος.

3) Ἡ Ζ΄ Οἰκουμ. Σύνοδος, πάλιν κατά τόν Σεβ. κ. Νικόλαον, διδάσκει δῆθεν ὅτι ὁ ***«Παλαιός τῶν ἡμερῶν»*** εἶναι ὁ Πατήρ καί ἑπομένως ὁ ***«Ἄναρχος Πατήρ»,*** ζωγραφεῖται ὡς ***«Παλαιός τῶν ἡμερῶν»,*** ὅστις δέ ἀρνεῖται ταῦτα ***«φέρεται μέ ἐμπαθῆ τρόπον κατά τῶν ὁράσεων καί κατά τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ Πατρός ὡς «Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν»!*** Καί ταῦτα δέν εἶναι μόνον ἀναληθῆ, ἀλλ᾽ αἱρετικά καί βλάσφημα φρονήματα, ἐνῶ καί γλωσσικῶς εἶναι ἀνόητα καί ἀπαράδεκτα. Ὡστόσον, ὅμως, ὁ Ἐπίσκοπος σαφῶς καί «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρύσσει τό ψεῦδος – αἵρεσιν, **ὅτι δῆθεν ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος ἐθεσμοθέτησεν *«τήν εἰκόνισιν τῶν τριῶν Προσώπων – Ὑποστάσεων τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰς μίαν εἰκόνα»*, ὅπερ ἀναληθές καί ἄκρως ἀσεβές ὡς βλασφημία καί αἵρεσις.** Ἡ ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος δέν λέγει οὐδαμοῦ, ὅτι ὁ ὁμοιούμενος εἰς τάς ὁράσεις Θεός, ὡς **«παλαιός τῶν ἡμερῶν»** εἶναι ὁ Πατήρ ἤ ὅτι εἰκονογραφεῖται ὁ **«ἄναρχος Πατήρ»**, ἤ ὅτι τό Πρόσωπον – Ὑπόστασις τοῦ Ἀνάρχου Πατρός εἶναι ὁ **«Παλαιός τῶν ἡμερῶν»** ἤ ὅτι ***«εἰκονίζομεν τά τρία πρόσωπα εἰς μίαν εἰκόνα»***(10).

---

(10) **Ἡ εἰκονική παράστασις ἡ χαρακτηριζομένη, ἐσφαλμένως βεβαίως, «τῶν τριῶν προσώπων», ἀπαντᾶται κατά τούς νεωτέρους χρόνους, παρεισφρύσασα ἐκ τῆς Λατινικῆς Δύσεως εἰς τήν συνήθειαν μερίδος τῶν ὀρθοδόξων. Αὐτή καθ᾽ ἑαυτήν ἡ παράστασις προσβάλλει καί τό ὁμοούσιον, ἐνῶ εἰσάγει τό διῃρημένον καί ἑτερούσιον τῆς ὁμοουσίου Ἁγίας Τριάδος καί ἐν τέλει διδάσκει τό περιγραπτόν. Ἐν αὐτῇ μόνον ἡ Εἰκών τοῦ Ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ εἶναι πραγματική Εἰκών, εἰκονίζουσα τήν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ.**

Ἡ ἱστορική καί θεολογική ἀλήθεια ἀπό τό σχετικόν κείμενον τῆς Ἁγίας Συνόδου

Ὅσον ἀφορᾶ τόν εἰκονομάχο Ξεναΐα, εἰς τήν σελίδα 819 τοῦ Β΄ τόμου τῶν Πρακτικῶν τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναγινώσκομεν: **«Πέρσης τις Ξεναΐας»**[11] **ἐπικληθείς, ὅν ἐν τοῖς αὐτοῦ ἱερατικοῖς χρόνοις ὁ Καλενδίων εὑρηκώς τά ἐκκλησιαστικά νοθεύοντα δόγματα, καί τάς κώμας ἀναστατοῦντα, ἀπελαύνει τῆς χώρας... Μή γάρ εἶναι θεμιτόν ἔλεγεν ὁ Ξεναΐας, ἀσωμάτους ὄντας ἀγγέλους σωματοποιεῖν, καί ὡς ἐν μορφαῖς ἀνθρωπίναις ὑπάρχοντας ἐνσωμάτους τυποῦν, ἀλλά μήν μηδέ κἀκεῖνο νομίζειν, τιμήν ἤ δόξαν ἐκνέμειν τῷ Χριστῷ τήν διά γραφῆς αὐτῷ τεχνιτευομένην εἰκόνα· εἶναι δέ μόνην αὐτῷ προσδεκτικήν εἰδέναι τήν ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκύνησιν**[12]. **Καί μεθ' ἕτερα· εἰδέναι δέ λέγει κἀκεῖνο, νηπιώδους εἶναι φρενός τό πλαστουργεῖν ἐν περιστερᾶς εἰδώλῳ τό πανάγιον καί προσκυνητόν πνεῦμα· καίτοι τῶν εὐαγγελικῶν οὐδαμῶς παραδεδωκότων γραμμάτων, ὅτι γέγονε περιστερά τό ἅγιον πνεῦμα, ἀλλ' ὅτι ἐν εἴδει περιστερᾶς ὤφθη ποτέ· τό δέ οἰκονομικῶς, ἀλλ' οὐκ οὐσιωδῶς οὕτω πως ἐφάπαξ φανέν οὐδαμῶς ἁρμόδιον τοῖς εὐσεβοῦσι σώματος εἴδωλον ποιεῖν. Ταῦτα Φιλόξενος διδάσκων, ὁμοῦ τῇ διδασκαλίᾳ καί τοὔργον ἐπέφερε. Πολλαχόθεν γοῦν ἀγγέλων μέν εἰκόνας καταφέρων ἐξήλειφε, τάς δέ τόν Χριστόν τυπούσας εἰς ἀδύτους ἐταμίευε τόπους».** Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω κειμένου τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, σαφῶς προκύπτουν τά κάτωθι:

α) Ὁ Πέρσης Ξεναΐας ἐνόθευε τά δόγματα καί ἀνεστάτωνε τάς πόλεις, δηλαδή ἦτο ἕνας αἱρετικός, ὁ ὁποῖος προσέβαλλεν πρωτίστως τό Χριστολογικόν δόγμα.

β) Δέν ἐδέχετο τήν εἰκόνισιν τῶν Ἀγγέλων, τῶν ὁποίων τάς εἰκόνας «καταφέρων ἐξήλειφεν», «τάς δέ τόν Χριστόν τυπούσας εἰς ἀδύτους ἐταμίευε τόπους» δηλαδή μέ μανίαν συνέτριβε καί ἐξηφάνιζε, τάς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ, μέ τό πρόσχημα ὅτι εἰς τόν Χριστόν μόνη προσδεκτική εἶναι ἡ ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ προσκύνησις καί ὄχι διά τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ὁ Ξεναΐας λοιπόν ἦτο ἕνας δεινός αἱρετικός, Χριστομάχος καί ἐν ταυτῷ καί Εἰκονομάχος.

γ) Ἔλεγεν ἐκτός τῶν ἀνωτέρω ὅτι: **«νηπιώδους εἶναι φρενός τό πλαστουργεῖν ἐν περιστερᾶς εἰδώλῳ τό πανάγιον καί προσκυνητόν Πνεῦμα».** Δηλαδή δέν ἐδέχετο τά ἐκ χρυσοῦ ἤ ἀργύρου ὁμοιώματα τῆς περιστερᾶς, τά ὁποῖα εὑρίσκοντο ἄνω τῶν θυσιαστηρίων καί τῶν κολυμβηθρῶν, **κατηγορῶν ψευδῶς τήν Ἐκκλησίαν, ὅτι δῆθεν ἐδέχετο αὐτά τά ὁμοιώματα ὡς**

---

(11) Τό Ξεναΐας προφανῶς εἶναι παρωνύμιον (παρατσούκλι) τοῦ εἰκονομάχου **Φιλοξένου.**

(12) **Ἰδού ὅτι ἦτο Χριστομάχος καί εἰκονομάχος καί διά τοῦτο καθηρέθη καί ἀνεθεματίσθη.**

εἰκονίζοντα τήν Ὑπόστασιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος! Δηλαδή, διεστρέφων τήν ἀλήθειαν ὑπεστήριζεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐφρόνει πώς κατά τήν βάπτισιν τοῦ Κυρίου τό ἅγιον Πνεῦμα δέν ἐνεφανίσθη ἐν εἴδει περιστερᾶς, ἀλλ' ὅτι **δῆθεν ἔγινε περιστέρι, δηλαδή ἔλαβεν τήν ὑπόστασιν τῆς Περιστερᾶς, ὅπερ ἀνυπόστατον. Αἱ περιστεραί δέν ἐθεωρήθησαν ποτέ ὡς εἰκόνες τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ἐσφαλμένως ἐσυκοφάντει τούς Ὀρθοδόξους ὁ Ξεναΐας, καί οὔτε τότε, οὔτε τώρα τά γλυπτά τῶν περιστερῶν ἐπροσκυνοῦντο ἤ προσκυνοῦνται ὡς εἰκόνες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἄπαγε τῆς βλασφημίας. Ἑπομένως ἡ ἁγία Ζ' Οἰκουμενική κατεδίκασε τόν Ξεναΐαν, διότι δέν ἐδέχετο τήν εἰκόνισιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων** δηλαδή, τόν ἀναθεμάτισεν ὡς Εἰκονομάχον καί Χριστομάχον καί ὡς συκοφάντη καί βλάσφημον κατά τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος εἶναι ρητή καί κατηγορηματική καί εἰς τά πρακτικά της ρητῶς ἀποφαίνεται ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατήρ δέν εἰκονογραφεῖται, λέγει δέ καί τόν λόγον διά τόν ὁποῖον δέν εἰκονογραφεῖται. Πρίν παραθέσωμεν τόν ὅρον τῆς Συνόδου, παραθέτομεν ἀπόσπασμα ἐκ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς **τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου Πάπα Ρώμης**, τήν ὁποίαν ἀπέστειλεν εἰς τόν εἰκονομάχον **Λέοντα Ἴσαυρον** καί τήν ὁποίαν, ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος, ἐνέκρινε καί περιέλαβεν εἰς τά πρακτικά της:

«Ὁ Μωϋσῆς ἐκεῖνος ὁ μέγας φόβῳ συνεχόμενος, θέλων ἰδεῖν εἶδος καί ὁμοίωμα,... Ἔδειξεν αὐτῷ ὁ Θεός ἐν ὁράματι τό ἀποκεκρυμμένον μυστήριον ἀπό τῶν αἰώνων καί ἀπό τῶν γενεῶν. Ἀλλ' ἐπί τῶν ἡμετέρων γενεῶν ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἔδειξεν ἡμῖν ἑαυτόν φανερόν, καί τά ὀπίσθια καί τά ἔμπροσθεν, ὁλοτελῶς. Ὅτε δέ εἶδεν ὁ Θεός τό γένος τῶν ἀνθρώπων εἰς τέλος ἀπολλύμενον, σπλαγχνισθείς εἰς τό ἴδιον πλάσμα, ἐξαπέστειλε τόν υἱόν αὐτοῦ τόν πρό αἰώνων γεγεννημένον, καί κατελθών ἐκ τῶν οὐρανῶν, εἰσῆλθεν εἰς τήν κοιλίαν τῆς ἁγίας παρθένου Μαρίας, ἐκλάμψας τό φῶς τό ἀληθινόν ἐν τῇ μήτρᾳ αὐτῆς, καί τό φῶς ἀντί σπόρου σάρξ ἐγένετο· καί ἐβαπτίσθη εἰς τόν Ἰορδάνην ποταμόν, καί ἐβάπτισε καί ἡμᾶς. Ἤρξατο δοῦναι ἡμῖν ἐνέχυρα γνωρισμάτων, ἵνα μή πλανώμεθα... Ἰδόντες τόν Κύριον, καθώς εἶδον, ἱστορήσαντες ἐζωγράφησαν... Διά τί τόν Πατέρα τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ οὐχ ἱστοροῦμεν καί ζωγραφοῦμεν; Ἐπειδή οὐκ οἴδαμεν, τίς ἐστιν, καί θεοῦ φύσιν ἀδύνατον ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι, καί εἰ ἐθεασάμεθα καί ἐγνωρίσαμεν, καθώς τόν Υἱόν αὐτοῦ, κἀκεῖνον ἄν εἴχομεν ἱστορῆσαι καί ζωγραφῆσαι, καί ἵνα κἀκείνου τόν χαρακτῆρα εἴδωλον ἀποκαλῇς. Μαρτυρόμεθά σοι ὡς ἀδελφοί ἐν Χριστῷ, εἴσελθε πάλιν εἰς τήν ἀλήθειαν, ὅθεν ἐξῆλθες. Ἀπόρριψον τήν ὑψηλοφροσύνην, καί τό πεῖσμα σου κατάργησον, καί γράψον παντί καί πανταχοῦ, καί διανάστησον οὕς ἐσκανδάλισας καί ἀπετύφλωσας...». (Πρακτικά Τόμος 3ος, σελ. 713/211).

Αὐτά λέγει ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος διά τοῦ Ἁγ. Γρηγορίου Πάπα Ρώμης. Ποῖος Ἐπίσκοπος, ποῖος θεολόγος, ποῖος Χριστιανός, ποία Σύνοδος θά ἀντιταχθῇ εἰς τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκουμενικήν Σύνοδον; Ποῖος θά τολμήσῃ

νά κηρύξη ἐνάντια πρός τήν Ἁγίαν Σύνοδον, εἰς αὐτό τό Ἅγιον Πνεῦμα τό λαλῆσαν ἐν Αὐτῇ καί νά «δογματίση» ὅτι εἰκονογραφεῖται ὁ Ἄναρχος Πατήρ καί ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Πατρός (Πρόσωπον - Ὑπόστασις) εἶναι ὁ τύπος, τό σχῆμα τοῦ **«Παλαιοῦ τῶν Ἡμερῶν»**, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως φρονεῖ καί κηρύσσει ὁ Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος(13);

---

(13) Μία ἀναγκαιοτάτη σημείωσις: Δέν νομίζομεν ὅτι θά εὑρεθῇ κάποιος, ὁ ὁποῖος νά ἐπικαλεσθῇ τήν παπικήν ὑποσημείωσιν τοῦ Πηδαλίου (ἔκδοσις Ἀστέρος 1990, σελ. 320-321) ὅπου γράφει: ***«Εἰ δέ καί ὁ Πάπας Γρηγόριος ἐν τῇ πρός Ἴσαυρον Λέοντα ἐπιστολῇ λέγει ὅτι δέν ἱστοροῦμεν τόν Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ...» ἔπειτα καί ἄν θετέον ὁ Γρηγόριος λέγει τοῦτο, ἀλλ' ἡ γνώμη μιᾶς πολυανθρώπου καί Οἰκουμενικῆς Συνόδου προτιμᾶται περισσότερον ἀπό τῆς γνώμης τοῦ ἑνός...».*** Δηλαδή, κατά τήν ὡς ἄνω σημείωσιν, ἄλλα λέγει ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος καί ἄλλα ὁ Ἅγιος Γρηγόριος;! Τοῦτο εἶναι παραπλάνησις οὐχί τυχαία. Καί μόνη της, ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις, **δέν εἶναι ὀρθόδοξος**, ἀλλά **ἀπηχεῖ καθαρά ἀντορθόδοξον αἱρετικόν φρόνημα**, ἐνῶ κρύπτει καί τόν δόλον καί τήν ἀπάτη, διότι ἐπιτρέπει νά ἐξαχθῇ τό συμπέρασμα **ὅτι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος καί ἡ Ἁγία Ἑβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος, ἔχουν διαφορετικήν δογματικήν διδασκαλίαν** καί ἐπομένως ἡ Ἁγ. Ζ΄ Οἰκουμενική προκύπτει ὡς νά ἀπέρριψε τήν Ἐπιστολήν ἤ τήν θέσιν τήν συγκεκριμένην! Καί ἀκόμη ὅτι δῆθεν ἡ Ἁγία Σύνοδος ἐθεσμοθέτησεν τήν εἰκόνισιν τοῦ Ἀνάρχου Πατρός ὡς «Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν», **ὅπερ ψευδές. Τῇ ἀληθείᾳ ἥ τε Ἁγία Ἑβδόμη Οἰκουμενική καί ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ἐκφράζουν τό ἴδιον Ὀρθόδοξον Πνεῦμα, οὐδαμοῦ ποιουμένης λόγον τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου περί εἰκονίσεως τοῦ Πατρός, ἡ δέ ἐπιστολή κέκτηται τό κῦρος αὐτῆς τῆς Συνόδου, ἐνῶ ρητῶς λέγει ὅτι δέν εἰκονίζεται ὁ Θεός Πατήρ. Εἰδικώτερον:**

α) **Ἡ ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Πάπα Ρώμης εἶναι σύμφωνος πρός τό ἕν πνεῦμα τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδοξίας** ,τό ὁποῖον ἐξέφρασεν ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος καί δέν εἶναι γνώμη ἑνός Πατρός, ὅπως κάκιστα ἀναφέρει ἡ ὑποσημείωσις τοῦ Πηδαλίου.

β) **Ἡ ἐπιστολή αὐτη ἐνεκρίθη καί ἐπεκυρώθη ὑπό τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου** καί περιελήφθη εἰς τά Πρακτικά Αὐτῆς, ὡς κείμενον Ὀρθόδοξον ἐπί τοῦ ὁποίου δυνάμεθα νά στηριζώμεθα καί ὑποχρεούμεθα νά τό σεβώμεθα. **Ποῖος, μέ μίαν ἔνθετον κακόδοξον σημείωσιν παπικοῦ δακτύλου δύναται νά ἀνατρέψη τήν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον καί νά ἀσεβῇ κατά τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου; Καί ὡς ἁπλῆ σκέψις τοῦτο εἶναι παραφροσύνη.**

γ) Ἡ ἀμφισβήτησις, ἡ ὁποία ἐπιχειρεῖται ἐν τῇ ὑποσημειώσει, εἶναι κακόδοξος καί ὡς πρός τόν συλλογισμόν, διότι θεωρεῖ ὡς Ὀρθόδοξον ὅ,τι οἱ πολλοί ἀποφασίζουν, ἐνῶ τοῦ κριτηρίου τούτου προηγεῖται (καί εἶναι ἀρκετόν) τό κριτήριον τῆς συμφωνίας τῶν ἀποφάσεων μιᾶς Συνόδου ἤ τῆς συμφωνίας τῆς γνώμης, ἔστω ἑνός Πατρός, **πρός τήν καθολικήν Ὀρθοδοξίαν, τήν ὁποίαν τό ἕν Ἅγιον Πνεῦμα ἐσυστηματοποίησεν καί ὡλοκλήρωσεν ἀπό τῆς Α΄ ἕως καί τῆς Ζ΄ Ἁγίας Συνόδου.** Ἐν προκειμένῳ ὅμως οὔτε πρός τήν γνώμην τῶν πολλῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, πρός τήν ὁποίαν εἶναι σύμφωνος ἡ γνώμη τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου, συμφωνεῖ ἡ ὑποσημείωσις τοῦ Πηδαλίου, ἐκτός ἄν ὑπό τόν ὅρον «πολλῶν» ὁ Παπικός δάκτυλος, ὁ ὁποῖος «ἐφύτευσεν» αὐτήν τήν ὑποσημείωσιν, ἐννοεῖ τούς «πολλούς τοῦ Παπισμοῦ». **Ἐν προκειμένῳ, ἡ Ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου πάπα Ρώμης, τά Πρακτικά καί κυρίως ὁ Ὅρος τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνάδουν καί ἐκφράζουν ἁρμονικά τό ἕν καί τό αὐτό ὀρθόδοξον Πνεῦμα.** ⟶

Ἰδού διατί καταγγέλλομεν ὡς αἱρετικόν καί ἀσεβές τό φρόνημα τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου, ὅτι δῆθεν «ὁ Παλαιός τῶν Ἡμερῶν εἶναι τό Πρόσωπον (= Ὑπόστασις) τοῦ Θεοῦ Πατρός» (Π.Ε.Α. τεῦχος 21, σελ. 3η, στήλη 3η), ἤ ὅτι **«ἀπροκριματίστως** (= ἀδιακρίτως) **εἰκονίζομεν καί τά τρία πρόσωπα εἰς**

→

Ἡ ἀνωτέρω παρατεθεῖσα ὑποσημείωσις ἐν τῷ Πηδαλίῳ (σελ. 320-321) τόσον καθ' ἡμᾶς, ἀλλά προηγουμένως καί κυρίως **κατά πολλούς ἐρευνητάς, ἀλλά καί τούς ἐκδότας τοῦ ἰδίου τοῦ Πηδαλίου, δέν ἀνήκει εἰς τόν Ἱερόν Νικόδημον,** ἀλλά προφανῶς εἰς κάποιον **Ἀρχ/την Θεοδώρητον,** ἤ ἄλλον παπικόν δάκτυλον, διότι ὁλόκληρος ἡ ὑποσημείωσις ἀποτελεῖ ἔκφρασιν δυτικῆς «θεολογίας». Ἐπικαλούμεθα τάς μαρτυρίας τοῦ ἰδίου τοῦ Πηδαλίου, ἐν ἀρχῇ τοῦ ὁποίου σημειώνονται τά κάτωθι πολύ σημαντικά:

«...Γενομένου ἐράνου μεταξύ τῶν Ἁγιορειτῶν Πατέρων ἐστάλη ὑπό τοῦ Νικοδήμου πρός τόν ἐν Λειψίᾳ φίλον του Θεοδώρητον τόν καί ἐπιστατήσαντα τῆς ἐκτυπώσεως. Ἀλλ' ὅμως ἄλλα φρονῶν ὁ Θεοδώρητος, (σ.σ. ὡς λατινόφρων) ***διάφορα τῶν τοῦ Νικοδήμου, προσέθεσέ τινας ὑποσημειώσεις, νοθεύσας οὕτω τό ἀπό πάσης ἀπόψεως ὀρθόδοξον ἔργον τοῦ Ἁγίου Πατρός, ὅστις ἐλυπήθη τόσον, ὥστε εἶπεν ὅτι «εἶχεν κάλλιον νά τόν ἐκτύπα κανείς πολλάκις εἰς τήν καρδίαν μέ τό μαχαίρι, παρά νά προσθέσῃ ἤ νά ἀφαιρέσῃ εἰς τό βιβλίον». Διό καί ἠναγκάσθη ὁ Πατριάρχης Νεόφυτος νά ἀπολύσῃ γράμμα, ἐν ᾧ, ἀναφέρων καί καθορίζων τάς προσθήκας, καταδικάζει ταύτας καί συνιστᾷ πρός τόν εὐσεβῆ καί ὀρθόδοξον λαόν νά καλύψῃ διά χρώματος τάς ἐπισημαινομένας κακοδοξίας».*** (Ὁρᾶτε Πηδάλιον Ἔκδοσις Ἀστέρος 1990 ἐν τῷ προλόγῳ τῶν ἐκδοτῶν). Ποῖος ὅμως θεολόγος, ἤ ποία ὀρθόδοξος Σύνοδος ἤλεγξεν καί ἀπεφάνθη ὅτι εἰς τάς διαφόρους ἐκδόσεις τοῦ Πηδαλίου δέν παρέμειναν αἱρετικαί ὑποσημειώσεις ἐκφράζουσαι καί καλλιεργοῦσαι καί σήμερον τόν δυτικόν ὀρθολογισμόν, ὁ ὁποῖος ἀναγκαστικά ὁδηγεῖ εἰς τήν αἵρεσιν;

στ) **Αἱ ἐν τῷ Πηδαλίῳ ἐναπομείνασαι κακόδοξοι ὑποσημειώσεις, εἴτε ἀνήκουν εἰς τόν Λατινόφρονα Θεοδώρητον, εἴτε εἰς ἄλλον παπικόν δάκτυλον, πρέπει νά γίνῃ ἀντιληπτόν, ὅτι εἶναι κακοδοξίαι, ἐκφράζουν δυτικόν ὀρθολογισμόν καί εὑρίσκονται μέσα εἰς τό γενικώτερον πλαίσιον τῆς παραχαράξεως τῆς** Ὀρθοδοξίας **ὑπό τοῦ συνεχίζοντος, νά εἰσβάλλῃ εἰς Αὐτήν καί σήμερον, δυτικοῦ** Ὀρθολογισμοῦ.

ζ) **Ὁ ἰσχυρισμός ἐν τέλει, ὅτι δῆθεν τό Πηδάλιον ἐν τῷ συνόλῳ του εἶναι «θεόπνευστον», διότι δῆθεν ἐνεκρίθη ὑπό τῆς Πατριαρχικῆς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἶναι καί οὗτος ὅλως ἐσφαλμένος. Ἡ ἔγκρισις μιᾶς ἐκδόσεως καί ἐν προκειμένῳ οὐχί τῆς συγκεκριμένης ἐκδόσεως, ἀλλά τῶν χειρογράφων τοῦ Ἱεροῦ Νικοδήμου, δέν προσδίδει εἰς αὐτήν «θεοπνευστίαν».** Μετά καί ἀπό την Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον, θεόπνευστον, εἶναι μόνον ὅ,τι ἀποδέχεται καί ἐκφράζει τάς θεοπνεύστους ρήσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐν προκειμένῳ ὅμως ἡ Πατριαρχική Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, οὐδέν ἕτερον ἐποίησεν, εἰ μή μόνον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν της τήν «καλήν μαρτυρίαν» τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Δωροθέου, τοῦ Ἀθανασίου τοῦ Παρίου καί τοῦ Ἁγίου Μακαρίου τοῦ Κορίνθου τοῦ Νοταρᾶ καί **ἐνέκρινε τά χειρόγραφα τοῦ Ἱεροῦ Νικοδήμου καί ὄχι τήν ἔκδοσιν τῆς Λειψίας** (1800), την ὁποίαν κατόπιν ἐπεμελήθη ὁ Θεοδώρητος καί προφανῶς προσέθεσε τάς δυτικάς κακοδοξίας, ὅπως, καθ' ἡμᾶς, μᾶλλον συμβαίνει καί μέ τήν ἐν λόγῳ ὑποσημείωσιν.

Δυστυχῶς ἀπό αὐτάς τάς κακοδόξους ὑποσημειώσεις ἐπλανήθησαν καί πλανῶνται πολλοί ὀρθόδοξοι. **Κατόπιν τούτου ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νικόλαος ἔχει τό ἐλαφρυντικόν, ἐάν βεβαίως δέν ἐπιμείνῃ εἰς τάς κακοδοξίας αὐτάς.**

μίαν εἰκόνα». (Π.Ε.Α. τεῦχος 21, σελ. 1η, στήλη 3η). **Ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος λέγει ὅτι δέν εἰκονίζομεν τόν Ἄναρχον Πατέρα, διότι δέν γνωρίζομεν** (οὐκ οἴδαμεν) **οὔτε τήν φύσιν του, οὔτε τήν ὑπόστασιν ἤ τό πρόσωπον πῶς εἶναι, καί ὅτι ἡ φύσις τοῦ Θεοῦ δέν περιγράφεται καί δέν εἰκονίζεται. Οὔτε ὅμως καί τά σύμβολα καί οἱ τύποι τῶν θείων ὁράσεων** (καί ἄν καθ' ὑπόθεσιν κάποιο ἀναφέρεται εἰς τόν Πατέρα) **εἶναι δυνατόν νά ταυτισθοῦν πρός τάς θείας Ὑποστάσεις - Πρόσωπα τοῦ Πατρός, ἤ τοῦ Υἱοῦ, ἤ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί νά θεωρηθοῦν ὡς εἰκόνες τῶν Ὑποστάσεων τοῦ Ὁμοουσίου Τριαδικοῦ Θεοῦ.** Διά τοῦτο, ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, οὔτε εἰκόνα τοῦ Πατρός ἐθέσπισεν, οὔτε τῆς Ἁγίας Τριάδος! Μήπως ἡ Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπερίμενε **τούς πέντε σχισματοαιρετικούς ἤ τόν Σεβ/τον κ. Νικόλαο, νά τήν «διορθώσουν ἤ νά τήν συμπληρώσουν»; ΑΠΑΓΕ ΤΗΣ ΕΣΧΑΤΗΣ ΤΑΥΤΗΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ.**

Πρός ἀποφυγήν πάσης παρεξηγήσεως, παραθέτομεν καί τόν ὅρον τῆς Συνόδου διά νά δηλώσωμεν τήν πίστιν μας, ἀλλά καί διότι αὐτός ὁ ὅρος τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, εἶναι κατηγορηματικός καί κατελέγχει ὅλα τά ψεύδη, τάς πλάνας, τάς περιστροφάς καί πρό πάντων τάς συγκεκριμένας κακοδόξους ξένας ὑποσημειώσεις τοῦ Πηδαλίου:

«ΟΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ ἁγία μεγάλη καί οἰκουμενική σύνοδος... ἀκολουθήσασα τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὥρισε τά ὑποτεταγμένα... καί συνελόντες φαμέν, ἁπάσας τάς ἐκκλησιαστικάς ἐγγράφως ἤ ἀγράφως τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις ἀκαινοτομήτως φυλάττομεν, ὧν μία ἐστί καί ἡ τῆς εἰκονικῆς ἀναζωγραφήσεως ἐκτύπωσις, ὡς τῇ ἱστορίᾳ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος συνάδουσα, πρός πίστωσιν τῆς ἀληθινῆς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ θεοῦ Λόγου ἐνανθρωπήσεως, καί εἰς ὁμοίαν λυσιτέλειαν ἡμῖν χρησιμεύουσα. Τά γάρ ἀλλήλων δηλωτικά, ἀναμφιβόλως καί τάς ἀλλήλων ἔχουσιν ἐμφάσεις. Τούτων οὕτως ἐχόντων, τήν βασιλικήν ὥσπερ ἐρχόμενοι τρίβον, ἐπακολουθοῦντες τῇ θεηγόρῳ διδασκαλίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, καί τῇ παραδόσει τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας· τοῦ γάρ ἐν αὐτῇ οἰκήσαντος ἁγίου Πνεύματος εἶναι ταύτην γινώσκομεν· ὁρίζομεν σύν ἀκριβείᾳ πάσῃ καί ἐμμελείᾳ παραπλησίως τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου καί ζωοποιοῦ σταυροῦ ἀνατίθεσθαι τάς σεπτάς καί ἁγίας εἰκόνας, τάς ἐκ χρωμάτων καί ψηφῖδος καί ἑτέρας ὕλης ἐπιτηδείως ἐχούσης ἐν ταῖς ἁγίαις τοῦ Θεοῦ ἐκκλησίαις, ἐν ἱεροῖς σκεύεσι καί ἐσθῆσι, τοίχοις τε καί σανίσιν, οἴκοις τε καί ὁδοῖς· τῆς τε τοῦ κυρίου καί Θεοῦ καί σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰκόνος, καί τῆς ἀχράντου δεσποίνης ἡμῶν τῆς ἁγίας Θεοτόκου, τιμίων τε Ἀγγέλων, καί πάντων Ἁγίων καί Ὁσίων ἀνδρῶν(14)**. Ὅσῳ γάρ συνεχῶς δι' εἰκονικῆς ἀνατυπώσεως**

---

(14) Διατί ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκουμενική ἐνῶ κατονομάζει ὅλας τάς Ἁγίας Εἰκόνας, δέν λέγει περί εἰκόνος τοῦ Πατρός ἤ τῆς Ἁγίας Τριάδος; **Ἁπλούστατα διότι ἦτο Ἁγία καί θεοπνεύστως ἐδογμάτισεν.**

ὁρῶνται, τοσοῦτον καί οἱ ταύτας θεώμενοι διανίστανται πρός τήν τῶν πρωτοτύπων μνήμην τε καί ἐπιπόθησιν, καί ταύταις ἀσπασμόν καί τιμητικήν προσκύνησιν ἀπονέμειν, οὐ μήν τήν κατά πίστιν ἡμῶν ἀληθινήν λατρείαν, ἥ πρέπει μόνῃ τῇ θεία φύσει... Ἡ γάρ τῆς εἰκόνος τιμή ἐπί τό πρωτότυπον διαβαίνει· καί ὁ προσκυνῶν τήν εἰκόνα, προσκυνεῖ ἐν αὐτῇ τοῦ ἐγγραφομένου τήν ὑπόστασιν. Οὕτω γάρ κρατύνεται ἡ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν διδασκαλία, εἴτουν παράδοσις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἀπό περάτων εἰς πέρατα δεξαμένης τό Εὐαγγέλιον...

Τούς οὖν τολμῶντας ἑτέρως φρονεῖν ἤ διδάσκειν, ἤ κατά τούς ἐναγεῖς αἱρετικούς τάς ἐκκλησιαστικάς παραδόσεις ἀθετεῖν, καί καινοτομίαν τινά ἐπινοεῖν, ἤ ἀποβάλλεσθαί τι ἐκ τῶν ἀνατεθειμένων τῇ Ἐκκλησίᾳ, Εὐαγγέλιον, ἤ τύπον τοῦ Σταυροῦ, ἤ εἰκονικήν ἀναζωγράφησιν, ἤ ἅγιον λείψανον μάρτυρος· ἤ ἐπινοεῖν σκολιῶς καί πανούργως, πρός τό ἀναστρέψαι ἔν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας· ἔτιγε μήν ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις ἤ τοῖς εὐαγέσι μοναστηρίοις· ἐπισκόπους μέν ὄντας ἤ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δέ ἤ λαϊκούς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι». (Πρακτικά Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου, τόμος Γ, σελ. 873/373).

Αὐτά λέγει ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος καί ὄχι ὅσα κατ' ἀπόλυτον ὀρθολογιστικόν αἱρετικόν συλλογισμόν «συμπεραίνονται» εἰς τήν ὑποσημείωσιν τοῦ Πηδαλίου, **ἤ συμπεραίνει καί ὁ Σεβασμιώτατος κ. Νικόλαος.** Ἄς ἴδουν τήν ἀλήθειαν καί ἄς ταπεινωθοῦν ἐνώπιον αὐτῆς καί ἄς ἀποκηρύξουν ὅσα **«σκολιῶς καί πανούργως» ἐπενόησαν καί ἐπεδίωξαν τινές νά ἐπιβάλουν εἰς τούς ὀρθοδόξους, ἐξ ὧν εἷς καί ὁ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικόλαος, ὁ ὁποῖος, σημειωθήτω, ἡγήθη αὐτῶν τῶν κακοδοξιῶν καί κατά τήν περίοδον 1991-1995...**

3) Διαστρέφει καί παρερμηνεύει καί τούς Ἁγίους Πατέρας

Πάντοτε ἐπί τῷ ἰδίῳ σκοπῷ, ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος, διαστρέφει καί παρερμηνεύει καί τά συγγράμματα τῶν Ἁγ. Πατέρων!

1. Τόν Ἅγιον Διονύσιον τόν Ἀρεοπαγίτην

Τί γράφει ὁ Ἐπίσκοπος Πειραιῶς εἰς τό ὑπ' ἀριθμ. 21 φ. τῆς Ἐφημερίδος του ὅπως καί εἰς τά βιβλίδιά του: ***«Ἐνταῦθα πρός πληρεστέραν βεβαιότητα ὅτι ὁ Παλαιός τῶν Ἡμερῶν εἶναι ὁ Ἄναρχος Πατήρ καί ὑμνεῖται ὡς αἴτιος τοῦ χρόνου καί τοῦ αἰῶνος δι' αὐτό καί εἰς τάς ὁράσεις τῶν Προφητῶν ἐφάνη πολλάκις ὡς γέρων πολιός καί ἀσπρομάλλης (Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου) κηρύσσεται τό τοιοῦτον ἐκτός τῶν προφητῶν καί τῶν Ἀποστόλων, ἀλλά ἀκόμη καί ἀπό πολλούς πατέρας τῆς Ἐκκλησίας»*** (Αὐτόθι, σελ. 1, στήλη γ).

Καί εἰς προηγούμενον φῦλον τῆς Π.Ε.Α. (Ἀριθμ. 19) ἔγραφεν: ***«Ἀνατρέξαμε στόν Ἅγιο Διονύσιο τόν Ἀρεοπαγίτην νά δοῦμε πῶς ἀκριβῶς ἀπο-***

φαίνεται διά τόν Ἄναρχον Πατέρα. «Τόν δέ Θεόν καί ὡς αἰῶνα καί ὡς χρόνον ὑμνεῖν ὡς χρόνον παντός τοῦ αἰῶνος αἴτιον, καί Παλαιός Ἡμερῶν. Διό καί ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν μυστικῶν ὁράσεων θεοφανείαις καί Πολιός καί νέος... τοῦ μέν προτέρου τόν ἀρχαῖον καί ὄντα ἀπ᾽ ἀρχῆς, τοῦ νεωτέρου δέ τόν ἀγήρω (ἤτοι ἀγέραστον) σημαίνοντας (Διονυσίου Πατρολογία... Κεφ. 1, σελ. 937)».

Τί γράφει ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης: **«Ἡμερῶν δέ Παλαιός ὁ Θεός[(15)] ὑμνεῖται διά τό πάντων αὐτόν εἶναι καί αἰῶνα, καί χρόνον, καί πρό ἡμερῶν, καί πρό αἰῶνος, καί χρόνου. Καίτοι καί χρόνον, καί ἡμέραν, καί καιρόν καί αἰῶνα θεοπρεπῶς αὐτόν προσρητέον, ὡς ὄντα κατά πᾶσαν κίνησιν ἀμετάβλητον καί ἀκίνητον, καί ἐν τῷ κινεῖσθαι μένοντα ἐφ᾽ ἑαυτοῦ, καί ὡς αἰῶνος, καί χρόνου καί ἡμερῶν αἴτιον. Διό καί ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν μυστικῶν ὁράσεων θεοφανείαις καί πολιός καί νέος πλάττεται· τοῦ μέν προτέρου τό ἀρχαῖον καί ὄντα ἀπ᾽ ἀρχῆς, τοῦ νεωτέρου δέ τόν ἀγήρω σημαίνοντος ἤ ἀμφοῖν τό ἐξ᾽ ἀρχῆς διά πάντων ἄχρι τέλους αὐτόν προϊέναι διδασκόντων... Τόν δέ θεόν καί ὡς αἰῶνα καί ὡς χρόνον ὑμνεῖν, ὡς χρόνου παντός καί αἰῶνος αἴτιον, καί παλαιόν ἡμερῶν, ὡς πρό χρόνου καί ὑπέρ χρόνον, καί ἀλλοιοῦντα καιρούς καί χρόνους· καί αὖθις πρό αἰώνων ὑπάρχοντα, καθ᾽ ὅσον καί πρό αἰῶνος ἐστι, καί ὑπέρ αἰῶνα, καί ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων. ΑΜΗΝ». (PG 3, σελ. 937 καί 940).**

Ἁπλῆ σύγκρισις τῶν κειμένων ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος προσπαθεῖ νά παρουσιάση ὅτι δῆθεν, ὁ Ἅγιος Διονύσιος, ὅταν ἀνωτέρω λέγει: **«Ἡμερῶν δέ Παλαιός ὁ Θεός»** ἤ **«τόν δέ Θεόν... Παλαιόν ἡμερῶν,...»** ἐννοεῖ καί διδάσκει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Ἄναρχος Πατήρ καί ὅτι πρέπει νά εἰκονογραφῆται ὡς πολιός γέρων! **Ἄπαγε τῆς βλασφημίας, διότι οὔτε ὁ Ἅγιος Διονύσιος, οὔτε ἄλλος τις τῶν Ἁγίων Πατέρων λέγει τάς ἀνωτέρω κακοδοξίας.** Ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁμιλεῖ διά **τόν Ἕναν καί Ὑπερούσιον τῇ φύσει Θεόν!** Λέγει ἀκριβῶς ὅτι ***«Ὁ Θεός ὑμνεῖται ὡς παλαιός τῶν ἡμερῶν διότι (αὐτός) εἶναι αἰών ὅλων τῶν αἰώνων καί χρόνος ὅλων τῶν ἐγχρόνων, καί συγχρόνως εἶναι πρό ἡμερῶν καί πρό αἰῶνος καί πρό χρόνου. Πρέπει ὅμως νά τόν ἀποκαλοῦμε θεοπρεπῶς χρόνο καί ἡμέρα, καιρό καί αἰῶνα, μέ τήν ἔννοιαν ὅτι σέ ὅλη τήν κίνησή του εἶναι ἀμετάβλητος καί ἀκίνητος, ὅτι κατά τήν ἀεικινησία του μένει στόν ἑαυτόν του καί ὅτι εἶναι αἴτιος καί τοῦ αἰῶνος καί τοῦ χρόνου καί τῶν ἡμερῶν. Διά τοῦτο κατά τάς θεοφανείας τῶν μυστικῶν ὁράσεων παριστάνεται ἄλλοτε ὡς Γέρων, καί ἄλλοτε ὡς Νέος· ὁπότε τό μέν Πρεσβύτερος σημαίνει τό ἀρχαῖον πού εἶναι ἀπό τήν ἀρχή καί τό Νεώτερος σημαίνει τό ἀγέραστον, ἤ καί τά δύο ὀνόματα διδάσκουν ὅτι αὐτός ἀπό τήν ἀρχή προχωρεῖ διά μέσου ὅλων μέχρι τέλος... Τόν Θεόν δέ πρέπει νά τόν ὑμνοῦμε καί ὡς αἰῶνα καί ὡς***

(15) Ὁ Εἷς ἀδιαίρετος καί ὁμοούσιος Τριαδικός Θεός.

χρόνο, διότι είναι αἴτιος κάθε χρόνου καί αἰῶνος, καί ὡς παλαιό τῶν ἡμερῶν, διότι εἶναι πρίν ἀπό τό χρόνο καί πάνω ἀπό τό χρόνο, καί ἀλλοιώνει καιρούς καί χρόνους, καί πάλι διότι ὑπάρχει πρίν ἀπό τούς αἰῶνας, διότι εἶναι πρό τοῦ αἰῶνος καί πάνω ἀπό τόν αἰῶνα, καί ἡ βασιλεία του εἶναι Βασιλεία ὅλων τῶν αἰώνων. Ἀμήν». (PG 3, σελ. 937-940).

Δυστυχῶς, ὁ Σεβ/τος, μετ' ἐπιμονῆς καί πάλιν, τά ἰδικά του αἱρετικά φρονήματα, πειρᾶται νά ἀποδώσῃ εἰς τόν Ἅγιον καί πρός αὐτόν τό σκοπόν ἀδιστάκτως παραχαράσσει τό κείμενον τοῦ Ἁγίου καί τό παρερμηνεύει, μέ συνέπειαν καί πάλιν νά βαρύνεται μέ τό σχετικό ἀνάθεμα τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ποῦ εἶδεν ὁ Σεβ/τος ὅτι ὁ Ἅγιος, καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι λέγουν, ὅτι ὁ «Παλαιός τῶν ἡμερῶν» εἶναι ὁ Ἄναρχος Πατήρ καί ὄχι ἡ Ἄναρχος καί Ὁμοούσιος καί Τρισυπόστατος Παναγία Τριάς, ὁ Εἷς Θεός, ἤ ποῦ εὗρεν καί ὅτι ὁ Πολιός καί ἀσπρομάλλης γέρων ζωγραφούμενος, κατ' ἀποκλειστικότητα εἶναι ὁ Ἄναρχος Πατήρ, δηλαδή τό Πρόσωπον ἤ ἡ Ὑπόστασις τοῦ Ἀνάρχου Πατρός; **Ἄπαγε τῆς δεινῆς βλασφημίας καί ἐσχάτης αἱρέσεως.**

2. Τόν Ἅγιον Συμεών Θεσσαλονίκης

Εἰς τό ἴδιον ἄρθρον του πειρᾶται νά παρουσιάσῃ, καί πάλιν, τά ἴδια ἰδικά του κακόδοξα φρονήματα, ὡς δῆθεν φρονήματα καί διδασκαλία **τοῦ Ἁγίου Συμεών Θεσσαλονίκης!** Γράφει πάλιν ὁ Ἐπίσκοπος Πειραιῶς κ. Νικόλαος:

«Ὁ Συμεών ὁ Θεσσαλονίκης ἀποφαίνεται καταφατικά: «ὅτι ὁ Πατήρ Θεός ζωγραφεῖται ὡς Γέρων ἀσπρομάλλης καθότι αὐτός εἶναι ὁ «Παλαιός τῶν Ἡμερῶν». Ἰδού τί ἀκριβῶς λέγει: «ὁ Θεός εἶναι ἀόρατος καθώς εἶναι καί ἀσώματος καί ἄσαρκος καί ἀσχημάτιστος καί διά τοῦτο δέν εἶναι μήτε περιγραπτός πλήν μέ ὅλον τοῦτο τόν εἴδαμεν πολλάκις περιγραφόμενον εἰς τούς προφήτας καί εἰκονικῶς θεωρούμενον...». (κεφ. ΙΗ' κατά πασῶν αἱρέσεων). (Αὐτόθι, σελ. 1, στήλη γ').

Δυστυχῶς, ὡς προείπομεν, τό ἰδικόν του φρόνημα, ὁ Σεβ/τος Ἐπίσκοπος κ. Νικόλαος, πάλιν ἀσεβῶς τό ἀποδίδει εἰς τόν **Ἅγιον Συμεών Θεσσαλονίκης**, ὁ ὁποῖος ὅμως δέν λέγει αὐτά, τά ὁποῖα τῷ ἀποδίδει ὁ κ. Νικόλαος, ἀλλά τοὐναντίον, λέγει ὅτι ὁ ἀόρατος Θεός, ὁ τυπικῶς ἐμφανισθείς εἰς τόν **Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Μωϋσῆν, Ἠλίαν, Ἡσαΐαν, Ἰεζεκιήλ, Δανιήλ** καί λοιπούς, ***ἦτο ὁ Λόγος, ἦτο ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς Ἄγγελος καί ὄχι ὁ Ἄναρχος Πατήρ.***

Ἰδού τί ἀκριβῶς διδάσκει ὁ Ἅγιος εἰς τό ΙΗ' κεφάλαιον τοῦ **«Διαλόγου ἐν Χριστῷ κατά πασῶν αἱρέσεων»: «Ὁ Θεός ἀόρατός ἐστιν, ὡς ἀσώματος καί ἄσαρκος, ἀσχημάτιστος καί διά τοῦτο οὐδέ περιγραπτός ἄρα. Ἀλλά τοῦτον εἴδομεν περιγραφόμενον τοῖς προφήταις καί σχηματιζόμενον, καί εἰκονικῶς θεωρούμενον. Καί Ἀβραάμ γάρ Θεόν εἶδε, καί Ἰακώβ ἐπί τῆς Κλίμακος, καί Μωϋσῆς ἐν τῇ βάτῳ καί ἐν τῷ Ὄρει, καί Ἡσαΐας ἐπί**

θρόνου ὑψηλοῦ καθήμενον καί Ἰεζεκιήλ ὁμοίως ἐν μέσω ζώων, καί Δανιήλ ἐπί νεφελῶν ὡς παλαιόν ἡμερῶν, καί πλεῖστοι τῶν προφητῶν ἕτεροι...» (PG, 155 σελ. 92 Β').

Ἀνωτέρω ὁ Ἅγιος σαφῶς ὁμιλεῖ διά τάς ὁράσεις τῶν Προφητῶν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην. Ὁ Θεός ἐν προκειμένω, τόν ὁποῖον εἰς τάς ὁράσεις προεῖδον ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰακώβ, ὁ Μωυσῆς, ὁ Ἠσαΐας, ὁ Ἰεζεκιήλ εἶναι ὁ μέλλων νά ἐνανθρωπήση Χριστός.

Καί πάλιν ὁ Ἅγιος εἰς τόν Ἴδιον Λόγον του, εἰς τό Κεφ. ΛΒ' λέγει: **«Καί Ἀβραάμ ἐπίστευσε τῷ Θεῷ καί πίστει Θεόν εἶδε. Καί Ἰσαάκ τε καί Ἰακώβ ὅς καί τρανώτερον Θεόν εἶδεν, ὅτε τήν κλίμακα ἔβλεψεν, ἐν ᾗ Κύριος ἐστήρικτο, καί ἀγγέλω ἐπάλαιεν, ὅς ἔλεγεν εἶναι Θεός τῶν Πατέρων αὐτοῦ. Οὗτος δέ ἦν ὁ λόγος ὁ τῆς μεγάλης βουλῆς ἄγγελος. Καί Μωϋσῆς ἐν πυρί τῆς Βάτου καί ἐν γνόφω καί ἐν φωτί κατά τό Σινᾶ ὄρος Θεόν εἶδε, καί κατελάμφθη, καί Ἠλίας ἐν πυρίνω ἡρπάγη ἅρματι· καί Ἠσαΐας ἐπί θρόνου δόξης τόν θεόν εἶδε· καί Ἰεζεκιήλ, καί Δανιήλ, καί σύν αὐτοῖς οἱ λοιποί διά πίστως. Οἱ Ἀπόστολοι δέ τῷ Θεῷ σαρκωθέντι δῆλον ὡς πίστει ἐξυπηρέτησαν».** (PG, 155 σελ. 169 C-D). Αὐτά διδάσκει ὁ Ἅγιος Συμεών καί ὄχι τάς κακοδοξίας τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου Μεσσιακάρη ὁ ὁποῖος προκειμένου νά τάς ἀποδώση εἰς τούς Ἁγίους, **περιστρέφει καί παρερμηνεύει τά κείμενά των.**

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω σαφῶς προκύπτει ὅτι ὁ Σεβ. κ. Νικόλαος καί διά τοῦ καταγγελλομένου δημοσιεύματος παραχαράσσει καί παρερμηνεύει ἐκ προθέσεως Ἁγιογραφικά, Ἁγιοσυνοδικά καί Ἁγιοπατερικά κείμενα, καί τοῦτο διά νά στηρίξη τά κακόδοξα φρονήματά του καί τά μεταδώση καί εἰς τούς πιστούς. Καί μόνον διά τό πρῶτον μέρος τῆς ἀνοσίου πράξεώς του ἡ Ἁγία Ζ' Οἰκουμενική Σύνοδος διαγορεύει: «Τοῖς μή ὀρθῶς τάς τῶν Ἁγίων Διδασκάλων τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας θείας φωνάς ἐκλαμβανομένοις, καί τά σαφῶς καί ἀριδήλως ἐν αὐταῖς διά τῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάριτος εἰρημένα, παρερμηνεύειν τε καί περιστρέφειν πειρωμένοις, Ἀνάθεμα». Καί πάλιν εἰς τά πρακτικά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου: **«...ἄξιοι εἰσίν οὗτοι ἀναθέματος, ὅτι παραχαράκται ἐγένοντο τῆς ἀληθείας καί ἐπίβουλοι τῶν πατέρων, καί οἱ παρ' αὐτῶν ἀναθεματισθέντες ἄξιοι εὐφημίας εἰσιν. Ἡ ἁγία Σύνοδος εἶπεν· οὐαί ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν, ὅτι τήν ἀλήθειαν ἔκρυψαν... ἐξαλειφθήτω τά ὀνόματα αὐτῶν ἐκ βίβλου ζώντων καί μετά δικαίων μή γραφήτωσαν... οἱ ταῦτα ποιήσαντες, δέσποτα, ἔθηκαν τόν λύχνον αὐτῶν ὑπό τόν μόδιον... τούς παρερμηνεύοντας καί ἐπιβούλοις τῆς θείας γραφῆς ἀνάθεμα».** (Πρακτικά Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου Τόμος Γ' σελ. 821).

Τό ἐν λόγω ἄρθρον τοῦ Σεβ/του κ. Νικολάου, περιέχει καί ἄλλα ἐπιλήψιμα, κατ' ἄλλων Ἁγίων Πατέρων καί γενικῶς εἰπεῖν ἀποτελεῖ ἄλλην ἔκδοσιν τῶν αἱρετικῶν φρονημάτων του, τά ὁποῖα προσεπάθησαν νά ἐπιβάλουν εἰς τήν Ἐκκλησίαν οἱ «πέντε» σχισματοαιρετικοί, ἀλλά καί ὁ ἴδιος, διό καί **ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ ὡς ἐκ προθέσεως παραχαράκτης καί παρερμηνευτής Ἀ-**

γιογραφικῶν, Συνοδικῶν καί Πατερικῶν κειμένων, προκειμένου νά στηρίξη καί ἐπιβάλη εἰς τήν Ἐκκλησίαν τά κακόδοξα καί σαθρά αἱρετικά φρονήματά του. Ἄς φοβηθῆ, καί ὁ ἴδιος καί ὅσοι τόν καλύπτουν, τό «ἀνάθεμα» τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καί **ἄς ἀνανήψη καί ταπεινούμενος διά τήν σωτηρίαν του ἀνακαλέση καί καταδικάση ὅλα τά αἱρετικά του φρονήματα. Τά δέ αἱρετικά βιβλίδιά του εἶναι ἐπιβεβλημένον νά ἀνακληθοῦν καί νά καταδικασθοῦν ἐν τῷ συνόλῳ των καί εἰς τά ἐπί μέρους.** Κατόπιν, ἐάν ὁ Ἐπίσκοπος ἤθελεν παραμείνη ὡς ἕνας ἀμετανόητος, τότε νά ἀντιμετωπισθῆ κανονικῶς καί ὀρθοδόξως καί ὡς πρόσωπον, ἵνα μή μεταδίδη τήν λύμην τῶν αἱρέσεών του εἰς τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Αὔγουστος 1998

Ὁ Καταγγέλλων
ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗΣ

ΑΛΛΑΙ ΕΚΚΡΕΜΟΥΣΑΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ

κατά Τοῦ Σεβ. Πειραιῶς κ. Νικολάου Μεσσιακάρη

Ἤδη ὅταν ἡ ἐλαχιστότης μου συνέταξεν (κατά Αὔγουστον 1998) τήν προηγηθεῖσαν **«ΑΝΟΙΚΤΗΝ ΑΝΑΦΟΡΑΝ - ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ»** ἐπί τοῦ δημοσιεύματος τοῦ «Σεβ/του» κ. Νικολάου εἰς τήν «Πειραϊκήν Ἐκκλησιαστικήν Ἀγγελίαν» Ἀρ. Φ. 21 1998), συγχρόνως ἄλλοι γενικώτερον κατήγγελλον τόν ἴδιον διά τά συσσωρευμένα κακόδοξα φρονήματα, ἀλλά καί παραχαράξεις Πατερικῶν κειμένων εἰς τό βιβλίδιόν του **«Προσκυνοῦμεν Πατέρα Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα»**, ἔκδοσις 1993. Αἱ καταγγελίαι αὗται εἶναι αἱ κάτωθι:

1) **Τοῦ κ. Χρήστου Α. Νούκα,** ὑπό τόν τίτλον **«ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ...»** Ἀθῆναι 1998. Πρόκειται περί σημαντικοῦ ἔργου, τό ὁποῖον διατίθεται εἰς ὅποιον τό ζητήση, ἐνῶ ἐδῶ παρατίθενται μόνον ὡρισμένα ἀποσπάσματα, **ὡστόσον ἱκανά νά βεβαιώσουν τό ἐπίπεδον τῆς μελέτης - καταγγελίας καί νά προκύψη ἡ διαστροφή καί ἡ κακοδοξία τοῦ Σεβ. κ. Νικολάου.**

2) **Τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κ. Ἀνέστη Χατζῆ,** πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον, μέ ἡμερομηνίαν 28 Μαΐου 1998. Τήν καταγγελίαν παραθέτομεν εἰς τήν συνέχεια εἰς τό μεγαλύτερον μέρος της.

3) **Τῆς ἐκπαιδευτικοῦ κας Ἀντιγόνης Παπαμιχαήλ,** πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον καί μέ ἡμερομηνίαν 3/16.7.1998.

Πρίν δημοσιεύσωμεν τάς ἀνωτέρω Καταγγελίας, εἶναι ἀπαραίτητον νά εἴπωμεν ὅτι τό κακόν δέν ἐνεφανίσθη ὡς «κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ», ἀλλά ἐγένετο μακρά προετοιμασία. **Ἤδη ἀπό τήν δεκαετία τοῦ 1980, ὁ Πειραιῶς Νικόλαος, ἡγεῖται τοῦ σκανδάλου περί Εἰκόνων μέ τήν θέσιν του: *«Νά τακτοποιηθῆ τό θέμα τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων»*** ἐννοῶν ἀσφαλῶς κατά τά ἴδικά

του γνωστά δυτικίζοντα φρονήματα. Εἶναι, δηλαδή, ὁ κατ' ἐξοχήν ὑποκινητής τοῦ σκανδάλου.

Τό 1991, παρέσυρε καί ἄλλους Ἀρχιερεῖς, εἰς τό τεχνητόν περί «νεο-εικονομαχίας» σκάνδαλον, καί μέ συνεργάτες τόν **Ἀττικῆς Ματθαῖο** καί τόν **Κύπριο Ἱερομόναχο Εὐθύμιο, κατά τήν συνεδρίαν τῆς Συνόδου τῆς 19.9.1991**, ὡς εἰσηγητής κατώρθωσε, νά περάση τάς θέσεις του, τάς ὁποίας δύο ἔτη ἀργότερον, ἤτοι τό 1993, τάς διετύπωσεν καί δημοσίως εἰς τό ἐκδοθέν βιβλίδιόν του. Κατά τήν ἰδίαν συνεδρίαν τῆς Συνόδου, βάσει τῆς εἰσηγήσεώς του, εἶχεν ἤδη ὑποβάλει καί σχέδιον Ἐγκυκλίου, τό ὁποῖον «εἶχεν ἐγκριθεῖ» καί θά ἐδημοσιεύετο ὡς «Συνοδική Ἐγκύκλιος» ἐπί τοῦ θέματος τῶν τεχνητῶν σκανδάλων. Κατ' αὐτήν ὅμως τήν συνεδρίασιν, περί ὥραν 12ην περίπου μεσημβρινήν, κατόπιν παρεμβάσεως ἑνός ἐκ τῶν θεολόγων, ἀναθεωρήθη ἡ ἀπόφασις, καί ἡ Σύνοδος ἐνέκρινε νά μελετηθῆ τό θέμα ἀπό ὅλους τούς θεολόγους, ὡς καθαρά θεολογικόν, καί μέ τήν παρουσίαν καί τῶν ἀντιφρονούντων. Αὐτό δέν τό ἐσυγχώρησε οὔτε ὁ τότε Ἀττικῆς Ματθαῖος, οὔτε ὁ Πειραιῶς κ. Νικόλαος, ὁ ὁποῖος, ὡς Πρόεδρος τῆς θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς, **ἐνῶ εἶχε δεσμευθεῖ ἐντός μηνός νά συγκαλέση τήν Ἐπιτροπήν, νά μελετήση τό θέμα καί νά ὑποβάλη τό σχέδιον τῆς Ἐγκυκλίου, οὗτος τήν συνεκάλεσε μετά ἀπό πέντε μῆνας ἀδικαιολογήτου χρονοτριβῆς**, καί ἀφοῦ εἶχε προηγηθεῖ σειρά καταχθονίων διεργασιῶν.

Ἡ Ἐπιτροπή, παρά ταῦτα, ἐντός μιᾶς ἑβδομάδος, συνέταξε τό σχέδιον τῆς Ἐγκυκλίου καί τό παρέδωκεν διά τοῦ ἰδίου εἰς τήν Σύνοδον **τῆς 23.1.1992.** Ἡ Σύνοδος ἐκείνη, κατ' ἀρχήν διά τοῦ μαινομένου Ἀττικῆς Ματθαίου, ἀλλά καί τοῦ Πειραιῶς, ἐξεδίωξεν ὡς «ψωραλέα κυνάρια» τούς θεολόγους, καί τούς ἐνέκλεισεν εἰς τόν πρῶτον ὄροφον τοῦ κτιρίου διά νά μήν ἀκοῦνε καί νά μήν ἀντιδράσουν εἰς τήν κακοποίησιν τοῦ σχεδίου. Τελικά καί μέ τήν... προστασία τῆς Ἀστυνομίας, ὁ Πειραιῶς Νικόλαος μετά τοῦ Ἀττικῆς Ματθαίου καί μέ «ἀντισχέδιον», τό ὁποῖον συνέταξεν ὁ Κύπριος Ἱερομόναχος Εὐθύμιος, κατακρεούργησαν καί «μακέλλεψαν» τό ὑποβληθέν σχέδιον, καί ἀπεφάσισαν νά δημοσιευθῆ. Αὐτό, κατ' ἀρχάς, δέν ἐγένετο δεκτόν ἀπό τούς θεολόγους, ἀλλά κατόπιν παρεμβάσεως τοῦ Σεβ/του Κιτίου, ὁ ὁποῖος εἶπεν: **«Ἔχετε δίκαιον, ἀλλά προσέχετε ἀπειλεῖται σχίσμα»**, καί ἀφοῦ ἔγιναν ὡρισμέναι τροποποιήσεις, οὕτω πως ἐξεδόθη **ἡ ὑπ' ἀριθμ. 2566 Ἐγκύκλιος τῆς 23.1.1992, μέ τήν ἐπιφύλαξιν νά συνεχισθῆ ἡ μελέτη καί μόλις ἠρεμήση ἡ κατάστασις νά ἐκδοθῆ δευτέρα Ἐγκύκλιος.**

Βέβαια τόν Φεβρουάριον τοῦ 1993 «ἐξεδόθη» ἡ «β' Ἐγκύκλιος» ἡ ὁποία δέν ἐγένετο δεκτή, ὡς αἱρετική, ἐνῶ δύο ἔτη περίπου μετά τό σχίσμα, ἤτοι τό 1997, οἱ πέντε ἐξέδωκαν καί **«γ' Ἐγκύκλιον»**. Ἀμφότεραι εἶναι ἄθλια καί παναιρετικά κείμενα, τά ὁποῖα ὅμως ὁ Πειραιῶς κ. Νικόλαος τά ἐνέκρινε, ὁσάκις δέ τοῦ ἐδίδετο εὐκαιρία, ἀσφαλῶς καί σήμερον, ἀποφαίνεται ὅτι **«οἱ πέντε γιά τίς εἰκόνες τά λένε καλά»** καί ὅτι **«Τό μόνο πού τούς βαρύνει εἶναι τό πραξικόπημα πού ἔκαναν γιά νά ρίξουν τόν Ἀρχιεπίσκοπο»!** Τό φρόνημά του αὐτό ἐπέβαλεν καί εἰς ἕνα δύο Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι καί ἐγγράφως ἀπετόλμησαν νά δηλώσουν ὅτι: **«Πράγματι κατά τήν περίοδο**

1991-1995 ὑπῆρξαν νεοεικονομάχοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ αἴτιοι τοῦ σχίσματος...»! Τέλος, καί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας, τήν 14.2.2002 ἐδήλωσεν ὅτι **«ἡ διαφορά μας μέ τούς «πέντε», ἦταν κάποιες εἰκόνες, θέμα τό ὁποῖον τελείωσε καί δέν ἀπασχολεῖ σήμερα τήν Ἐκκλησία...».**

Ἀνεφέρθησαν τά ἀνωτέρω, διότι ὁ Πειραιῶς κ. Νικόλαος, τήν εἰσήγησίν του καί τάς θέσεις του περί τῶν β´ καί γ´ Ἐγκυκλίων τῶν «πέντε», ἤδη ἀπό τό 1993 τάς περιέλαβε εἰς τό βιβλίδιόν του, τό ὁποῖον ὅμως φορτικῶς ἐζήτησε νά προλογίσουν **ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἀνδρέας καί ὁ τότε Ἀρχιγραμματεύς Ἀρχιμ. καί νῦν Ἐπίσκοπος κ. Κήρυκος.** Κατά τοῦ βιβλιδίου τούτου, τό ὁποῖον τό ἐξέδωκεν εἰς β´ ἔκδοσιν τό 1996, ὑπεβλήθη σειρά Καταγγελιῶν. Πρίν ὅμως ἀπό αὐτάς παραθέτομεν τό σχετικόν ὑπ᾽ ἀριθμ. 52/17.8.1998 ἔγγραφον τοῦ Σεβ. Κηρύκου πρός τόν Σεβ/τον Πειραιῶς:

Α.Π. 52 Ἐν Κορωπίῳ τῇ 17ῃ Αὐγούστου 1998 (Ἐκκλησ. Ἡμερ.)

ΠΡΟΣ

τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαον
Σαμψοῦντος 52 Νίκαια Πειραιῶς

Σεβασμιώτατε. Ὁ Χριστός εἴη ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν πάντοτε.

Κατά τήν τελευταίαν συνεδρίασιν τῆς Ἱεραρχίας, τήν γενομένην τήν 30ήν Μαΐου τρ. ἔτους (ἐ.ἡ.), Παρασκευήν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, συνεζητήθη τό θέμα τῶν κατά τῆς Ὑμετέρας Σεβασμιότητος δημοσίων κατηγοριῶν (δημοσιευθεισῶν εἰς «φλωρινικόν» περιοδικόν) ἐπί συγκεκριμένων διατυπώσεων ἐμπεριεχομένων εἰς τό ὑφ᾽ Ὑμῶν ἐκδοθέν ἐν ἔτει 1993 βιβλίδιον ὑπό τόν τίτλον: «Περί προσκυνήσεως τῶν ἁγίων καί Ἱερῶν Εἰκόνων...».

Κατά τήν ἐν λόγῳ συνεδρίασιν, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἤκουσε σχετικήν ἐμπεριστατωμένην εἰσήγησιν τοῦ κ. Δημητρίου Κάτσουρα ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ καί ἐν συνεχείᾳ ὁμοφώνως ἀπεφάσισεν καί ἐζήτησεν ἀπό τήν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅπως ἐντός δέκα ἡμερῶν ἐκθέσητε ἐγγράφως πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τήν θέσιν σας ἐπί τοῦ σοβαροῦ τούτου θέματος. Μέχρι σήμερον, ὅμως, ὅπως εἴμεθα εἰς θέσιν νά γνωρίζωμεν, οὐδέν ἀναφέρατε, περί τῆς θέσεώς σας ἐπί τοῦ προκληθέντος ζητήματος, ὅπως ἐδεσμεύθητε ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Ἐπειδή, ὅμως, τό σοβαρόν τοῦτο θέμα, τῶν δημοσίων ἐναντίον σας κατηγοριῶν περί κακοδόξων διατυπώσεων εἰς τό ἐν λόγῳ κείμενον, καθάπτεται καί τῆς ἡμετέρας ταπεινότητος, καθ᾽ ὅσον εἶχον προλογίσει τό βιβλίον τοῦτο, καί ὡς ἐκ τούτου ἔχω καί ἐγώ τήν προσωπικήν μου εὐθύνην, θεωρῶ ἀναγκαῖον νά σᾶς δηλώσω τά ἑξῆς:

Λόγῳ τῆς ἐμπιστοσύνης μου πρός τό πρόσωπόν Σας, ἀλλά καί τοῦ μεγάλου φόρτου ἐργασίας καί προβλημάτων, τά ὁποῖα εἴχαμε νά ἀντιμετωπίσουμε κατά τάς ζοφεράς ἐκείνας ἡμέρας τοῦ 1993, δέν διεξῆλθον τό πρός δημοσίευσιν κείμενον τοῦ βιβλιδίου Σας, μετά τῆς οἵας θά ἔδει προσοχῆς

καί ἐπιμελείας. Μετά, ὅμως, ἀπό τόν ἐσχάτως ἐγερθέντα σάλον, ἠναγκάσθην νά μελετήσω τό κείμενον τοῦ βιβλιδίου Σας καί δυστυχῶς διεπίστωσα μετ᾽ ἐκπλήξεως, ὅτι πράγματι εἰς αὐτό περιέχονται πολλαί διατυπώσεις, αἱ ὁποῖαι δέν συνάδουν πρός τήν Πατερικήν διδασκαλίαν καί τήν ὀρθόδοξον θεολογίαν.

Κατόπιν τούτου, Σεβασμιώτατε, καί ἐπειδή πιστεύω, ὅτι ὡς ἀληθεῖς καί γνήσιοι Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πρέπει νά διακρινώμεθα ἀπό τήν ἀρετήν τῆς ταπεινώσεως καί τήν ἑτοιμότητα πρός αἴτησιν συγγνώμης διά τυχόν λάθη καί ἀθέλητα σφάλματά μας, ὥστε μέ τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ νά ἔχωμεν καί τό ψυχικόν σθένος νά διορθώνωμεν αὐτά πρός ἄρσιν τοῦ σκανδαλισμοῦ τῶν πιστῶν καί ἀνάπαυσιν τῶν συνειδήσεών των, προσέτι δέ, ἐπειδή ὡς Ἐπίσκοπος τῆς ἀγωνιζομένης Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, θέλω νά πιστεύω, ὅτι θέσεις καί διατυπώσεις μή συνάδουσαι πρός τήν Πατερικήν διδασκαλίαν, κατ᾽ οὐδένα τρόπον εἶναι δυνατόν νά ἀποτελοῦν φρονήματα καί διδασκαλίαν ἑνός Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου, πρός ἄρσιν δέ πάσης τυχόν ἀμφιβολίας ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ, καθιστῶ γνωστόν εἰς τήν Ὑμετέραν ἀδελφήν καί πολιάν Σεβασμιότητα, ὅτι ἡ δήλωσίς μου, εἰς τήν ὁποίαν ἠναγκάσθην νά προβῶ τήν 30.5.98 ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, καθ᾽ ἥν διεχώρισα τάς θέσεις μου καί ἀνεκάλεσα ἐν τῷ συνόλῳ του τόν πρόλογόν μου ἀπό τό ἐν λόγῳ βιβλίον σας, εἶναι ὁριστική καί ἀμετάκλητος.

Ὡς ἐλάχιστος δέ ἐν Χριστῷ ἀδελφός καί συλλειτουργός, παρακαλῶ καί προτείνω εἰς τήν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅπως, ἐν συνεργασία μετά τῶν θεολόγων τῆς Ἐκκλησίας μας, μελετήσετε ἐπισταμένως τό θέμα τοῦτο καί διορθώσητε τά ὅσα εἶναι δυνατόν νά διορθωθοῦν, ἀποκηρύξετε δέ τά σημεῖα ἐκεῖνα τοῦ βιβλίου σας τά μή συνάδοντα πρός τήν παράδοσιν καί διδασκαλίαν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Προσωπικῶς εἶμαι πρόθυμος νά συμβάλω.

Διατελῶ μετά τῆς ἐν Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν ἀγάπης
Ἐλάχιστος Ἀδελφός καί Συλλειτουργός Ὑμῶν
† Ὁ Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς ΚΗΡΥΚΟΣ

* * *

1) ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ, ΤΟΥ κ. ΧΡ. ΝΟΥΚΑ: «ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΠΟΙΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑΙ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

Ἀρχόμενος, ἐκ τῶν ἐν ταύτῃ ἀναφερομένων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τά ἐν σελ. 21-22 κείμενα τοῦ ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ὡς δι᾽

ἁπλῆς ἀντιπαραβολῆς διαπιστοῦται, ὄχι μόνον εἰς τά τῆς Πατρολογίας κείμενα δέν ἀνταποκρίνονται, ἀλλά πρόκειται περί, διά συρραφῆς, παραποιήσεως τούτων[1]. Ἡ ἑρμηνεία δέ, ἐπ᾿ οὐδενί εὐσταθεῖ, διότι οὔτε εἰς τό κείμενον ἀναφέρεται ἡ λέξις Πατήρ καί οὔτε ὑπονοεῖται. Ἀλλά καί ἑρμηνευτές τοῦ ἁγ. Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ὡς ὁ ἅγ. Μάξιμος ὁ ὁμολογητής[2] καθώς καί ὁ Παχυμέρης[3], οὐδέν λέγουν περί τοῦ ὅτι ὁ ἐν τοῖς κειμένοις ἀναφερόμενος Παλαιός τῶν ἡμερῶν εἶναι ὁ Πατήρ.

Ἐπίσης, τά ἐν σελ. 22, περί τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶναι ἀβάσιμα, διότι οὗτος «ὁ μέγας δογματολόγος», οὔτε ἔγραψεν καί οὔτε «ἀποδέχεται», ὅτι δυνάμεθα νά ζωγραφήσωμεν τόν Ἄναρχον Πατέρα «κατά τάς ὁράσεις τῶν προφητῶν». Ἀντιθέτως, ρητῶς λέγει καί κατηγορηματικῶς διατείνεται, ὁ διδάσκαλος τοῦτος τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά εἰκονισθῇ ὁ Θεός[4]. Ἀλλά καί ἡ ἐν σελ. 29 ἀναφορά (σ.σ. τοῦ Σεβ/του) εἰς «λόγον ἀποδεικτόν περί τῶν τριῶν εἰκόνων» τοῦ αὐτοῦ Πατρός, παραπέμπει εἰς ἀνύπαρκτον ἔργον.

Ὁμοίως καί τά περί τοῦ Συμεῶνος Θεσσαλονίκης, ἐν σελ. 22-23, ὡσαύτως δέν εὐσταθοῦν, διότι καί οὗτος οὐδαμοῦ ἔγραψεν, ὅτι ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ «ὁ Θεός Πατήρ ζωγραφεῖται ὡς γέρων ἀσπρομάλλης». Ἀντιθέτως, λέγει καί αὐτός, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά εἰκονισθῇ ὁ Θεός[5]. Ἡ δέ ἀναφορά, εἰς τό Η΄ κεφάλαιον, τοῦ κατά αἱρέσεων ἔργου τοῦ Συμεῶνος Θεσσαλονίκης, ὡς δι᾿ ἁπλῆς ἀντιπαραβολῆς διαπιστοῦται, δέν ἀναποκρίνεται εἰς τό κείμενον τῆς Πατρολογίας, ἀλλά πρόκειται περί παραποιήσεώς του.

---

(1) Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, **«Περί Θείων Ὀνομάτων»**, PG 3, Κεφάλαιον Ι΄, Περί Παντοκράτορος, παλαιοῦ ἡμερῶν ἐν ᾧ καί περί αἰῶνος καί χρόνου, 936 D ἑξ.

(2) Τοῦ αὐτοῦ Μαξίμου σχόλια εἰς τό περί θείων ὀνομάτων, εἰς τό Κεφάλ. Ι΄, PG 4, 385 ἑξ.

(3) PG 3, 944A ἑξ.

(4) Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Πρός τούς διαβάλλοντας τάς ἁγίας εἰκόνας, λόγος Α΄, PG 94, 1237 C, **«καί ὅτι ἀδύνατον εἰκονίζεσθαι Θεόν, τόν ἄποσον, καί ἀπερίγραπτον καί ἀόρατον»**, λόγος Β΄, PG 94, 1293 D, «Εἰ δέ θεότητος τῆς ἀΰλου, καί ἀσωμάτου, καί ἀοράτου, καί ἀσχηματίστου, καί ἀχρωματίστου, εἰκόνα τις τολμήσει ποιῆσαι, **ὡς ψευδῆ ἀποβαλλόμεθα»** ,καί 1289 C, «Θεοῦ μέν γάρ τοῦ ἀσωμάτου, καί ἀοράτου, καί ἀΰλου, καί μήτε σχῆμα, μήτε περιγραφήν, μήτε κατάληψιν ἔχοντος, **ἀδύνατον ποιεῖν εἰκόνα. Πῶς γάρ τό μή ὁραθέν εἰκονισθήσεται;»**, Ἔκδοσις ἀκριβής τῆς Ὀρθοδ. Πίστεως, Δ΄ ις΄, PG 94, 1169 C - 1172A, «Πρός δέ τούτοις τοῦ ἀοράτου, καί ἀσωμάτου, καί ἀπεριγράπτου, καί ἀσχηματίστου Θεοῦ τίς δύναται ποιήσασθαι μίμημα; **Παραφροσύνης τοίνυν ἄκρας καί ἀσεβείας τό σχηματίζειν τό Θεῖον».**

(5) Συμεῶνος Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης, Ἔργα Θεολογικά, Π.Ι.Π.Μ., Θεσσαλονίκη 1981, Ἐπιστολή πρός Παῦλον, σελ. 151, «Τιμῶμεν δέ τάς εἰκόνας οὐ θεοποιοῦντες, οὐδέ θεότητος μορφήν ἐν αὐταῖς καταγράφομεν, ὁ γάρ Θεός ἀπερίγραπτος **γράφομεν δέ εἶδος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων αὐτοῦ**, καί τό ἐπ᾿ ὀνόματι γραφέν ἐκείνων ὡς ἡγιασμένον ἀποδεχόμεθα».

Συνεπῶς, τό ἐν σελ. 23, παραπειστικῶς, συναγόμενον συμπέρασμα, ὅτι «συμφώνως τῇ γνώμῃ», τῶν προαναφερθέντων, Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου, Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ καί Συμεῶνος Θεσσαλονίκης, «...Ὁ Ἄναρχος Πατήρ Θεός πρέπει νά ζωγραφεῖται καθώς τόν εἶδαν οἱ Προφῆται ὡς Παλαιόν Ἡμερῶν μέ ἀνθρωπίνην μορφήν...», εἶναι παραπλανητικόν καί προσπαθεῖ, μέ παραποιήσεις καί παρερμηνείας κειμένων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, νά ἀλλοιώσῃ, τό ὑπό τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου διατυπωθέν δόγμα περί τῶν ἁγίων εἰκόνων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

ΠΟΙΑΙ ΑΙ ΠΑΡΑΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΗΣ Ζ΄ ΟΙΚΟΥΜ. ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ

Ἀκόμη σοβαρότερον ἀτόπημα ἀποτελεῖ τό γεγονός τῆς ἐν τῇ πραγματείᾳ παραποιήσεως τῶν ἐπισήμων κειμένων τῶν πρακτικῶν τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου, μέ σκοπόν τήν τεκμηρίωσιν τῆς ἀθεολογήτου καί καινοτόμου θεωρίας περί τῆς τοῦ Θεοῦ Πατρός εἰκονίσεως καί τῆς διαστρεβλώσεως τοῦ ἐν ταύτῃ τῇ Οἰκ. Συνόδῳ θεσπισθέντος δόγματος περί τῶν ἁγίων εἰκόνων. Εἰς τήν πραγματείαν ἐπιχειρεῖται ἡ ἀνατροπή καί ἀπόρριψις τοῦ δόγματος τούτου, τοῦ θεμελιοῦντος τήν εἰκονογραφίαν ἐπί τῆς Ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου[6], καί ἡ διά τῶν προφητικῶν ὁράσεων, ὡς ἀφορῶσαι ἀποκλειστικῶς καί μόνον τόν Θεόν καί Πατέρα, ἀντικατάστασίς του. Συγκεκριμένως δέ

α) Ἡ ἐν σελ. 10 ἀναφορά, καθ᾽ ἥν *«...ὁ Πατήρ ζωγραφεῖται ὡς γέρων πολιός ὡς ἐφάνη εἰς τούς προφήτας, ὁ Υἱός ὡς νέος 33 ἐτῶν ὡς διακελεύει ἡ Ζ΄ Οἰκ. Σύνοδος...»*, ἄνευ παραθέσεως τοῦ κειμένου ἤ ἀντιστοίχου εἰς τό κείμενον τῶν πρακτικῶν παραπομπῆς, εἶναι παραπλανητική, διότι οὐδαμοῦ ἀναφέρεται τοιοῦτον τι εἰς τά ἐπίσημα πρακτικά.

β) Διά τῶν ἐν σελ. 12, 13, 14, 17 καί 18 ἀναφερομένων σοφισμάτων ἀποπειρᾶται ἡ δημιουργία ψευδοῦς ἐντυπώσεως καί ἡ συνεπείᾳ ταύτης συναγωγή τοῦ ἐσφαλμένου συμπεράσματος, ὅτι ἡ Ἁγία Ζ΄ Οἰκ. Σύνοδος ἐδογμάτισεν εἰκόνισιν τοῦ Ἀνάρχου Πατρός.

---

(6) Συνοδικόν τῆς Ὀρθοδοξίας, «Τοῖς ἐπιμένουσι τῇ εἰκονομάχῳ αἱρέσει, μᾶλλον δέ τῇ χριστομάχῳ ἀποστασίᾳ... Ἀνάθεμα γ», ἐκ τοῦ ὅρου πίστεως τῆς Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου, Mansi 13, 373 ἑξ., «Καί συνελόντες φαμέν· ἁπάσας τάς ἐκκλησιαστικάς ἐγγράφως ἤ ἀγράφως τεθεσπισμένας ἡμῖν παραδόσεις ἀκαινοτομήτως φυλάττωμεν· ὧν μία ἐστί καί ἡ τῆς εἰκονομικῆς ἀναζωγραφήσεως ἐκτύπωσις, ὡς τῇ ἱστορίᾳ τοῦ εὐαγγελικοῦ κηρύγματος συνάδουσα, πρός πίστωσιν τῆς ἀληθινῆς καί οὐ κατά φαντασίαν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐνανθρωπίσεως, καί εἰς ὁμοίαν λυσιτέλειαν ἡμῖν χρησιμεύουσα».

γ) Ἡ ἐν σελ. 15 ἀναφορά εἰς σελ. 776 τῆς Α΄ πράξεως τῆς Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου[7], καθώς καί τό παρατιθέμενον κείμενον, ὡς δι᾽ ἁπλῆς ἀντιπαραβολῆς πρός τό τῶν πρακτικῶν κείμενον διαπιστοῦται, εἶναι ἐσφαλμένη, διότι τό κείμενον ἀφορᾶ εἰς τήν Δ΄ πρᾶξιν τῆς Συνόδου[8].

δ) Αἱ ἐν σελ. 16, 18, 20, 21 καί 28 ἀναφοραί εἰς τήν σελ. 905 τῆς Ε΄ πράξεως τῆς Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου, ὡς δι᾽ ἁπλῆς ἀντιπαραβολῆς διαπιστοῦται, δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τό κείμενον τῶν πρακτικῶν, διότι εἰς ταύτην τήν σελίδα ἐμπεριέχεται μέρος τῆς *«πρός τήν τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίαν»* ἐπιστολῆς.

ε) Ἡ ἐν σελ. 17 καί ἑξῆς ἀναφορά, καθ᾽ ἥν *«... Ἰωάννης ὁ Πρεσβύτερος καί τοποτηρητής τῶν Ἀποστολικῶν Θρόνων τῆς Ἀνατολῆς, κατά τήν συνεδρίασιν τῆς Ἑβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, στηριζόμενος εἰς τήν ὅρασιν ταύτην τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ εἶπε ὅτι, ὁ Ἄναρχος Πατήρ ζωγραφεῖται διά τῆς ἀνθρωπίνης ἰδέας δηλαδή τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς...»* εἶναι παραπλανητική, διότι παραποιεῖ τά ἐν ταύτῃ τῇ Οἰκ. Συνόδῳ λεχθέντα καί ἀποφασισθέντα, καθ᾽ ὅσον τά ἐν τῇ Δ΄ πράξει ὑπό τοῦ Ἰωάννου τοῦ Πρεσβυτέρου λεχθέντα οὐδένα λόγον ποιοῦν περί τοῦ Ἀνάρχου Πατρός καί τῆς εἰκόνος του[9].

σ) Ἡ ἐν σελ. 18 ἀναφορά εἰς σελ. 905 τῆς Ε΄ πράξεως τῆς Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου, καθ᾽ ἥν *«...ὁ Ἄναρχος Πατήρ ζωγραφεῖται ὡς (Παλαιός Ἡμερῶν), καί μάλιστα ἀσπρομάλλης ὡς τόν εἶδον οἱ Προφῆται»*, ὡς δι᾽ ἁπλῆς ἀντιπαραβολῆς διαπιστοῦται, δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τό κείμενον τῶν πρακτικῶν, ἀλλά πρόκειται περί παραποιήσεώς του.

ζ) Ἡ ἐν σελ. 20 παρομοία ἀναφορά, καθ᾽ ἥν *«...ἡ Ἑβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος ἀποφαίνεται ρητῶς ὅτι, ὁ Ἄναρχος Πατήρ πρέπει νά ζωγραφεῖται ὡς παλαιός Ἡμερῶν, ἤγουν ὡς γέρον πολιός ἔχοντα κόμην καί γεννειάδα λευκή ὡς ἔριον καθαρόν ὡς ἀναφέρεται ἐν τῇ Ε΄ πράξει αὐτῆς»*, ὡς δι᾽ ἁπλῆς ἀντιπαραβολῆς διαπιστοῦται, δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τό κείμενον τῶν πρακτικῶν, ἀλλά πρόκειται περί παραποιήσεώς του.

---

(7) Προφανῶς, ἀναφέρεται εἰς τά Πρακτικά τῶν Ἁγίων καί Οἰκ. Συνόδων τοῦ Μήλια, ἄν καί τοῦτο δέν δηλοῦται ρητῶς εἰς τήν πραγματείαν.

(8) Ὅρ. σημ. 9.

(9) Πρακτικά τῶν Ἁγίων καί Οἰκ. Συνόδων, Μήλια, τ. Β΄, μ. Β΄, 770, *«Ἰωάννης ὁ εὐλαβέστατος πρεσβύτερος καί τοποτηρητής τῶν ἀποστολικῶν θρόνων τῆς ἀνατολῆς εἶπεν ὑψηλότερον τούτων, ὅτι καί Ἰακώβ στήλην ἤγειρε τῷ Θεῷ, ὅθεν καί εὐλόγησεν αὐτόν, ἐπαγγειλάμενος τάς ὑπέρ λόγον δωρεάς καί ἐτέρωθι ἀνθρωποειδῶς ἐπάλαισε μετ᾽ αὐτοῦ, καί προσηγόρευσεν αὐτόν Ἰσραήλ, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, νοῦς ὁρῶν τόν Θεόν, αὐτός δέ φησιν, εἶδον Θεόν πρόσωπον πρός πρόσωπον, καί ἐσώθη μου ἡ ψυχή, καί ἰδού οὐ μόνον αἱ νοεραί δυνάμεις ὤφθησαν, ἀλλά καί αὐτός ὁ φύσει ἀόρατος Θεός καί ἀσώματος, ὡς δέδεικται ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἰδέᾳ».*

η) Ἡ ἐν σελ. 21 παρομοία ἀναφορά καθ' ἥν *«...ἡ Ἑβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος, ἐν τῇ Ε' πράξει αὐτῆς σελίς 905 ἀποφαίνεται ὅτι Παλαιός Ἡμερῶν εἶναι ὁ Ἄναρχος Πατήρ, καθώς ἐφάνη εἰς τόν Δανιήλ καί πρέπει νά ζωγραφεῖται ὡς πολιός Γέρων»*, ὡς δι' ἁπλῆς ἀντιπαραβολῆς διαπιστοῦται, δέν ἀνταποκρίνεται εἰς τό κείμενον τῶν πρακτικῶν, ἀλλά πρόκειται περί παραποιήσεώς του.

Ἡ πραγματεία, τοιουτοτρόπως, προσβάλλει βαναύσεως τόσον τό ὑπό τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκ. Συνόδου καί τῶν Πατέρων θεσπισθέν δόγμα περί τῶν ἁγίων εἰκόνων, τό λέγον, ὅτι θεμέλιον τῆς εἰκονογραφίας εἶναι αὐτή αὕτη ἡ τοῦ Θεοῦ Λόγου θεία Ἐνανθρώπησις[(10)], ὅσον καί αὐτήν ταύτην τήν Ἁγίαν Ζ' Οἰκ. Σύνοδον καί τούς εἰς αὐτήν μετασχόντας θεοφόρους Πατέρας, παραποιοῦσα τά ἐπίσημα κείμενα τῶν πρακτικῶν τῆς Ἁγίας Συνόδου».

Ἀκολουθεῖ τό Γ' ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ εἰς τό ὁποῖον κατελέγχονται αἱρετικαί καί κακόδοξοι διδασκαλίαι τοῦ Ἐπισκόπου ἐπί τῶν θεμάτων: α) Περί τῶν ὁράσεων τῶν Προφητῶν, περί τοῦ παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, περί τῶν Συνόδων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, περί τῶν ὑποστάσεων, τῆς οὐσίας καί τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, καί περί τῆς σχέσεως τῆς λειτουργικῆς τέχνης, τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῆς Ἀναγεννήσεως». Ἐν τῷ Ἐπιλόγῳ, ὁ συντάκτης τῆς καταγγελίας γράφει:

«Ἐκ τῶν προηγουμένων καθίσταται πασιφανές ὄχι ἁπλῶς καί μόνον τό ἀδόκιμον καί ἀθεολόγητον τῆς πραγματείας μέ τίτλον «Προσκυνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα Τριάδα Ὁμοούσιον καί ἀχώριστον», ἀλλά, καί τό κακόδοξον ταύτης, εἰς τούς ἁπλοῦς δέ καί ἀπαιδεύτους περί τήν πίστιν, προκαλούσης ἀνυπολόγιστον βλάβην καί λύπην.

---

(10) Ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου, Mansi 13, 340DE, «Τό γάρ Χριστός, ὄνομα δύο φύσεών ἐστι γνωριστικόν, τῆς μέν ὁρατῆς, τῆς δέ ἀοράτου, Αὐτός δέ ὁ Χριστός ὁρώμενος τοῖς ἀνθρώποις διά τοῦ καταπετάσματος, τουτέστι τῆς σαρκός αὐτοῦ, κἄν ἡ θεία φύσις ἐνεκρύπτετο, διά τῶν σημείων ταύτην ἐφανέρου. **Ἡ γοῦν ἁγία τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβε παρά τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί πατέρων, αὐτό τό εἶδος τό ὁραθέν τοῖς ἀνθρώποις ἀναζωγραφεῖ»**, καί 244Α, **«Περιεγράφη γάρ ὁ Θεός Λόγος σαρκί εἰς ἡμᾶς ἐπιδημήσας· οὐ μήν τήν θεότητα αὐτοῦ διενοήθη τις ἀναζωγραφῆσαι. Θεόν γάρ, φησίν, οὐδείς ἑώρακε πώποτε. Ἀπερίγραπτος γάρ καί ἀόρατος καί ἀκατάληπτος, ἀλλά περιγραπτός κατά τήν ἀνθρωπότητα»**, καί Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Πρός τούς διαβάλλοντας τάς ἁγίας εἰκόνας, λόγος Α', PG, 1245AB, **«Πάλαι μέν ὁ Θεός, ὁ ἀσώματός τε καί ἀσχημάτιστος, οὐδαμῶς εἰκονίζετο. Νῦν δέ σαρκί ὀφθέντος Θεοῦ καί τοῖς ἀνθρώποις συναναστραφέντος, εἰκονίζω Θεοῦ τό ὁρώμενον»**, καί Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Ἀντιρρ. Α', PG 99, 329, **«Ἐπειδή δέ δι' ἄκραν ἀγαθότητα εἰς ἀνθρωπείαν φύσιν ἐλήλυθε, γενόμενος καθ' ἡμᾶς ὁ εἷς τῆς Τριάδος· καί γέγονε τῶν ἀμείκτων μίξις, καί τῶν ἀκράτων κρᾶσις, ἤτοι τοῦ ἀπεριγράπτου πρός τό περιγεγραμμένον· τοῦ ἀπείρου πρός τό πεπερασμένον· τοῦ ἀορίστου πρός τό διορισμένον· τοῦ ἀσχηματίστου πρός τό εὐσχημάτιστον· ὅ καί παράδοξον διά τοῦτο Χριστός εἰκονίζεται, καί ὁ ἀόρατος ὁρᾶται· καί φυσικήν περιγραφήν καταδέχεται τοῦ σφετέρου σώματος, ὁ τῇ οἰκείᾳ θεότητι ὑπάρχων ἀπερίγραπτος».**

Ἐν τῇ πραγματεία, δυστυχῶς, τοσοῦτον σέβας ἀποδίδεται εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καί τήν Ἱεράν Παράδοσίν Της, ὥστε ἀκόμη καί τά ἐπίσημα κείμενα τῆς Ἁγίας Ζ΄ Οἰκ. Συνόδου, καθώς καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐπλαστογραφήθησαν καί ἠλλοιώθησαν, ἵνα ἡ ἐν ταύτη ἐμπεριεχομένη πλάνη παρουσιασθῇ ὡς δόγμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Σημειωτέον δέ τό ὅτι ἡ χάλκευσις κειμένων τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἦτο προσφιλής τακτική τῶν αἱρετικῶν παλαιόθεν.

Ἡ προηγηθεῖσα ἀνάλυσις τῆς πραγματείας καταδεικνύει, ὅτι οἱ τοιαῦτα φρονοῦντες ἤδη ἐξέπεσαν τοῦ φρονήματος τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς ἀλλότρια τῆς πατρώας εὐσεβείας καί κακόδοξα δογματίζοντες. Οἱ δέ τοῦτο πράττοντες, ἐν τῇ συνειδήσει τῆς Ἐκκλησίας δέν δύναται νά παραμείνουν ἄνευ τῶν κατά τήν Παράδοσιν νομοκανονικῶν κατ᾽ αὐτῶν συνεπειῶν...[11].

* * *

2) Ἀπό τήν ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ του κ. ΑΝΕΣΤΗ ΧΑΤΖΗ

«Πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος 28.5.1998

Μακαριώτατε καί λοιποί Σεβασμιώτατοι Πατέρες, ὑποβάλλω τή μετάνοιά μου μέ ὅλο τό σεβασμό καί τήν ἀγάπη πρός τήν Ἱερά Σύνοδο καί εὔχομαι ταπεινά ὑγεία καί μακροημέρευση σέ ὅλους σας.

Μέ τό γράμμα μου αὐτό καταγγέλλω ἐνώπιόν σας τή σιωπή τοῦ Σεβασμιωτάτου Πειραιῶς κ.κ. Νικολάου γιά τή σέ βάρος του καταγγελία... «ἐπί αἱρέσει».

....

Τό συγκεκριμένο βιβλίο τοῦ Σεβασμιωτάτου, μέ τόν τίτλο «Προσκυνοῦμεν Πατέρα Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα Τριάδα Ὁμοούσιον καί Ἀχώριστον», γιά παράδειγμα, ἄν καί «καλῇ τῇ πίστει» εἶναι προλογισμένο «τιμῆς ἕνεκεν» καί ἀπό τό Μακαριώτατο, ἐν τούτοις περιέχει, ἐσκεμμένως πιστεύω, χρονολογικές ἀνακρίβειες, ὥστε τά προκαθορισμένα συμπεράσματά του νά ἐμφανίζουν τήν Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας σαφῶς παραποιημένη γιά λόγους σκοπιμότητος.

Μεταξύ πολλῶν θά ἀναφέρω τίς παρακάτω ἀνακρίβειες:

1. Στή σελίδα 24, Περί τῆς εἰκόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἀναφερόμενος στήν Ἱερά Μονή τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Καμμένων Βούρλων ἀναφέρει ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος τοῦ 10ου αἰῶνα. Αὐτό εἶναι ἀναληθές. Ἡ εἰκόνα πού παραθέτει στό βιβλίο

---

(11) Μ. Σακελλαροπούλου, Ἐκκλ. Δίκαιον, ἐν Ἀθήναις 1898, σελ. 428 ἑξ., «Οἱ ἐκ τῆς Ὀρθοδοξίας λοιπόν εἰς αἵρεσιν ὑποπίπτοντες οἱ μέν κληρικοί καθαιροῦνται καί ἀφορίζονται, οἱ δέ λαϊκοί ἀφορίζονται. Ἐάν δέ μεταμεληθῶσι καί ἐπιστραφῶσι πάλιν εἰς τήν ὀρθοδοξίαν, γίνονται δεκτοί ὡς καί οἱ ἀποστάται».

του εἶναι τοῦ 18ου αἰῶνα, ὅπως ἀποδεικνύεται καί ἀπό τό ἐπισυναπτόμενο ἀπόσπασμα 1.

2. Στή σελίδα 25, ἀναφερόμενος στόν ἁγιογράφο Διονύσιο ἐκ τῆς Φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων, λέει ὅτι ἔζησε τόν 15ο αἰῶνα καί ὑπῆρξε μαθητής τοῦ διάσημου ἁγιογράφου τοῦ Πρωτάτου κυρ Ἐμμανουήλ Πανσέληνου. Τό ἀληθές, βέβαια, εἶναι ὅτι ὁ Διονύσιος ἔζησε τόν 18ο αἰῶνα καί οἱ περί εἰκόνων ἀντιλήψεις του εἶναι τοῦ 18ου αἰῶνα καί ὄχι τοῦ 15ου. Μελέτησε τήν τέχνη τοῦ Πανσέληνου καί ἐπηρεάστηκε ἀπ᾽ αὐτόν, ἁγιογράφησε στό Ἅγιον Ὄρος, ἀναμίχθηκε καθώς φαίνεται στίς περί τῶν εἰκόνων διαμάχες τῶν μοναχῶν καί ἀναγκάστηκε νά φύγη. Τό πότε ἔζησε ἀποδεικνύεται ἐδῶ ἀπό τό ἐπισυναπτόμενο γράμμα τοῦ Ἀναστ. Γορδίου 2.

3. Στή σελίδα 41. Περί τῆς εἰκόνος τῆς Γεννήσεως.

Ἐνῶ τά ἀναφερόμενα στήν 1η παράγραφο τῆς σελίδας 41 εἶναι ἀληθῆ, ὅτι δηλαδή ἡ Θεοτόκος ἔτεκεν ἀνωδύνως καί ἀλοχεύτως, ἀντίθετα τά ὅσα γράφονται στή 2η παράγραφο εἶναι τελείως φανταστικά. Τό ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ εἰκονογράφηση τῶν μαιῶν καί τῆς σκηνῆς τοῦ λουτροῦ ἄρχισε περίπου στά μέσα τοῦ 6ου αἰῶνα —ἀπόσπασμα 3ο—. Ὑπάρχει ἀκόμα ἡ ἀρχαιολογική μαρτυρία πού ἀναφέρει ὅτι ἡ εἰκόνα τῆς Γεννήσεως μέ τή σκηνή τοῦ λουτροῦ καθώς καί τῆς Ἀναστάσεως —πού ἀναφέρεται σήμερα καί ὡς «Ἡ εἰς Ἅδου Κάθοδος» ἁγιογραφήθηκαν μεταξύ 705-707 στή Ρώμη— πρό, δηλαδή, τῆς εἰκονομαχίας καί τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου —ἀπόσπασμα 7ο.— Μιά σειρά εἰκόνων τοῦ 9ου καί 10ου αἰῶνα —ἀπόσπασμα 4ο, 6ο, 8ο, 9ο, 10ο, 11ο, 12ο,— φανερώνουν ὅτι οἱ εἰκόνες τῆς Γεννήσεως μέ τίς μαῖες καί τό λουτρό εἶναι παλαιότερες τῆς ΣΤ΄ καί Ζ΄ Συνόδου. Ὅτι δηλαδή οἱ Πατέρες τῶν Συνόδων αὐτῶν καί τίς γνώριζαν καί τίς ἁγιογραφοῦσαν καί τίς ὑπεραπίστηκαν καί τίς ἀναστήλωσαν.

Εἶναι λοιπόν φανερό ὅτι ὑπάρχει διαφορά ἀντιλήψεων μεταξύ τοῦ Σεβασμιωτάτου καί τῶν Πατέρων. Ἡ σκηνή τοῦ λουτροῦ πού προσκύνησαν καί ὑπερασπίστηκαν καί ἀναστήλωσαν αὐτοί εἶναι κατ᾽ αὐτόν ἀλλόκοτη καί βλάσφημη. Ὅσο γιά τίς ἀντιλήψεις τῶν Νικοδήμου καί Διονυσίου, ἡ ἀπάντηση ὑπάρχει στό ἀπόσπασμα 1ο.—

Εἶμαι ἄραγε θρασύς πού πιστεύω ὅτι ἔχω τό δικαίωμα νά ζητήσω νά ἀνακληθοῦν —τουλάχιστον ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου— οἱ παραπάνω ἀνακρίβειες;...

Ἐάν ἀδικῶ τό Σεβασμιώτατο τοῦ ζητῶ συγγνώμη καί δέχομαι εὐχαρίστως νά ὑποστῶ τίς προβλεπόμενες ὑπό τῶν ἱερῶν κανόνων συνέπειες.

Μέ λύπη μου ἐπικαλοῦμαι τή δικαία κρίση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί ζητῶ νά ἐπιλύση τό θέμα δικαστικῶς.

Ὑποβάλλων τή μετάνοιά μου μέ ἀφοσίωση
ὁ ἐλάχιστος ἐν ἀδελφοῖς Ἀνέστης Χατζῆς

3) Η ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ κας ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

«Πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» 3/16.7.1998

Μακαριώτατε, Σεβασμιώτατοι, ἀσπαζομένη τάς δεξιάς σας αἰτοῦμαι τάς εὐχάς σας,

Ἐπειδή ἐσχάτως πολλά τεκταίνονται εἰς τόν χῶρον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καί ἤδη πολλά δεινά ἐβιώσαμεν ὡς ἀνάξια μέλη της, ἡ ταπεινότης μου ἀναγκάζομαι ἐκ τῶν πραγμάτων νά συντάξω τήν παροῦσα, τήν ὁποίαν ἀπευθύνω πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διά νά καταγγείλω τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαον, α) ἐπί αἱρέσει, β) ἐπί παραχαράξει καί παρερμηνεία Ἁγιοπατερικοῦ κειμένου καί γ) ἐπί πλαστογραφία ἱστορικοῦ στοιχείου καί τῆς ἱστορικῆς πραγματικότητος, ἐνσυνειδήτως καί πάντοτε μέ τόν σκοπόν τῆς διακηρύξεως τοῦ αὐτοῦ ἀντορθοδόξου φρονήματος ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ζωγραφεῖται καί ἐν εἰκόσιν προσκυνεῖται. Συγκεκριμένα:

α) Ἡ ταπεινότης μου καταγγέλω τόν ὡς ἄνω Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην ἐπί βλασφημία καί αἱρέσει, δι᾽ ὅσα εἰς τό πονημάτιόν του «Προσκυνοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα Τριάδα Ὁμοούσιον καί ἀχώριστον», Πειραιεύς 1993 καί ἐν σελίδι 12 παράγρ. 2, διακηρύττει, ἤτοι: Μέ τήν φράσιν «...τόσον ὁ Ἀβραάμ ὅσον καί οἱ ἄλλοι Προφῆται δέν εἶδον βεβαίως τόν Θεόν ἐν τῇ Ἀπείρῳ Αὐτοῦ ὑποστάσει καί δόξῃ, δηλαδή κατά τήν θείαν αὐτοῦ φύσιν,...», ὁ Σεβασμιώτατος ταυτίζει τήν Ἄκτιστον δόξαν τοῦ Θεοῦ μέ τήν θείαν φύσιν Του, διά τοῦ ὁποίου ἀναβιώνει ἡ αἵρεσις τοῦ Θωμᾶ Ἀκινάτη ὅτι ὁ Θεός εἶναι καθαρά ἐνέργεια (actus pyrus).

Ἐν τῇ αὐτῇ ὁμοίως παραγράφῳ μέ τήν φράσιν *«... (ὁ Θεός) λαμβάνει ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ του, ὅταν βούλεται καί πεπερασμένας ἐκφάνσεις - μορφάς...»*, διακηρύττει τά αἱρετικά φρονήματα τῶν Βαρλαάμ καί Ἀκινδύνου ὅτι αἱ ἄκτιστοι ἐνέργειαι τοῦ Θεοῦ εἶναι κτισταί (πεπερασμέναι = κτισταί).

β) Ἡ ταπεινότης μου ὡσαύτως καταγγέλλω τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικόλαον ἐπί παραχαράξει καί παρερμηνεία Ἁγιοπατερικοῦ κειμένου καί συγκεκριμένα τοῦ δημοσιευθέντος ἐν τῇ «ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΓΓΕΛΙΑ», φύλλον 19, ἀποσπάσματος τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, περί οὗ καί τόν ἴδιον, ἀλλά καί τάς ὑμετέρας Σεβασμιότητας ἐνημέρωσα διά τῶν ἀπό 24.12.1997 καί 26.3.1998 πρός ἐκεῖνον ἀπευθυνομένων καί πρός ὑμᾶς κοινοποιηθεισῶν ἐπιστολῶν μου. Τό κείμενον τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, τό ὁποῖον σημειωτέον, ἀπαντᾶ ὁμοίως παραχαραγμένον καί εἰς τό πονημάτιον τοῦ 1993 (σελ. 22)[12], δέν παρετέθη

(12) Πιστή ἀντιγραφή ἀπό τήν Μαγδαληνή τῆς Κοζάνης.

ὡς ἔχει εἰς τό πρωτότυπον, ἀλλ' ἡ πρώτη πρότασις ἐλήφθη ἀπό τό τέλος τῆς παράγρ. III A τοῦ Ι΄ Κεφαλαίου, ἐνῶ ἡ δευτέρα ἀπό τήν παράγρ. II B τοῦ ἰδίου κεφαλαίου, παρουσιάζονται δέ ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου ὡς ἑνιαῖον σύνολον. Ἰδού πῶς ἔχει ὁλόκληρον τό σχετικόν ἀπόσπασμα τοῦ Ἁγίου ἐν ἀντιπαραθέσει πρός τό παραποιημένον:

Ἐκ τῆς «ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ»
(Ἀρ. Φ. 19, 1997)

«Ἄς ἀνατρέξουμε στόν Ἅγιον Διονύσιον τόν Ἀρεοπαγίτην νά δοῦμε πῶς ἀκριβῶς ἀποφαίνεται διά τόν Ἄναρχον Πατέρα. «Τόν δέ Θεόν καί ὡς αἰῶνα καί ὡς χρόνον ὑμνεῖν, ὡς χρόνον παντός καί αἰῶνος αἴτιον, καί Παλαιός Ἡμερῶν. Διό καί ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν μυστικῶν ὁράσεων Θεοφανείαις καί Πολιός καί νέος πλάττεται, τοῦ μέν προτέρου τόν ἀρχαῖον καί ὄντα ἀπ' ἀρχῆς, τοῦ νεωτέρου δέ τόν ἀγήρω (ἤτοι ἀγέραστον) σημαίνοντος. (Διονυσίου Πατρολογία... κεφ. 1 σελίς 937)».

ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΤΡΟΛΟΓΙΑΣ

«Ἡμερῶν δέ παλαιός ὁ Θεός ὑμνεῖται διά τό πάντων αὐτόν εἶναι καί αἰῶνα, καί χρόνον, καί πρό ἡμερῶν, καί πρό αἰῶνος, καί χρόνου. Καίτοι καί χρόνον, καί ἡμέραν, καί καιρόν, καί αἰῶνα θεοπρεπῶς αὐτόν προσρητέον, ὡς ὄντα κατά πᾶσαν κίνησιν ἀμετάβλητον καί ἀκίνητον, καί ἐν τῶ ἀεί κινεῖσθαι μένοντα ἐφ' ἑαυτοῦ, καί ὡς αἰῶνος, καί χρόνου, καί ἡμερῶν αἴτιον. Διό καί ἐν ταῖς ἱεραῖς τῶν μυστικῶν ὁράσεων θεοφανείαις καί πολιός καί νέος πλάττεται τοῦ μέν προτέρου τόν ἀρχαῖον καί ὄντα ἀπ' ἀρχῆς, τοῦ νεωτέρου δέ τόν ἀγήρω σημαίνοντος ἤ ἀμφοῖν τό ἐξ ἀρχῆς διά πάντων ἄχρι τέλους αὐτόν προϊέναι διδασκόντων ἤ, ὡς ὁ θεῖος ἡμῶν ἱεροτελεστής φησι, τοῦ ἑκατέρου τήν ἀρχαιότητα τήν θείαν ὑποδηλοῦντος, τοῦ μέν πρεσβυτέρου τό πρῶτον ἐν χρόνω, τοῦ νεωτέρου δέ τό κατά ἀριθμόν ἀρχαιότερον ἔχοντος ἐπείπερ ἡ μονάς καί τά περί μονάδα τῶν ἐπί πολύ παρεληλυθόντων ἀριθμῶν ἀρχηγικώτερα.

Χρή δε, ὡς οἶμαι, καί χρόνου καί αἰῶνος φύσιν ἐκ τῶν λογίων εἰδέναι καί γάρ οὐ τά πάντα καί ἀπολύτως ἀγένητα καί ὄντως ἀΐδια πανταχοῦ φησιν αἰώνια, καί τά ἄφθαρτα δέ, καί ἀθάνατα, καί ἀναλλοίωτα, καί ὄντα ὡσαύτως ὡς ὅταν λέγη τό Ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καί τά ὅμοια. Πολλάκις δέ καί τά ἀρχαιότατα τῆ τοῦ αἰῶνος ἐπωνυμία χαρακτηρίζει, καί τήν ὅλην δέ αὖθις ἔσθ' ὅτε τοῦ καθ' ἡμᾶς χρόνου παράτασιν αἰῶνα προσαγορεύει, καθ' ὅσον καί ἰδιότης αἰῶνός ἐστι τό ἀρχαῖον καί ἀναλλοίωτον, καί τό καθόλου τό εἶναι μετρεῖν. Χρόνον δέ καλεῖ τόν ἐν γενέσει καί φθορᾶ, καί ἀλλοιώσει, καί ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα διό καί ἡμᾶς ἐνθάδε καταχρόνον ὁριζομένους αἰῶνος μεθέξειν ἡ θεολογία φησίν, ἡνίκα τοῦ ἀφθάρτου καί ἀεί ὡσαύτως ἔχοντος αἰῶνος ἐφικώμεθα. Τοῖς λογίοις δέ ἔσθ' ὅτε καί ἔγχρονος αἰών δοξάζεται, καί αἰώνιος χρόνος εἰ καί μᾶλλον ἴσμεν αὐτοῖς, καί κυριώτερον τά ὄντα τῶ αἰῶνι, καί τά ἐν γενέσει τῶ χρόνω καί λεγόμενα καί δηλούμενα. Χρή τοιγαροῦν οὐχ ἁπλῶς συναΐδια Θεῶ τῶ πρό αἰῶνος

οἴεσθαι τά αἰώνια λεγόμενα τοῖς σεπτοτάτοις δέ λογίοις ἀπαρατρέπτως συνεπομένους, αἰώνια μέν καί ἔγχρονα κατά τούς συνεγνωσμένους αὐτοῖς προσυπακούειν τρόπους, μέσα δέ ὄντων καί γιγνομένων, ὅσα πῇ μέν αἰῶνος, πῇ δέ χρόνου μετέχει. Τόν δέ Θεόν καί ὡς αἰῶνα καί ὡς χρόνον ὑμνεῖν, ὡς χρόνου παντός καί αἰῶνος αἴτιον, καί παλαιόν ἡμερῶν, ὡς πρό χρόνου, καί ὑπέρ χρόνον, καί ἀλλοιοῦντα καιρούς καί χρόνους καί αὖθις πρό αἰώνων ὑπάρχοντα, καθ᾿ ὅσον καί πρό αἰῶνός ἐστι, καί ὑπέρ αἰῶνα, καί ἡ βασιλεία αὐτοῦ βασιλεία πάντων τῶν αἰώνων. Ἀμήν». (P Gr, 3, 937, 940).

Κι ἐνῶ ὁ Σεβασμιώτατος δέν ἔχει παραθέσει τό κείμενον γνήσιον, τό ὁποῖον ἀποτελεῖ ἀσέβειαν καί κατά τοῦ Ἁγίου καί κατά τῶν νοημάτων, δέν μεταφράζει ἐν συνεχείᾳ οὔτε πλήρως, οὔτε ὀρθῶς τό θέμα, τό ὁποῖον ἀναλύει ὁ Ἅγιος. Ἡ ἀκριβής μετάφρασις τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου (μέ τήν ὀρθήν διάταξιν) ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Γι᾿ αὐτό κατά τίς θεοφάνειες τῶν μυστικῶν ὁράσεων παρουσιάζεται ἄλλοτε ὡς γέρον καί ἄλλοτε ὡς νέος· ὁπότε ὁ πρεσβύτερος σημαίνει τόν ἀρχαῖο πού εἶναι ἀπό τήν ἀρχή καί ὁ νεώτερος σημαίνει τόν ἀγέραστο... τόν Θεό δέ πρέπει νά τόν ὑμνοῦμε καί ὡς αἰῶνα καί ὡς χρόνο, διότι εἶναι αἴτιος κάθε χρόνου καί αἰῶνος, καί ὡς παλαιός τῶν ἡμερῶν....».

Ὁ Σεβασμιώτατος παρερμηνεύων γράφει: ***«Κατά τήν διδασκαλίαν αὐτήν τοῦ Ἁγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, ὁ πατήρ ζωγραφεῖται ὡς παλαιός ἡμερῶν, τό δέ σχῆμα αὐτοῦ παρουσιάζεται ὡς ἀνθρώπου ἔχοντος εἶδος Γέροντος πολιοῦ καθώς ἐφάνει στόν Δανιήλ»***, εἰσάγων οὕτω τό καινοφανές πρός τήν ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδοξίας κήρυγμα, ὅτι ὁ Θεός Πατήρ ζωγραφεῖται. Ὅμως ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης μόνον περί εἰκονογραφίας δέν ὁμιλεῖ. Ἰδού τί λέγει: **Εἰς τά «Θεῖα Λόγια», δηλαδή, τήν Ἁγίαν Γραφήν, ὑπάρχουν ὀνόματα, τά ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τήν Θεότητα. Ἀναλύων δέ τά ὀνόματα αὐτά, ἐν προκειμένῳ ἑρμηνεύει διατί ὁ Θεός ὀνομάζεται καί ὑμνεῖται ὑπό τό ὄνομα «παλαιός τῶν ἡμερῶν». Συνεχίζων δέ τονίζει ὅτι εἰς τάς Θεοφανείας τῶν μυστικῶν ὁράσεων, ὁ Θεός ἐμφανίζεται ἄλλοτε ὡς γέρων καί ἄλλοτε ὡς νέος, τά ὁποῖα κατά τόν Ἅγιον Διονύσιον, σημαίνουν τό ἀρχαῖον καί τό ἀγέραστον τῆς θεότητος.**

γ) Ἡ ταπεινότης μου καταγγέλλω ὡσαύτως τόν Σεβασμιώτατον ἐπί πλαστογραφίᾳ τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας, διά τόν λόγον ὅτι εἰς τό πονημάτιον ***«Προσκυνοῦμεν Πατέρα Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα Τριάδα Ὁμοούσιον καί ἀχώριστον», Πειραιεύς 1993, καί ἐν σελίδι 27 γράφει: «Ὁ διακεκριμένος Ἁγιογράφος καί μαθητής τοῦ Πανσελλήνου Ἁγιορείτης Ἱερομόναχος ἐκ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων κατά τό ἔτος 1456 περί Εἰκόνων ἀποφαίνεται».*** Ἀπό τό ἀντίστοιχον ὅμως λῆμμα τοῦ νεωτάτου Ἐγκυκλοπαιδικοῦ λεξικοῦ ***«ΗΛΙΟΣ»*** πληροφορούμεθα ὅτι ὁ ζωγράφος Διονύσιος ὁ ἐκ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων ἔγραφε κατά τά ἔτη 1701-1734 μ.Χ. Ὁ Σεβασμιώτατος καταγγέλλεται οὕτω ἐπί πλαστογραφίᾳ καί ψεύδει, φέρων τόν ὡς ἄνω ζωγράφον νά ἀποφαίνεται περί εἰκόνων τό ἔτος 1456, δηλαδή, 278 τουλάχιστον ἔτη ἑ-

νωρίτερον! Ἀποδεικνύεται δέ ὡσαύτως ὅτι τά πάντα μετέρχεται ἵνα χειραγωγήση εις τό ἴδιον κακόδοξον φρόνημα, ὅτι ὁ Ἄναρχος Πατήρ ζωγραφεῖται, τό ἐκ τῆς Παπικῆς Δύσεως προελθόν καί τήν «θεολογίαν» της ἀπηχοῦν.

Περαίνουσα τήν παροῦσαν ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΝ, παρακαλῶ ἐπιτρέψατέ μοι ἐν εἴδει ἐπιλόγου νά προσθέσω ὅτι τό πονημάτιον τοῦ 1993, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Νήσων κ. Νικολάου, ἀποτελεῖ κατά μεγάλον μέρος του, πιστή ἀντιγραφή ἐκ τοῦ βιβλίου «ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗ Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ» ἔκδ. 1976, τῆς αἱρετικῆς καί Ἁγιομάχου Ἡγουμένης τῆς Κοζάνης, Μαγδαληνῆς. Δεδομένου δέ ὅτι τό περιεχόμενον τοῦ ἐν λόγω πονηματίου ἀπετέλεσε τήν εισήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Νικολάου πρός κατασκευήν τῆς Α΄ Ἐγκυκλίου (23.1.1992), ἡ ὁποία, καθ' ὅλα τά ἔτη τοῦ «εἰκονομαχικοῦ» σκανδάλου, ἔγινε προσπάθεια νά περάση καί ἀπό τούς 5 ἀποσχισθέντας Ἐπισκόπους ἀλλά καί ἀπό τόν σύν Θεῷ παραμείναντα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Σεβασμιώτατον, ὡς ἄλλον «Εὐαγγέλιον», προξενεῖ θλῖψιν εις ἡμᾶς τούς πιστούς ἡ συνείδησις ὅτι μέ τάς «εὐλογίας» τῆς παπίσσης τῆς Κοζάνης καί ἐπί τοιούτων ἐρεισμάτων ἐστηρίξαμεν τήν Ὀρθοδοξίαν μας.

Καί παρ' ὅλον ὅτι ἐφηρμόσθη ἡ ἄκρα οἰκονομία τῆς Α΄ Ἐγκυκλίου, ἡ ὁποία σαφῶς δέν ἐδογμάτισε, ὁ ἐνορχηστρωμένος πόλεμος κατά τῆς ἀληθείας δέν σταμάτησε ἐκεῖ. Οἱ 5 ἀποσχισθέντες Ἐπίσκοποι, συνεπικουρούμενοι ἀπό τήν ἁγιομάχον Μαγδαληνήν, ἀπό τόν Ἁγιορείτην Ἱερ/χον Χρυσόστομον Κατουνακιώτην, καθώς καί ἀπό τήν Ἱ. Μ. Ἁγίου Νικοδήμου Ἑλληνικοῦ Γορτυνίας, ἅπαντες μέ τό ἴδιον δυτικόν πνεῦμα καί ἐπιστηριζόμενοι ἐπί τινων παπικοπλήκτων ὑποσημειώσεων τοῦ πηδαλίου (αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀμφίβολον ἐάν ὄντως ἀνήκουν εις τόν Νικόδημον τόν Ἁγιορείτην, μή ὄντος δυνατοῦ νά ἀνιχνεύση τις τί ἔλαβε χώραν εις τά τυπογραφεῖα τῆς Δύσεως) προχώρησαν ἔτι περαιτέρω. Συνέταξαν τήν Β΄ Ἐγκύκλιον καί, μετά τό σχίσμα τοῦ Ἰουνίου 1995, ἐξέδωσαν τήν Γ΄, αἱ ὁποῖαι ὄντως καταργοῦν τήν Ὀρθοδοξίαν, ἀναθεματίζοντας βασικά δόγματά της, ἤτοι, **α) τό ὅτι θεμέλιον τῆς εἰκονογραφίας εἶναι ἡ Θεία ἐνσάρκωσις καί β) τό ὅτι τά ὁράματα τῶν προφητῶν εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην ἀναφέρονται ὅλα εἰς τόν Χριστόν καί ὄχι εἰς τόν Πατέρα.**

Ὅθεν ἀδήριτος ἀνάγκη ὅπως λάβωμεν θέσιν ἐπί τῶν ἀνωτέρω καί ἐπειδή ἤδη βαλλόμεθα καί ἀπό ἐξωεκκλησιαστικούς κύκλους δι' ὁμολογιακόν ζήτημα, ἕνεκα καί τοῦ δογματικοῦ ὀλισθήματος τοῦ ἐν τῇ παρούσῃ καταγγελλομένου, ἐπαναπροσδιορίσωμεν τήν ταυτότητά μας καί διακηρύξωμεν ἐκ νέου, ὡς πιστά τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τήν Ὁμολογίαν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Ἐπισκόπου Θεσσαλονίκης τοῦ Παλαμᾶ, ἡ καθαρότης δέ μιᾶς τοιαύτης Ὁμολογίας ὁπωσδήποτε θά ἐλευθερώση ἡμᾶς.

Αἰτουμένη τάς εὐχάς σας, ἀσπάζομαι τάς δεξιάς σας.

Ἡ ἐλαχίστη
ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΜΕΡΟΣ Ε'

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ

('Ανάτυπον ἐκ τοῦ Ἡμεροδείκτου τοῦ 1985)

Τοῦ θεολόγου ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΧΡ. ΓΚΟΥΤΖΙΔΗ

Τήν Ὀρθόδοξον διδασκαλίαν περί τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τήν ὁποίαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν καί οἱ Πατέρες ἡρμήνευσαν καί ἐσυστηματοποίησαν, ὀνομάζομεν ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν.

Ἡ διδασκαλία, λοιπόν περί τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ὀνομάζεται εἰς τήν Δογματικήν Ἐκκλησιολογία.

Εἰς τάς ὀλίγας σελίδας αὐτοῦ τοῦ Ἡμεροδείκτου δέν θά ἐπιχειρήσωμεν πλήρη καί συστηματική διδασκαλίαν περί τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά θά ἀναφέρωμεν τόσα μόνον, ὅσα εἶναι ἀπαραίτητα, διά νά ἐννοήση ὁ εὐλαβής πιστός τήν ἔννοιαν τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ὡς γνήσιον Αὐτῆς μέλος δυνηθῆ νά βιώση, κατά τό δυνατόν, τό μέγεθος τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν ὁ εὐσεβής χριστιανός ἔχει τήν ἀπαραίτητον γνῶσιν τῶν Θείων ἀληθειῶν, καί τόν διακρίνει ἡ Εὐαγγελική ταπείνωσις καί ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς, τότε χωρίς νά ἔχη ἰδιαιτέρας σπουδάς καί πτυχία, ἀποκαλύπτει εἰς αὐτόν ὁ Θεός τά μυστήριά Του: «Ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπό σοφῶν καί συνετῶν καί ἀπεκάλυψας αὐτά νηπίοις» (Ματθ. ΙΑ', 25). Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει, ὅτι «οἱ πιστοί ἔχοντες τόν φωτισμόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος βλέπουν καί κατανοοῦν μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς των τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ», τά ὁποῖα δέν δύνανται νά ἰδοῦν καί οἱ μεγαλύτεροι ἐπιστήμονες μέ τόν φυσικόν νοῦν καί τούς φυσικούς ὀφθαλμούς.

Διά νά ἐννοήσωμεν δέ τό βαθύτερον νόημα τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαιτεῖται ὄχι μόνον διδασκαλία καί γνῶσις θεωρητική ἀλλά καί καθαρότης καρδίας, διότι ἡ ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας δυσκόλως περιγράφεται καί κατανοεῖται διά τῆς θεωρητικῆς παραστάσεως, ἀποκαλύπτεται ὅμως εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ὡς γνήσια μέλη Αὐτῆς, βιώνουν (δηλ. ζοῦν) τήν πραγματικότητα τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μία φιλοσοφική θεωρία, ἀλλά μία Θεία πραγματικότης, εἰς τήν ὁποίαν συμμετέχουν καί τήν ὁποίαν κατανοοῦν οἱ ταπεινοί καί καθαροί τῆ καρδία. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν προηγεῖται ἡ μυστική ἐπικοινωνία καί ἑνότης τοῦ πιστοῦ μετά τοῦ Χριστοῦ καί ἀκολουθεῖ ἡ περιγραφή καί θεωρητική παρουσίασις Αὐτῆς, ἐφ' ὅσον βεβαίως ὑπάρχει καί ἡ ταπείνωσις καί ἡ καθαρότης τῆς καρδίας.

Ὅπως κατά τήν Θείαν Ἐνανθρώπησιν ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ προσέλαβεν τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἡνώθη πραγματικῶς μετ' αὐτῆς (καθ' ὑπόστασιν) καί τήν ἐθέωσεν, οὕτως διά τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χριστός συνεχίζει νά καλῆ καί νά ἑνώνη, διά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, κάθε πιστόν, ὁ ὁποῖος ἀκούει τήν θείαν πρόσκλησιν καί ἀκολουθεῖ ὀπίσω Αὐτοῦ.

Ἐκκλησία λοιπόν εἶναι ἡ διά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος κοινωνία καί ἕνωσις τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Θεοῦ.

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ Η ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΙΑ ΕΝΟΤΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΗΣ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΤΗΤΟΣ

Εἰς τήν Ὁμοούσιον καί ἀδιαίρετον Ἁγίαν τριάδα ὁμολογοῦμεν μίαν θείαν οὐσίαν, ἀλλά τρεῖς ὑποστάσεις ἤ πρόσωπα, Πατέρα, Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα. Αἱ τρεῖς αὗται ὑποστάσεις, ὡς ὁμοούσιοι καί ἀδιαίρετοι, ἀποτελοῦν πλήρη καί τελείαν κοινωνίαν προσώπων, ὥστε ὅπου εἶναι ὁ Πατήρ ἐκεῖ εἶναι καί ὁ Υἱός καί τό Ἅγιον Πνεῦμα, καί ὅπου πάλιν εἶναι ὁ Υἱός ἐκεῖ εἶναι καί ὁ Πατήρ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα καί ὅπου εἶναι τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐκεῖ εἶναι καί ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός. Ἡ πλήρης καί τελεία Ἐκκλησία νοεῖται εἰς τήν ἑνότητα καί κοινωνίαν (περιχώρησιν) τῶν τριῶν Θείων Προσώπων τῆς ὁμοουσίου καί ἀδιαιρέτου Ἁγίας Τριάδος.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Πρωτοπλάστων ἤ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί κυρίως ἡ Ἐκκλησία τῆς Καινῆς Διαθήκης, τήν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Χριστός, εἶναι ἡ κατά Χάριν κοινωνία καί ἑνότης τῶν ἀνθρώπων μετά τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ καί δι' Αὐτοῦ καί μετά τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΩΝ

Ἡ πρώτη Ἐκκλησία, τήν ὁποίαν ἐπραγματοποίησεν ἡ ἀγάπη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐν Ἐδέμ **Ἐκκλησία τῶν Πρωτοπλάστων.** Ἡ ἄπειρος ἀγαθότης καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δημιουργεῖ τόν ἄνθρωπον «κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν» καί τόν προικίζει μέ πλεῖστα καί ἐξαιρετικά σωματικά καί πνευματικά χαρίσματα διά νά δυνηθῆ ὁ ἄνθρωπος νά ὁμοιάση πρός τήν θείαν ἀγαθότητα καί νά γίνη κατά χάριν Θεός.

Ἡ «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» πρός τόν Θεόν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου μεθ' ὅλων τῶν πρό τῆς πτώσεως χαρισμάτων, παρεῖχεν τήν δυνατότητα νά ἀνταποκριθῆ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος εἰς τήν θείαν πρόσκλησιν καί νά πορευθῆ τήν ὁδόν τῆς τελειώσεως, ὥστε φθάνων εἰς τήν θέωσιν νά ἀπολαμβάνη τῆς θείας μακαριότητος.

Ἡ θέωσις ὅμως τῶν πρωτοπλάστων δέν ἐπραγματοποιήθη, διότι πρός τήν θείαν βουλήν (τό θεῖον μέλημα) προσέκουσεν τό θέλημα τῶν Πρωτοπλάστων, οἱ ὁποῖοι παρήκουσαν εἰς τήν θείαν ἐντολήν, (προπατορικόν ἁμάρτημα) καί οὕτως ὁ ἄνθρωπος ἐξέπεσεν ἐκ τῆς ἀρχικῆς του καταστάσεως, ἐ-

στερήθη τῶν μεγάλων θείων χαρισμάτων καί ἀντί τῆς θεώσεως, ἐξορίζεται ἐκ τῆς Ἐδέμ καί κληρονομεῖ τόν θάνατον.

Ὁ πρωτόπλαστος λοιπόν ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐδημιουργήθη ὑπό τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ πρώτη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐξ αἰτίας τῆς παραβάσεως τοῦ ἀνθρώπου δέν ὡλοκληρώθη καί δέν ἐξεπλήρωσεν τόν σκοπόν της.

Ἡ Ἐκκλησία αὕτη, διά τῆς πτώσεως τῶν Πρωτοπλάστων καί τῆς ἐξορίας ἐκ τοῦ παραδείσου, **κατέστη «ἡ τάλαινα παγκληρία τῶν ἐθνῶν», δηλαδή ἡ τετραυματισμένη καί αἱμόφυρτος ἐκ τοῦ τραύματος τῆς πτώσεως Ἐκκλησία.**

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ἡ ἐκπεσοῦσα πρώτη Ἐκκλησία τῶν Πρωτοπλάστων δέν ἐγκατελείφθη ὑπό τοῦ Θεοῦ. Καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τῆς Π.Δ. ὁ Τριαδικός Θεός καθοδηγεῖ αὐτήν. Ἤδη ἀπό τήν στιγμήν τῆς ἐκδιώξεως τῶν Πρωτοπλάστων ἐκ τοῦ Παραδείσου ἐκδηλοῦται ἡ φιλάνθρωπος ἀπόφασις τῆς Ἁγίας Τριάδος διά τοῦ «Πρωτοευαγγελίου», τῆς ὑποσχέσεως δηλ. ὅτι δέν θά διακόψη τήν μετά τοῦ ἀνθρώπου ἐπικοινωνίαν, ἀλλ' ὅτι θά πραγματοποιήση τήν τελείαν κοινωνίαν, ὄχι ὅμως εἰς τόν παράδεισον τῆς Ἐδέμ, ἀλλά εἰς τήν Ἐκκλησίαν, τήν ἐπί γῆς Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Κατά τήν περίοδον ταύτην, τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὄχι μόνον προκαταγγέλλεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ζωηρῶς νοσταλγεῖται ἡ σωτήριος θεία ἐπέμβασις. Ὁ Σωτήρ εἶναι «ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν» καί «ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσιν» κατά τήν Παλαιάν Διαθήκην. Τήν πραγμάτωσιν τῆς ὑποσχέσεως ταύτης, ἡ ὁποία θά ὡλοκληροῦτο διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπεθύμησαν ἐκλεκταί προσωπικότητες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Διά τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Μωυσέως, τῶν Προφητῶν καί ἐν γένει τοῦ ἐκλεκτοῦ λείμματος τοῦ Ἰσραήλ, προετοιμάζεται ἡ νέα κοινωνία μετά τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία θά ἐπέλθη διά τῆς ὑπό τοῦ προσδοκωμένου Μεσσίου ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Τήν Ἐκκλησίαν τῆς Π.Δ., τήν τετραυματισμένην καί αἱμάσσουσαν (αἱμόφυρτον, καταματωμένην ἐκ τοῦ τραύματος τῆς πτώσεως) θεραπεύει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἱδρύων τήν Ἐκκλησίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης, **τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Ὁ Κύριος διά τῆς Ἐνανθρωπήσεως, τοῦ Κηρύγματος τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, τῆς Σταυρικῆς Του Θυσίας καί τῆς Ἀναστάσεως ἵδρυσεν τήν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν.** Λέγοντες, ὅτι ὁ Κύριος ἵδρυσεν τήν Ἐκκλησίαν ἐννοοῦμεν ὅλας τάς ἀνωτέρω θείας ἐνεργείας, εἰς τάς ὁποίας τόν ὤθησεν ἡ ἄπειρος ἀγάπη Του, διά νά ἐκπληρώση τήν προαιώνιόν Του βουλήν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἑνότητος καί κοινωνίας τοῦ ἐκπεσόντος καί ἀποκληρωθέντος ἀνθρώπου

μετ' Αὐτοῦ, διά νά λάβη οὕτω τήν θείαν υἱοθεσίαν καί καταστῆ υἱός καί κληρονόμος τῆς Θείας Βασιλείας. Ἀφοῦ ὁ ἄνθρωπος δέν ἔγινε θεός, **«ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, ἵνα θεόν τόν Ἀδάμ ἀπεργάσηται».**

Οἱ Πατέρες μᾶς διδάσκουν, ὅτι ἡ προαιώνιος βουλή τοῦ Θεοῦ νά ἱδρύση τήν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν, ἤρχισε νά γίνεται πραγματικότης, ἀπό τήν ὥραν ἐκείνην, κατά **τήν ὁποίαν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπεσκίασεν εἰς τήν Κυρίαν Θεοτόκον καί ἐσαρκώθη ἐκ τῶν ἁγνῶν της αἱμάτων ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ.**

Διά τῆς **Θείας Ἐνανθρωπήσεως** ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ (τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος) ἑνοῦται πραγματικῶς μέ ὁλόκληρον τόν ψυχοσωματικόν ἄνθρωπον καί οὕτως ἁγιάζεται ἡ ἁμαρτωλή φύσις τοῦ ἀνθρώπου καί ἀρχίζει ἡ ἀπολύτρωσις καί ἡ θεία υἱοθεσία αὐτοῦ. Ἐδῶ, ὡς μᾶς διδάσκουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ἀρχή τῆς ἱδρύσεως τῆς Ἐκκλησίας, διότι διά τῆς Ἐνανθρωπήσεως ἀρχίζει ἡ συμφιλίωσις, ἡ κοινωνία καί ἑνότης τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Κύριος, δέν ἐνηνθρώπησεν μόνον, ἀλλά καί ἐδίδαξεν. Τό Εὐαγγέλιόν Του εἶναι τό φῶς τό ἀληθινόν, τό ὁποῖον φωτίζει τόν ἐσκοτισμένον ἀπό τήν πτῶσιν ἄνθρωπον καί τοῦ ὑποδεικνύει τήν ὁδόν τῆς ἀληθείας διά νά ὁδεύση (περιπατήση) πρός τόν Θεόν καί ἑνωθῆ καί κοινωνήση μετ' Αὐτοῦ. Ὁ Κύριος, λοιπόν ἐνηνθρώπησεν καί ἐδίδαξεν, διά νά ὁδηγήση τόν ἄνθρωπον πλησίον Του καί τόν φέρη εἰς κοινωνίαν καί ἑνότητα μετ' Αὐτοῦ.

Διά νά ἐξαλειφθῆ ὅμως παντελῶς τό χρέος τῆς παραβάσεως καί συντριβῆ τό τεῖχος τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, **ἀνέρχεται καί ἐπί τοῦ Σταυροῦ καί διά τοῦ Τιμίου Του αἵματος ἐξαγοράζει καί ἐλευθερώνει τόν ὑπό τοῦ διαβόλου δουλωθέντα ἄνθρωπον... Ἀνέρχεται εἰς τόν Σταυρόν καί πάσχει καί ἀποθνήσκει ὁ ἀναμάρτητος διά τάς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἵνα ἐλευθερώση ἡμᾶς ἐκ τοῦ χρέους τῆς ἁμαρτίας καί οὕτω ἐλεύθεροι πλέον δυνηθῶμεν νά ὁδεύσωμεν πρός Αὐτόν.**

Ἡ Σταυρική Θυσία τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἀποκορύφωσις τῆς θείας ἀγάπης, ἀλλά καί τό σημαντικώτερον γεγονός διά τήν ἵδρυσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ θεῖαι αὗται ἐνέργειαι ἐπισφραγίζονται ὑπό τῆς Ἁγίας Ἀναστάσεως, διά δέ τῆς Ἁγίας Ἀναλήψεως ὁ Κύριος ὁδηγεῖ τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, (τήν ὁποίαν προσέλαβεν κατά τήν Ἐνανθρώπησιν), ὄχι εἰς τήν ἀρχαίαν Ἐδέμ, ἀλλά εἰς τήν νέαν Ἱερουσαλήμ, **εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.**

Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ - Η ΓΕΝΕΘΛΙΟΣ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ὁ Κύριος, ὡς εἴδομεν, δημιουργήσας τήν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν, παραδίδει ταύτην κατά τήν Ἁγίαν Πεντηκοστήν εἰς τούς Ἁγίους Ἀποστόλους. Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ὁλοκληροῦται καί ἀρχίζει τό Θεῖον της Ἔργον. Δύναμις εἰς τήν Ἐκκλησίαν εἶναι ἡ παρουσία τοῦ **Παναγίου Πνεύματος, ὄργανα δέ οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί μετ' αὐτούς οἱ διάδοχοι αὐτῶν**

Ἐπίσκοποι καί Πρεσβύτεροι, οἱ ὁποῖοι διά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος καλοῦν καί ὁδηγοῦν τούς ἀνθρώπους εἰς κοινωνίαν καί ἕνωσιν μετά τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἕνωσις αὕτη μετά τοῦ Χριστοῦ, ἀρχίζει διά τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τελειοῦται δέ διά τῆς μελέτης τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τῆς προσευχῆς, τοῦ ἠθικοῦ χριστιανικοῦ βίου, προπάντων ὅμως, ἡ μυστική αὕτη ἕνωσις καί κοινωνία μετά τοῦ Χριστοῦ, συντελεῖται διά τῆς ἀξίας συμμετοχῆς εἰς τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἰδιαιτέρως δέ διά τοῦ μυστηρίου τῆς **Θείας Εὐχαριστίας. Ὅταν ὁ πιστός κατορθώση ταύτην τήν κατά χάριν ἕνωσιν καί ἑνότητα μετά τοῦ Χριστοῦ, τότε ἐννοεῖ τί εἶναι Ἐκκλησία, διότι οὗτος βιώνει μέσα του τό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας πού εἶναι ὁ Χριστός.**

Η ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διά νά παραστήση τό μέγα μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας καί διά νά τονίση ὅτι ἡ Ἐκκλησία σημαίνει ἑνότητα καί κοινωνίαν τοῦ ἀνθρώπου μετά τοῦ Θεοῦ λέγει: **«...Αὐτός** (ὁ Χριστός) **ἐστιν ἡ κεφαλή τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας»**. Ὁ δέ Ἱερός Χρυσόστομος ὁ μέγας ἑρμηνευτής τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγει: **«Αὐτός** (ὁ Χριστός) **ἡ Κεφαλή ἡμεῖς** (οἱ πιστοί) **τό Σῶμα... Καθάπερ γάρ τό σῶμα καί κεφαλή εἷς ἐστιν ἄνθρωπος, οὕτω τήν Ἐκκλησίαν καί τόν Χριστόν ἕν ἔφησεν εἶναι». Ὅπως δηλαδή εἰς τόν ἄνθρωπον ἡ κεφαλή εἶναι ἁρμονικῶς ἡνωμένη μετά τοῦ σώματος εἰς ἕν ἀδιάσπαστον σύνολον, δέν νοεῖται δέ ἄνθρωπος χωρίς κεφαλήν ἤ χωρίς σῶμα, ἔτσι καί Ἐκκλησία δέν νοεῖται μόνον ὁ Χριστός ἤ μόνον οἱ πιστοί. Εἰς τήν Ἐκκλησίαν κεφαλή μέν εἶναι ὁ Χριστός, σῶμα δέ οἱ πιστοί, ὅπως δέ τό σῶμα κατευθύνεται καί ζωογονεῖται ἀπό τήν κεφαλήν, μετά τῆς ὁποίας εἶναι ἀρρήκτως ἡνωμένον καί κοινωνεῖ, ἔτσι καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν τά μέλη τοῦ σώματος, πού εἶναι οἱ πιστοί, διά νά εἶναι σῶμα Χριστοῦ πρέπει νά κοινωνοῦν καί νά εἶναι ἡνωμένα μετά τῆς Ἁγίας Κεφαλῆς, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ, ἄλλως δέν ἔχουν ζωήν, ὅπως καί ἕν μέλος τοῦ σώματός μας, ὅταν ἀποκοπῆ, δέν ἔχει ζωήν.**

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ

Ἡ Ἁγία Β΄ Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ὁποία ὡλοκλήρωσε, τό Σύμβολον τῆς Πίστεως, διατυπώνει εἰς τό Θ΄ ἄρθρον αὐτοῦ, τήν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν περί τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, κηρύττουσα τήν Πίστιν καί Ὁμολογίαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ. Τί σημαίνει αὕτη ἡ πίστις καί ὁμολογία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως; Ἄς ἴδωμεν.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ

Πιστεύομεν καί ὁμολογοῦμεν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία καί ἀδιαίρετος, διότι ὁ Κύριος ἵδρυσεν μίαν Ἐκκλησίαν καί οὐχί πολλάς. Ἡ Μία Ἐκκλησία ἔχει Μίαν Κεφαλήν τόν Χριστόν, ἔχει μίαν πίστιν, ἔχει ἕν Βάπτισμα, μίαν ἀρχήν, ἕνα σκοπόν. **Διά τοῦτο ὁμολογοῦμεν καί πιστεύομεν εἰς ΜΙΑΝ καί**

ΜΟΝΑΔΙΚΗΝ καί ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, δέν ἀναγνωρίζομεν δέ τάς λεγομένας ἑτεροδόξους «ἐκκλησίας», αἱ ὁποῖαι δέν ἔχουν σχέσιν μέ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, διότι μέ τάς αἱρέσεις καί τά σχίσματα των ἀπεκόπησαν ἀπό τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καί δέν ἔχουν κεφαλήν τόν Χριστόν, ἀλλά τόν Διάβολον.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΙΑ

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Ἁγία, διότι εἶναι Ἁγία ἡ κεφαλή Της. Ἐκ τῆς ἁγίας κεφαλῆς, ἡ ὁποία εἶναι ὁ Χριστός, ἁγιάζεται καί τό σῶμα πού εἶναι οἱ πιστοί. Σκοπός καί τέλος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ δημιουργία τῆς κοινωνίας τῶν ἁγίων. Ὁ Χριστός, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ***«ἠγάπησεν αὐτήν*** (τήν Ἐκκλησίαν) ***καί ἑαυτόν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς, ἵνα αὐτήν ἁγιάσῃ καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι, ἵνα παραστήσῃ αὐτός ἑαυτῷ ἔνδοξον τήν Ἐκκλησίαν, μή ἔχουσαν σπίλον ἤ ῥυτίδα ἤ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ ἁγία καί ἄμωμος.*** (Ἐφεσ. Ε, 25-27).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

Διά τῆς λέξεως **Καθολική** ἐννοοῦμεν καί ὁμολογοῦμεν τρία τινα: Πρῶτον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς θεῖον ἐπί γῆς ἐγκαθίδρυμα ἔχει **ὁλόκληρον τήν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ καί δέν ὑστερεῖ εἰς οὐδέν. Δεύτερον, τό ἐν Ἅγιον Πνεῦμα τό Ὁποῖον διαποτίζει καί συντηρεῖ τήν Ἐκκλησίαν, ὄχι μόνον προϋποθέτει ΜΙΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἀλλά καί ὅτι Αὕτη ἡ Μία Ἐκκλησία, ἔχει τήν πληρότητα τῆς Χάριτος καί τῆς Ἀληθείας.** Ἐκ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης κάθε τοπική Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς κατέχουσα τήν πληρότητα τῆς Χάριτος καί τῆς ἀληθείας, ὀνομάζεται καί εἶναι Καθολική. **Ἡ ἔννοια τῆς Καθολικότητος ταυτίζεται μέ τήν ἔννοιαν τῆς ὀρθοδοξίας.**

Τρίτον, Καθολική ὅμως σημαίνει καί ὅτι ἡ Μία Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκτείνεται ἀπεριορίστως χρονικῶς καί τοπικῶς καί ζητεῖ νά περιλάβῃ ὁλόκληρον τήν ἀνθρωπότητα καί εἰς ὅλους τούς αἰῶνας. Ἠμποροῦμε νά εἴπωμεν, ὅτι ἡ λέξις Καθολική σημαίνει ὅ,τι σημαίνουν καί αἱ λέξεις οἰκουμενική καί παγκόσμιος.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ

Ἡ λέξις Ἀποστολική σημαίνει, ὅτι ἡ ὑπό τοῦ Χριστοῦ ἱδρυθεῖσα Ἐκκλησία, ἐθεμελιώθη διά τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, οἱ ὁποῖοι ὡς ἄλλοι λίθοι ἐτέθησαν πλησίον τοῦ Ἀκρογωνιαίου λίθου, τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον παραμένει Ἀποστολική, διότι διακρατεῖ καί φυλάσσει ἀνόθευτον καί ἀπαραχάρακτον τήν Ἀποστολικήν Πίστιν καί Διαδοχήν. Δηλαδή, ὁποία ἦτο ἡ Μία, Ἁγία καί Καθολική Ἐκκλησία, ἐν ἀρχῇ, ἐπί τῆς ἐποχῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, οὕτω καί σήμερον εἶναι ἡ ἰδία κατέχουσα τήν ἰδίαν Ἀποστολικήν Πίστιν, οἱ δέ Ἐπίσκοποι καί Πρεσβύτεροι αὐτῆς

διά τῆς Κανονικῆς Διαδοχῆς (διά τοῦ μυστηρίου τῆς χειροτονίας), εἶναι Διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Η ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑΝ

Ἡ πίστις καί ὁμολογία εἰς τήν ΜΙΑΝ, ΑΓΙΑΝ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, προσεβλήθη ἐν πρώτοις ὑπό τῶν διαφόρων αἱρετικῶν, οἱ ὁποῖοι, ἐπειδή ἀκριβῶς παρεχάραξαν τήν Ἀποστολικήν Πίστιν ἀπεκόπησαν ἐκ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀπεμακρύνθησαν ἐξ Αὐτῆς καί πλέον δέν κοινωνοῦν μετά τῆς Ἁγίας Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας πού εἶναι ὁ Χριστός.

Ὅπως ὅμως ἕν μέλος τοῦ σώματός μας ἐάν κοπῇ ἀποθνήσκει, οὕτω καί οἱ αἱρετικοί καί σχισματικοί, ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας εὑρισκόμενοι ἀποθνήσκουν πνευματικῶς.

Ὅπως εἰς τό μέσον τοῦ πελάγους, ἄν ἐξέλθῃ τις ἀπό τό πλοῖον θά πνιγῇ, ἔτσι καί οἱ ἐξερχόμενοι ἀπό τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας χάνονται. Ἡ εἰκών τῆς Ἐκκλησίας ὡς τῆς Νέας Κιβωτοῦ εἶναι λίαν χαρακτηριστική.

Ἐπί δύο χιλιάδες περίπου ἔτη ἡ Ἀποστολική Πίστις, ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡ βαθεῖα συνείδησις τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι, **ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία καί ἀδιαίρετος, οἱ δέ αἱρετικοί ἔχουν κεφαλήν τόν Διάβολον.**

Ἐκ τῆς πίστεως ταύτης καί ὁμολογίας παρεξέκλιναν πλεῖστοι ὅσοι «ὀρθόδοξοι» καί κατά τόν παρόντα αἰῶνα. Ἄλλοι σιωπηλῶς καί ἄλλοι ἐνεργῶς ἐδέχθησαν τήν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνος, ἡ ὁποία αὐτόχρημα ἀρνεῖται ὁλόκληρον τήν ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καί ἐν γένει τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἀρνοῦνται τήν Μοναδικότητα καί πληρότητα τῆς Μίας, Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί δέχονται ὅτι τά σχίσματα καί αἱ αἱρέσεις ὅλαι ὁμοῦ ἀποτελοῦν τήν Ἐκκλησίαν. Σήμερον δέ, κατ' αὐτούς, ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἀποτελεῖ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἡ ὁποία, τονίζομεν κατ' αὐτούς, δέν ὑπάρχει, διότι Αὐτή, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, διαμερίσθη εἰς τά διάφορα σχίσματα καί αἱρέσεις, θά ἐπανέλθῃ δέ Αὐτή, ὅταν αἱ διῃρημέναι ἐκκλησίαι (αἱρέσεις) ἑνωθοῦν!!!

Ἔτσι προέκυψεν τό κήρυγμα περί ἑνώσεως ὀρθοδόξων καί πάσης φύσεως αἱρετικῶν, ὄχι διά τῆς ἐπιστροφῆς τῶν αἱρετικῶν εἰς τήν Ἀποστολικήν Πίστιν, ἀλλά διά τῆς συμμετοχῆς ὅλων εἰς τήν συναγωγήν τοῦ Σατανᾶ, τήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία διδάσκει ὅτι **ὅλαι αἱ αἱρέσεις εἶναι κομμάτια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καί πρέπει νά ἑνωθοῦν, διά νά ἐπανασυγκροτηθῇ ἡ χαμένη Ἐκκλησία!...**

Τό φαινόμενον τοῦτο, ἤτοι, ὁ παραμερισμός τῆς καθαρᾶς καί βαθείας συνειδήσεως τῆς Ὀρθοδοξίας περί τῆς Μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας καί

ἡ παρουσίασις τῆς νέας θεωρίας περί **«συμμετοχῆς τῶν σχισμάτων καί αἱρέσεων εἰς τό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας» συνιστοῦν τήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.**

Ἡ κίνησις αὐτη διά τῆς ἁμαρτωλῆς κοσμικῆς ἀγάπης ὑπόσχεται νά ἑνώση ὅλας τάς «χριστιανικάς ἐκκλησίας», καί οὕτω νά προκύψη ἡ «ὑπερεκκλησία», ἤτοι μία ἄλλη κοινωνία ἐθνῶν, μία θρησκευτική Ε.Ο.Κ.

Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τήν προσπάθειάν της νά ἐφαρμόση τά σχέδιά της, ὑπερετόνισεν **τήν ἀγάπην τοῦ κόσμου τούτου εἰς βάρος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μετά τῆς Θείας Ἀληθείας.** Ἀποκορύφωμα τῆς τοιαύτης Σατανικῆς νοοτροπίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι τό κήρυγμα αὐτοῦ, ὅτι ***«ἡ κοσμική ἀγάπη ἑνώνει τόν "χριστιανισμόν" καί ὠφελεῖ τήν ἀνθρωπότητα, ἡ δέ χριστιανική Πίστις διαιρεῖ καί βλάπτει».***

Ὡς ἐκ τούτου ὑπό τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ***«ὁ ἀντιαιρετικός ἀγών κακοχαρακτηρίζεται ὡς ἀποτέλεσμα ἐγωισμοῦ καί φανατισμοῦ καί καταδικάζεται ὡς ἐνέργεια καταλυτική τῆς ἑνώσεως».*** Ἡ οἰκουμενιστική λοιπόν κίνησις εἶναι μία κίνησις τοῦ Σατανᾶ καί ἔχει σκοπόν νά ἐξώση ἅπαντας τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί νά τούς ρίψη εἰς τήν χοάνην τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὥστε ὁ οἰκουμενισμός, ἐξ ἐπόψεως Ὀρθοδόξου, σημαίνει ἐγκατάλειψιν καί ἄρνησιν τῆς συνειδήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι τῆς συνειδήσεως περί τοῦ ἀδιαιρέτου τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καί ἀποδοχήν τῆς αἱρετικῆς ἐκκλησιολογίας, καθ' ἥν ἡ πανσπερμία τῶν αἱρετικῶν συμμετέχει εἰς τό Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ! Ἄπαγε τῆς βλασφημίας!

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΩΡΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰσχωρεῖ εἰς τόν χῶρον τῆς ὀρθοδοξίας ἐπισήμως τό 1920. Εἰσέρχεται διά τῆς περιβόητου Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τήν σύνοψιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τόν Καταστατικόν Χάρτην τῶν Οἰκουμενιστῶν. Δι' αὐτῆς γυμνῇ τῆς κεφαλῆς κηρύσσεται καί προπαγανδίζεται ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς τά κύρια σημεῖα της ἡ Ἐγκύκλιος αὐτη λέγει:

1) Ἀπευθύνεται κατ' ἀρχάς **«πρός τάς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας» ἤτοι τάς Ὀρθοδόξους καί τάς αἱρετικάς, τάς ὁποίας ἀδιακρίτως ὀνομάζει «Ἐκκλησίας Χριστοῦ»!** Καί μόνον ἀπ' αὐτό τό «πρός» ἀποκαλύπτεται ὅτι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰσεχώρησεν εἰς τούς Ὀρθοδόξους, καί ὅτι ἐδέχθησαν οὗτοι τήν αἱρετικήν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς.

2) Λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων/λεως φρονεῖ, ὅτι ἡ ἕνωσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τάς αἱρετικάς **δέν ἐμποδίζεται ἀπό τάς δογματικάς**

διαφοράς! Ἀντιθέτως δέ εἶναι ἐπιβεβλημένη! Ἄν δέ μερικοί ἀντιδράσουν εἰς τήν ἕνωσιν, τότε εἰς τήν ἀρχή ἡ ἕνωσις θά παρουσιασθῆ ὡς ἁπλῆ σχέσις καί ἔτσι θά παραμερισθοῦν αἱ ἀντιδράσεις ἀπό τούς «θρησκολήπτους».

3) Ὀνομάζει **«ἀδελφάς καί σεβασμίας Ἐκκλησίας»**, τάς διαφόρους αἱρέσεις τῆς Δύσεως.

4) Προσδιορίζει τάς δύο προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι διά νά γίνη ἡ ἕνωσις μέ τούς αἱρετικούς. Αὗται εἶναι:

α) Νά μήν βλέπουν οἱ Ὀρθόδοξοι τούς αἱρετικούς μέ δυσπιστίαν καί δυσφορίαν, ἀλλά νά βλέπουν αὐτούς ὡς εἰλικρινεῖς καί νά τούς ἔχουν ἐμπιστοσύνη!...

β) Νά ἀναζωπυρωθῆ καί ἐνισχυθῆ ἡ ἀγάπη μεταξύ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν αἱρετικῶν, πρό πάντων δέ νά μή θεωρῆται, ὅτι ὑπάρχει διαφορά μεταξύ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καί αἱρετικῶν, ἀλλά νά δέχωνται τάς αἱρέσεις ὡς συγγενεῖς (ἀδελφοῦλες) καί ὅτι προῆλθον ἀπό τόν Χριστόν καί εἶναι σῶμα Χριστοῦ καί ἔχουν τήν Χάριν τοῦ Θεοῦ διά τοῦ Χριστοῦ!!!

Εἰς τό δεύτερον μέρος της ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή κατονομάζει μέ ποίας μεθόδους ἤ τρόπους θά δυνηθῆ νά ἐπέλθη ὑπούλως ἡ ἕνωσις. Μεταφέρομεν εἰς ἁπλῆν πάλιν διάλεκτον:

1) Διά τοῦ κοινοῦ συνεορτασμοῦ τῶν μεγάλων ἑορτῶν:

2) Διά τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων καί μέ τάς αἱρετικάς Ἐκκλησίας ὡς συμβαίνει καί μέ τάς Ὀρθοδόξους.

3) Διά τῶν θεολογικῶν Σχολῶν. Θά βοηθήσουν λέγει, αἱ θεολογικαί σχολαί διότι θά ἐπικοινωνοῦν οἱ Καθηγηταί των μέ τάς «Θεολογικάς σχολάς τῶν αἱρετικῶν» καί θά ἀποστέλλωνται οἱ σπουδασταί μας εἰς τά Πανεπιστήμια τῶν αἱρετικῶν, καί τἀνάπαλιν· θά δεχώμεθα τούς αἱρετικούς διά σπουδάς εἰς τά ἰδικά μας Πανεπιστήμια.

4) Διά τῶν συνεδρίων: Θά συγκαλῶνται συνέδρια μέ ὀρθοδόξους καί αἱρετικούς, μέ θέματα ὄχι δογματικά. Αἱ διαφοραί εἰς τά θέματα πίστεως, θά ἐξετάζωνται ψυχρά καί ἁπλᾶ ὡς ἱστορικά γεγονότα, θά σέβεται δέ ἡ μία Ἐκκλησία τά ἤθη καί τά ἔθιμα τῆς ἄλλης. Θά δίδωμεν ἀμοιβαίως τούς ναούς μας καί τά νεκροταφεῖα εἰς τούς αἱρετικούς καί θά κανονίσωμε νά γίνωνται μικτοί γάμοι, δηλαδή ὀρθοδόξων μέ αἱρετικούς. Καί θά ἔχωμεν κοινήν κοινωνικήν δρᾶσιν.

Αὐτήν τήν Ἐγκύκλιον ἀκολουθεῖ, ὁ νεοημερολογιτισμός, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τό 1924 ἐφήρμοσεν τόν πρῶτον ὅρον, ἤτοι τό Νέον Ἡμερολόγιον εἰς τήν συνέχειαν ἐφαρμόζει ὁλόκληρον τήν Ἐγκύκλιον αὐτήν.

Ὅθεν ὁ Νεοημερολογιτισμός ὡς οἰκουμενισμός συμμετέχει εἰς τήν ἐκκλησιολογικήν αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Φωτοστοιχειοθεσία - Ἐκτύπωση
Μαρία Κ. Τσινταράκη
Γαμβέττα 12, Ἀθῆναι
Τηλ. 210.38.05.816 - 697.2003340